

КЕЙТ МОС ЛАБИРИНТЪТ

Част 1 от „Лангедок“

Превод от английски: Емилия Масларова, 2006

chitanka.info

*Посвещавам
на баща си Ричард Мос, човек на честта,
един съвременен рицар
и на Грег — както винаги,
за всичко в миналото и настоящето
и за онова, което ни предстои*

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

ИСТОРИЧЕСКА БЕЛЕЖКА

През март 1208 година папа Инокентий III обявява кръстоносен поход срещу една християнска секта в Лангедок. Привържениците ѝ са познати като катарите. Самите те се определят като *Vons Chretiens*^[1] Бернар от Клерво ги нарича албигойци, а в регистрите на Инквизицията те са посочени като „еретици“. Папа Инокентий III си поставя за цел да прогони катарите от Миди^[2] да възстанови религиозната власт на Римокатолическата църква. Владетелите от Северна Франция, които се присъединяват към Кръстоносния поход, виждат възможност да се сдобият със земя, богатство и търговски предимства, като подчинят изключително независимите благородници от Юга.

Макар че от края на XI век кръстоносните походи са важна част от живота на християните през средновековието, а по време на Четвъртия кръстоносен поход, при обсадата на Зара през 1204 година, кръстоносците се обръщат срещу своите събратя, християните, това е първият случай, когато свещена война се води срещу християни на европейска земя. Пряка последица от гоненията срещу катарите е Инквизицията, която е създадена през 1233 година със съдействието на доминиканците, или черните монаси.

Каквито и да са били религиозните подбуди на Римокатолическата църква и на някои от временните водачи на Кръстоносния поход, например на Симон дьо Монфор, Походът срещу албигойците в крайна сметка е завоевателна война и бележи повратна точка в историята на днешна Франция. Той слага край на независимостта на Юга и унищожава много от обичаите и идеалите му, както и неговия бит.

Подобно на „катарите“, и понятието „кръстоносен поход“ не се употребява в средновековните документи. Но тъй като днес се срещат и двете понятия, на някои места аз също съм ги включила в повествованието.

---

[1] Благочестиви християни (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Област на територията на днешна Южна Франция. — Б.пр. ↑

ЕЗИКОВА БЕЛЕЖКА

През средновековието на langue d'Oc, откъдето идва и названието на областта Лангедок, се говори в Миди, или днешна Южна Франция, от Прованс до Аквитания. Това е езикът и на християнски Йерусалим, и на земите, завзети от кръстоносците от 1099 година нататък, на него се говори и в някои части на северна Испания и Северна Италия. Той е тясно свързан с провансалския и каталунския.

През XIII век на langue d'oïl, предшественика на съвременния френски, се говори в северните области на днешна Франция.

По време на нашествието, което през 1209 година Северът предприема срещу Юга, френските владетели налагат своя език и в земите, които са завзели. От средата на XII век се забелязва възраждане на окситанския, за което заслуга имат най-вече писатели, поети и историци като Рьоне Нели, Жан Дюверноа, Деода Роше, Мишел Рокбер, Ан Брьонон, Клод Марти и други. По времето, когато мнозина се учат да пишат, в Града, сърцето на средновековната крепост Каркасон, има училище, където се преподава и на окситански, и на френски, и по пътните знаци имената на градовете и на областите се появяват написани не само на френски, но и на окситански.

За да разгранича жителите на Окситания от завоевателите французи, в „Лабиринтът“ съм употребявала съответно окситански и френски.

Откъсите от стихотворения и поеми и поговорките са взети от „Proverbes et dictons de la langue d'Oc“, или „Пословици и поговорки на окситански“, събрани от абат Пиер Тренкие, и „33 Chants populaires du Languedoc“, или „33 обичани песни от Лангедок“.

Неминуемо се наблюдават разлики между средновековния окситански правопис и съвременната употреба на думите. За да съм последователна, съм се ръководила най-вече от „La Planqueta“, или „Окситанско-френския речник“ на Андре Лагард. В края на книгата е приложен и речник на най-употребяваните думи.

ПРОЛОГ

И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.

Евангелие от Йоана
8:32

Историята е роман, който е бил изживян, романът е история, която би могла да бъде изживяна.

Братя Гонкур

Изгубеното време не може да се върне никога.

Средновековна
окситанска поговорка

I

*Връх Суларак
Планината Сабартес
Югозападна Франция
Понеделник, 4 юли 2005 година*

От вътрешната страна на ръката ѝ на вадичка се стича кръв, която наподобява червен шев върху бял ръкав.

В началото Алис си мисли, че я е ухапала муха, и не обръща внимание. Насекомите са нещо неизбежно по време на археологически разкопки, макар че, кой знае защо, тук, високо в планината, те са повече, отколкото в подножието, където работи основният екип. После върху босия ѝ крак пада капка кръв, която се взривява като фойерверки в нощта на Гай Фокс^[1].

Сега вече Алис се поглежда и вижда, че раната на свивката при лакътя пак се е отворила. Дълбока е и не иска да зарасне. Алис въздиша и залепва по-здраво лейкопласта с марлята. И тъй като наоколо няма никого, облизва с език червеното петно върху китката си.

Изпод шапката ѝ са се подали кичури коса с цвят на карамелизирана захар. Алис ги прибира зад ушите си и попива с носната си кърпа избилата по челото ѝ пот, после усуква прихванатата си на конска опашка коса в стегнат кок ниско на тила.

Вече не е така съсредоточена, изправя се, за да пораздвижи стройните си, загорели от слънцето крака. С отрязаните на шорти дънки и тясната бяла тениска без ръкави прилича по-скоро на тийнейджърка. Доскоро това не ѝ е харесвало. Но сега, с напредването на годините, вижда предимствата да младееш. Не носи никакви накити, освен нежните сребърни обици с формата на звезди, които проблясват като пайети.

Алис развинтва капачката на бутилката с водата. Топла е, но тя е много жадна и я изпива на големи глътки. Толкова е горещо, че долу, над изровения асфалт на пътя, потрепва мараня. Небето горе наподобява безкрайно синьо покривало. Скрити в сянката на сухата трева, цикадите пеят неуморно в хор.

Алис е за пръв път в Пиренеите, макар че се чувства едва ли не у дома си. Казвали са ѝ, че през зимата назъбените върхове на планината Сабартес са покрити със сняг. През пролетта от скривалищата си сред необходимите скали надзъртат нежни цветя, розови, морави и бели. В началото на лятото сред тучните пасища се жълтеят лютичета. Сега обаче слънцето е сплескало всичко наоколо и го е подчинило на себе си, изсушило е до кафяво всяко зелено стръкче. Алис си мисли, че местността е красива, ала някак негостоприемна. Тук се крият много тайни, тук са се разигравали какви ли не събития, за да цари мир и спокойствие.

В базовия лагер по ниските склонове колегите ѝ са застанали под големия брезентов навес. Алис различава само Шийла, която, както винаги, е облечена в черно. Изненадва се, че вече са прекратили работа. Още е рано за почивка, макар че целият екип е доста обезсърчен.

Работата обикновено е трудоемка и монотонна: копаяш, махаш пръстта, описваш, а досега не са намерили почти нищо, което да оправдае усилията им. Открили са няколко парчета от глинени съдове от ранното средновековие и два-три върха на стрели от края на дванайсети и началото на тринайсети век, но не и доказателства, че тук е имало селище от палеолита, каквато всъщност е целта на експедицията.

Алис се изкушава да слезе долу при приятелите и колегите си и да си сложи нова превръзка. Раната смъди, а прасците вече я болят — тя дълго е стояла приклепнала. Мускулите на раменете ѝ са се схванали. Но Алис знае, че ако спре, ще загуби устрема, който е набрала.

Усеща, че сега вече ще извади късмет. Забелязала е, че нещо блещука под голям камък, опрян отстрани на планината, сякаш там го е сложила ръката на великан. Още не може да определи какво представлява предметът и дори колко е голям, но е копала цяла сутрин и смята, че скоро ще стигне до него.

Знае, че би трябвало да повика някого. Или поне да каже на най-добрата си приятелка Шийла, която е и заместник-ръководителка на експедицията. Алис не е професионална археоложка, включила се е като доброволка по време на летния си отпуск, за да върши нещо интересно. Но днес е последният ѝ ден на разкопките и тя иска да се

докаже. Ако слезе в базовия лагер и признае, че се е натъкнала на нещо, всички ще поискат да се включат и находката вече няма да е само нейна.

През следващите дни и седмици Алис ще се връща в мислите си към този миг отново и отново. Ще си припомня светлината, металния вкус на кръв и на прах в устата си и ще се изумява, че всичко е щяло да бъде различно, ако тя е предпочела да си тръгне, вместо да остане. Ако е играла по правилата.

Изпива последните капки вода в шишето и го мята в раницата си. Продължава да копае още около час, докато слънцето се качва още по-високо в небето и става по-горещо. Чува се само как металът стърже по камъка, как насекомите жужат и някъде в далечината от време на време прелита по някой малък самолет. Алис усеща, че над горната ѝ устна и между гърдите ѝ са избили капчици пот, но продължава да копае, докато накрая дупката под камъка е достатъчно голяма, за да пъхне ръка.

Алис прикляка на земята и се подпира с буза и рамо на камъка. После, внезапно развълнувана, бръква с пръсти дълбоко в черната сляпа пръст. Веднага разбира, че инстинктът не я е подвел и е намерила нещо ценно. То е гладко и слuzесто под пръстите ѝ и е метално, а не каменно. Алис си казва, че не бива да очаква кой знае какво, след което стисва предмета и бавно, много бавно го изважда на светло. Земята сякаш потреперва от нежелание да преотстъпи съкровището си.

Наситената натрапчива миризма на влажна пръст изпълва носа и гърлото на Алис, но тя почти не забелязва. Вече се е пренесла в миналото, запленена е от късчето история, което държи внимателно в ръце. Това е тежка кръгла катарамата, която дълго е стояла в пръстта и от времето тук-там е почерняла и позеленяла. Алис я търка между пръстите си и се усмихва, когато изпод пръстта започват да изникват сребърни и медни детайли. На пръв поглед и катарамата явно е от средновековието, когато с такива накити са прихващали наметалата и мантиите. Алис е виждала подобни и преди.

Знае колко опасно е да прави прибързани заключения или да се поддава на съблазънта на първите впечатления, но въпреки това не се сдържа и си представя човека, на когото е принадлежала катарамата и

който отдавна е мъртъв, но вероятно е вървял някога по тези пътеки. Непознат, за когото на Алис тепърва ѝ предстои да научава.

Връзката е толкова силна, Алис е толкова погълната от мислите си, че и не забелязва кога огромният камък се е разместил. После нещо, някакво шесто чувство я кара да вдигне поглед. За стотна от секундата светът сякаш увисва извън пространството, извън времето. Алис е като омагьосана от древния плосък камък, който се люшва и се наклонява, после започва да пада полека към нея.

В последния момент светлината се натрошава. Магията е развалена. Алис отскача встрани и се премята точно навреме, за да не бъде премазана. Огромният камък се свлича с глух тътен на земята и вдига облак прах, после се търкаля и търкаля като в забавен кадър, докато накрая спира по-надолу на склона.

Алис се вкопчва отчаяно в храстите и шубрака, просва се за миг в прахта, зашеметена и обърквана. Изтръпва при мисълта, че ѝ се е разминало на косъм да бъде премазана. Поема си дълбоко въздух. Изчаква светът да престане да се върти шеметно.

Малко по малко бумтенето в главата ѝ утихва. Алис сядва. Коленете ѝ са издрани до кръв, изкълчила си е китката, докато е падала, но още стиска в длан катарамата. Всъщност се е отървала само с няколко драскотини.

Изправя се и изтупва прахта по дрехите си, чувства се последна глупачка. Още не може да повярва, че е допуснала такава елементарна грешка и не е обезопасила камъка. Поглежда към базовия лагер в подножието. Изумена е, че никой не е забелязал и не е чул нищо, и от това ѝ олеква. Тъкмо понечва да вдигне ръка и да извика, когато забелязва, че отстрани, там, където е бил камъкът, се вижда тесен отвор. Като врата, прорязана в скалата.

Не е изненадана, чувала е мълвата, че в планините тук е пълно с тайни проходи и пещери. Имала е някакво предчувствие за този отвор, макар че той не се е забелязвал зад камъка. Знаела е, че го има.

Колебае се. Наясно е, че трябва да повика някого. Глупаво е, а може би и опасно да влиза сама. Шийла не знае. Но нещо я тегли, кара я да влезе. Струва ѝ се, че това е нещо лично. Находката си е нейна.

Казва си, че няма смисъл да безпокои останалите и безпричинно да им вдъхва надежди. Ако има нещо, което си заслужава да проучат, ще им каже по-късно. Тя само ще погледне.

„Ще стоя вътре най-много минута.“

Отново се качва горе. При отвора на пещерата, там, където камъкът е стоял като на страж, има дълбока вдлъбнатина в земята. Влажната пръст гъмжи от трескаво гърчещи се червеи и бръмбари, които след толкова време внезапно са изложени отново на светлината и горещината. Шапката на Алис лежи на земята, там, където е паднала. До нея е лопатката, стои си, където Алис я е оставила.

Тя надзърта в мрака. Отворът е висок най-много метър и половина и е широк към метър, краищата му са грапави и назъбени. Очевидно не е правен от човек, макар че когато прокарва пръсти по скалата, Алис напипва странно гладки участъци там, където се е опирал огромният камък.

Лека-полека очите ѝ свикват със здрача. Каdifеночерното отстъпва място на графитеносивото и тя вижда, че пред нея има дълъг тесен проход. Усеща, че настръхва, и това сякаш е предупреждение, че в тъмнината отпред дебне нещо, което е по-добре да не бъде безпокоено. „Детинско суеверие“, казва си Алис и се отърсва от усещането. Тя не вярва в призраци и предчувствия.

Стиска здраво в ръката си катарамата, сякаш е талисман, и тръгва по прохода. Веднага я обгръща миризмата на отдавна затворен под земята въздух, който изпълва устата, гърлото и белите ѝ дробове. Той е прохладен и влажен, за разлика от сухите отровни газове, за които са я предупреждавали, затова Алис решава, че отнякъде сигурно прониква чист въздух. Но за всеки случай търси из джобовете на дънковите шорти запалката. Маха капачето, пали я и я държи високо в мрака, за да се увери, че има кислород. Пламъкът трепва от лекия повей на вятъра, но не угасва.

Притеснена, с едва доловимо чувство на вина, Алис увива катарамата в носна кърпа и я пъха в джоба си, сетне пристъпва предпазливо напред. Пламъкът на запалката не е силен, но все пак осветява пътя точно пред Алис, като хвърля сенки по грапавите сиви стени.

Докато върви нататък, Алис усеща как леденият въздух обгръща като котка голите ѝ крака и ръце. Спуска се надолу, по лек наклон, неравен и песъчлив. Камъчетата под нозете ѝ пукат силно в затвореното притихнало пространство. Алис забелязва, че колкото по-навътре навлиза, дневната светлина отзад става все по-слаба.

Изведнъж губи желание да продължи нататък. Изобщо не иска да е тук. Но има нещо неизбежно, нещо, което я притегля все по-навътре в лоното на планината.

След още десет метра проходът свършва. Алис се озовава на естествена каменна площадка, от която по две широки стъпала се влиза в нещо като пещера. Пръстта долу е изравнена и изгладена. Пещерата е дълга около десет метра и широка може би пет метра и очевидно е прокопана не само от природата, но и от човешка ръка. Таванът е нисък и сводест като в крипта.

Алис се вира, като вдига по-високо трепкащото пламъче, и е смутена от странното усещане за нещо познато, от което отново я побиват тръпки и от което не може да се отърси. Тъкмо понечва да слезе по стъпалата, когато в горния край на камъка забелязва букви. Опитва се да разчете написаното. Виждат се само първите три думи и последната буква: Н или може би Х. Останалите са заличени от стихии или с длето. Алис разчиства пръстта и изрича на глас буквите. Ехото прозвучава някак враждебно и заплашително в тишината.

„P-A-S A P-A-S... Pas a pas.“

Стъпка по стъпка? Стъпка по стъпка какво? На повърхността на подсъзнанието ѝ изниква смътен спомен, който прилича на отдавна забравена песен. После изчезва.

— Pas a pas — шепне Алис, но не знае какво означава това.

Молитва? Предупреждение? Безсмислено е, ако не знаеш какво следва. Любопитството се бори с предчувствието и Алис усеща как тънките ѝ голи ръце настръхват, ала не е сигурна от какво — дали от притеснение, или от студа в пещерата.

Държи високо пламъка и внимава да не се подхлъзне и да размести нещо. На по-ниското стъпало спира. Поема си дълбоко въздух и навлиза в мрака с цвят на абанос. Не различава друго, освен задната стена на пещерата.

От такова разстояние ѝ е трудно да каже със сигурност дали това не е зрителна измама или сянка, хвърлена от пламъка, но ѝ се струва, че върху скалата е нарисуван или изсечен с длето голям кръг с полукръгове и черти вътре в него. На пода отпред има каменна маса, която е висока към метър и двацет и наподобява жертвеник.

Без да сваля очи от символите върху стената, по които да се ориентира, Алис тръгва напред. Сега вече вижда кръга по-ясно. Прилича на лабиринт, макар Алис да си спомня, че нещо в него не е както трябва. Не е истински лабиринт. Чертите не водят към средата. Рисунокът е сбъркан. Алис не може да каже защо, но е убедена, че е права.

Вперила очи в лабиринта, тя се доближава все повече и повече. Изритва нещо на земята и то с глух звук се търкаля и размества.

Алис поглежда надолу.

Краката ѝ се подкосяват. Бледият пламък в ръката ѝ трепва. Толкова е стъписана, че остава без дъх. Стои в края на плитък гроб, всъщност на вдлъбнатинка в земята. Вътре има два човешки скелета. Празните очни кухини на един от черепите са се впили в Алис. Тя е изритала с крак другия скелет и сега той е обърнат на една страна, сякаш за да не я гледа.

Телата са били погребани едно до друго така, че да са с лице към жертвеника, и наподобяват изображение, изсечено върху гробница. Те са положени симетрично, но в гроба няма и следа от покой. От усещане за спокойствие. Лицевите кости при скулите на единия череп са смачкани, хлътнали са навътре, сякаш са папиемаше. Много от ребрата на другия скелет са се огънали и стърчат навън като чупливите клони на мъртво дърво.

„Те не могат да ти направят нищо.“ Решена да не се поддава на страха, Алис се насилва да приклепне, като внимава да не размества нищо. Плъзга поглед по гроба. Между телата има кинжал с потъмняло от времето острие и няколко парчета плат. До тях е оставена и кожена кесия с шнур в горния край, в която може да се побере малка кутийка или книга. Алис бърчи чело. Сигурна е, че е виждала и преди нещо подобно, но не може да се сети къде.

Кръглият бял предмет между пръстите като нокти на граблива птица на по-дребния скелет е толкова малък, че в началото Алис не го забелязва. После обаче, без дори да се замисля дали е редно да го прави, тя вади от джоба си пинцетите. Пресяга се, внимателно освобождава предмета и го доближава до пламъка, като духва леко прахта, за да го види по-добре.

Това е малък каменен пръстен, обикновен и незабележим, отгоре е заоблен и гладък. Освен това ѝ е странно познат. В началото Алис си

мисли, че е някакъв печат. После внезапно си спомня. Вдига очи към знаците върху задната стена на пещерата, сетне поглежда отново пръстена.

Шарката е еднаква.

Алис не е религиозна. Не вярва в рая и ада, в Бога и дявола, в съществата, които според преданието населяват планините наоколо. Ала за пръв път в живота си е достигната от чувството, че пред нея е нещо свръхестествено, нещо по-голямо от опита и разума ѝ. Усеца как изтръпва цялата.

Смелостта я напуска. В пещерата изведнъж става студено. Страхът сграбчва Алис за гърлото, вледенява дъха ѝ. Тя се изправя с усилие. Осъзнава, че няма какво да търси тук, на това древно място. Обзема я отчаяното желание да се махне от пещерата и от миризмата на смърт.

Но вече е твърде късно.

Чува стъпки някъде над или зад себе си, и тя не може да определи къде. Звукът оглася затвореното пространство, отеква в скалата и камъка. Някой идва.

Стресната, Алис се обръща рязко и изпуска запалката. Пещерата е потопена в мрак. Жената се опитва да се затича, но в тъмното не знае накъде, не може да намери пътя към изхода. Препъва се. Краката ѝ омекват.

Алис пада. Пръстенът отхвърча и отново се озовава сред костите, където би трябвало да бъде.

---

[1] Вечерта на 5 ноември, когато с изгарянето на чучела и фойерверки по традиция се отбелязва разкриването на т.нар. Барутен заговор в Англия. — Б.пр. ↑

II

Лос Серес

Югозападна Франция

На няколко километра източно по права линия, в затънтено селце в планината Сабартес, на маса от тъмно, лъснато до блясък дърво седи висок слаб мъж в светъл костюм.

Таванът на стаята е нисък, подът е покрит с големи квадратни плочки с цвят на червена планинска пръст и благодарение на тях въпреки жегата навън в помещението е прохладно. Капаците на единствения прозорец са затворени и вътре е сумрачно, ако не се брои езерцето жълта светлина, хвърляна от газеника на масата. До него има стъклена чаша, напълнена почти догоре с червена течност.

По масата са наслагани листове плътна жълтеникава хартия и всеки от тях е изписан с черно мастило. В стаята е тихо, чува се само как перото на писалката дращи и кубчетата лед потракват в стъклото, когато мъжът отпива от чашата. Долавя се лек мирис на алкохол и череша. Часовникът тиктака и отмерва времето, мъжът спира, мисли, после отново започва да пише.

В този живот оставяме след себе си единствено спомена за това какви сме били и какво сме направили. Само бегъл отпечатък, нищо повече. Натрупах много познания. Помъдрях. Но дали съм променил нещо? Не мога да кажа. Pas a pas, se va luenh^[1].

Докато седях и чаках светлината да помръкне, гледах как зеленото на пролетта отстъпва място на златото на лятото, как медта на есента е изместена от белотата на зимата. Отново и отново се питах: Защо? Ако знаех какво е да живееш с такава самота, да стоиш като единствен свидетел на безконечния кръговрат от раждане, живот и смърт, какво щях да сторя? Тежи ми, Алаис, самотата, вече не издържам. Изживях този дълъг живот с празнота в

сърцето, празнота, която с годините набъбваше все повече и повече, докато накрая стана по-голяма и от сърцето ми.

Постарах се да удържа на думата си. Изпълних първото обещание, което съм ти дал, второто си остана неизпълнено. Поне засега. От известно време усещам, че си наблизо. Всеки момент отново ще дойде нашето време. Всичко сочи към това. Не след дълго пещерата ще бъде отворена. Долавям тази истина навсякъде около себе си. Ще бъде намерена и книгата, която толкова дълго беше на сигурно място.

Мъжът спира да пише и се пресяга към чашата. Очите му са замъглени от спомена, но гиньолето^[2] отново му дава сили.

Открих жената. Най-последно. И се питам дали ако сложа книгата в ръката ѝ, тя ще я възприеме като нещо познато. Дали споменът се е запечатал в кръвта и костите ѝ? Дали ще се сети как корицата трепти и променя цвета си? Ако развърже връзките и разлисти изсъхналия ронлив пергамент, ще си спомни ли думите, които кънтят през столетията?

Сега, когато дните ми са преброени, се моля най-сетне да имам шанса да поправа грешката, която съм допуснал, и накрая да науча истината. Истината ще ме направи свободен.

Мъжът се обляга на стола и долепва осянати със старчески петна ръце към масата. Шансът да разбере след толкова време какво е станало накрая.

Това е единственото, което иска.

---

[1] Стъпка по стъпка се стига далеч (окситански). — Б.пр. ↑

[2] Ликьор от череша. — Б.пр. ↑

III

Шартр

Северна Франция

По-късно същия ден на около хиляда километра на север друг мъж стои в слабо осветен проход под улиците на Шартр и чака началото на церемонията.

По дланите му е избила пот, устата му е пресъхнала. Притеснен и замаян е, макар да не знае на какво се дължи това — дали на нервите и очакването, или на виното, което е изпил. Странната бяла памучна мантия му тежи на раменете, вървите от усукан коноп стърчат отстрани на кокалестите му хълбоци. Мъжът поглежда крадешком двете фигури, които стоят мълчаливо от двете му страни, но лицата им са скрити под качулките. Той не може да разбере дали и те са притеснени като него, или са присъствали многократно на обряда. Облечени са като него, с тази разлика, че техните мантии са златисти, а не бели, и са обути, а той е бос.

Някъде над скритата плетеница от тунели се чува звънът на камбаните на величествената готическа катедрала. Той усеща как мъжете до него застават нащрек. Това е знакът, който са чакали. Мъжът веднага свежда глава и се опитва да се съсредоточи.

— Je suis prêt^[1] — пелтечи той по-скоро за да си вдъхне увереност, отколкото да го съобщи.

Никой от спътниците му дори не трепва.

След като заглъхва и последният звън на камбаните, мъжът вляво пристъпва напред и с камък, който почти не се вижда в ръката му, чука пет пъти по тежката врата. Отвътре се чува отговор:

— Dintrar.

Влез.

На мъжа някак бегло му се струва, че женският глас му е познат, но той няма време да умува откъде и защо — вратата се отваря и зад нея изниква залата, която той отдавна е чакал да зърне.

Тримата мъже тръгват бавно напред. Вървят в крак. Той го е репетирал и знае какво точно да очаква, знае и какво се иска от него.

След студения коридор залата изглежда топла, вътре е тъмно. Единствената светлина идва от свещите, които са наслагани по нишите и върху самия жертвеник и хвърлят по пода танцуващи сенки.

По тялото на мъжа плъзва тръпка, макар че той се чувства странно несъпричастен към ставащото. Подскача, когато вратата отзад се затваря.

Четиримата жреци са застанали в северната, южната, източната и западната част на залата. На мъжа му се иска отчаяно да вдигне очи и да поогледа, но той си налага да устои на изкушението и продължава да стои със сведена глава и скрито лице, както са му наредили. Долавя, че от двете по-дълги страни на правоъгълната зала в две редици са застанали по шестима посветени. Усеща топлината на телата им, чува как си поемат въздух и после го издишат, въпреки че никой не се и помръдва, никой не говори.

От книжата, които са му дали, е запаметил къде какво се намира в залата и докато върви към гроба в средата, усеща как всички са впили погледи в гърба му. Пита се дали познава някого от тях. Нищо чудно сред членовете да има негови колеги, чужди съпруги. Не се сдържа и се подсмивва, когато за миг си представя колко различно ще се отнасят към него, след като и той бъде приет в братството.

Върнат е рязко към действителността, когато се препъва и почти пада върху камъка за коленичене в долния край на гроба. Залата се оказва по-малка, отколкото му се е сторило на плана, по-тясна и затворена. Той е очаквал между вратата и камъка да има по-голямо разстояние.

Докато коленичи върху камъка, някой до него си поема дълбоко въздух и той се пита защо. Сърцето му се разтуптява и когато поглежда надолу, мъжът вижда, че кокалчетата на пръстите му са побелели. Притеснен, стиска ръце, после обаче си спомня, че трябва да ги отпусне встрани.

В средата на камъка има малка вдлъбнатинка, която през тънкия плат на мантията е твърда и студена. Мъжът намества леко колене, за да му е по-удобно. Това му дава възможност да насочи към нещо вниманието си и той е признателен. Още се чувства замаян и му е трудно да се съсредоточи и да си спомни точната последователност, макар че я е повтарял много пъти наум.

Вътре в залата започва да бие камбана с тънък, писклив звънтеж, съпроводен от провлачено пеене, което в началото е тихо, но бързо става по-силно, тъй като се присъединяват нови и нови гласове. В главата на мъжа къртят откъслечни думи и фрази: montanhas — планини, Noblesa — благородство, livres — книги, graal — граал.

Първожрицата слиза от стъпалата при високия жертвеник и прекосява залата. Мъжът чува само тихите ѝ стъпки и си представя как златистата ѝ мантия потрепва и се люшка в трепкащата светлина на свещите. Той е чакал именно този миг.

— Je suis prêt — повтаря нечуто.

Този път наистина го мисли.

Първожрицата спира пред него. Той усеща парфюма ѝ, съвсем лек и едва доловим от тежкия мирис на тамяна. Затаява дъх, когато жената се навежда и го хваща за ръката. Пръстите ѝ са хладни. През ръката на мъжа сякаш минава ток, едва ли не плътско желание, когато първожрицата притиска към дланта му нещо малко и кръгло, после слага върху него пръстите му. Сега мъжът иска, както не е искал нищо на този свят, да види лицето на жената. Но както са му казали, продължава да гледа вторачено пода.

Четиримата жреци напускат местата си и идват при първожрицата. Някой навежда назад главата на мъжа и между устните му се плъзга гъста сладка течност. Той е очаквал тъкмо това и не се съпротивлява. По тялото му се плисва топлина, мъжът вдига ръце и спътниците му го намятат със златиста мантия. Свидетелите познават ритуала, но въпреки това мъжът долавя, че те са притеснени.

Внезапно той усеща около врата си метален обръч, който му пречи да диша. Мъжът вдига трескаво ръце и се мъчи да си поеме дъх. Опитва се да извика, но от устата му не излизат думи. Отново еква пискливият тънък звън на камбаната, упорит и непреклонен, който го обгръща. Изведнъж започва да му се гади. Той има чувството, че ще припадне, и стиска предмета в ръката си толкова силно, че ноктите раздират меката плът на дланта му. Острата болка му помага да не се свлече. Мъжът разбира, че ръцете не му се подчиняват. Не го крепят, само го притеглят надолу. Пак му се гади, камъкът отдолу сякаш се размества и се плъзга.

Очите на мъжа се премрежват, той вижда всичко размазано, но все пак забелязва, че Първожрицата държи нож, макар и да няма

представа как сребърното острие се е озовало в ръката ѝ. Опитва се да се изправи, но опиятът е много силен и вече е изсмукал силите му. Мъжът вече няма власт над ръцете и краката си.

— Non^[2]! — мъчи се той да изкреци, ала е твърде късно.

Отпърво му се струва, че просто са го ударили между плешките, нищо повече. После в тялото му започва да се просмуква тъпа болка. По гърба му се стича нещо топло и лепкаво.

Най-неочаквано ръцете му се прекършват и той пада напред, свлича се като парцалена кукла. Не усеща болка, когато главата му се удря в пода, който е някак хладен, едва ли не ласкав. Целият шум, цялото объркване и страх изчезват. Мъжът затваря очи. Чува само гласа на жената, който като че ли идва от много далеч.

— Une leçon. Pour tous^[3] — сякаш казва тя, макар че е безсмислено.

В последния миг преди да изгуби съзнание, мъжът, обвинен, че е издал тайните, осъден, задето ги е разгласил, държи в ръката си лелеяния предмет, докато животът не му се изплъзва, и малкият сив диск колкото монета се търкулва на пода.

От едната му страна се виждат буквите NV. От другата е изсечен лабиринт.

---

[1] Готов съм (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Не (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Един урок. За всички (фр.). — Б.пр. ↑

IV

Връх Суларак

Планината Сабартес

За миг се възцарява тишина.

После мракът се разсейва. Алис вече не е в пещерата. Рее се в бял безтегловен свят, прозрачен, умиротворен и притихнал.

Тя е свободна. Тя е в безопасност.

Има чувството, че се плъзва и се отскубва от времето, сякаш пада от едно измерение в друго.

Сетне, сякаш е стъпила върху отвора под бесилка, Алис внезапно усеща, че пада, че се устремява надолу през разтвореното небе и се носи и носи към обраслия с дървета планински склон.

Мигът на удара така и не настъпва. Няма кости, които са се натрошили в графитеносивия кремък и скали. Вместо това, след като усеща под краката си твърда почва, Алис хуква, като се препъва по стръмния изровен планински път между двете редици високи дървета. Те са гъсти, издигат се над нея и тя не вижда какво има зад тях.

„Прекалено бързо.“

Мъчи се да се вкопчи в клоните, сякаш те ще я забавят, ще спрат главоломното ѝ бягство към това незнайно място, но ръцете ѝ минават през тях, като че ли Алис е призрак или дух. От шепите ѝ се ронят ситни листенца. Тя не ги усеща, но от сока им върховете на пръстите ѝ се оцветяват в зелено. Алис ги доближава до лицето си, за да вдъхне едва доловимата им кисела миризма. Но миризма няма.

В крака я пронизва остра болка, Алис обаче не може да спре, защото зад нея има нещо, което се приближава все повече. Пътеката под краката ѝ е много стръмна. Тя чува как отдолу пукат сухи коренища и камъчета. Но няма никакви други звуци. Няма птици, които да пеят, гласове, които да викат, чува се само запъхтяното ѝ дишане. Пътеката лъкатуши, застъпва се сама със себе си, запраща я ту в една, ту в друга посока, докато накрая Алис завива и съглежда тиха стена от пламъци, препречила пътя. Нагънат стълб от огън, бял, златен и червен, който се усуква и постоянно мени формата си.

Алис вдига инстинктивно ръце, за да предпази лицето си от яростната жега, макар че не я усеща. Вижда лица, хванати като в капан в танцуващите пламъци.

Опитва се да спре. Дължна е да спре. Краката ѝ кървят и са раздрани, дългата ѝ пола е мокра и ѝ пречи, ала нейният преследвач е вече по петите ѝ и нещо, над което тя няма власт, я тласка към смъртоносната прегръдка на огъня.

Тя няма друг избор, освен да скочи, ако не иска да бъде изпепелена от пламъците. Точно като дим се извисява на спирала във въздуха и се понася високо над жълтото и оранжевото. Вятърът сякаш я вдига още по-нависоко.

Някой — жена — я вика по име, макар че го произнася странно.

Алаис.

Тя е в безопасност. Тя е свободна.

Сетне познатите студени пръсти, които се впиват в глезените ѝ и я смъкват на земята. Не, не пръсти, а вериги. Чак сега Алис забелязва, че държи в ръката си нещо — книга, прихваната с кожени връзки. Осъзнава, че той иска точно нея. Те искат точно нея. Разгневени са, защото са загубили книгата.

Ако можеше да говори, Алис сигурно щеше да се разбере с тях. Ала главата ѝ е изпразнена откъм думи и устата ѝ е неспособна да изрече и звук. Започва да се дърпа и да рита, ала желязната хватка около краката ѝ е много здрава. Разпищява се и нещо я повлича обратно към огъня.

Тя пак надава писък и усеща как гласът ѝ се бори дълбоко вътре в нея, за да бъде чул. Този път звукът нахлува шеметно обратно. Алис чувства, че истинският свят се връща. Това не е познатият мраз в пещерата, а нещо различно, наситено и ярко. Вътре в него Алис различава беглите очертания на лице, красиво и неясно. Същият глас отново я вика по име.

Алаис.

Вика я за последен път. Това е гласът на приятелка. А не на човек, който иска да ѝ причини зло. Алис се мъчи да отвори очи, понеже знае, че ако види, ще разбере. Но не успява. Не успява докрай.

Сънят започва да отстъпва и тя отново е свободна.

„Време е да се събудя. Трябва да се събудя.“

Сега в главата ѝ звучи друг глас, различен от първия. Алис отново усеща ръцете и краката си, издраните колене, които смъдят, и кожата, охлузена там, където е падала. Усеща и че някой я е хванал грубо за раменете и я разтърсва, за да я върне към живот.

— Алис! Събуди се, Алис!

ГРАДЪТ НА ХЪЛМА

1.

Каркасон

Юли, 1209 година

Алаис се събуди внезапно и стресната, седна с широко отворени очи в леглото. В гърдите ѝ запърха страх. Младата жена притисна ръка до разтуптяното си сърце.

В началото още не се беше отърсила от съня. Усещаше, че се рее, че гледа самата себе си от голяма височина като каменните чудовища, които се мръщят на минувачите от покрива на катедралата в Сан Назари.

Малко по малко стаята отново застана на фокус. Алаис беше в леглото си в замъка Контал. Очите ѝ постепенно свикнаха с мрака. Сега вече не я застрашаваха слабите чернооки хора, които нощем я преследваха, дращеха я с остри пръсти и я дърпаха. „Сега те не могат да ме достигнат.“ Словата, изсечени върху камъните — по-скоро изображения, отколкото думи, които не ѝ говореха нищо, — бяха изчезнали като струйка дим в есенния въздух. Огънят също беше избледнял и се беше превърнал само в спомен в съзнанието ѝ.

Предчувствие? Или просто кошмар?

Алаис нямаше как да разбере. Страхуваше се да узнае.

Пресегна се към балдахина на леглото, сякаш, ако докосне нещо веществено, и тя самата няма да се чувства толкова прозрачна и безплътна. Износеният груб плат между пръстите ѝ, пълен с прах и с познатите миризми на замъка, ѝ вдъхна увереност.

Нощ след нощ — все един и същ сън. Когато беше малка и се беше будила ужасена в тъмното, с пребледняло и мокро от сълзите лице, до нея неизменно беше баща ѝ. Свещите се топяха и биваха заменяни с други, а той шепнешком разказваше премеждията си в светите земи. Разправяше ѝ за безкрайните морета на пустинята, за извивките и кубетата на джамиите, как сарацините са били призовавани за молитва. Описваше дъхавите подправки, ярките цветове и лютивия вкус на храната, блясъка на кървавочервеното слънце, залязващо над Йерусалим.

Години наред в кухите часове между здрача и зазоряването сестра ѝ беше спала до нея, а баща ѝ беше говорил и говорил, за да отпъди обсебилите я бесове. Не беше позволил на черните качулки или на католическите свещеници да се доближат със своите суеверия и лъжливи символи.

Думите му я бяха спасили.

— Гилем! — прошепна Алаис.

Мъжът ѝ спеше непробудно, с опънати ръце, сякаш цялото легло е негово. По възглавницата на ветрило се беше разпиляла дългата му къдрава коса с мирис на пушек, на вино и конюшня. Капаците на прозореца бяха оставени отворени, за да е по-прохладно, и отвън се процеждаше лунна светлина. Вече се съмваше и Алаис видя как по страните на Гилем се чернее наболата брада. Той се намести насън и златната верижка около врата му проблесна и затрептя.

На Алаис ѝ се искаше мъжът ѝ да се събуди и да ѝ каже, че няма от какво да се страхува, че всичко е наред. Но той продължаваше да спи дълбоко, а тя не искаше да го буди. Безстрашна във всичко останало, в брака беше още неопитна и се държеше предпазливо с мъжа си. Затова се задоволи да прокара пръсти по гладките му, почернели от слънцето ръце и по раменете, стегнати и широки от тренировките с меч и с копие, за да е добър на рицарските турнири. Дори докато Гилем спеше, Алаис усещаше живота под кожата му. А при спомена как са прекарвали началото на нощта се изчерви.

Алаис беше във властта на усещанията, които Гилем пробуждаше у нея. Радваше се, че сърцето ѝ трепва всеки път, когато го зърне най-неочаквано, че земята сякаш се размества под нозете ѝ, когато Гилем ѝ се усмихне. Същевременно не ѝ беше приятно, че се чувства безсилна. Страхуваше се, че любовта я прави слаба и я замайва. Не се и съмняваше, че обича Гилем, но знаеше, че не се отпуска докрай.

Алаис въздъхна. Единственото, на което можеше да се надява, бе с времето да ѝ стане по-лесно.

Нещо в променящата се светлина, в мрака, който от черен стана сивкав, и в намека за птича песен, която се чуваше от време на време сред дърветата в двора, ѝ подсказа, че зората не е далеч.

Стана и отиде на пръсти до скрина в дъното на стаята. Плочите под краката ѝ бяха студени, рогозката я дращеше по стъпалата.

Повдигна капака, махна торбичката лавандула върху купчината дрехи и извади обикновена тъмнозелена рокля. Потрепери и стъпи вътре в нея, промуши ръцете си в тесните ръкави, придърпа я над фустанелата си и пристегна здраво колана.

Беше на седемнайсет години и още не бе придобила заоблените, меки женски форми. Роклята стоеше някак безформено на слабичкото ѝ тяло, сякаш беше чужда. Алаис се подпря с ръка на масата, обу удобни кожени пантофки и взе от облегалката на стола любимото си червено наметало. По краищата и по подгъва беше обточено с ширит със сложна синьо-зелена шарка, която Алаис сама беше измислила за сватбата си преди половин година. Беше везала седмици наред. Бешешила целия ноември и декември, пръстите ѝ изтръпваха и я боляха, но тя бързаше да успее навреме.

Алаис насочи вниманието си към кошницата, оставена на пода до скрина. Провери дали вътре са торбичката за билки и кесията ѝ, а също ивиците плат, с които да завързва растенията и корените, ножицата и мотичката. Накрая пристегна добре с панделката наметалото около врата си, пхна ножа в ножницата на кръста си и си сложи качулката, за да прикрие дългата си несплетена коса. Мина тихо през стаята и излезе в коридора.

Още не се беше зазорило и в тази част на замъка, където бяха жилищните помещения, нямаше никой. Алаис забърза по коридора към стръмната тясна стълба, а наметалото ѝ засвистя тихо над каменния под. Млад прислужник спеше сгърбен и подпрян на стената пред стаята на сестра ѝ Ориан.

Когато заслиза по стъпалата, откъм кухнята в приземния етаж долетяха гласове. Слугите вече работеха усърдно. Чу се плесница, последвана от крясък: някое от момчетата имаше нещастие да започне деня с тежката ръка на готвача, стоварила се върху тила му.

Зададе се и един слуга — едва вървеше под тежестта на огромното буре с вода от кладенеца.

Алаис се усмихна.

— Vonjorn^[1].

— Vonjorn, господарке — отвърна той предпазливо.

— Изчакай малко — додаде тя, после избърза напред по стълбите, за да му отвори вратата.

— Merce^[2], господарке — рече слугата вече не толкова сковано.
— Grand merce^[3].

В кухнята цареше врява и суетня. От огромния rayrola — казан, окачен на кука над открития огън, се кълбяха облаци пара. Един по-възрастен слуга взе бурето с водата, изля я в казана и мълчаливо го върна на момчето. То го пое, погледна Алаис и пак се отпрати към кладенеца.

Върху голямата маса в средата бяха наредени запечатани глинени делви с леща, зеле и петли, както и тави със солен кефал, змиорка и щука, които чакаха да бъдат сготвени. В единия край на масата имаше извара в платнени торби, гъши пастет и шунка. В другия се виждаха кошове със стафиди, дюли, смокини и череши. Едно деветдесетгодишно момченце се беше подпряло на лакти върху масата и от киселото му личице личеше, че не изгаря от желание да прекара още един горещ ден край шиша за печене на месо. Във фурната със сводест горен край до огнището яростно пламтяха съчки. От нея вече бяха извадени първите *rap de blat* — пшеничени хлябове, и бяха сложени да изстинат на масата. Те така ухаеха, че на Алаис ѝ се прияде.

— Може ли да си взема един?

Вбесен, че в кухнята е влязла жена, готвачът вдигна поглед. Като видя кой е дошъл, изкривеното му от гняв лице грейна в дяволита усмивка, от която лъснаха развалените му зъби.

— Господарке Алаис — възкликна той радостно и избърса ръце в престилката си. — *Benvenguda*. Добре дошла. Каква чест! Отдавна не си се отбивала да ни видиш. Беше ни домъчняло за теб.

— Не исках да преча, Жак — обясни тя радушно.

— Да пречиш — на мен! — прихна готвачът.

Като малка Алаис беше прекарвала много време в кухнята, беше гледала и се беше учила — тя беше единственото момиче, което Жак бе допуснал някога в мъжкото си царство.

— Какво да ти дам, господарке Алаис?

— Само малко хляб, Жак, и вино, ако можеш да ми заделиш.

Върху лицето на мъжа се появи бръчка.

— Извинявай, но нали не отиваш на реката? По това време, без придружител! Жена с твоето положение... още дори не се е развиделило. Подочувам разни неща...

Алаис го хвана за ръката.

— Много мило, че се безпокоиш за мен, Жак, знам, че ми мислиш само доброто, но всичко ще бъде наред. Обещавам. Скоро ще се съмне. Знам къде точно отивам. Ще отскоча дотам и ще се върна още преди някой да е забелязал, че ме няма, наистина.

— Баща ти знае ли?

Тя долепи съзаклятнически пръст до устните си.

— Ти знаеш нещо, за което той няма и представа, но много те моля, не ме издавай. Аз ще внимавам много.

Жак не изглеждаше особено убеден, но реши, че и бездруго е казал повече, отколкото трябва, и се отказа да спори. Отиде бавно до масата, сложи една от питките в бяла ленена кърпа и прати един от слугите да донесе стомна вино. Алаис го гледаше със свито сърце. Напоследък Жак се движеше по-бавно и силно куцаше с левия крак.

— Още ли те мъчи кракът?

— Не много — излъга готвачът.

— Ако искаш, по-късно ще го превържа. Раната май не заздравява.

— Не ме боли чак толкова.

— Слагаш ли мехлема, който ти приготвих? — попита Алаис.

Жак разпери едри ръце, сякаш се предава.

— Имам много работа, господарке... всички тези нови гости, стотици са, като сложим и прислугата, *écuyers*^[4], конярите, придворните дами, да не говорим пък за консулите и семействата им. А напоследък много неща се набавят трудно. Ето, вчера пратих...

— Всичко това е чудесно, Жак — прекъсна го Алаис, — но кракът ти няма да зарасне сам. Раната е много дълбока.

Изведнъж забеляза, че вече не е така шумно. Вдигна очи и видя, че цялата кухня подслушва разговора им. По-малките момчета се бяха облакътрили на масата и гледаха с отворени уста как се карат на сприхавия им господар. И то жена.

Алаис се направи, че не е забелязала, и понижи глас:

— Като се върна, ще го превържа в замяна на това? — Тя потупа питката. — Тъкмо ще ти се отблагодаря. Нека това да е втората ни тайна.

За миг ѝ се стори, че се е държала прекалено свойски и е започнала да се разпорежда. Но след кратко колебание Жак се усмихна.

— Ven — рече Алаис. Добре. — Щом слънцето се вдигне, ще се върна и ще имам грижата. Dins d'abord.

До скоро.

На излизане от кухнята чу как Жак се разкрещя на слугите да не зяпат, ами да се залавят отново за работа. Алаис се усмихна.

Всичко си идваше по местата.

Алаис отвори тежката врата към големия двор и излезе в новия ден.

В разсейващия се мрак листата на брястовете в двора, където виконт Транкавел раздаваше правосъдие, изглеждаха черни. Клоните им гъмжаха от чучулиги и мушитрънчета, които приветстваха изгрева с чистите си, ясни гласове.

Дядото на Реймон-Роже Транкавел беше построил замъка Контал преди повече от сто години, за да управлява от него все по-обширните си територии. Земите му се простираха от Алби на север до Нарбон на юг, от Безие на изток до Каркасон на запад.

Замъкът беше вдигнат около голям правоъгълен двор и на запад включваше останките от по-стара крепост. Беше част от укрепленията откъм запад, опасали Града: обръч от плътен камък, издигнал се високо над река Од и над мочурищата на север.

Donjon^[5], където заседаваха консулите и се подписваха важни документи, се падаше в югозападния ъгъл на двора и беше добре охраняван. В мъждивата светлина Алаис забеляза нещо до външната стена. Взря се и видя, че е куче, което се е свило на кълбо и спи на земята! На оградата на кокошарника като гарвани бяха седнали две момчета, които се опитваха да събудят псето, като го замерваха с камъни.

В замъка Контал се влизаше от две места. Широката сводеста Западна порта водеше направо към тревистите склонове пред стените и обикновено беше затворена. Източната порта, малка и тясна, беше вместена между две високи кули и от нея се излизаше на улиците на Ciutat — Града.

Горните и долните етажи на кулите бяха свързани с дървени стълби и с няколко отвора в пода с капаци отгоре. Когато Алаис беше малка, сред любимите ѝ игри беше да се провира заедно с момчетата

от кухнята нагоре-надолу между различните равнища и да се опитва да се изплъзне на охраната. Беше бърза. И винаги излизаше победителка.

Сега тя се загърна с наметалото и забърза през двора. Вечер, след като камбаната биеше и стражата застанеше на пост, никой не можеше да мине през портата без разрешение на баща ѝ. Макар и да не беше консул, Бертран Пелтие заемаше много висока длъжност в замъка и се ползваше с благоволенieto на виконта. Малцина дръзваха да не му се подчинят.

Той открай време не одобряваше навика на Алаис да се измъква още призори от Града. Напоследък беше още по-категоричен тя да не излиза от замъка нощем. Алаис предполагаше, че и мъжът ѝ Гилем е на същото мнение, макар да не го правеше на въпрос. Но само в тишината призори тя се чувстваше свободна от ограниченията в замъка. Чувстваше се самата тя. Ничия дъщеря, ничия сестра, ничия съпруга. Дълбоко в себе си беше убедена, че баща ѝ винаги го е разбирал. Колкото и неприятно да ѝ беше да не му се подчинява, Алаис не искаше да се отказва от тези мигове на свобода.

Повечето мъже от стражата си затваряха очите и се правеха, че не я забелязват. Поне така беше досега. Напоследък бяха плъзнали слухове за война и гарнизонът беше станал по-предпазлив. На пръв поглед животът си продължаваше почти както преди и въпреки че от време на време в Града се появяваха бежанци, Алаис не намираще нищо необичайно в разказите им за нападения и за религиозни гонения. Всеки, който живееше извън укрепените села и градове, беше изживявал набезите на хора, които се появяваха като гръм от ясно небе и после пак изчезваха. Разказите на бегълците не съдържаха нищо ново или различно.

Поне според Алаис Гилем не изглеждаше особено разтревожен от мълвата за сблъсък. С нея той не разговаряше никога за такива неща. Но Ориан твърдеше, че французите набирали войска от кръстоносци и църковници, които да нападнат земите на Окситания. Освен това разправяше, че те се радвали на подкрепата на папата и на френския крал. Алаис знаеше от опит, че повечето неща, които Ориан казва, целят да я разстроят. Въпреки това сестра ѝ често научаваше новините преди всички в замъка. А и от ден на ден вестоносците, които влизаха и излизаха от него, ставаха все повече. Бръчките по

лицето на баща им ставаха все по-дълбоки, а страните му — похлътнаха.

Sirjans d'arms^[6] на стража при Източната порта стояха нащрек, макар че след дългата нощ очите им бяха със зачервени клепачи. Квадратните сребърни шлемове и ризниците им проблясваха мътно на синкавата изгревна светлина. С щитовете, увиснали тежко на раменете им, и с мечовете, прибрани в ножниците, те бяха готови по-скоро за леглото, отколкото за битка.

След като се приближи, Алаис забеляза с облекчение Беранже. Щом я позна, той грейна в усмивка и сведе глава.

— Вонјорп, господарке Алаис. Рано си станала.

Тя също му се усмихна.

— Не ми се спеше.

— Мъжът ти толкова ли не може да измисли нещо, с което да запълва нощите ти? — попита Беранже и намигна похотливо.

Беше сипаничав, с изгрязани до кръв нокти. От него лъхаше на бира.

Алаис не обърна внимание на думите му.

— Как е жена ти, Беранже?

— Добре е, господарке. Вече е добре.

— А синът ти?

— От ден на ден става все по-едър. Какъвто е лакомник, ще вземе да ни разори, ако не го държим под око!

— Явно се е метнал на баща си — отбеляза тя и го боцна с пръст по увисналото шкембе.

— И жената така разправя.

— Предай й много поздрави от мен, Беранже, чу ли?

— Тя ще бъде признателна, че я помниш, господарке. — Беранже замълча. — Сигурно искаш да те пусна да минеш?

— Ще отскоча само до Ciutat, може би и до реката. Няма да се бавя много.

— Наредено ни е да не пускаме никого — изръмжа другият часовой. — Заповед на майордом Пелтие.

— Теб никой не те пита — скастри го Беранже. — Не е заради това, господарке — допълни той вече по-тихо. — Знаеш какво е положението напоследък. Ако ти се случи нещо, господарке, и се разбере, че точно аз съм те пуснал, баща ти...

Алаис го хвана за ръката.

— Знам, знам — рече тя също тихо. — Но наистина е излишно да се притесняваш. Знам да се грижа за себе си. Освен това... — Алаис стрелна с очи другия часовой, който си бъркаше в носа и си бършеше пръстите в ръкава. — Каквито и изпитания да ме чакат на реката, те едва ли са по-неприятни от онова, което ти търпиш тук.

Беранже прихна.

— Нали ще ми обещаеш, че ще се пазиш?

Алаис кимна и поотвори наметалото, за да се види ловджийският нож.

— Ще се пазя. Имаш думата ми.

Беранже вдигна тежката дъбова греда, с която беше препречена външната врата, и я откряна колкото Алаис да се промуши навън. Тя му се усмихна, пъкна се под ръката му и излезе в широкия свят.

---

[1] Добър ден (окситански). — Б.пр. ↑

[2] Благодаря (окситански). — Б.пр. ↑

[3] Много благодаря (окситански). — Б.пр. ↑

[4] Благородници без рицарско звание (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Главна кула на замък (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Въоръжени войници на пост (окситански). — Б.пр. ↑

2.

Щом излезе от сянката между кулите на портата, Алаис усети как се ободрява. Беше свободна. Поне за кратко.

От портата до равния мост, свързващ замъка Контал с улиците на Каркасон, се стигаше по дъсчена пътека. Росата по тревата в сухия ров под моста трепкаше в моравата светлина.

Алаис крачеше бързо, а наметалото ѝ оставяше кръгчета в прахта. Не ѝ се искаше стражата на отсрещния край да ѝ задава въпроси. Провървя ѝ. Часовоите бяха задрямали на поста си и не я видяха.

Алаис прекоси забързано голото пространство и се шмугна в плетеницата от тесни улички, водещи към Кулата на Аварската воденица, най-старата част от крепостните стени. От портата се излизаше направо в зеленчуковите градини и *faratjals*, пасищата около Града и при северното му предградие Сан Висан. По това време на деня оттук човек можеше да стигне най-бързо до реката, без да го забележи никой.

Алаис запретна поли и тръгна предпазливо сред свидетелствата за поредната бурна нощ в *taberna Sant Joan dels Evangelis*^[1]. Из прахта се въргаляха набити ябълки, недоядени круши, оглозгани кокали и счупени шишета от бира. Малко по-нататък в един от входовете се беше сгушил просяк, който спеше, отпуснал ръка върху огромно мръсно старо куче. При кладенеца други неколцина мъже сумтяха и хъркаха толкова силно, че заглушаваха птиците.

Часовоят при задната порта изглеждаше много умърлушен: кашляше и плюеше и се беше омотал с наметалото така, че се виждаха само върхът на носа му и веждите. Не искаше да го безпокоят. Отпърво не обърна внимание на Алаис. Тя бръкна в кесията и извади една монета. Без дори да поглежда към младата жена, мъжът от стражата хвана монетата с мръсна ръка, пробва я със зъби, после вдигна резетата и отвори задната порта колкото Алаис да мине през нея.

Пътеката надолу по външното укрепление беше стръмна и камениста. Минаваше между високите предпазни дъсчени стени и от

нея не се виждаше почти нищо. Но Алаис беше напускала по нея Града много пъти и вървеше без усилие. Заобиколи ниската кръгла дървена кула, следвайки течението на бързата вода, където тя се спускаше като по воденичен улей по укреплението.

Гъсталакът я дереше по краката и бодилите се закачаха в роклята ѝ. Докато Алаис слезе от укреплението, подгъвът на наметалото ѝ се намокри от тревата и стана наситеноморав. Върховете на кожените ѝ пантофки също потъмняха от влагата.

Още в мига, когато излезе от сянката на дъсчената ограда и видя пред себе си широкия свят, Алаис усети как я преизпълва въодушевление. Над Черната планина в далечината се стелеше бяла юлска мараня. Небето беше изпъстрено с розови и алени ивици.

Докато стоеше и се взираше в свършения килим на нивите с ечемик, царевица и пшеница и в горите, разпрострели се докъдето поглед стига, Алаис усети присъствието на миналото, което я обгръщаше от всички посоки. На духове, приятели и призраци, които протягаха ръце, нашепваха за живота си и споделяха с нея своите тайни.

Алаис никога не бе стигала по-далеч от земите на виконт Транкавел. Беше ѝ трудно да си представи сивите северни градове — Париж, Амиен или Шартр, откъдето беше родом майка ѝ. Те бяха само имена, думи без цвят и топлина, груби като езика — *langue d'oil* — на който говореха там. Но макар да нямаше с какво да сравнява, Алаис не можеше да повярва, че някъде може да има пейзаж, тъй прелестен и траен, далеч от всичко тленно, както пейзажа в Каркасон.

Заслиза от хълма, като криволичеше през шубрака и бодливите храсти, и накрая стигна при равните мочурища по южния бряг на река Од. Мокрите ѝ поли все се усукваха отзад около краката ѝ и от време на време тя се препъваше. Усети, че е притеснена, все се озърта и върви по-бързо от обикновено. Заповтаря си, че Жак и Беранже не са искали да я плашат и както винаги, само се притесняват за нея. Днес обаче Алаис се чувстваше по-откъсната и уязвима.

Опипа ножа на кръста си, защото се сети за разказа на един търговец, че само преди седмица е видял на отсрещния бряг вълк. Всички отсъдиха, че той преувеличава. По това време на годината сигурно бе зърнал лисица или диво куче. Но сега, когато Алаис беше

чак тук сам-сама, разказът ѝ се стори по-правдоподобен. Студената дръжка на ножа ѝ поддейства успокояващо.

За миг Алаис се изкуши да се върне. „Бива ли да си толкова страхлива!“ Тя продължи нататък. Един-два пъти се обърна, стресната от някакви звуци наблизко, които се оказваха птичка, размахала криле, или жълта змиорка, която се гънеше в плиткото и разплискваше водата.

Докато Алаис вървеше по познатата пътека, страховете ѝ лека-полека се разсеяха. Река Од беше широка и плитка, с множество притоци, наподобяващи жили върху ръка. Над водата потрепваше полупрозрачна изгревна мъгла. През зимата реката течеше яростно и бурно, набъбнала от влелите се в нея ледени планински потоци. Но лятото беше сухо и сега нивото на водата беше спаднало. Дърветата, с които мелеха сол, почти не се помръдваха от течението. Прихванати с дебели възета за брега, те приличаха на дървен гръбнак в средата на водата.

Още беше много рано и над вировете не кръжаха мухи и комари, които, щом настанеше жегата, увисваха като черни облаци над реката, затова Алаис тръгна по прекия път над калните плитчини. Той беше отбелязан с купчинки бели камъни. Младата жена вървеше бавно и предпазливо и накрая излезе при гората точно под западната част на градските стени.

Беше поела към прикътана полянка, където на шарена сянка в плитчините растяха най-лековитите растения. Щом стигна до дърветата, Алаис забави крачка. Наслаждаваше се на природата. Отмести бръшляна, увиснал над пътеката, и вдъхна от наситената миризма на пръст, на листа и мъх.

Макар да нямаше и следа от човешко присъствие, багрите и звуците вдъхваха живот на гората. Въздухът се огласяше от писъците и чуруликането на скорците, на мушитрънчетата и конопарчетата. Под нозете на Алаис пукаха съчки и шумоляха листа. Из гъсталака палуваха зайци с бели опашки, които се подаваха от кичестите жълти, морави и сини летни цветя. Високо сред разпрострелите се клони на боровете имаше катерици с червени кожухчета, които, докато белеха шишарките, запращаха долу към земята цял водопад от дъхави иглички.

Когато излезе на поляната, на Алаис вече ѝ беше горещо. С облекчение остави кошницата, смъкна дебелото наметало и го окачи на

един от ниските клони на върбата, после избърса с носна кърпа лицето и врата си. Сложи виното в една хралупа, за да не се стопли.

Високо над нея бяха надвиснали дебелите стени на замъка Контал. На фона на бледото небе се открояваха очертанията на високата тънка Пентска кула. Алаис се запита дали баща ѝ вече е станал. Погледът ѝ се премести вляво от наблюдателницата и затърси нейната стая. Дали Гилем още спеше?

Всеки път, когато поглеждаше през зеления балдахин на листата, Алаис се изумяваше колко близко е Градът. Два съвсем различни свята, противопоставени рязко един на друг. Там, по улиците и из коридорите на замъка Контал, кипяха суетня и врява. Нямаше спокойствие. Тук, долу, в царството на тварите, обитаващи гори и мочурища, цареше пълна тишина, сякаш неподвластна на времето.

Именно тук Алаис се чувстваше като у дома.

Тя изхлузи кожените пантофки. Тревата между пръстите на краката ѝ беше приятно хладна, още влажна от росата на ранната утрин, и я гъделичкаше по ходилата. Стана ѝ толкова приятно, че всички мисли за Града и за замъка се изпариха от съзнанието ѝ.

Отнесе сечивата долу при реката. В плитчините по края растеше ангелика. Жилавите ѝ набраздени стебла приличаха на редица оловни войничета, застанали мирно в размекнатата пръст. Ярkozелените им листа, някои по-големи и от дланта на Алаис, хвърляха върху водата лека сянка.

Нямаше по-лековита билка от ангеликата за пречистване на кръвта и за инфекции. Приятелката и наставница на Алаис — Есклармонд, все ѝ повтаряше колко е важно да събира билки за отвари, компреси и церове. Дори и днес в Града да нямаше инфекции, никой не знаеше какво може да донесе утрешният ден. Болестите и заразите можеха да ги връхлетят всеки момент. Както всичко, казано ѝ от Есклармонд, и този съвет беше добър.

Алаис запретна ръкави и завъртя калъфа на ножа отзад на кръста си, за да не ѝ пречи. Сплете косата си, втъкна полите на роклята в колана си и нагази в реката. От внезапния студ по глезените я побиха тръпки и тя си пое дълбоко дъх.

Натопи ивиците плат във водата и ги просна една до друга на тревата, после се зае да вади с лопатката корените. След малко първото растение излезе с жвакащ звук от коритото на реката. Алаис го довлочи

до брега и го нарязва с брадвичката. Уви корените в едно от парчетата плат и ги остави на дъното на кошницата, сетне сложи зеленикавожълтите цветчета с характерния им остър мирис в друга ивица плат и ги прибра в кожената торба. Изхвърли листата и останалите стебла, върна се в реката и започна всичко отначало. Не след дълго дланите ѝ бяха оцветени в зелено, а ръцете ѝ бяха напръскани с кал.

Щом извади всичката ангелика, Алаис се заоглежда дали няма още нещо, което да ѝ влезе в работа. Малко по-нагоре по течението зърна зарасличе с неговите странни издайнически листа, показали се направо от стеблото, и обърнатите надолу розови и морави цветчета като камбанки. Зарасличето помагаше при охлузвания, благодарение на него кожата и костите зарастаха по-бързо. Алаис отложи още малко закуската, взе пак сечивата и се запретна за работа. Спря чак когато напълни кошницата и използва и последната ивица плат.

Седна на брега под дърветата и изпъна крака. Гърбът и раменете ѝ се бяха схванали, но тя беше доволна от свършеното. Пресегна се и извади от хралупата виното на Жак. Запушалката излезе с тих пукот. Алаис потрепери леко, когато хладната течност я загъделичка по езика и гърлото. След това младата жена извади от кърпата току-що опечения хляб и отчупи голямо парче. Питката беше със странен вкус — на пшеница, на сол, речна вода и водорасли, но Алаис умираше от глад. Не помнеше хлябът някога да ѝ се е услаждал толкова.

Сега небето беше светлосиньо, с цвят на незабравки. Алаис знаеше, че се е забавила доста. Но загледа как златистата слънчева светлина подскача по повърхността на водата, усети полъха на вятъра върху кожата си и осъзна, че изобщо не ѝ се връща на оживените шумни улици на Каркасон и в тясното затворено пространство на замъка. Щеше ѝ се да постои тук още малко. Легна по гръб на тревата и затвори очи.

Събуди се от писъка на птица някъде горе.

Стресна се и седна. Докато гледаше пъстрото покривало на листата, не успя да се сети къде е. После внезапно си спомни всичко.

Скочи подплашена. Слънцето се беше вдигнало високо в небето, нямаше нито едно облаче. Алаис се беше забавила много. Вече със сигурност бяха забелязали, че я няма.

Хукна да си събира нещата. Изплакна набързо калните сечива в реката и напръска с вода ивиците памучен плат, за да са влажни. Тъкмо да се обърне, когато погледът ѝ беше привлечен от нещо, заплело се в тръстиката. Приличаше на пън или на ствол на дърво. Алаис сложи длан над очите си, за да не я заслепява слънцето, беше учудена, че досега не е забелязала.

Движеше се по течението много плавно и лениво, не можеше да е парче кора или дърво. Алаис се приближи още малко.

Сега вече видя, че е парче дебел вълнен плат, издуто от водата. След кратко колебание любопитството ѝ все пак надделя и тя отново нагази в реката, но този път подмина плитчините и навлезе в тъмния, по-дълбок бързей в средата. С мъка успяваше да запази равновесие. Забиваше пръсти в жвакащата кал, а водата се плискаше в тънките ѝ бели бедра и полите ѝ.

След като подмина шамандурата в средата, тя спря с разтуптяно сърце и с потни от страх длани. Сега вече виждаше по-ясно.

— *Payre Sant!*

Пресвети Отче!

Във водата с лице надолу плаваше трупът на мъж с издуто около него наметало. Алаис преглътна. Мъжът беше облечен в сако с висока яка от кафяво кадифе, обточено с черна копринена лента и със златен ширит. Под водата проблесна нещо като златна верижка или гривна. Мъжът беше гологлав, с къдрава черна коса, тук-там прошарена. Май носеше около врата си нещо — приличаше на алена лента или ширит.

Алаис пристъпи още напред. Първото, което ѝ хрумна, бе, че мъжът вероятно се е подхлъзнал в тъмното, паднал е в реката и се е удавил. Понечи да посегне, но нещо в начина, по който главата подскачаше във водата, спря ръката ѝ. Алаис си пое дълбоко дъх, беше като омагьосана от подутия труп. И друг път беше виждала удавник — един моряк, подпухнал и обезобразен, с издута кожа, нашарена с морави и сини петна като от ударено. Това тук беше различно.

Безжизнените ръце бяха разпрострени напред, сякаш човекът се опитваше да плува. Тласкана от течението, лявата ръка се понесе към Алаис. Погледа ѝ привлече нещо ярко току под повърхността: рана, грапава и неравна като родилно петно — червенееше се на фона на подпухналата бяла плът там, където би трябвало да бъде палецът. Алаис отмести поглед към врата на мъжа.

Усети как нозете ѝ се подкосяват.

Всичко се задвижи много бавно, наклони се и се нагъна като повърхността на разбунено море. Грапавата алена черта, която Алаис беше помислила за яка или лента, всъщност беше жесток дълбок разрез. Тръгваше от лявото ухо на мъжа и продължаваше и под брадичката — главата му почти беше отрязана от тялото. Около раната се влачеха ивици разкъсана кожа, позеленяла под водата. Около нея си бяха направили гощавка мънички сребърни рибки и пиявици, черни и издути.

За миг на Алаис ѝ се стори, че сърцето ѝ е спряло. Сетне я блъснаха едновременно ужас и страх. Тя се завъртя кръгом и хукна назад през водата, като се хлъзгаше по калта и залиташе. От кръста надолу вече беше мокра до кости. Издута и натежала от водата, роклята се заплиташе между глезените ѝ и я дърпаше надолу.

Сега реката ѝ се струваше два пъти по-широка, но Алаис продължаваше да върви, да напредва към спасителния бряг. Изведнъж ѝ се пригади и тя започна да повръща.

Като ту пълзеше на четири крака, ту се влачеше, успя да се добере по-нависоко и накрая се свлече на земята в сянката на дърветата. Виеше ѝ се свят, устата ѝ беше пресъхнала. Трябваше час по-скоро да се махне оттук. Помъчи се да се изправи, ала краката ѝ не я държаха. Алаис се опита да не плаче, избърса уста с треперещата си ръка, сетне пак се помъчи да стане, като се подпираше на дънера на дървото.

Този път се закрепил на крака. Дръпнал с отчаяни пръсти наметалото си от клона и напъхнал с усилие мръсните си ходила в пантофките. После, зарязвайки всичко останало, хукнал обратно през гората, сякаш по петите го гонеше самият дявол.

Веднага щом излезе от дърветата при откритите мочурища, я блъсна жегата. Слънцето го заципа дразнещо по бузите и врата. Заедно с горещината се бяха появили и хапещи насекоми.

Изтощените ѝ крака не ѝ се подчиняваха, накъсаният ѝ дъх пареше в гърлото. Единственото, което осъзнаваше, бе, че трябва да се махне възможно най-далеч от трупа и да каже на баща си.

Вместо да се прибере по пътя, откъдето беше дошла и който може би беше затворен, Алаис инстинктивно се насочи към Сан Висан и Родезката порта, свързваща предградието с Каркасон.

Улиците бяха оживени и Алаис трябваше да си проправя път. Колкото повече се приближаваше към входа на Града, толкова по-силни и натрапчиви ставаха врявата и олелията на пробуждащия се човешки свят. Алаис се опита да не ги чува и да мисли само как да стигне до портата.

По рамото я потупа някаква жена.

— Главата ви, госпожо — каза ѝ тихо тя.

Гласът ѝ беше добър, но сякаш идеше от много далеч.

Алаис забеляза, че косата ѝ е спусната и разрошена и си сложи качулката. Ръцете ѝ трепереха от изтощение и ужас. Продължи нататък, като се загърна с наметалото с надеждата да скрие петната от кал, бълвоч и зелени речни водорасли.

Всички се бутаха, блъскаха се и крещяха. На Алаис ѝ се стори, че ще припадне. Подпря се на стената. Часовоите на стража пред Родезката порта кимаха на местните хора и ги пускаха без излишни въпроси, но спираха скитниците и просяците, циганите, сарацините и евреите, като ги разпитваха по каква работа идват в Каркасон и претърсваха вещите им по-грубо от необходимото, докато не получеха малки шишета бира или монети.

Пуснаха Алаис, без дори да я поглеждат.

Сега тесните улички на Града гъмжаха от зяпачи, търговци, добитък, войници, ковачи, jongleurs^[2], жени на консули заедно с прислугата, проповедници. Алаис вървеше с приведена глава — не искаше да я познаят.

Накрая съгледа познатите очертания на замъка Контал.

Плисна я облекчение. Очите ѝ се напълниха с яростни сълзи. Вбесена от слабостта си, Алаис прехапа до кръв устните си.

Единственото, което искаше, беше да срещне баща си.

---

[1] Пивница „Свети Йоан евангелист“ (окситански). — Б.пр. ↑

[2] Странстващи поети и музиканти от средновековието (фр.). — Б.пр. ↑

3.

Майордом Пелтие беше в едно от хранилищата до кухнята в приземния етаж и току-що беше приключил със седмичната проверка на доставките на зърно и брашно. Олекна му, като видя, че няма мухлясали чували.

Бертран Пелтие служеше вярно на виконт Транкавел вече повече от осемнайсет години. В началото на мразовитата 1191 година го бяха повикали да се върне в родния Каркасон, за да заеме длъжността *intendant* — майордом, на деветгодишния Реймон-Роже, наследник на владенията на рода Транкавел. Беше очаквал тази вест и се беше прибрал с голямо желание, като бе довел със себе си и своята бременна съпруга, францужойка, и двегодишната си дъщеря. Никога не беше харесвал студения влажен Шартр. В Каркасон беше заварил момче, прекалено зряло за възрастта си, покрусено от загубата на своите родители и опитващо се да се справи с отговорността, стоварила се върху невръстните му плещи.

Оттогава Бертран беше неотлъчно до виконт Транкавел: в началото бе работил в замъка на попечителя на Реймон-Роже — Бертран Сесакски, после под закрилата на граф Фоа. Пелтие беше до Реймон-Роже, когато той навърши пълнолетие и се върна в замъка Контал, за да заеме полагащото му се място на виконт на Каркасон, Безие и Алби.

Като майордом Пелтие беше натоварен с управлението на замъка. Раздаваше правосъдие и отчиташе данъците, събирани от консулите, които управляваха делата в Каркасон. И по-важното, беше всепризнат довереник на виконта, негов съветник и приятел. Никой нямаше такова влияние, както Пелтие.

Замъкът Контал беше пълен с почетни гости, всеки ден прииждаха нови и нови. *Seigneurs*^[1] на най-важните замъци в земите на Транкавел и жените им, както и най-храбрите, най-прочути *chevaliers*^[2] в Миди. В края на юли на традиционния летен рицарски турнир по повод празника на Сан Назари биваха канени най-добрите трубадури. Въпреки сянката на войната, която беше надвиснала над

тях вече повече от година, виконтът беше преизпълнен с решимост гостите му да се забавляват и турнирът да стане най-незабравимият по време на неговото управление.

На свой ред Пелтие също беше решен да не оставя нищо на случайността. Той заключи вратата на хамбара с един от многото тежки ключове, които носеше на желязна халка на кръста си, и тръгна по коридора.

— А сега избата — каза на слугата си Франсоа. — Последната бъчва беше прокиснала.

Пелтие продължи нататък по коридора, като спираше да надникне и в други помещения. Складът за платове ухаеше на лавандула и мащерка и беше празен, сякаш очакваше някой да дойде и да му върне живота.

— Покривките за маса изпрани ли са?

— Да, messire^[3].

В помещението срещу избата неколцина мъже осоляваха месо. По железните куки на тавана вече бяха окачени парчета филе и шунка. Мъжете редяха късове месо и в бурета. В ъгъла един от слугите нанизваше гъби, чесън и кромид лук, за да ги сложи да се сушат.

Когато Пелтие влезе, всички спряха работа и млъкнаха. Неколцина от по-младите слуги станаха на крака. Той не каза нищо, само огледа строго помещението, кимна одобрително и продължи нататък.

Тъкмо отключваше избата, когато чу, че на горния етаж някой крещи и тича.

— Виж какво става — нареди той подразнен. — Не мога да работя при такъв шум.

— Да, messire.

Франсоа се обърна и хукна нагоре по стълбите.

Пелтие бутна тежката врата и влезе в хладната тъмна изба, където усети познатата миризма на влажно дърво и възкиселия дъх на разлято вино и бира. Тръгна по пътеките между рафтовете, докато не откри бъчвите, които търсеше. От подноса, оставен на масата, взе глинена чаша и внимателно и бавно отвъртя канелката.

Отвън в коридора се чу звук, от който Пелтие настръхна. Остави чашата. Някой го викаше по име. Алаис. Беше се случило нещо.

Пелтие прекоси помещението и рязко отвори вратата.

Алаис тичаше надолу по стълбите, сякаш я гонеше цяла глутница псета, Франсоа бързаше подире ѝ.

Щом зърна сред буретата вино и бира прошарения си баща, Алаис нададе вик на облекчение. Хвърли се в обятията му и зарови мокро от сълзи лице върху гърдите му. От познатата, вдъхваща спокойствие миризма на баща ѝ се доплака още повече.

— Какво става, в името на Свети Фоа? Какво се е случило? Пострадала ли си? Кажи ми!

Алаис долови тревогата в гласа му. Опита се да говори, но думите засядаха неизречени в гърлото ѝ.

— Татко, аз...

Той я огледа набързо. Видя размъкнатите ѝ мръсни дрехи и в очите му проблеснаха въпроси. Погледна Франсоа.

— Намерих господарката Алаис в този вид, господарю.

— А тя не ти ли спомена каква е причината да е... да е разстроена?

— Не, *messire*. Каза ми само да я доведа незабавно при теб.

— Добре. А сега ни остави сами.

Алаис чу как вратата се затваря. После усети допира на тежката ръка на баща си върху рамото си. Той я отведе да седне на пейката покрай стената на избата.

— Хайде, *filha*^[4] — рече ѝ вече по-тихо и повдигна от лицето ѝ кичур коса. — Не мога да те позная. Хайде, кажи ми какво се е случило.

Алаис отново направи опит да се овладее. С носната кърпа, която той ѝ подаде, избърса мокрото си лице и зачервените очи.

— Пийни — подкани Пелтие, като ѝ сложи в ръцете чаша вино, после седна до нея. Старото дърво се огъна под тежестта му. — Франсоа излезе. Сега сме сами. Стига си плакала и ми кажи какво се е случило. Гилем ли? Да не те е засегнал с нещо? Защото, ако те е обидил, ти обещавам, че...

— Гилем няма нищо общо, *paire*^[5] — побърза да каже Алаис. — Никой няма вина...

Тя го погледна, после отново сведе очи, притеснена и унижена, че седи пред него в такова състояние.

— Тогава какво има? — продължи да упорства баща ѝ. — Как да ти помогна, след като не искаш да ми кажеш какво се е случило?

Алаис преглътна. Не знаеше откъде да започне.

Пелтие хвана ръцете ѝ.

— Трепериш, Алаис. — Тя долови тревогата и обичта в гласа му, усилията му да потисне страха си. — И си погледни дрехите — продължи баща ѝ, като стисна между пръстите си подгъва на роклята ѝ и го вдигна. — Мокри, целите в кал.

Алаис виждаше колко уморен и притеснен е баща ѝ.

— Не те познавам толкова мълчалива — рече Пелтие, дано я накара да проговори. — Кажи ми какво има де!

По лицето му се четяха такава любов и доверие, че Алаис усети как сърцето ѝ се свива.

— Страх ме е, че ще ми се ядосаш, раіге. И то с право.

Чертите му се изостриха, но той продължи да се усмихва.

— Обещавам да не ти се карам. Хайде, говори.

— Дори ако ти кажа, че съм ходила на реката ли?

Баща ѝ се поколеба, но гласът му не трепна.

— Дори и тогава.

„Колкото по-бързо си призная, толкова по-добре.“

Алаис отпусна ръце в скута си.

— Тази сутрин точно преди зазоряване отидох на реката, на едно място, където често бера билки.

— Сама ли?

— Да, сама — призна си тя и го погледна в очите. — Знам, раіге, обещах ти и те моля да ми простиш, че не те послушах.

— Пеша ли?

Алаис кимна и изчака баща ѝ да даде знак, че може да продължи.

— Стоях там известно време. Не видях никого. Тъкмо си прибирах нещата, за да си тръгна, когато забелязах във водата вързоп дрехи, качествено сукно. Всъщност... — Алаис замълча. — Всъщност това беше труп. На мъж, доста стар. С черна къдрава коса. Отначало помислих, че се е удавил. Не виждах почти нищо. После забелязах, че гърлото му е прерязано.

Баща ѝ се вцепени.

— Не си пипала тялото, нали?

Алаис поклати глава.

— Не, но... — Смутена, младата жена сведе очи. — Бях толкова ужасена, че загубих самообладание и побягнах, дори не си прибрах нещата. Единственото, което ми се въртеше в ума, бе, че трябва да се махна.

Пелтие отново се свъси.

— И не си забелязала никого?

— Жива душа. Беше съвсем безлюдно. Но щом видях трупа, се притесних, че убийците може би още са някъде наблизо. — Гласът ѝ трепна. — Стори ми се, че усещам как ме наблюдават и следят.

— Значи не си пострадала, така ли? — попита баща ѝ предпазливо, като подбираше внимателно думите. — Никой не те е наранил? Или обидил?

Алаис разбра какво има предвид той и това пролича от руменината, плъзнала бързо по страните ѝ.

— Не ми се е случило нищо лошо, освен че бе засегната гордостта ми и... и че изгубих доверието ти.

Тя видя как по лицето на баща ѝ плисва облекчение. Върху него грейна усмивка, която за пръв път от началото на разговора стигна и до очите.

— Е — въздъхна Пелтие. — Засега няма да обсъждаме безразсъдството ти, Алаис... ще отбележа само, че постъпваш правилно, като ми казваш.

Той хвана ръцете ѝ, притисна малките ѝ тънки пръсти между огромните си длани с изпръхнала, загрубяла кожа. Алаис се усмихна, признателна, че ѝ се е разминало.

— Извинявай, раіге. Не съм искала да престъпвам дадената дума, просто...

Той махна с ръка, за да ѝ покаже, че не е нужно да се оправдава.

— Дай да не говорим повече за това. Колкото до онзи несретник, не може да се направи нищо. Обирджиите вече са много надалеч. Не ми се вярва още да се навъртат тук.

Алаис сбърчи чело. Покрай думите най-после осъзна какво се е въртяло в съзнанието ѝ. Затвори очи. Представи си как е стояла в ледената вода и е гледала като омагьосана трупа.

— Точно това е странното, татко — бавно каза тя. — Според мен не са били разбойници. Не са взели връхната дреха на мъжа, а тя беше

хубава и изглеждаше скъпа. И той си беше с накитите. Златни верижки на ръката, пръстени. Ако са били крадци, са щели да отнесат всичко.

— Нали каза, че не си докосвала трупа! — подвижна баща й.

— Не, не съм. Просто видях ръцете под водата. Накити. Страшно много пръстени, татко. Златна гривна от преплетени верижки. Верижка и около врата. Защо ще оставят такива неща?

Алаис замълча — беше си спомнила подпухналите призрачни ръце, които мъжът сякаш беше протегнал, за да я докосне, и как на мястото на палеца имаше кръв и натрошена бяла кост. Зави й се свят. Алаис се облегна на влажната студена стена.

— Нямаше кръв — уточни тя. — Отворена рана, червена като парче месо. — Алаис преглътна. — Палеца му го нямаше, беше...

— Нямаше ли го? — попита рязко Пелтие. — Как така го нямаше?

Алаис вдигна очи, изненадана от смяната на тона.

— Палецът му беше отсечен. Отрязан до костта.

— На коя ръка, Алаис? — Сега вече баща й дори не криеше колко е притеснен. — Помисли. Важно е.

— Аз не...

Пелтие не й обърна внимание.

— На коя ръка? — повтори той.

— На лявата, на лявата ръка, сигурна съм. На ръката откъм моята страна. Мъжът беше обърнат с главата срещу течението.

Пелтие прекоси помещението, повика Франсоа и рязко отвори вратата. Алаис стана: беше разтърсена от реакцията на баща си и изумена от ставащото.

— Какво се е случило? Кажи ми, умолявам те. Защо е толкова важно на коя ръка?

— Незабавно оседлай коне, Франсоа. За мен дорестия, за господарката Алаис сивата кобила и един кон за теб.

Лицето на слугата както винаги си остана безизразно.

— Разбира се, *messire*. Далече ли отиваме?

— Само до реката. — Пелтие му махна да върви. — Побързай, човече. И вземи меча ми и чисто наметало за господарката Алаис. Ще те чакаме на кладенеца.

Веднага щом Франсоа се отдалечи и вече не можеше да ги чуе, Алаис се втурна към баща си. Той не пожела да я погледне в очите.

Върна се при бъчвите и с разтреперана ръка си наля вино. Гъстата червена течност се разплиска от пръстената купа на масата и остави петна по дървото.

— Paire — примоли се Алаис. — Каж ми какво става. Защо се налага да ходиш на реката? Това със сигурност не е твоя работа. Нека иде Франсоа. Аз ще му обясня къде.

— Ти не разбираш.

— Ами тогава ми кажи, за да разбера. Можеш да ми имаш доверие.

— Трябва сам да видя трупа. Да установя дали...

— Дали какво? — побърза да попита Алаис.

— Не, не — отвърна баща ѝ и заклати глава. — Това не е твоя работа...

Гласът му заглъхна.

— Но...

Пелтие вдигна ръка — беше се овладял.

— Достатъчно, Алаис. Не питай повече. Предпочитам да ти спестя това, но не мога. Нямам избор. — Той рязко ѝ подаде чашата. — Пийни. Ще ти вдъхне сили, ще ти даде смелост.

— Мен не ме е страх — възропта Алаис, беше се засегнала, задето баща ѝ е изгълкувал нейното нежелание като уплаха. — Не ме е страх да гледам мъртъвци. Бях толкова разстроена заради шока. — Тя се поколеба. — Но те умолявам, messire, кажи ми защо...

Пелтие се обърна към нея и изкрещя:

— Стига!

Алаис отстъпи назад, сякаш я беше ударил.

— Извинявай — каза бързо баща ѝ. — Не съм на себе си. — Той се пресегна и я докосна по бузата. — Никой не може да мечтае за по-вярна и непоколебима дъщеря.

— Защо тогава не искаш да ми се довериш?

Пелтие се подвоуми и за миг Алаис си помисли, че го е убедила. После на лицето му отново се появи вгълбеност и угриженост.

— Единственото, което трябва да направиш, е да ми покажеш — отвърна глухо баща ѝ. — Останалото е моя работа.

Камбаните в Сан Назари започнаха да бият за третия от седемте канонични часа точно когато те излязоха с конете от Западната порта на замъка Контал. Бащата на Алаис яздеше отпред, тя и Франсоа го следваха плътно.

Тръгнаха по тесния пращен път с остри завои, който лъкатушеше надолу по хълма под градските стени. След като слязоха в равнината, пришпориха конете в лек галоп.

Следваха течението на реката нагоре към извора. Щом навлязоха в мочурищата, безпощадното слънце напече гърбовете им. Над застоялата вода на цели рояци кръжаха комари и черни блатни мухи. Конете тропаха с копита и размахваха опашки, за да прогонят рояците насекоми, които ги хапеха през тънката лятна козина.

Няколко жени перяха в сенчестите плитчини на отсрещния бряг на река Од — бяха нагазили във водата и биеха с бухалките прането, наслагано по плоските сиви камъни. По единствения дървен мост, свързващ мочурищата и селата на север с Каркасон и предградията му, се чуваше монотонното тракане на колела. Имаше и хора, които минаваха направо през реката там, където тя беше най-плитка: несекващ поток от селяни и търговци. Някои носеха на раменете си деца, други караха стада кози и мулета, всички се бяха отправили към тържището на главния площад.

Тримата язدهа мълчешком един зад друг. Навлязоха в гората и тръгнаха бавно между дърветата. По едно време баща ѝ се обърна и ѝ се усмихна. Алаис му беше признателна за това. Сега тя беше притеснена, нащрек, ослушваше се за признаци на опасност. Върбите в мочурището бяха надвиснали някак злобно над главата ѝ и Алаис си представи очи, които ги дебнат от здрача, причакват ги и ги наблюдават. Сърцето ѝ се свиваше.

Тя не бе съвсем наясно какво е очаквала, но когато излязоха на поляната, всичко беше мирно и тихо. Кошницата ѝ си стоеше под дърветата, където я беше оставила, от ивиците плат се подаваха връхчетата на растенията. Алаис слезе от коня и подаде юздите на Франсоа, после отиде при водата. Сечивата ѝ също си бяха там, където ги беше захвърлила.

Тя подскочи, когато баща ѝ я докосна по лакътя.

— Покажи ми — подкани той.

Алаис го поведе по брега към мястото. Отначало не видя нищо и за миг се запита дали не е било само кошмар. Но трупът си беше там, носеше се във водата сред тръстиките малко по-нагоре по течението.

— Ето го. При зарасличето.

За нейна изненада баща ѝ не повика Франсоа, а смъкна наметалото си и нагази в реката.

— Ти стой тук — провикна се той през рамо.

Алаис седна на брега и загледа как баща ѝ крачи през плитчината, без да обръща внимание на водата, която му влизаше в кончовите на ботушите. Щом стигна до трупа, спря и извади меча си. Поколеба се за миг, сякаш се готвеше за най-лошото, после вдигна предпазливо с върха на острието лявата ръка от водата. Обезобразената длан, издута и посиняла, се закрепил за миг, после като жива се загърчи надолу към дръжката на меча и пак цопна във водата.

Пелтие прибра меча си в ножницата, наведе се и обърна трупа. Той заподскача във водата, главата клюмна, сякаш се опитваше да се откачи от врата.

Алаис побърза да се обърне. Не искаше да гледа отпечатъка на смъртта върху лицето на непознатия.

На връщане към Каркасон настроението на баща ѝ беше съвсем различно. Очевидно му беше олекнало, сякаш от плещите му се беше смъкнал тежък товар. Той си бърбеше весело с Франсоа и ако срещнеше погледа на дъщеря си, ѝ се усмихваше сърдечно.

Въпреки изтощението и отчаянието, че не разбира какво се разиграва, Алаис също бе преизпълнена с радост. Чувстваше се както едно време, когато беше яздила с баща си и двамата имаха време да бъдат заедно.

След като реката остана зад тях и те се упътиха към замъка, любопитството ѝ все пак надделя. Тя събра смелост да зададе на баща си въпроса, който ѝ беше на върха на езика още откакто бяха тръгнали.

— Разбра ли каквото искаше, раіге?

— Да.

Алаис изчака, докато не стана ясно, че ще трябва да вади обяснението дума по дума.

— Но не беше той, нали?

Пелтие я погледна строго. Тя обаче продължи да упорства.

— А от описанието беше останал с впечатлението, че може би познаваш човека, така ли? И заради това настоя сам да видиш трупа, нали?

От блясъка в очите му Алаис разбра, че е на прав път.

— Мислех за един човек, който ми беше скъп — отвърна накрая той. — От времето в Шартр.

— Но този беше евреин.

Пелтие вдигна вежди.

— Да, беше евреин.

— Евреин... — повтори Алаис — твой приятел?

Мълчание. Алаис продължи да подпитва.

— Но не беше той, нали?

Този път баща ѝ се усмихна.

— Не, не беше той.

— А кой тогава?

— Не знам.

Известно време Алаис мълча. Беше сигурна, че баща ѝ никога не е споменавал за такъв приятел. Беше добър човек, търпелив, но въпреки това, ако беше разказвал за такъв приятел, за евреин в Шартр, тя щеше да запомни. Но понеже знаеше, че е безсмислено да говори за нещо против волята на баща си, опита друг подход.

— Но не беше грабеж, нали? За това се оказах права.

Сега вече Пелтие ѝ отговори с охота.

— Не. Беше предумишлено убийство. Оставили са по трупа почти всички ценни вещи.

— Почти всички ли? — Баща ѝ си замълча. — Ами ако някой ги е прекъснал? — предположи Алаис, като рискува да продължи с въпросите.

— Според мен не.

— Или може би са търсели нещо конкретно?

— Стига вече, Алаис. Сега не е нито времето, нито мястото.

Тя понечи да каже нещо — не ѝ се щеше да прекъсват разговора, но той очевидно беше приключил. Алаис нямаше да узнае нищо повече. Щеше да направи добре, ако изчакаше баща ѝ сам да повдигне темата. Прибраха се, без да си продумат.

Когато пред тях се очерта Западната порта, Франсоа избърза напред.

— Хубаво е да не споменаваш на никого за тазсутрешния ни поход — предупреди Пелтие.

— Дори на Гилем?

— Съпругът ти едва ли ще остане доволен, ако разбере, че си ходила сама на реката — напомни той кисело. — Мълвата плъзва бързо. Забрави за тази неприятна случка.

Алаис срещна с невинни очи погледа му.

— Разбира се. Щом такова е твоето желание. Имаш думата ми, раіге. Няма да говоря за това с никого освен с теб.

Пелтие се подвоуми, сякаш подозираше, че тя го лъже, после се усмихна.

— Послушна дъщеря си, Алаис. Знам, че мога да ти имам доверие.

---

[1] Феодални владетели (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Рицари (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Господарю (окситански). — Б.пр. ↑

[4] Дъще. — Б.пр. ↑

[5] Татко. — Б.пр. ↑

4.

Застанало на покрива на пивницата, откъдето имаше добра видимост, момчето с кехлибарените очи и тъмнорусата коса се обърна да провери откъде идва шумът.

Откъм Нарбонската порта по оживените улици на Града препускаше вестоносец. Сажо отдалеч виждаше, че конят му беше много запенен. Зави рязко към моста, водещ към замъка Контал.

За да вижда по-добре, Сажо се изправи, като едвам се закрепил върху острия ръб на неравните керемиди, и точно тогава забеляза, че между кулите на портата се появява майордом Пелтие на мощен жребец, следван от Алаис, която също беше на кон. Тя изглеждаше разстроена и Сажо се запита какво ли се е случило и накъде са поели те. Не бяха облечени като за лов.

Сажо харесваше Алаис. Когато идваше на гости на баба му Есклармонд, тя си говореше с него, за разлика от много жени от замъка, които се правеха, че не го забелязват. Бяха прекалено погълнати от отварите и церовете, които искаха баба му да им приготви — за треска, за отоци, за по-леко раждане или за сърдечни дела.

Но през всичките години, откакто боготвореше Алаис, Сажо никога не я беше виждал в този вид. Момчето се плъзна по светлокафявите керемиди до ръба на покрива и скочи долу. За малко не падна върху една коза, завързана за килната настрани каруца.

— Ей! Какво правиш! — ревна някаква жена.

— Не съм я и докоснал — извика Сажо и на косъм се изплъзна от метлата ѝ.

Градът се огласяше от звуците на пазарния ден, стелеха се какви ли не миризми. По всички улички дървените капаци на прозорците се блъскаха о камъка — слугите и собствениците искаха да проветрят, докато още не е станало много горещо. Бъчварите гледаха как чираците им търкалят с тътен и трясък бъчвите по калдъръма, като се надбягваха към пивниците, за да изпреварят конкурентите. Каруците

се клатеха към главния площад по неравната земя, а колелата им поскърцваха и от време на време засядаха.

Сажо знаеше всички преки пътища в Града и се провираше през забързаните крака и ръце, промушваше се между овцете и козите, между магаретата и мулетата, натоварени със стока и кошове, между свинете, които пристъпваха бавно и лениво по улиците. Едно по-голямо момче с гневно лице беше подкарало нестройно ято гъски, които кряскаха и се кълвяха помежду си; опитаха се да клъвнат по голите крачета и двете момиченца, които стояха наблизко. Сажо им намигна, за да ги разсмее. Отиде точно зад най-грозната птица и плесна с ръце.

— Какво правиш? — разкрещя се другото момче. — Махай се оттук!

Момиченцата пригнаха. Една стара сива гъска се обърна, проточи врат и изсъска злобно в лицето на Сажо.

— Така ти се пада, глупак! — каза другото момче.

Сажо отскочи от тракащите оранжеви човки.

— Пази ги по-добре.

— Само пеленачетата се страхуват от гъски — взе да му се подиграва другото момче. — Нашето пеленаче страх ли го е от една безобидна малка гъска? Nenon. Бебе.

— Мен не ме е страх — изрепчи се Сажо, сетне посочи момиченцата, които се бяха скрили зад майка си. — Но те се плашат. Внимавай какво правиш.

— А теб какво те засяга, а?

— Просто ти казвам да внимаваш.

Другото момче се доближи и насочи пръчката към лицето на Сажо.

— И какво ще ми направиш? Точно ти?

Беше с една глава по-високо от Сажо. Кожата му беше цялата в синини и червени белези. Сажо отстъпи крачка и вдигна ръце.

— Попитях какво ще ми направиш — повтори другият хлапак, готов за бой.

Думите щяха да отстъпят място на юмруците, ако не беше старият пияница, който се беше свлякъл до стената и след като се събуди, се разкрещя да се махат и да го оставят на спокойствие. Сажо се възползва и се изплъзна.

Слънцето тъкмо се извисяваше над покривите на по-големите сгради, озаряваше с коси лъчи ту една, ту друга част от улицата и блещукаше по подковата върху вратата на ковачницата. Сажо спря и надникна вътре — дори от улицата усети върху лицето си горещината на пещта.

Отпред чакаха цяла тълпа мъже, както и неколцина по-млади есцуерс с шлемове, щитове или ризници на своите господари. Сажо си каза, че ковачът в замъка не може глава да вдигне от работа.

Той нямаше родословието и потеклото, за да стане chevalier, но това не го спираше да си мечтае. Усмихна се на един-двама малчугани, негови връстници, те обаче го погледнаха така, сякаш виждат празно място — както го бяха гледали и щяха да го гледат винаги.

Сажо се обърна и продължи нататък.

Повечето търговци на пазара идваха редовно тук и се бяха подредили на обичайните си места. Още щом Сажо излезе на площада, го удари миризмата на нагрята мазнина. Той поспря пред сергия, където един мъж правеше палачинки и ги обръщаше в топлия тиган. От уханието на гъста бобена чорба и на топъл ечемичено-пшеничен хляб на момчето му се прияде. То мина покрай сергии, където се продаваха катарамии и грънци, сукно, кожи, местни стоки и екзотични колани и кесии от Кордова и от още по-далечни земи, но не спря. Само поразгледа сергията с ножици за стрижене на овце и с ножове, после отиде в другия край на площада, където държаха затворени повечето живи животни. Там винаги имаше много пилета и петли в дъсчени кафези, а понякога и чучулиги и мушитрънчета, които свирукаха и пееха. Най-любими му бяха зайците, струпани на купчинки — кафяви, черни и бели.

Сажо мина покрай сергииите за зърно и сол, за сланина, бира и вино, докато не намери сергията за билки и екзотични подправки. Отпред стоеше търговец. Сажо никога не беше виждал толкова висок и черен човек. Беше облечен в дълга, проблясваща синя роба, на главата си имаше лъскав копринен тюрбан и беше обут в островърхи златисточервени чехли. Беше по-мургав и от циганите, които идваха през планината от Навара и Арагон. Сажо предположи, че е сарацин.

Търговецът беше наредил стоката си във формата на кръг: зелено и жълто, оранжево, кафяво и червено, охра. Отпред бяха розмаринът и магданозът, чесънът, невенът и лавандулата, отзад обаче имаше по-

скъпи подправки като кардамон, индийско орехче и шафран. Сажо не познаваше останалите, но вече изгаряше от нетърпение да разкаже на баба си какво е видял.

От площада се отправи към странноприемницата. Тъй като не носеше у себе си пари, му хрумна да предложи да свърши някаква работа срещу паница супа. Някой го извика по име.

Обърна се и видя една от приятелките на баба си, госпожа Марти, която седеше заедно с мъжа си на тяхната сергия и му махаше. Беше тъкачка, а мъжът ѝ беше даракчия.

Сажо също махна с ръка. Подобно на Есклармонд, и госпожа Марти беше последователка на новата Църква. Съпругът ѝ не беше вярващ, макар че на Петдесетница беше идвал заедно с жена си у Есклармонд, за да чуе проповедта на Bons Hommes^[1].

Госпожа Марти разроши косата на момчето.

— Как си, млади момко? Толкова си пораснал, че едвам те познах.

— Благодаря, добре съм — отвърна ѝ той с усмивка, после се обърна към мъжа ѝ, който чепкаше вълна и приготвяше къдели за продан. — Bonjorn, Sénher^[2].

— А Есклармонд? — продължи госпожа Марти. — Тя добре ли е? Пак ли лекува всички?

Сажо се усмихна.

— Както винаги.

— Ben, ben.

Добре.

Сажо седна до нея, кръстоса крака и загледа как чекръкът се върти и върти.

— Госпожо Марти — рече след малко, — защо вече не идвате да се молите с нас?

Господин Марти спря да работи и хвърли тревожен поглед към жена си.

— Е, знаеш как е — отвърна госпожа Марти, но избегна да го погледне в очите. — Напоследък имаме много работа. Трудно ни е да идваме често в Каркасон, макар да ни се иска.

Тя намести хурката и продължи да преде, а тракането на педала запълни спусналата се между тях тишина.

— На Menina^[3] ѝ е мъчно за вас.

— На мен също ми е мъчно за нея, но приятелите невинаги могат да са заедно.

Сажо се свъси.

— Но защо тогава...

Господин Марти го потупа силно по рамото.

— Не говори толкова високо — пошушна той. — Нека тези неща си останат между нас.

— Кои неща? — учуди се момчето. — Аз само...

— Чухме, Сажо — прекъсна го отново господин Марти и погледна през рамо. — Целият пазар чу. Стига си говорил за молитви.

Сажо беше объркан, не знаеше какво толкова е направил, че да ядоса така господин Марти, затова стана. Госпожа Марти се извърна към мъжа си. Двамата сякаш изобщо бяха забравили за момчето.

— Бива ли да си толкова груб, Рожие — укори го тя. — Та той е още дете.

— Стига само един да се раздрънка и ще ни откарат заедно с другите. По-добре да не се излагаме на такава опасност. Ако хората решат, че общуваме с еретици...

— Дрън-дрън, еретици — схова го жена му. — Той е съвсем малък.

— Не ти говоря за момчето, а за Есклармонд. Навсякъде се знае, че и тя е от тях. А ако се разчуе, че ходим да се молим в къщата ѝ, ще обвинят и нас, че сме последователи на Bons Hommes, и ще започнат и нас да преследват.

— Ами дай тогава да изоставим приятелите си, така ли? Само защото си чул някакви страхотии.

Господин Марти понижи глас.

— Казвам само, че трябва да сме предпазливи. Знаеш какво се говори. Че насам се е запътила войска, която да прогони еретиците.

— Това се говори от години. Правиш от мухата слон. Колкото до папските нунции, тези „Божии люде“ вече години наред кръстосват земите ни и са такива пияници, че бързо влизат в гроба, и от тая работа не е излязло нищо. Нека епископите си спорят, а ние, останалите, ще живеем както намерим за добре. — Тя се обърна към Сажо. — Не му обръщай внимание, не си направил нищо — увери го госпожа Марти и сложи ръка на рамото му.

Момчето заби поглед в краката си, не искаше жената да го види, че плаче. Госпожа Марти продължи с необичайно бодър глас:

— Я да видим сега, нали ми беше споменал, че искаш да купиш подарък на Алаис? Хайде да ѝ потърсим нещо.

Сажо кимна. Знаеше, че госпожа Марти се опитва да го утеши, но се почувства смутен и объркан.

— Нямам с какво да ви платя — призна си той.

— Не се притеснявай. На тебе няма да ти вземем пари. Хайде, поразгледай. — Жената прокара пръсти по разноцветните ширити. — Какво ще кажеш за този? Как мислиш, дали ще ѝ хареса? Много ще ѝ отива на очите.

Сажо прокара пръст по нежния конец с цвят на мед.

— Не знам.

— Според мен ще ѝ хареса. Да ти го увия ли?

Тя се извърна и затърси парченце плат да го загърне. Момчето не искаше да го помислят за неблагодарник, затова се замисли какво да каже.

— Днес я видях.

— Кого, Алаис ли? Как е тя? Със сестра си ли беше?

Сажо направи кисела физиономия.

— Не. Но въпреки това не изглеждаше много щастлива.

— Е, щом е била разстроена, тъкмо сега е моментът да ѝ направиш подарък — отбеляза госпожа Марти. — Алаис обикновено идва на пазара сутрин, нали? Сигурна съм, че ще я намериш.

Момчето усещаше напрежението и беше доволно, че има повод да си тръгне, затова пъкна увития подарък под ризата си и се сбoguва.

Сажо тръгна да обикаля и да пита за Алаис. Никой не я беше виждал.

Беше гладен и тъкмо си каза, че може да отскочи до къщи, когато най-неочаквано я зърна при сергията с козе сирене. Хукна натам, после се доближи крадешком и я прегърна през кръста.

— Bonjorn.

Алаис се стресна, но щом го видя, го възнагради с лъчезарна усмивка.

— Сажо! — възкликна тя и му разроши косата. — Изплаши ме!

— Търсих те къде ли не — ухили се той. — Добре ли си? Видях те оде. Изглеждаше разстроена.

— Кога?

— Прибираше се с баща си в замъка. На кон. Веднага след вестносеца.

— А, да — потвърди Алаис. — Не се притеснявай, добре съм. Просто сутринта беше уморителна. Но наистина ми е много приятно да видя милото ти лице. — Тя го целуна по главата, от което Сажо пламна до мораво. Загледа яростно в краката си, не искаше Алаис да забележи, че се е изчервил. — Така и така си тук, помогни ми да избира хубаво сирене.

Гладките кръгли буци прясно козе сирене бяха наредени съвсем симетрично върху слама в дървени тепсии. Алаис сочеше ту една, ту друга бучка, питаше колко струва, молеше Сажо за съвет, докато накрая избраха едно хубаво парче. Тя му подаде няколко монети от кесията си да плати на продавача и извади лъсната дъсчица, върху която да отнесе сиренето.

Очите на Сажо пламнаха от изненада, когато видя какво е нарисувано от обратната страна на дъската. Откъде ли я имаше Алаис? Беше толкова объркан, че изпусна монетите на земята. Смутен, се пъкна под масата да ги събере с надеждата да спечели време. Когато отново се изправи, с облекчение видя, че Алаис явно не е забелязала нищо, и забрави за дъската. След като прибраха сиренето, той се престаши да даде на Алаис подаръка.

— Имам нещо за теб — рече засрамен и пъкна рязко парчето плат в ръцете ѝ.

— Много мило — отвърна тя. — От Есклармонд ли е?

— Не, от мен.

— Каква приятна изненада. Може ли да го отворя?

Сажо кимна със сериозно лице, но очите му блестяха от очакване, докато Алаис разгъваше внимателно плата.

— О, Сажо, колко е красив! — възкликна тя и вдигна високо лъскавия кафяв ширит. — Невероятно красив.

— Не съм го откраднал — побърза да уточни момчето. — Даде ми го госпожа Марти. Сигурно за да ме утеши.

Веднага щом го изрече, и съжали.

— Да те утеши ли? — учуди се Алаис.

В този момент се чу вик. Някакъв мъж наблизко сочеше към небето. Ниско над града от запад на изток прелиташе ято големи черни птици, подредени като стрела. Слънцето проблясваше като искри върху наковалня по лъскавите им тъмни пера. Някой наблизко каза, че това било поличба, макар никой да не беше наясно дали е добра или лоша.

Сажо не беше суеверен, но потрепери. Алаис също потръпна, прегърна го през рамо и го притегли към себе си.

— Какво има? — попита Сажо.

— Res — отривисто отговори тя.

Нищо.

Високо над тях, без да се вълнуват от света на хората, птиците продължиха своя път.

---

[1] Добродетелни люде (фр.) — така са се наричали катарите. — Б.пр. ↑

[2] Добър ден, господине (окситански). — Б.пр. ↑

[3] Баба (окситански). — Б.пр. ↑

5.

Алаис вече беше в двореца Контал, когато от Сан Назари камбаните оповестиха, че е пладне.

Тя беше капнала от умора и единственото, което искаше, беше да легне и да си почине в усамотението на своята стая.

Беше изненадана, че вратата е затворена. Слугите би трябвало вече да са разтребили. Балдахинът още затулваше леглото. Алаис видя в сумрака, че Франсоа е оставил кошницата на ниската масичка до огнището, както го беше помолила.

Сложи дъската със сиренето на нощното шкафче, отиде до прозореца и отвори капаците. Стаята отдавна трябваше да е проветрена.

Тя се приближи до леглото и дръпна балдахина.

За нейно изумление Гилем още спеше точно както го беше оставила преди изгрев-слънце. Изглеждаше толкова спокоен и отпуснат. Дори Ориан, която рядко казваше добра дума за някого, признаваше, че той е един от най-красивите рицари на виконт Транкавел.

Алаис седна на леглото до него и го помилва по златистата кожа. После като никога се престраши, топна пръст в мекото влажно козе сирене и сложи парченце върху устните на съпруга си. Гилем промърмори и се размърда под завивките. Без да отваря очи, се усмихна морно и протегна ръка.

Алаис затаи дъх. Въздухът наоколо сякаш затрептя от очакване и обещание и тя остави Гилем да я придърпа към себе си.

Откъм коридора се чува тежки стъпки и съкровеният миг отлетя. Някой викаше по име Гилем, гласът беше познат, но от гнева бе станал неузнаваем. Алаис подскочи и се вцепени при мисълта, че баща ѝ може да стане свидетел на тази сцена на близост. Гилем рязко отвори очи точно когато Пелтие нахълта в стаята, следван от Франсоа.

— Закъсняваш, Дю Ма — ревна той, след което грабна наметалото от близкия стол и го запокити към главата на зет си. — Ставай. Всички вече са в Голямата зала и чакат.

Гилем трепна и седна в леглото.

— В залата ли?

— Виконт Транкавел е свикал всичките си рицари, а ти още се излежаваш. Да не би да си въобразяваш, че можеш да правиш каквото си искаш? — Сега той се беше надвесил над Гилем. — Е? Какво ще кажеш за свое оправдание? — В този миг Пелтие забеляза дъщеря си от другата страна на леглото и лицето му поомекна. — Извинявай, filha. Не те видях. По-добре ли се чувстваш?

Тя сведе глава.

— Благодаря, messire, добре съм.

— Дали се чувства по-добре ли? — попита объркан Гилем. — Зле ли си? Да не се е случило нещо?

— Ставай! Мисли му, Дю Ма, ако не си в Голямата зала, докато аз сляза по стълбите и прекося двора! — викна пак Пелтие и излезе с гръм и трясък.

В стаята се спусна мъчителна тишина. Алаис сякаш бе залепнала за пода от притеснение, макар да не знаеше за кого — за съпруга си, или за себе си.

Гилем избухна.

— Как смее да нахълтва по този начин тук! Какво си въобразява! — Той изрита яростно завивките на пода и скочи от леглото. — Дългът ме зове — заяви ехидно. — Не бива да карам великия майордом Пелтие да чака.

Алаис подозираше, че каквото и да каже, ще ядоса още повече мъжа си. Искаше да му разкаже какво се е случило на реката ако не за друго, то за да отклони вниманието му от неговия гняв, но беше обещала на баща си да не споменава на никого.

Гилем вече се обличаше с гръб към Алаис. Раменете му бяха напрегнати, докато си слагаше туниката и пристягаше колана.

— Може би има новини... — подхвана жена му.

— Това не го оправдава — тросна се Гилем. — Никой не ме е предупредил.

— Аз...

Алаис млъкна насред думата. „Какво да му кажа?“

Вдигна от леглото наметалото и му го подаде.

— Много ли ще се бавиш? — попита го тихо.

— Откъде да знам, нямам представа за какво ме викат в Съвета — отвърна той все така ядосано. Изведнъж като че ли се отърси от гнева си. Раменете му се отпуснаха и той се извърна към жена си, вече не беше намръщен. — Извинявай, Алаис. Нямах никаква вина за поведението на баща си. — Гилем прокара ръка по брадичката ѝ. — Ела. Помогни ми.

Наведе се, за да може Алаис да стигне връзките. Тя се надигна на пръсти и закачи кръглата катарамата от сребро и мед върху рамото му.

— *Merce, mop sog*^[1] — благодари ѝ Гилем, след като тя приключи. — Хубаво. Дай да видим за какво е цялата шумотевица! Вероятно за нещо несъществуващо.

— Сутринта, докато се връщахме с конете в Града, пристигна вестоносец — рече Алаис, без много-много да му мисли.

Веднага се укори. Сега мъжът ѝ със сигурност щеше да попита къде е ходила толкова рано, и то с баща си, но вниманието му беше насочено към това да извади мечата си изпод леглото и той не вникна в думите ѝ.

Алаис трепна от грубия звук на желязо, когато Гилем вкара острието в ножницата. Именно този звук олицетворяваше повече от всичко друго, че той напуска нейния свят, за да отиде в света на мъжете.

Когато стъпките му заглъхнаха, Алаис огледа стаята. По рогозката на пода бяха полепнали бучки бяло сирене, влажни и мазни. Тя въздъхна и се наведе да вдигне дъската, но напипа отдолу нещо. Обърна я да види какво е.

Върху лъснатата повърхност на тъмното дърво беше изрязан лабиринт.

— *Meravelhos!* Колко красиво! — прошепна младата жена.

Запленена от съвършените очертания на окръжностите, вместили една в друга, тя прокара пръсти по шарката.

Нещо смътно проблесна в главата ѝ. Вдигна дъската, сигурна, че и преди я е държала. Но споменът беше неясен и отказваше да се избистри. Алаис дори не помнеше откъде се е взела дъската. Накрая се отказа да се опитва да се сети.

Повика прислужницата си Севрин да почисти стаята. После, за да не мисли за ставащото в Голямата зала, се зае с растенията, които призори беше набрала край реката.

Платът, в който ги беше увила, беше изсъхнал, корените се бяха спаружили, а листата бяха увехнали. Убедена, че все може да спаси нещо, Алаис напръска кошницата с вода и запретна ръкави.

Но докато кълцаше корените и шиеше торбички за цветовете, с които да освежава въздуха в стаите, докато приготвяше мехлема за крака на Жак, неволно все поглеждаше към дъската, която лежеше безмълвно на масата и отказваше да разкрие тайните си.

Гилем се втурна през двора с развято наметало — беше ядосан, че са го повикали точно днес.

Chevaliers обикновено не участваха в заседанията на Съвета. Това, че трябваше да се явят в Голямата зала, а не в donjon, издаваше, че въпросът е сериозен.

Дали Пелтие казваше истината, че е пратил човек в стаята на Гилем да му съобщи? Младият мъж нямаше как да бъде сигурен. Ами ако Франсоа беше идвал и не го беше намерил? Какво щеше да каже Пелтие?

Както и да беше, Гилем щеше да си има неприятности.

Тежката врата на Голямата зала зееше. Гилем се завтече нагоре по стълбището, като взимаше по две стъпала наведнъж.

След като очите му свикнаха със здрача в коридора, той различи ясно силуета на тъст си, който стоеше пред входа на Голямата зала. Гилем си пое дълбоко дъх и свел глава, продължи нататък. Пелтие му препречи пътя с ръка.

— Къде беше? — попита той.

— Извинявай, messire. Не съм бил повикан...

Пелтие се беше изчервил до мораво, личеше, че е бесен.

— Как смееш да закъсняваш? — рече той със стоманен глас. — Нима си въобразяваш, че заповедите не важат за теб? Че си толкова прочут chevalier, та можеш да идваш и да си тръгваш, когато ти хрумне, а не когато ти е заповядал твоят Seigneur.

— Messire, заклевам се в честта си, че ако знаех...

Пелтие се засмя горчиво.

— В честта си — повтори той разярен и забучи пръст в гърдите на Гилем. — Не ме разигравай, Дю Ма. Пратих слугата си да ти предаде съобщението лично в стаята ти. Разполагаше с предостатъчно време да се приготвиш. И въпреки това се наложи да идвам на крака да те викам. И какво заварвам — още се излежаваш!

Гилем понечи да каже нещо, но размисли. Забеляза пяната, избила в ъгълчетата на устата на тъста си, и слюнката по прошарената му остра брада.

— Що за важност си придаваш? Не знаеш какво да кажеш, а? Предупреждавам те, Дю Ма, това, че си женен за дъщеря ми, няма да ме спре да взема мерки. Ще бъде за назидание на всички.

— Господине, аз...

Най-неочаквано Пелтие го удари с юмрук в корема. Гилем загуби равновесие.

Изненадан, той се свлече по стената.

Пелтие тутакси го сграбчи с тежка ръка за врата и притисна главата му до камъка.

— Ясен ли бях? — изсъска той в лицето на зет си и го натисна още по-силно. — Не те чувам, gojat^[2]. Ясен ли бях?

Този път Гилем успя да изрече някак:

— Да, господине.

Усети, че се е изчервил до мораво. Кръвта бумтеше в главата му.

— Предупреждавам те, Дю Ма. Държа те под око. Чакам. Една погрешна стъпка, и ще има да съжаляваш. Разбрахме ли се?

Гилем се опита да си поеме въздух. Успя само да кимне. Пелтие го бутна още веднъж и вместо да се върне в Голямата зала, се втурна обратно към двора.

Гилем се преви, закашля се — поемаше големи глътки въздух. Разтърка си врата и изтри кръвта от устните си.

Малко по малко дишането му се възстанови. Оправи си дрехите. Вече умуваше как да отмъсти на Пелтие, задето го унизи. Два пъти за един ден. Обидата беше прекалено тежка, Гилем не можеше да я преглътне.

Заканите на Пелтие още кънтяха в ушите му, когато се вмъкна възможно най-незабележимо в залата.

---

[1] Благодаря, сърце мое (окситански). — Б.пр. ↑

[2] Момче (окситански). — Б.пр. ↑

6.

Виконт Реймон-Роже Транкавел беше застанал на подиума в дъното на Голямата зала. Той забеляза закъснелия Гилем Дю Ма, но всъщност чакаше не него, а Пелтие.

Транкавел беше облечен за дипломация, а не за война. Червената му туника със сърмен ширит около врата и в долния край на дългите ръкави му стигаше до коленете. Синьото му наметало бе прихванато около врата с голяма кръгла златна тока и тя отразяваше слънчевата светлина, която проникваше през високите прозорци. Над главата му беше окачен огромен щит с герба на рода Транкавел: две тежки железни копия, образуващи диагонален кръст. Същият знак се виждаше по хоругвите, по тържествените одежди и ризниците. Висеше над подвижната вертикална решетка след рова на Нарбонската порта, за да приветства приятелите и да им напомня за историческите връзки между династията Транкавел и нейните васали. Вляво от щита имаше гоблен с танцуващ еднорог, който висеше тук от поколения.

В дъното на подиума, много навътре в дебелината стена, имаше вратичка, водеща към покоите на виконта в Пенската кула, която беше най-старата в замък Контал и служеше и за наблюдателница. Вратата беше затулена от дълга синя завеса, върху която също беше извезан гербът на Транкавел. Тя донякъде спираше свирепото течение в Голямата зала през зимата. Днес беше прихваната с тежък сърмен шнур.

Реймон-Роже Транкавел беше прекарал ранното си детство именно в тези помещения, после се беше завърнал да живее между древните им стени заедно с жена си Агнес дьо Монпелие и двегодишния си син и наследник. Падаше на колене в същия малък параклис, където бяха коленичили и родителите му, спеше в дъбовото им легло, където се беше родил. В летни дни като днешния гледаше на здрачаване от същите сводести прозорци и се любуваше на залезното слънце, което обагреше в червено небето над земите на Окситания.

От разстояние Транкавел изглеждаше спокоен и невъзмутим, кестенявата му коса се спускаше по раменете, а ръцете му бяха

кръстосани зад гърба. Ала върху лицето му се четеше тревога и той непрекъснато поглеждаше към главния вход.

Пелтие беше плувнал в пот. Дрехите го стягаха под мишниците, бяха залепнали на кръста му. Той се чувстваше стар и неспособен да изпълни задачата, която му бяха възложили. Надяваше се чистият въздух да проясни главата му. Още не можеше да си прости, че си е изпуснал нервите и е допуснал враждебността към зет му да го отклони от задачата. Не можеше да си позволи разкоша точно сега да мисли за това. Ако се наложеше, щеше да се разправя по-късно с Дю Ма. Сега беше длъжен да стои до виконта.

Мислите му често го отвеждаха и при Симеон. Пелтие още усещаше смазващия страх, обзел го, докато обръщаше трупа във водата. И облекчението, когато бе видял издутото лице на непознатия, вторачил в него мъртви очи.

В Голямата зала беше много задушно. Бяха се събрали над сто мъже — църковници и държавници — и миришеше на пот, на тревога и вино. Всички разговаряха и обсъждаха нещо притеснено.

Когато Пелтие се появи, слугите до вратата се поклониха и се втурнаха да носят вино. Точно отсреща, в другия край на залата, имаше сложени в редица столове с високи облегалки от тъмно лъснато дърво, като столовете за хора в катедралната църква в Сан Назари. На тях седяха благородниците от Миди, владетелите на Мирпоа и Фанжо, на Курсан и Термьонес, на Алби и Мазаме. Всички те бяха поканени в Каркасон за празника на Сан Назари, а сега бяха повикани да участват в Съвета. На Пелтие му направи впечатление, че лицата им бяха напрегнати.

Той си запроправя път между групичките мъже, консули на Каркасон и изтъкнати граждани на търговските предградия Сан Висан и Сан Микел. В здрача покрай северната стена се бяха спотаили църковници и неколцина монаси с почти скрити зад наметалата лица и пъхнати в широките ръкави на черните им одежди ръце.

Рицарите на Каркасон, сред които и Гилем дю Ма, стояха пред огромна каменна камина от пода до тавана в дъното на залата. Escrivan^[1] Жеан Конгост, писар на Транкавел и съпруг на голямата дъщеря на Пелтие Ориан, седеше на високото си писалище отпред.

Пелтие спря пред подиума и се поклони. По лицето на виконт Транкавел се изписа облекчение.

— Извинявай, господарю.

— Не се притеснявай, Бертран, важното е, че вече си тук.

Долепиха глави, за да не ги чува никой, и си размениха няколко думи. Сетне по нареждане на Транкавел Пелтие пристъпи напред.

— Господа — ревна той. — Тишина, господа, ще говори вашият Seigneur, Реймон-Роже Транкавел, виконт на Каркасон, Безие и Алби.

Транкавел излезе на светло, разперил ръце за поздрав. Залата замълча. Никой не помръдваше.

— Benvenguda, господа, приятели верни — рече той. Добре дошли. Гласът му беше ясен и звънлив като камбана. — Benvenguda a Carcassona. Благодаря за търпението и присъствието ви. Признателен съм на всички ви.

Пелтие плъзна поглед по морето от лица и се опита да прецени в какво настроение е множеството. Долови любопитство, вълнение, сметкаджийство, трепет — разбираше всички тези чувства. Никой не знаеше как да се държи, докато не чуеше защо са повикани и по-важно, какво иска Транкавел от тях.

— Горещо се надявам — продължи виконтът, — че както сме предвидили, турнирът и празникът ще продължат в края на месеца. Днес обаче получихме новини, които са толкова сериозни, с такива тежки последици, та реших, че е редно да ви ги съобщя. Те засягат всички нас. Заради онези, които не са присъствали на последния ни Съвет, ще напомня как стоят нещата. Миналият Великден негово светейшество папа Инокентий III не можа да преглътне, че неговите нунции и проповедници не са успели да принудят свободния народ на нашите земи да се подчини на Римокатолическата църква, и призова към кръстоносен поход, целящ да освободи християнския свят от онова, което той нарече „рака на ереста“, плъзнал безпрепятствено из Окситания. Той заяви, че така наречените еретици — Bons Hommes, са по-опасни и от сарацините. Но колкото и страстни и пламенни да бяха словата му, те си останаха глас в пустиня. Кралят на Франция остана безучастен. Подкрепа почти нямаше. Злостта на негово светейшество папата беше насочена към чичо ми Реймон VI, граф на Тулуза. Именно заради невъздържаните действия на хората на чичо ми, замесени в убийството на папския нунций Петер де Кастелнау, негово светейшество насочи вниманието си към Окситания. Чичо ми беше обвинен, че се отнася с търпимост към ереста, плъзнала в неговите, а

оттам и в нашите земи. — Транкавел се поколеба, после се поправи. — Не, не се отнася с търпимост, а направо насърчава Bons Hommes да търсят убежище във владенията му.

Един монах с яростен аскетичен вид, който стоеше отпред, вдигна ръка, за да му разрешат да се изкаже.

— Свети братко — побърза да го спре Транкавел, — ще те помоля да имаш още малко търпение. След като приключа, всички ще получат възможност да се изкажат. Ще дойде време и за обсъждане.

Монахът се свъси и свали ръка.

— Тънка е границата между търпимост и насърчение, приятели мои — продължи тихо виконтът. Пелтие кимна и го поздрави наум колко прозорливо се справя с положението. — Не мога да не призная, че чичо ми далеч не се слави като най-благочестивия... — Транкавел помълча известно време, та всички да схванат неизречения упрек. — Не мога да не призная и че поведението му съвсем не е безукорно, но не ние ще съдим кое е добро и кое — зло. — Той се усмихна. — Нека свещениците обсъждат богословието и оставят нас, останалите, на мира. — Виконтът отново замълча. По лицето му премина сянка. Сега вече в гласа му нямаше нищо лековато. — Не за пръв път нашата независимост и суверенитет са застрашени от нашественици, тръгнали от север. Мислех, че от това няма да излезе нищо. Не можех да повярвам, че с благословията на Римокатолическата църква на християнска земя ще се пролее кръвта на християни. Чичо ми, графът на Тулуза, не споделяше моя оптимизъм. Още от самото начало беше убеден, че наистина съществува опасност от нашествие. За да защити земите и независимостта си, той ни предложи съюз. Помните какво му отговорих: ние, окситанците, живеем в мир с всичките си съседи, били те Bons Hommes, евреи, дори сарацини. Щом спазват законите ни, щом уважават нашите обичаи и традиции, значи спадат към нашите поданици. Тогава моят отговор беше такъв. — Той замълча. — И занапред пак ще бъде такъв.

Пелтие кимна в знак на съгласие и видя как в Голямата зала плисва вълна на одобрение, обхванала дори епископите и свещениците. Не се трогна само онзи самотен монах, който, ако се съди от цвета на одеждите му, беше доминиканец.

— Ние тълкуваме другояче търпимостта — изпелтечи той със силен испански акцент.

Някъде от дъното ечна друг глас.

— Ще прощавате, messire, но това е всеизвестно. Това не е никаква новина. Какво е положението сега? Защо сме повикани на Съвет?

Пелтие позна наглия провлачен глас на най-буйния от петимата синове на Беранже дьо Масабрак и щеше да се намеси, но усети, че виконтът го хваща за ръката.

— Тиери дьо Масабрак — рече Транкавел с престолено благ глас, — признателни сме за въпроса. Но някои от нас тук не сме така добре запознати със сложните пътища на дипломацията.

Неколцина от мъжете се засмяха, а Тиери пламна.

— Но си прав да питаш. Днес съм ви повикал тук, защото обстоятелствата се промениха. Тази сутрин получихме вест, че опасността от северната войска е по-близо, отколкото си мислехме доскоро. L'Ost, ето как се нарича армията на тези нечестивци, които на празника на Йоан Кръстител са се стекли в Лион. По наша преценка в града са нахлули близо двацет хиляди chevaliers, придружавани от един бог знае колко свещеници, коняри, дърводелци, духовници, ковачи. Войнството е напуснало града, предвождано от белия вълк Арналд-Амалрик, абат на Сито. — Виконтът замълча и огледа залата. — Знам, това е име, което ще пониже като с желязо сърцата на мнозина от вас. — Пелтие забеляза, че някои от по-възрастните държавници кимат. — Заедно с него са католическите архиепископи на Реймс, Санс и Руан, както и епископите на Отун, Клермон, Невер, Бейо, Шартр и Лизийо. Колкото до временното водачество, кралят на Франция Филип не е откликнал на бойния призив, нито е разрешил на сина си да го представлява, затова пък са го сторили мнозина от най-могъщите владетели и благородници от Севера. Продължи, ако обичаш, Конгост.

Щом чу името си, писарят остави показно перото. Зализаната му коса падна върху лицето. Кожата му бе едва ли не прозрачна, защото Конгост почти не излизаше навън. Писарят най-демонстративно се пресегна надолу към голямата си кожена чанта и извади пергаментов свитък. Той сякаш оживя в мазните му ръце.

— Побързай, човече — подкани едва чуто Пелтие.

Конгост се изпъчи, прокашля се няколко пъти и най-сетне зачете:

— Йод, херцог на Бургундия, Евре, граф на Невер, графът на Сен Пол, графът на Оверн, Пиер Оксерски, Ерве Женевски, Ги, граф на Еврьо, Гоше, граф на Шатийон, Симон дьо Монфор...

Гласът на Конгост беше писклив и безизразен, ала всяко име сякаш падаше като камък в сух кладенец и кънтеше в залата. Това бяха могъщи врагове, влиятелни владетели от Севера и Изтока, които разполагаха с богатства, пари и хора. Човек трябваше да се страхува от такива противници, а не с лека ръка да ги подценява.

Малко по малко се разбра колко голяма и силна е войската, опълчила се срещу Юга. Дори Пелтие, който вече беше чел насаме списъка, усети как го побиват тръпки.

В залата се чу приглушен дълъг тътен: изненада, неверие и гняв. Пелтие откри сред насъбралите се катарския епископ на Каркасон. Той слушаше съсредоточено, с безизразно лице, наобиколен от неколцина катарски проповедници — parfaits^[2]. Сетне орловият му поглед съзря острите черти под качулката на Беранже дьо Рошфор, католическия епископ на Каркасон, който беше застанал със скръстени ръце в другия край на Голямата зала заедно със свещеници от катедралната църква в Сан Назари и с проповедници от Сан Сериен.

Пелтие беше убеден, че поне на първо време Дьо Рошфор ще остане верен на виконт Транкавел, а не на папата. Но докога ли? Как да имаш доверие на човек, който често сменя лагерите? А че той щеше да ги смени, беше сигурно точно толкова, колкото, че слънцето изгрива от изток и залязва на запад. Не за пръв път Пелтие се запита дали не е по-добре да отпратят църковниците, та те да не чуят нещо, което после ще се почувстват длъжни да съобщят на господарите си.

— Ще се изправим срещу тях, колкото и да са — провикна се някой от дъното. — Каркасон е непревземаем!

Присъединиха се и други.

— Латур също е непревземаем!

Не след дълго от всички посоки в Голямата зала гръмнаха гласове, които отекваха от всяка повърхност като гръм в клисурите и долините на Черната планина.

— Нека само дойдат на хълмовете — изкрещя друг. — Ще им покажем какво е битка.

Реймон-Роже вдигна с усмивка ръка, за да покаже, че е признателен за подкрепата.

— Господа, приятели мои — рече той едва ли не с крясък, за да го чуят. — Благодаря ви за смелостта, за неотклонната ви преданост. — Той замълча и изчака залата да утихне. — Тези мъже от Севера не са длъжни да ни бъдат верни, както и ние не сме длъжни да им бъдем верни освен като хора, свързани помежду си на земята по Божията воля. Въпреки това не съм очаквал да ме предаде човек, който по силата на своите семейни отговорности е длъжен да закриля нашите земи и народ. Говоря ви за своя чичо Реймон, граф на Тулуза, на когото съм васал.

Сред насъбралото се множество настъпи тягостна тишина.

— Преди няколко седмици получих вест, че чичо ми се е подложил на много унизителен обред. Проверих дали слуховете отговарят на истината. Оказа се, че да. В голямата катедрална църква в Сен Жил, в присъствието на папския нунций графът на Тулуза е бил приет отново в лоното на Римокатолическата църква. Бил е съблечен гол до кръста, на врата му е било сложено въжето на покаянието и докато е пълзял в нозете на свещениците и е молел за опрощение, те са го налагали с камшици. — За миг Транкавел замълча. — Чрез това нечувано унижение той е бил приет отново в лоното на майката църква. — Из Съвета се пронесе презрителен шепот. — Но това не е всичко, приятели мои. Не се и съмнявам, че с такова позорно деяние чичо ми е искал да докаже колко силна е вярата му и какъв противник е той на ереста. Това обаче явно не е било достатъчно, за да отклони опасността, надвиснала над него. Чичо ми е предоставил на нунциите на негово светейшество папата властта над своите владения. Днес научих... — Виконтът замълча. — Днес научих, че заедно със стотици от своите хора Реймон, графът на Тулуза, е във Валенсия, която е на по-малко от седмица път оттук. Той само чака знак, за да преведе нашествениците от Север през река Бокер и да нахлуе в земите ни. — Транкавел отново замълча. — Станал е кръстоносец. Той, господа, възнамерява да ни нападне.

Най-сетне залата избухна във възмутени викове.

— Тишина! — разкрещя се до прегракване Пелтие в напразен опит да възстанови реда и да преодолее хаоса. — Тишина, моля!

Виконтът пристъпи напред и застана на ръба на подиума, точно под герба на Транкавел. Беше поруменял, но в очите му играеше пламъчето на предвкусваната битка и лицето му излъчваше дързост и

мъжество. Той разпери широко ръце, сякаш за да прегърне помещението и всички в него. Насъбралите се замълчаха.

— И така, приятели и съюзници мои, сега стоя пред вас в отколешния дух на чест и вяност, свързващ всекиго от нас с нашите братя, за да ви поискам съвет. Пред нас, мъжете на Миди, са останали само два пътя и ние разполагаме с твърде малко време, за да изберем по кой да поемем. Въпросът е следният. *Per Carcassona!* — За Каркасон! — *Per lo Miegjorn!* — За земите на Миди! — Да се подчиним ли? Или да се бием?

Транкавел седна на стола и в залата веднага настана врява.

Пелтие не се сдържа. Наведе се и отпусна ръка върху рамото на младежа.

— Добре го каза! — пошушна му той. — Постъпи много благородно, господарю!

---

[1] Писар (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Съвършени (фр.). Така са били наричани свещенослужителите на катарите. — Б.пр. ↑

7.

Споровете бушуваха часове наред.

Слугите сновяха, носеха кошници с хляб и грозде, огромни чинии с месо и бяло сирене и до безкрайност пълнеха отново и отново големите стъкленици с вино. Почти никой не ядеше, затова пък всички пиеха и това подклаждаше гнева им и замъгляваше здравия разум.

Животът извън замъка Контал си продължаваше, както преди. Камбанариите на църквите възвестяваха часовете за молитва. Монасите пееха, а монахините се молеха в Сан Назари, където се чувстваха като в пашкул. По улиците на Каркасон хората си вършеха работата. В предградията и къщите извън крепостните стени децата играеха, жените шетаха, търговците, селяните и занаятчиите ядяха, говореха си и играеха барбут.

Вътре в Голямата зала разумните доводи започнаха да отстъпват място на обиди и обвинения. Едни настояваха да се даде твърд отпор. Други смятаха, че трябва да се склучи съюз с графа на Тулуза, защото ако приблизителните данни за размера на войската, свикана в Лион, бяха верни, дори и да се обединяха, мъжете от Миди нямаше да спрат такъв враг.

Всеки чуваше в съзнанието си барабаните на войната. Някои си представяха честта и славата на бойното поле, кънтежа на желязо о желязо. Други виждаха планините и долините удавени в кръв, несекващ поток от ограбени и ранени, които след разгрома се скитат из опожарената земя.

Пелтие кръстосваше неуморно из залата и търсеше признаци на несъгласие и съпротива. Но не видя нищо, което да говори, че някой оспорва властта на виконта, и да дава основания за безпокойство. Беше убеден, че господарят му е сторил достатъчно, за да приобщи всички към себе си и че въпреки различните интереси владетелите на Окситания ще се обединят зад виконт Транкавел, каквото и решение да вземе той.

Разногласията следваха по-скоро географските граници, отколкото верските съображения. Владетелите, чиито земи се

намираха в по-уязвимите равнини, предпочитаха да се уповават на силата на преговорите. Онези, чиито владения бяха в Черната планина на север или в Сабартес и Пиренеите на юг и запад, бяха решени да дадат отпор на кръстоносците и да се бият.

Пелтие знаеше, че дълбоко в себе си виконт Транкавел е заедно с вторите. Беше от същото тесто, както владетелите от планините, и притежаваше същия яростен независим дух. Пелтие обаче знаеше: здравият разум на Транкавел му подсказва, че единственият начин да запази земите си непокътнати и да защити народа си е да преглътне своята гордост и да преговаря.

Надвечер в залата миришеше на отчаяние, доводите се бяха изчерпали. Пелтие беше капнал от умора. Бе останал без сили да търси вратички и обиколни пътища, да подбира премерени изрази. Сега го болеше и глава. Той се чувстваше скован и стар, прекалено стар, както си помисли, докато въртеше пръстена, който винаги носеше на палеца си.

Беше време да приключват.

Пелтие нареди на един от слугите да донесе вода, после топна в нея квадратна ленена кърпа и я подаде на виконта.

— Вземи, господарю — рече му.

Транкавел пое с благодарност мократа кърпа и избърса с нея челото и врата си.

— Как смяташ, предоставихме ли им достатъчно време?

— Според мен да, господарю — отвърна Пелтие.

Транкавел кимна. Седеше, отпуснал твърдо ръце върху страничните резбовани облегалки на дървения стол, и изглеждаше спокоен, точно както първия път, когато беше станал на крака, за да се обърне към Съвета. Пелтие си помисли, че мнозина по-възрастни и поопитни мъже биха се затруднили да овладеят Съвета. Но виконтът бе с твърд характер и това му даваше сили да продължи.

— Както се разбрахме ли, господарю?

— Да — потвърди Транкавел. — Те не са на едно мнение, но според мен малцинството ще се подчини на волята на мнозинството...
— Той замълча и в думите му за пръв път се прокрадна нотка на

нерешителност, на съжаление. — Но ми се иска, Бертран, да има и друг начин.

— Знам, господарю — отвърна тихо Пелтие. — Чувствам се по същия начин. Но колкото и да ни е обидно, нямаме друг избор. Единствената ти надежда да защитиш народа си е да се споразумееш с чичо си за примирие.

— Нищо чудно той да откаже да ни приеме, Бертран — сподели също тихо виконтът. — Последния път, когато се срещнахме, наговорих неща, които не биваше да казвам. Разделихме се скарани.

Пелтие го хвана за ръката.

— Длъжни сме да поемем този риск — заяви той, макар че се опасяваше от същото. — Оттогава мина много време. Фактите говорят сами за себе си. Ако войската на кръстоносците наистина е толкова голяма, колкото твърдят, та дори и наполовина да е, нямаме друг избор. Ние вътре в Града сме в безопасност, но поданиците извън градските стени... Кой ще защити тях? След като е решил да стане кръстоносец, графът има само една мишена и това сме ние, това си ти, господарю. Сега вече войската на кръстоносците няма да бъде разпусната. Необходим ѝ е враг, с когото да се сражава.

Пелтие се взря в лицето на Реймон-Роже и видя съжаление и скръб.

— Направи всичко по силите си, господарю. Сега трябва да си твърд. Трябва да доведеш докрай решението си. Хората нервничат.

Транкавел се извърна към герба отгоре, после отново към Пелтие. За миг двамата се гледаха право в очите.

— Съобщи на Конгост — каза той.

Пелтие въздъхна от облекчение и забърза към *escrivan*, който седеше на писалището си. Конгост отметна рязко глава, взе перото и се приготви да запише окончателното решение на Съвета.

Реймон-Роже Транкавел стана.

— Преди да оповестя решението си, трябва да благодаря на всички. Владетели на Каркасес, Разес, Албижоа и земите отвъд, приветствам ви за вашата твърдост и вяност. Говорим от часове и вие проявихте завидно търпение и дух. Не можем да се упрекнем в нищо. Ние сме невинни жертви на война, която не сме обявявали. Някои от вас ще бъдат разочаровани от онова, което ще кажа, други ще останат доволни. Моля се с Божията помощ и милост да намерим мъжеството

да останем заедно. — Той изправи гръб. — За доброто на всички нас и заради сигурността на нашите поданици ще се опитам да си издействам аудиенция при Реймон, графа на Тулуза, на когото съм племенник и васал. Няма как да разберем какво ще излезе от това. Не е сигурно дори дали чичо ми ще ме приеме и времето не е на наша страна. Ето защо е важно да не разгласяваме намеренията си. Мълвата се разпространява бързо и ако някоя от целите ни стигне до ушите на чичо ми, това може да осуети преговорите. Ето защо подготовката за турнира ще продължи според предварителните ни намерения. Целта ми е да се завърна много преди празника, и то, надявам се, с добри вести. — Виконтът се замисли. — Смятам да поема на път утре призори. Ще взема със себе си само неколцина chevaliers и представители — с ваше разрешение — от Кабаре, а също от Минерв, Фoa, Кийан...

— Аз съм с теб, господарю — извика един рицар.

— И аз — присъедини се друг.

Доста от присъстващите в залата паднаха един по един на колене. Транкавел вдигна ръка с усмивка.

— Вашата храброст, вашата смелост правят чест на всички ни — заяви той. — Майордомът ще уведоми онези от вас, от чиито услуги се нуждая. А сега, приятели мои, ви моля да разрешите да се оттегля. Предлагам да се приберете по стаите си и да починете. Ще се видим на вечеря.

В суматохата настъпила след като виконт Транкавел си тръгна от Голямата зала, никой не забеляза самотния мъж в дълго синьо наметало с качулка, който излезе крадешком от здрача и се шмугна през вратата.

8.

Камбаните за вечерната служба отдавна бяха заглъхнали, когато Пелтие най-сетне излезе от Пентската кула и отново отиде в Голямата зала. Разтърка слепоочията си в опит да попритъпи упоритата, туптяща болка в главата.

След края на Съвета виконт Транкавел беше свикал най-силните си съюзници, с които беше обсъждал как да постъпи с графа на Тулуза. Бяха разговаряли часове наред. Трябваше да се вземат важни решения. От замъка Контал бяха препуснали вестоносци на коне, за да отнесат писма не само на Реймон VI, но и на папските нунции, на абата на Сито и на консулите и съдиите на Транкавел в Безие. Рицарите, които щяха да придружават виконта, бяха уведомени. В конюшните и ковачницата вече беше започнала подготовка, която щеше да продължи почти цяла нощ.

В залата цареше напрегната тишина. Заради ранното заминаване на другия ден пиршеството беше отменено и вечерята щеше да бъде по-скромна. Бяха наслагани дълги маси без покривки, подредени в редици от север на юг. В средата на всяка трепкаха мъждукащи свещи. Факлите по поставките високо на стените вече пламтяха яростно и запращаха подскачащи сенки.

Из залата сновяха слуги с подноси с ястия, обилни, но не и тържествени. Еленско месо и друг дивеч, пилешки бутчета с червен пипер, глинени съдини с боб и наденици и току-що омесен бял хляб, сливи, киснати в мед, розе от лозите на Корбиерите и кани с бира за онези, които не носеха на пиене.

Пелтие кимна одобрително. Беше доволен. Франсоа се беше справил добре в негово отсъствие. Всичко изглеждаше както трябва и съответстваше на любезността и гостоприемството, които гостите на виконт Транкавел имаха право да очакват.

Въпреки нещастното си детство Франсоа беше добър слуга. Майка му беше прислужница в дома на Маргьорит, францужойката, за която Пелтие се беше оженил, и беше обесена за кражба, когато Франсоа бе съвсем невръстен. Не се знаеше кой му е баща. Когато

преди девет години жената на Пелтие почина, той взе при себе си Франсоа, обучи го и го назначи в замъка. От време на време си позволяваше да изпитва задоволство какъв добър слуга се е оказал младежът.

Пелтие излезе навън в Парадния двор. Тук беше прохладно и той се позадържа на прага. Около кладенеца играеха деца и бавачките ги пошляпваха по краката, ако лудориите им станеха прекалено буйни. Хванати под ръка, в здрача се разхождаха девойки, които си говореха и шепнешком си споделяха тайни.

В началото Пелтие не забеляза тъмнокосото момченце, което седеше с кръстосани крака на стената при параклиса.

— Господарю, господарю — провикна се хлапакът и скочи на земята. — Трябва да ви предам нещо.

Пелтие не му обърна внимание.

— Господарю — настоя малчуганът и го подръпна за ръкава. — Майордом Пелтие, важно е.

Детето сложи нещо в ръката му. Беше писмо, написано върху плътен жълтеникав пергамент. Сърцето на Пелтие трепна. От външната страна с познат характерен почерк бе изписано неговото име.

Той сграбчи малчугана за яката.

— Откъде си го взел? — разтърси го той грубо. — Говори. — Момчето се загърчи и се опита да се отскубне. — Казвай! По-бързо!

— Даде ми го един мъж при портата — проплака хлапето. — Не ме бийте. Не съм направил нищо.

Пелтие го разтресе още по-силно.

— Какъв мъж?

— Ами мъж.

— А, така няма да се разберем — подвикна Пелтие. — Ще ти дам един сол^[1], ако ми кажеш каквото те питам. Мъжът млад ли беше или стар? Войник ли беше? — Той се замисли. — Евреин?

Изстрелваше въпросите един след друг. Детето му обясни, че си играело с приятели в рова на замъка. На здрачаване при тях дошъл мъж и попитал дали някое от децата познава майордом Пелтие. Момчето казало, че го познава, и тогава непознатият му дал един сол, за да занесе писмото. Било много важно и спешно.

Мъжът бил на средна възраст, нито млад, нито стар. Не бил много мургав, но не бил и с бяла кожа. Няма отличителни белези, не бил сипаничав. Момчето не било забелязало дали непознатият носи пръстен, защото ръцете му били пъхнати под наметалото.

Накрая Пелтие реши, че е научил каквото има да научава, затова, доволен, бръкна в кесията и даде на малчугана една монета.

— Вземи. За услугата. А сега върви.

Детето не чака да му повтарят. Отскубна се от хватката на майордома и хукна колкото му крака държат.

Пелтие отново влезе вътре, като притискаше писмото плътно до гърдите си. Не забеляза никого, докато бързаше по коридора към стаята си.

Вратата беше заключена. Пелтие се прокле, задето е толкова предпазлив, и затърси ключа. Франсоа беше запалил газеничетата и както всяка вечер, беше донесъл кана вино и два глинени бокала. Беше ги оставил с подноса на масата в средата на стаята.

За да се поуспокои, Пелтие си наля от виното, главата му беше пълна с мъгливи образи, със спомени от светите земи и дългите червени сенки на пустинята. За трите книги и за древната тайна, която страниците им пазеха.

Виното започна да киселее на езика му и го парна по гърлото. Пелтие го изпи на един дъх, после напълни отново бокала. Много пъти се беше опитвал да си представи как ще се чувства в този миг. А сега, когато той най-сетне беше настъпил, Пелтие се беше вцепенил.

Седна и сложи писмото на масата. Знаеше какво пише в него. Това беше вестта, която Пелтие чакаше от дълги години, още откакто беше дошъл в Каркасон. И все пак се страхуваше от нея. В онези дни благоденстващите земи на Миди, прочути със своята търпимост, му се бяха стрували безопасно място, където да се скрие.

Годишните времена идваха и си отиваха и Пелтие престана да чака да го призват. Всекидневието надделя. Мислите за книгите се заличиха в съзнанието му. Накрая той почти забрави, че чака.

Бяха минали повече от двайсет години от деня, когато за последен път беше видял човека, написал писмото. Сега си даде сметка, че до днес дори не е знаел дали неговият учител и наставник е още жив. Тъкмо Хариф го беше научил да чете в сянката на маслиновите горички край Йерусалим. Тъкмо Хариф бе пробудил

сетивата му за един свят, по-славен, по-великолепен от всичко, което Пелтие бе познавал дотогава. Тъкмо Хариф му беше помогнал да проумее, че сарацините, юдеите и християните следват различни пътища към един и същ бог. Тъкмо Хариф му беше разкрил, че зад всичко, което познаваме, е заложена истина, много постара, много по-древна и абсолютна от всичко, което може да предложи днешният свят.

Нощта, когато Пелтие беше посветен в Noublesso de los Seres, се беше врязала ясно и дълбоко в съзнанието му. Проблясващите златни мантии и излинелият бял покров върху жертвеника, ослепителен като крепостите, блещукащи високо в планините над Алепо, сред кипарисите и портокаловите горички. Мирисът на благовонията, гласовете, нашепващи в мрака. Просветлението.

Тъкмо онази нощ бе надзърнал в сърцето на лабиринта и беше дал обет да брани тайната с цената на живота си.

Той доближи свещта. Дори и да нямаше печат, изобщо не се съмняваше, че писмото е от Хариф. Почеркът, изящните букви и точните пропорции между тях, Пелтие можеше да разпознае безпогрешно.

Пое си дълбоко дъх, после пъкна ножа под печата. Восъкът се разцепи с тих пукот и пергаментът се разгъна.

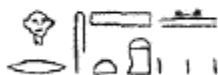
Писмото беше кратко. В горния край на листа се виждаха символите, които Пелтие помнеше от жълтите стени на пещерата с лабиринта край свещения град. Бяха на древния език, на който са говорели предците на Хариф, и за непосветените в Noublesso не значеха нищо.

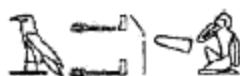
В началото на всички времена

В земите на Египет

Повелителят на тайните

Даде думи и писмена

Пелтие прочете думите на глас и познатите звуци му вдъхнаха увереност, сетне погледна писмото на Хариф.

Братко,

време е. Над тези земи се спуска мрак. Във въздуха се носи зло, зло, което ще унищожи и поквари всяко добро. Писанията вече не са в безопасност в равнините на Окситания. Време е Трикнижието отново да бъде събрано на едно място. Брат ти те чака в Безие, а сестра ти в Каркасон. На теб се падна да отнесеш книгите на по-сигурно място.

Побързай. Не след дълго летните проходи за Навара ще бъдат затворени, особено ако снегът подрани. Ще те чакам до празника на Сан Микел.

Pas a pas, se va luenh.

Указанията на Хариф бяха ясни. Той не искаше от него нищо повече от онова, което Пелтие се беше зарекъл навремето да даде. Въпреки това сега той се чувстваше така, сякаш са изсмукали душата му от тялото и са оставили кухо място.

Беше обещал да пази книгите по своя воля, но с наивността, присъща на младостта. Сега, когато беше пред прага на старостта, нещата бяха по-сложни. В Каркасон Пелтие живееше друг живот. Имаше други задължения, други хора, които обичаше и на които служеше.

Чак сега осъзна как си е внушил, че няма да доживее отново да го призват. Че никога няма да бъде принуден да избира между верността и дълга към виконт Транкавел и задълженията си към Noublesso.

Никой не може да служи почтено на двама господари. Ако Пелтие стореше каквото Хариф искаше от него, това означаваше, че ще зарече виконта точно когато той имаше най-голяма нужда от него. Но докато стоеше до Реймон-Роже, Пелтие не можеше да изпълни дълга си към Noublesso.

Прочете писмото още веднъж, като се молеше решението да дойде само. Този път обърна внимание на израза: „Брат ти те чака в

Безие“.

Хариф можеше да говори само за един човек: за Симеон. Но защо в Безие? Пелтие вдигна бокала и отпи, ала не усети вкус. Колко странно, че Симеон беше изникнал в съзнанието му точно днес, след толкова години отсъствие!

Приумица на съдбата? Съвпадение? Пелтие не вярваше нито в едното, нито в другото. Но как тогава да обясни уплахата, плиснала го, когато Алаис му беше описала трупа на убития, носещ се по водите на Од? Пелтие нямаше причини да смята, че това е Симеон, а бе сигурен, че е именно той.

Ами това: „Сестра ти в Каркасон“?

Озадачен, Пелтие започна да рисува с пръст по светлия слой прах върху дървената маса. Лабиринт.

Нима Хариф бе определил жена за пазителка? И дали тя през цялото време е била тук, в Каркасон, само на хвърлей от Пелтие? Той поклати глава. Това беше невъзможно.

---

[1] Окситанска парична единица, монета. — Б.пр. ↑

9.

Алаис стоеше на прозореца в стаята си и чакаше Гилем. Небето над Каркасон бе кадифено, наситеносиньо и беше забулило земята с нежно наметало. Откъм планините духаше лек сух северняк, който шумолеше сред листата на дърветата и тръстиките по бреговете на Од и носеше със себе си обещание за прохлада.

В Сан Микел и Сан Висан проблясваха светлини. Калдъръмените улици в самия Град кипяха от живот: хората ядяха, пиеха, разказваха си истории, пееха песни за любов, за храброст и загуба. На ъгъла след главния площад огънят в ковачницата още гореше.

„Чакам. Постоянно чакам.“

Алаис беше натъркала с билки зъбите си, за да са по-бели, и беше зашила в яката на роклята си торбичка с незабравки, за да ухае на хубаво. Стаята беше изпълнена със сладостната миризма на запалена лавандула.

Съветът беше приключил преди доста време и Алаис очакваше Гилем да си дойде или поне да прати някого да ѝ каже кога ще се върне. От двора долу като дим се издигаха откъслечни разговори. Алаис зърна Жеан Конгост, мъжа на сестра ѝ Ориан, който, тътрузейки нозе, прекоси двора. Тя преброи седем-осем *chevaliers* от замъка, които се втурнаха устремно заедно със своите *escuyers* към ковачницата. Малко преди това младата жена видя как баща ѝ се кара на някакво хлапе, че се навърта около параклиса.

А от Гилем нямаше и следа.

Алаис въздъхна, не ѝ беше никак приятно, че се е затворила тук. Тръгна напред-назад из стаята, сновеше от масата до стола и обратно и търсеше с неспокойни пръсти нещо за вършене. Спря пред гергефа и се взря в малкия гоблен, който тъчеше за господарката Агнес: какви ли не диви зверове и птици с извити на дъга опашки се катереха и впиваха нокти в стената на замък. Ако лошото време или задълженията ѝ я задържаха в стаята, Алаис обикновено намираше утеха в гоблена.

Тази вечер обаче нямаше сили да се заеме с нищо. Иглите си стояха недокоснати върху възглавничката, ширитът, който Сажо ѝ

подари, лежеше неразопакован до тях. Отварите, които Алаис беше приготвила от ангеликата и зарасличето, бяха старателно надписани и подредени на дървената полица в най-прохладната и тъмна част на стаята. Алаис вдигна дъската и я разглежда, докато ѝ втръсна. Пръстите ѝ изтръпнаха да очертават отново и отново рисунката с лабиринта. Младата жена чакаше, чакаше.

— Es totjorn lo meteis — прошепна тя.

Все една и съща песен.

Отиде до прозореца и се взря. Оттам я погледна малко, сериозно сърцевидно лице с умни кафяви очи и бледи страни, нито грозно, нито красиво. Алаис намести яката на роклята си, както беше виждала, че правят други момичета. Дали, ако пришиеше дантела...

На вратата се почука рязко.

Perfin. Най-последно.

— Тук съм — провикна се Алаис.

Вратата се отвори. Усмивката върху лицето на младата жена застина.

— Франсоа! Какво има?

— Майордом Пелтие ви вика, господарке.

— По това време?

Франсоа запристъпва притеснено от крак на крак.

— Чака ви в стаята си. Мисля, че трябва да побързате, Алаис.

Тя го погледна, изненадана, че я нарича по име. Никога досега не беше допускал такава грешка.

— Да не се е случило нещо? — попита младата жена. — Да не би баща ми да не се чувства добре?

Франсоа се поколеба.

— Много е... угрижен, господарке. Ще се радва, ако отидете при него.

Тя въздъхна.

— Цял ден все обърквам нещо.

Слугата беше озадачен.

— Моля?

— Не ми обръщай внимание, Франсоа. Не съм в настроение. Ще дойда, разбира се, щом баща ми го иска. Тръгваме ли?

В стаята си в другия край на замъка Ориан седеше в средата на леглото, подвила под себе си дълги красиви крака.

Беше присвила като котка зелените си очи. Усмихна се доволно, докато прокарваха гребена през черните ѝ, падащи на водопад къдрици. От време на време усещаше как костените зъби на гребена я докосват съвсем лекичко, нежно и многозначително по кожата.

— Действа ми много... успокояващо — каза Ориан.

Зад нея стоеше мъж. Беше гол до кръста и между широките му, яки плещи проблясваше пот.

— Успокояващо ли, госпожо? — повтори той развеселен. — Намеренията ми бяха други.

Ориан усети върху врата си топлия му дъх. Мъжът повдигна косата ѝ и я усука отзад на гърба.

— Много си красива.

Започна да разтрива гърба и шията ѝ — отпърво нежно, сетне по-силно. Ориан сведе глава, докато опитните му ръце се плъзгаха леко по скулите, носа и брадичката ѝ, сякаш за да запомнят чертите ѝ. От време на време слизаха надолу към нежната бяла кожа на врата ѝ.

Ориан доближи ръката му до устните си и прокара език по върховете на пръстите му. Мъжът я придърпа към себе си. Тя усети горещото му силно тяло, почувства и члена му, който бе долепен до гърба ѝ и който доказваше колко силно я желае мъжът. Той я обърна с лице към себе си, раздалечи с пръсти устните ѝ, после започна да я целува бавно.

Тя не обърна внимание на стъпките в коридора, докато на вратата не се заблъска.

— Ориан! — извика някой пискливо и сприхаво. — Там ли си?

— Жеан! — прошепна тя съвсем тихо — беше по-скоро подразнена, отколкото разтревожена, че ги прекъсват. Отвори очи. — Нали каза, че още няма да си дойде?

Мъжът погледна към вратата.

— Мислех, че ще се забави. Когато си тръгнах, останах с впечатлението, че ще бъдат при виконта още доста време. Заключено ли е?

— Разбира се — потвърди Ориан.

— Той няма ли да се усъмни?

Жената вдигна рамене.

— Не е толкова глупав, че да влиза, ако не е поканен. Но въпреки това се скрий. — Тя посочи малката ниша зад гоблена в другия край на леглото. — Не се притеснявай — усмихна се Ориан, забелязала изражението му. — Ще го отпратя възможно най-бързо.

— И как?

Ориан обви ръце около врата му и го притегли до себе си така, че той да усети как миглите ѝ го гъделичкат по кожата. Мъжът потрепери.

— Ориан! — изписка Конгост. — Отвори незабавно вратата!

— Почакай и ще видиш — прошепна жената, после се наведе, за да целуне мъжа по гърдите, по стегнатия корем и по-надолу. — А сега изчезвай. Дори той няма да стои вечно отвън.

След като се увери, че любовникът ѝ се е скрил добре, Ориан отиде на пръсти до вратата, завъртя безшумно ключа, после притича отново до леглото и дръпна балдахина. Беше готова да се позабавлява.

— Ориан!

— Съпруже — отвърна тя подразнено. — Не е нужно да вдигаш такъв шум. Отворено е.

Тя го чу как се суети, после вратата се отвори и в стаята нахълта мъжът ѝ. Ориан чу как по дървото изтрака метал: Конгост беше оставил свещта на масата.

— Къде си? — попита сприхаво. — И защо тук е толкова тъмно? Не ми е до игри.

Ориан се усмихна. Излегна се върху възглавниците, като поразтвори крака и пъхна гладките си голи ръце под главата. Не искаше да оставя нищо на въображението на Конгост.

— Тук съм, съпруже.

— Когато първия път натиснах дръжката на вратата, тя не беше отворена — подхвърли той свадливо, след което отмести балдахина и направо онемя.

— Явно не си натиснал... достатъчно силно — отвърна Ориан.

Конгост пребледня, после се изчерви до мораво. Очите му се изцъклиха и той зяпна с отворена уста стегнатите ѝ големи гърди с тъмни зърна, разпуснатата ѝ коса, която се бе разпиляла на ветрило, като гърчещи се змии по възглавницата, извивката на талията ѝ и заобления ѝ корем, триъгълника къдриви черни косми между бедрата ѝ.

— Какви ги вършиш? — изписка той. — Веднага се покрый.

— Спях, съпруже — отвърна Ориан. — Ти ме събуди.

— Събудил съм те? Събудил съм я бил — изпелтечи Конгост. — И си спала в този... в този вид?

— Горещо е, Жеан. Нима не мога да спя както искам в собствената си стая?

— Всеки можеше да влезе и да те завари в този вид. Сестра ти, прислужницата ти Гиранд. Всеки!

Ориан седна и предизвикателно погледна мъжа си, като усука кичур коса между пръстите си.

— Всеки ли? — повтори тя присмехулно. — Освободих Гиранд — допълни Ориан хладно. — Вече нямах нужда точно от нейните услуги.

Забеляза, че на мъжа ѝ отчаяно му се иска да ѝ обърне гръб, а не може. В сухарените му вени течаха и желание, и отвращение.

— Всеки можеше да влезе — повтори той, макар и не така убедено.

— Да, сигурно. Но не е влизал никой. Освен ти, съпруже мой. — Тя се усмихна. Имаше вид на звяр, който се готви да нападне. — И понеже вече си тук, може би ще ми кажеш къде си бил.

— Знаеш къде съм бил — тросна се Конгост. — На Съвет.

Тя се усмихна отново.

— На Съвет ли? Толкова време? Съветът приключи много преди да се мръкне.

Той се изчерви.

— Не си в положение да ме разпитваш.

Ориан присви очи.

— Ама че си надут, Жеан. „Не си в положение...“ — имитира го тя толкова добре, че и двамата мъже трепнаха от жестокостта в гласа ѝ. — Хайде, Жеан, кажи ми къде си ходил. Може би си обсъждал държавните дела? Или си бил с любовница, а? Имаш ли някъде в замъка любовница?

— Как смееш да ми говориш така! Аз...

— Другите мъже казват на жените си къде ходят. А ти? Може пък да си имаш основателна причина да не го правиш.

Сега вече Конгост се разкрещя.

— Другите мъже би трябвало да се научат да държат езика си зад зъбите. Това не е женска работа.

Ориан се приплъзна бавно по леглото към него.

— Не е женска работа ли? — повтори тя. — Наистина ли?

Говореше тихо и злобно. Конгост знаеше, че тя му се подиграва, но не владееше правилата на тази игра.

Ориан се пресегна и притисна с длан издайническата подутина под туниката му. Доволна, забеляза паниката и изненадата в очите му, когато започна да плъзга нагоре-надолу ръка.

— Е, съпруге — рече презрително. — Каж ми кое според теб е женска работа. Любовта ли? — Тя натисна по-силно. — Това тук? Как ще го наречеш, нагон ли?

Конгост усети, че Ориан му залага капан, но беше като омагьосан от нея и не знаеше какво да прави. Не беше в състояние да се спре и се наведе още повече към нея. Влажните му устни се отваряха и затваряха като на риба, очите му се въртяха. Презираше я, ала тя пък знаеше как да го накара да я желае точно като всеки друг мъж, подвластен на онова, което висеше между краката му. Въпреки цялата начетеност на Конгост Ориан го ненавиждаше.

Тя дръпна най-неочаквано ръка — беше постигнала целта си.

— Е, Жеан — рече хладно. — Щом не си измислил какво да ми кажеш, можеш да си вървиш. Не ми трябваш тук.

Още преди Ориан да разбере какво става, мъжът ѝ я удари, и то толкова силно, че я запрати обратно на леглото.

Тя зяпна изумена.

Конгост се вцепени и загледа ръката си, сякаш тя нямаше нищо общо с него.

— Ориан, аз...

— Жалък си — изкрещя му тя. От устните ѝ потече кръв. — Казах ти да си вървиш. Хайде, тръгвай. Махай ми се от очите!

За миг ѝ се стори, че Конгост ще започне да се извинява. Но когато той вдигна очи, Ориан видя в тях не срам, а омраза. Въздъхна облекчено. Нещата щяха да се разиграят според плана ѝ.

— Отвращаваш ме — изкрещя Конгост и се дръпна от леглото. — Ти си като животно. Не, по-страшна си от животно, защото съзнаваш какво правиш. — Той грабна синьото ѝ наметало, хвърлено на пода, и го запокити в лицето ѝ. — Покрий се. Когато се върна, не искам да те заварвам разкрячена като уличница.

След като се увери, че мъжът ѝ наистина си е тръгнал, Ориан легна отново и се зави с наметалото. За пръв път през четиригодишния им брак старият немощен глупак, за когото баща ѝ я беше принудил да се омъжи, най-после бе успял да я изненада. Тя със сигурност бе целяла да го ядоса, но не беше очаквала той да я удари. И то толкова силно. Ориан прокара пръсти по кожата си, която още я болеше от плесницата. Конгост нарочно ѝ беше причинил болка. Дали щеше да ѝ остане синина? Какво пък! Тогава Ориан щеше да покаже на баща си докъде я е довел с решението си.

Засмя се горчиво. Тя не беше Алаис. Баща ѝ държеше само на Алаис, колкото и да се опитваше да го прикрие. Като външност и характер Ориан приличаше прекалено много на майка си, та баща ѝ да я харесва. Все едно му беше, дори и Жеан да я пребиеше от бой. Щеше да отсъди, че си го е заслужила.

За миг Ориан даде воля на ревността, която криеше от всички освен от Алаис, и тя избяга иззад съвършената маска върху красивото ѝ непроницаемо лице. Беше ѝ много криво, че няма власт, няма влияние, чувстваше се разочарована. Какво, като е млада и хубава, щом е обвързана с мъж без амбиции и бъдеще, с мъж, който никога не е вдигал меч? Не беше честно по-малката сестра Алаис да има всичко, за което Ориан мечтаеше и което ѝ беше отказано. А то ѝ се полагаше по право.

Тя усуква плата между пръстите си, сякаш щипеше Алаис по бледата кльощава ръка. Грозната, разглезена Алаис, която получаваше всичко, каквото си пожелае. Ориан стисна още по-силно и си представи как по ръката на сестра ѝ избива червенина.

— Не трябваше да се заяждаш с него — ечна в тишината гласът на любовника ѝ.

Ориан почти беше забравила, че и той е тук.

— Защо пък да не се заяждам? — възкликна тя. — Това е единственото удоволствие, което мога да получа от него.

Мъжът излезе крадешком иззад завесата и докосна Ориан по бузата.

— Заболя ли те? Останал ти е белег.

Ориан се усмихна, развеселена от загрижеността в гласа му. Колко малко я познаваше той! Виждаше само каквото искаше да види, образа на жената, за каквато я мислеше.

— Няма ми нищо — отвърна Ориан.

Сребърната верижка около врата му се допря до кожата ѝ, когато се наведе да я целуне. Тя надуши желанието му да я обладае. Прокара длани по бедрата му, където кожата беше бяла и мека в сравнение със златистия загар по гърба, ръцете и гърдите му, сетне премести очи по-нагоре. Усмихна се. Мъжът беше чакал прекалено дълго.

Наведе се, за да поеме члена му с уста, ала мъжът я изтика да легне и коленичи пред нея на пода.

— А от мен какви наслади искаш, повелителко моя? — попита той и раздалечи нежно краката ѝ. — Това ли?

Ориан прошепна нещо, когато мъжът се наведе и я целуна.

— Или това?

Устните му се плъзнаха по-надолу, към скритото ѝ потайно местенце. Ориан затаи дъх, когато езикът му заигра по кожата ѝ. Мъжът започна да я хапе леко, да я лиже и възбужда.

— Или може би това?

Младата жена усети ръцете му — силни и здрави — около кръста си, когато той я притегли към себе си. Тя обви крака около гърба му.

— Или може би всъщност искаш ето това? — продължи мъжът с глас, треперлив от желанието, и после я облада. Ориан простена от удоволствие и заби нокти в гърба му. — Съпругът ти каза, че си уличница, нали? Я да проверим дали наистина е така.

10.

Докато чакаше Алаис, Пелтие сновеше напред-назад из стаята си.

Сега беше по-прохладно, но по широкото му чело пак имаше пот и лицето му беше пламнало. Трябваше да е долу в кухнята и да държи под око слугите. Но моментът беше изключително важен и той мислеше само за едно. Чувстваше, че е на кръстопът. Всичко, което беше ставало в живота му досега, всичко, което щеше да се случва оттук нататък, зависеше от решението, което Пелтие щеше да вземе.

Защо ли Алаис се бавеше толкова?

Пелтие стисна писмото още по-здраво. Вече го знаеше наизуст.

Извърна се от прозореца и погледът му беше привлечен от нещо ярко, което проблесна в мрака зад вратата. Пелтие се наведе и го вдигна. Беше тежка сребърна катарамата с медна украса, достатъчно голяма, за да държи наметало или роба.

Пелтие се свъси. Катарамата не беше негова.

Поднесе я към свещта, за да я разгледа по-добре. Беше виждал стотици такива, продаваха ги на пазара. Обърна я. Беше с добро качество, личеше, че е на човек, достатъчно заможен, но не и богат.

Катарамата едва ли беше тук от много време. Франсоа чистеше стаята всяка сутрин и щеше да я забележи, ако е била зад вратата. Други слуги нямаха право да влизат тук и стаята стоеше по цял ден заключена.

Пелтие се огледа за следи, че някой е влизал. Притесни се. Дали само му се струваше, или вещите по писалището бяха леко разместени? Дали покривалото на леглото не беше нагънато? Тази вечер всичко го хвърляше в смут.

— Paire! — рече Алаис тихо, но въпреки това го стресна. Той побърза да скрие катарамата в кесията си. — Татко — повтори младата жена. — Викал си ме.

Пелтие се посъвзе.

— Да, да, точно така. Влизай.

— Имаш ли нужда от още нещо, господарю? — попита от прага Франсоа.

— Не. Но чакай отвън, може да ми потрябваш.

Пелтие постоя, докато вратата се затвори, сетне повика Алаис да седне на масата. Наля ѝ чаша вино и напълни отново своята, но не седна.

— Виждаш ми се уморена.

— Да, малко.

— Какво говорят хората за Съвета, Алаис?

— Никой не знае какво да мисли. Плъзнали са какви ли не слухове. Всички се молят положението да не е чак толкова тежко, колкото изглежда. Знаят, че утре виконтът тръгва с малка свита за Монпелие, за да моли графа на Тулуза да го приеме. — Тя вдигна глава. — Вярно ли е?

Баща ѝ кимна.

— Но хората говорят, че турнирът ще продължи.

— И това е вярно. Виконтът възнамерява да изпълни задачата и до половин месец да се прибере. До края на юли със сигурност ще бъде тук.

— А ще успее ли да я изпълни?

Пелтие не отговори. Продължи да крачи напред-назад. Тревогата му се предаде и на Алаис. Тя отпи от виното — за смелост.

— Гилем включен ли е в свитата?

— Той не ти ли е съобщил? — възкликна рязко баща ѝ.

— Не съм го виждала, откакто Съветът се разпусна — призна дъщеря му.

— Къде се е запилял, да го вземат мътните! — ядоса се Пелтие.

— Много те моля, кажи ми само — да или не.

— Гилем дю Ма беше избран, макар и против моята воля. Виконтът има слабост към него.

— И с основание, раге — пророни тихо Алаис. — Той е опитен рицар.

Пелтие се пресегна и отново наля вино в бокала ѝ.

— Кажи ми, Алаис, имаш ли му доверие?

Въпросът я завари неподготвена, но тя отвърна без колебание:

— Нима съпругите не са длъжни да имат доверие на съпрузите си?

— Да, да. Не съм и очаквал друг отговор — махна той с ръка. — Той попита ли те какво е станало днес сутринта на реката?

— Ти ми нареди да не споменавам на никого — напомни дъщеря му. — И аз естествено те послушах.

— Не съм се и съмнявал, че ще изпълниш обещанието си — каза баща ѝ. — Но ти пак не ми отговори на въпроса. Гилем попита ли те къде си ходила?

— Не е имал възможност — каза предизвикателно тя. — Както вече ти обясних, не съм го виждала.

Пелтие отиде до прозореца и както беше гърбом към дъщеря си, я попита:

— Страх ли те е от война?

Алаис се смути от внезапната смяна на темата, но отговори, без дори да трепне.

— Като си помисля, да — рече тя предпазливо. — Но нали няма да се стига чак до война?

— Да, може и да не се стигне.

Той се подпря на перваза, явно беше погълнат от мислите си.

— Знам, смяташ въпроса ми за неуместен, но имам причини да ти го задавам. Взри се дълбоко в сърцето си. Помисли внимателно. И после ми кажи истината. Имаш ли доверие на съпруга си? Разчиташ ли той да те закриля, да бъде до теб?

Алаис разбра, че думите, които всъщност са от значение, са останали неизречени, скрити някъде под повърхността, но се страхуваше да отговори. Не искаше да предава Гилем. В същото време сърце не ѝ даваше да излъже баща си.

— Знам, татко, че си настроен срещу него — каза Алаис с твърд глас, — макар и да не съм наясно какво толкова е направил, че да те обиди...

— Знаеш прекрасно какво прави — възрази нетърпеливо Пелтие. — Казвал съм ти много пъти. Но в случая личното ми мнение за Дю Ма не е толкова важно. Човек може да не харесва някого и въпреки това да вижда достойнствата му. Много те моля, Алаис. Отговори на въпроса ми. От това зависят много неща.

Образът на Гилем, докато спи. Очите му, тъмни като метал, извивката на устните му, докато той я целува от вътрешната страна на китката. Спомени, толкова ярки, че на Алаис чак ѝ се зави свят.

— Не мога да отговоря — каза тя накрая.

— Ох! — въздъхна баща ѝ. — Добре. Добре. Разбирам.

— Моето уважение към теб, раіге, но не разбираш нищо — заяви дръзко Алаис. — Не съм казала и дума.

Той се извърна към нея.

— Съобщи ли на Гилем, че съм пратил да те повикат?

— Както ти обясних, не съм го виждала и... и не е хубаво да ме разпитваш така. Караш ме да избирам между верността си към теб и към него. — Алаис понечи да стане. — Затова, ако няма основателна причина да искаш да съм тук в този късен час, бих помолила за разрешение да си тръгна.

— Седни, седни — рече Пелтие. — Виждам, че съм те обидил. Извинявай. Стана неволно. — Той протегна ръка. След малко Алаис я пое. — Не искам да говоря с недомлъвки. Но се колебая... Трябва да си изясня нещата. Тази вечер, Алаис, получих изключително важна вест. От няколко часа се опитвам да реша какво да правя, обмислям възможностите. По едно време смятах, че вече съм взел решение, и пратих да те доведат, но въпреки това съмненията си остават.

Алаис го погледна в очите.

— А сега?

— Сега ми е ясно по кой път да поема. Да. Убеден съм, че знам какво трябва да сторя.

Младата жена пребледня.

— Значи все пак се задава война? — попита тя тихо.

— Да, според мен е неизбежно. Знаците не са добри. — Пелтие седна. — Застигнати сме от събития, над които нямаме власт и не можем да ги променим, колкото и да се мъчим да си внушим обратното. — Той се подвоуми. — Но има нещо, Алаис, което е по-важно и от това. И ако в Монпелие ударим на камък, може би... може би така и няма да успее да ти кажа истината.

— Какво може да бъде по-важно от опасността от война?

— Преди да продължа, трябва да ми дадеш дума, че каквото ще ти разкажа тази вечер, ще си остане между нас.

— Заради това ли ме попита за Гилем?

— Отчасти да — призна баща ѝ, — макар че има и други причини. Но първо ми обещавай, че каквото ти разкажа, ще си остане между тези четири стени.

— Имаш думата ми — отсече тя без колебание.

Пелтие отново въздъхна, този път обаче Алаис долови в гласа му не тревога, а облекчение. Зарът беше хвърлен. Баща ѝ беше направил своя избор.

Тя се доближи до него. Светлината на свещите заподскача и затрепка в кафявите ѝ очи.

— Това е история, която е започнала преди хилядолетия в древните земи на Египет — подхвана Пелтие. — Това е истинската история на Граала.

Той говори, докато газеничетата угаснаха.

Дворът долу беше притихнал, гуляйджиите се бяха прибрали да спят. Алаис беше капнала от умора.

Докато разказваше, Пелтие също се умори и се почувства стар.

— В отговор на въпроса ти — не трябва да правиш нищо. Поне засега, а може да не се наложи изобщо. Ако пътуването ни утре се увенчае с успех, ще разполагам с времето и възможността сам да занеса книгите на сигурно място, както съм обещал.

— А ако не успеете? Ако ти се случи нещо?

Алаис замълча, задавена от страх.

— Всичко може да мине добре — отвърна глухо баща ѝ.

— А ако не? — настоя дъщеря му. — Не искаше да я успокояват. — Ако не се върнеш? Как ще разбере какво да правя?

Известно време баща ѝ я гледа в очите. После затърси в кесията си и извади нещо, увито в жълтеникаво сукно.

— Ако с мен се случи нещо, ще получиш знак като този. — Той остави пакетчето на масата и го побутна към нея. — Отвори го.

Алаис бавно разгърна плата. Показа се малък диск от светъл камък с две букви, издълбани отгоре. Тя доближи камъчето до светлината и ги прочете на глас.

— NS.

— Съкратено от Noublesso de los Seres.

— Какво е това?

— Merel, таен знак, който се подава, стиснат между палеца и показалеца. Има и друго, по-важно предназначение, но на теб не ти се

налага да го знаеш. Ще потвърди, че можеш да имаш доверие на човека, който ти го носи. — Алаис кимна. — А сега го обърни.

От другата страна беше издълбан лабиринт, същият като върху опакоето на дъската. Младата жена затаи дъх.

— Виждала съм го и преди.

Пелтие завъртя пръстена на палеца си, свали го и ѝ го показа.

— Изсечен е от вътрешната страна — обясни той. — Всички пазители носят такъв пръстен.

— Не, виждала съм го тук, в замъка. Днес купих от пазара сирене и взех от стаята си една дъска, с която да го пренеса. Такъв лабиринт има на едната ѝ страна.

— Но това е невъзможно. Изключено е да е същият.

— Заклевам ти се, че е същият.

— Откъде се е взела дъската? — попита настойчиво баща ѝ. — Помисли, Алаис. Някой дал ли ти я е? Подарък ли ти е?

Тя поклати глава.

— Не знам, не знам — каза отчаяна. — Цял ден се опитвам да си спомня, а не мога. Най-странното е, че бях сигурна — виждала съм рисунката и другаде, макар че дъската ми беше непозната.

— Къде е сега тя?

— Оставих я на масата в стаята си — рече дъщеря му. — Защо? Смяташ, че е важно ли?

— Значи е могъл да я види всеки — каза покрусен Пелтие.

— Сигурно — съгласи се притеснена Алаис. — Гилем, някой от слугите, знам ли? — Тя погледна пръстена в ръката си и най-неочаквано всичко си дойде на мястото. — Ти мислеше, че човекът в реката е Симеон, нали? — попита провлачено Алаис. — И той ли е пазител?

Пелтие кимна.

— Нямах причини да смятам, че е той, а някак си бях сигурен.

— А другите пазители? Знаеш ли къде са?

Баща ѝ се наведе и сложи пръстите ѝ върху мерел.

— Стига си ме разпитвала, Алаис. Пази това. Не го губи. И скрий дъската с лабиринта далеч от любопитните очи. Ще се занимавам с това, след като се върна.

Алаис се изправи.

— В какъв смисъл ще се занимаваш с дъската?

Пелтие се усмихна, развеселен от упорството ѝ.

— Ще помисля за нея, filha.

— Но това, че дъската е тук, означава ли, че някой в замъка знае за съществуването на книгите?

— Никой не може да каже — отсече твърдо баща ѝ. — Ако смятах, че този въпрос стои, щях да ти кажа. Имаш думата ми.

Прозвуча храбро, така би казал всеки, готов да се бори, но от изражението на Пелтие пролича, че той лъже.

— А ако...

— Basta — рече баща ѝ тихо и вдигна ръце. — Стига толкова.

Алаис се отпусна в огромните му обятия. От познатата му миризма се просълзи отново.

— Всичко ще бъде наред — увери я твърдо баща ѝ. — Бъди смела. Прави само каквото съм те помолил, не повече. — Той я целуна по главата. — Утре призори ела да се сбогуваме. — Алаис кимна, не смееше да каже нищо. — Ven, ven. А сега побързай. И Бог да те пази.

Алаис притича до другия край на тъмния коридор и излезе на двора — във всяка сянка ѝ се привиждаха духове и нечисти сили. Беше зашеметена. Старият познат свят изведнъж ѝ се стори огледален образ на старото си „Аз“, същият, но и съвсем различен. Вързопчето с диска, скрито под роклята ѝ, сякаш я пареше по кожата.

Навън беше прохладно. Повечето хора се бяха прибрали, макар че в стаите над Парадния двор тук-там още се виждаха светлини. Алаис подскочи, когато откъм помещенията за стражата ечна смях. За миг ѝ се стори, че на един от прозорците по горните етажи стои човек. После обаче пред нея прелетя прилеп, който привлече погледа ѝ, и когато тя отново вдигна очи, прозорецът вече беше тъмен.

Алаис ускори крачка. В главата ѝ на вихрушка се въртяха думите на баща ѝ, всички въпроси, които тя е трябвало да зададе, а не го е направила.

След няколко крачки усети, че настръхва. Погледна назад.

— Кой е?

Никой не ѝ отговори. Тя отново се провикна. В мрака сякаш я дебнеше някаква зла сила, Алаис я надушваше, усещаше я. Забърза

още повече, сега вече беше сигурна, че някой я следи. Чуваше тихо тътрузене на крака и тежко дишане.

— Кой е? — попита тя отново.

Изневиделица груба мазолеста ръка запуши устата ѝ. Смърдеше на бира. Алаис понечи да извика, но усети внезапен остър удар по тила си и се свлече. После по тялото ѝ плъзнаха ръце — досущ плъхове, пълпещи из зимник, — които накрая намериха каквото търсеха.

— *Aquí es.*

Ето го.

Това беше последното, което Алаис чу, после я обгърна непрогледен мрак.

11.

*Връх Суларак
Планината Сабартес
Югозападна Франция
Понеделник, 2005 година*

— Алис! Алис, чуваш ли ме?

Очите ѝ трепнаха и се отвориха.

Въздухът беше леденостуден и влажен, като в неотоплена църква. Сега тя не се рееше, а лежеше на твърдата студена земя.

„Къде ли съм?“ Алис усещаше мократа пръст, грапава и неравна. Понаместа се. Острите камъни и едрият пясък я задраскаха по кожата.

Не, не беше в църква. Проблесна спомен. Алис беше вървяла по дълъг тъмен проход и се беше озовала в пещера, в нещо като каменно помещение. После какво? Всичко тънеше в мъгла. Алис се опита да се надигне. Грешка. В главата ѝ се взриви болка. Пригади ѝ се.

— Алис! Чуваши ли ме?

Някой ѝ говореше. Притеснен, разтревожен глас, който ѝ беше познат.

— Алис! Събуди се.

Тя се опита отново да вдигне глава. Този път болката не беше толкова силна. Предпазливо се поизправи.

— Господи! — простена с облекчение Шийла.

Алис усети как някой я хваща за ръцете и ѝ помага да седне. Всичко наоколо тънеше в мрак, ако не се броят стрелкащите се кръгове светлина, идваща от факлите. Две факли. Алис присви очи и позна Стивън, един от по-възрастните членове на екипа. Беше се надвесил над Шийла и очилата му с телени рамки отразяваха светлината.

— Кажеш нещо, Алис. Чуваши ли ме? — попита Шийла.

„Не съм сигурна. Може би.“

Алис се опита да промълви нещо, но устата ѝ беше пресъхнала и от нея не излязоха думи. Опита се да кимне. От усилието ѝ се зави свят.

Докато Шийла я държеше от едната страна, а Стивън — от другата, се премести малко назад, подпря се на коленете си и седна на най-горното от каменните стъпала. Всичко сякаш се движеше напред-назад, нагоре-надолу, като във филм, който не е на фокус.

Шийла приклепна пред нея и продължи да ѝ говори нещо, но Алис не разбираше какво. Звукът беше изкривен, като от плоча, пусната на погрешни обороти. Пак ѝ се пригади, отново я плиснаха несвързани спомени: тракането на черепа, търкулнал се в тъмното, ръката ѝ, пресегнала се да вземе пръстена, съзнанието, че е разтревожила нещо, което се е спотайвало в най-далечните кътчета на планината, някакво зло.

После нищо.

Беше премръзнала. Знаеше, че е била в безсъзнание съвсем кратко, най-много няколко минути. Но ѝ се струваше достатъчно дълго, за да се прехвърли безпрепятствено от един свят в друг.

Потрепери. После друг спомен. Как сънува все един и същ познат сън. В началото усещането за умиротворение и лекота, за нещо бяло и чисто. Сетне тя се носи шеметно все по-надолу и надолу през празното небе, а земята се е устремила да я посрещне. Няма сблъсък, няма удар, само тъмните зелени стълбове на дърветата, надвиснали над нея. След това огънят, тътнещата стена от червени, златни и жълти пламъци. Защо ли сънят се беше върнал? Когато беше малка, същият сън я беше преследвал, без да я отвежда никъде. Но не беше се появявал от години. Беше я оставил на спокойствие.

— Дали да не се опитаме да те изправим? — попита Шийла.

„Сънят не означава нищо. Щом не означава нищо, значи ще се повтаря отново и отново.“

— Алис — повика я Шийла малко по-рязко. — Как мислиш, ще успееш ли да се изправиш? Трябва да те отведем в лагера да те прегледат.

— Мисля, че да — каза Алис, сякаш с чужд глас. — Има ми нещо на главата.

— Можеш, Алис. Хайде, опитай.

Алис погледна зачервената си подута китка. „Ужас!“

— И аз не знам какво се е случило. Това тук... — Тя вдигна ръката си. — Това е станало отвън.

Шийла я прегърна, за да ѝ помогне да стане.

— Сега добре ли е?

Алис се остави Шийла да я вдигне. Стивън я хвана за другата ръка. Тя се олюля леко, но след секунди вече не се чувстваше зашеметена и усещаше изтръпналите си крайници. Започна да сгъва и да разгъва предпазливо пръстите си и усети как наранената ѝ кожа се опъва по кокалчетата.

— Добре съм. Само ми дайте малко време.

— Какво те е прихванало, че си дошла тук сама?

— Аз такава... — не се доизказа Алис, понеже не знаеше какво да обясни. — Трябва да видите нещо. Там, долу.

Шийла насочи факлата към мястото, накъдето гледаше Алис. По стените и тавана на пещерата плъзнаха сенки.

— Не, не тук — рече Алис. — Там, долу.

Шийла наклони надолу лъча.

— Пред жертвеника.

— Жертвеник ли?

Силната бяла светлина проряза като с прожектор мастиленочерния мрак в пещерата. За стотна от секундата сянката на жертвеника се откри върху каменната стена отзад като гръцката буква „пи“, насложена върху изсечения в скалата лабиринт. После Шийла премести ръка, образът изчезна и факлата намери гроба. Белите кости скочиха от тъмното срещу тях.

Настроението тутакси се промени. Шийла си пое въздух. Слезе като робот по първото, после по второто и третото стъпало.

Стивън понечи да тръгне след нея.

— Не — подвижна Шийла. — Стой горе.

— Аз само...

— Всъщност иди да потърсиш доктор Брейлинг. Кажу му какво сме намерили. Веднага — подвижна тя, защото Стивън не се беше и помръднал.

Той тикна факлата в ръката на Алис и изчезна в прохода. Алис чу как стъпките му стават все по-тихи, докато накрая мракът не ги погълна.

— Можеш да не крещиш — подхвана тя.

Шийла я прекъсна.

— Пипала ли си нещо?

— Не точно, макар че...

— Макар че какво?

— В гроба имаше едни неща — допълни Алис. — Мога да ти покажа.

— Не — кресна Шийла. — Не — вече по-спокойно. — Не искаме да се пипа.

Алис понечи да напомни, че вече е късно, но размисли.

Шийла застана над плиткия гроб. Имаше нещо предизвикателно в начина, по който прокарваше нагоре-надолу лъча светлина по скелетите, сякаш ги оглеждаше. Нещо почти неуважително. Светлината падна върху острието на ножа, когато Шийла приклепна с гръб към Алис.

— Каза, че не си пипала нищо — рече тя внезапно. — Защо тогава пинцетите ти са тук?

Алис пламна.

— Прекъсна ме, не успях да довърша. Тъкмо се канех да ти кажа, че намерих един пръстен и го взех с пинцетите, но го изпуснах, когато ви чух в прохода.

— Пръстен ли? — попита Шийла.

— Може би се е търкулнал някъде.

— Е, не го виждам. — Шийла внезапно се изправи. — Хайде да се махаме оттук. Трябва да прегледат раните ти.

Алис се взря изумено в нея. Лицето на приятелката ѝ беше неузнаваемо. Ядосано, непреклонно, осъдително.

— Но не искаш ли да...

— Господи, Алис — възкликна Шийла и я сграбчи за ръката. — Трябва да вървим!

След кадифения мрак в пещерата светлината отвън им се стори прекалено ярка. Слънцето сякаш се взриви в лицето на Алис.

Тя затули очите си с длани. Чувстваше се съвсем объркана, не можеше да определи къде във времето и пространството се намира. Познатият пейзаж се беше преобразил.

„Или може би аз го виждам с различни очи?“

Трепкащите върхове на Пиренеите в далечината бяха загубили ясните си очертания. Дърветата, небето, дори самата планина бяха по-безплътни, по-нереални.

Шийла мълчеше. Вече слизаше по склона, долепила до ухото си клетъчния телефон, без да обръща внимание на Алис. Тя забърза, за да я настигне.

— Шийла. Чакай малко. — Докосна я по ръката. — Виж какво, наистина съжалявам. Знам, че не трябваше да ходя там сама. Не помислих.

Шийла изобщо не ѝ обърна внимание. Дори не я погледна, макар че затвори телефона.

— Върви по-бавно. Не успявам да те настигна.

— Добре — тросна се другата жена и се обърна. — Ето, спрях.

— Какво става тук?

— Ти ще ми кажеш. Какво очакваш да чуеш? Че всичко е наред ли?

— Не, аз...

— Защото знаеш ли, нищо не е наред. Страшно глупаво си постъпила, като си отишла там сама. Разбъркала си находките и един бог знае още какво. На какво си си играла?

— Знам, знам. И наистина съжалявам — повтори Алис и вдигна ръце.

— Имаш ли представа в какво положение ме поставяш? Именно аз съм гарантирала за теб. Именно аз съм убедила Брейлинг да те допусне до експедицията. Сега само защото ти си се правила на Индиана Джоунс, от полицията вероятно ще прекратят разкопките. Брейлинг ще стовари вината върху мен. Всичко, което съм направила, за да дойда тук, за да ме включат в експедицията. Времето, което съм хвърлила, за да...

Шийла замълча и прокара пръсти по късата си, изрусена до бяло коса.

„Не е честно.“

— Чакай малко. — Алис знаеше, че Шийла е в правото си да се сърди, но все пак прекаляваше. — Не си справедлива. Съгласна съм, беше глупаво да влизам вътре... не помислих добре, признавам, но и ти преиграваш. Все пак не съм го направила нарочно. Брейлинг едва ли ще се обади в полицията. Всъщност не съм се докосвала до нищо. Няма пострадали.

— Брейлинг ще се обади на властите — изсъска тя, — защото, както щеше да знаеш, ако си беше направила труда да чуеш какво ти

говоря, полицията беше против тези разкопки и накрая склони само при условие че ако открием човешки останки, незабавно ще съобщим в участъка.

На Алис ѝ причерня.

— Мислех, че това са само празни приказки. Никой не го приемаше на сериозно.

— Ти очевидно не си го приела на сериозно — подвикна Шийла.
— За разлика от нас, професионалистите.

„Няма никаква логика.“

— Но защо от полицията ще се интересуват от археологически разкопки?

Шийла избухна.

— Господи, Алис, още не проумяваш за какво става дума, нали? Дори сега. Изобщо не е важно защо. Важното е, че е така. Не ти решаваши кои правила да спазваш и кои да пренебрегваш.

— Никога не съм казвала, че...

— Защо непрекъснато правиш напук? Винаги смяташ, че ти знаеш най-добре, винаги искаш да нарушаваш правилата, да бъдеш различна.

Сега вече и Алис се разкрещя.

— Не се чуваш какво говориш. Изобщо не съм такава и ти го знаеш. Просто не помислих...

— Точно там е работата. Никога не мислиш, освен за себе си.

— Това е лудост, Шийла. Защо ми е да ти усложнявам живота! Чуй се какво говориш! — Алис си пое дълбоко въздух, за да се овладее. — Виж какво, ще обясня на Брейлинг, че аз съм виновна, но... знаеш, че при обичайни обстоятелства нямаше да хукна да влизам сама, но...

Тя отново замълча.

— Но какво?

— Ще прозвучи глупаво, но нещо сякаш ме теглеше натам. Знаех, че вътре има пещера. Не мога да го обясня, но бях сигурна. Чувство някакво. Déjà vu^[1]. Сякаш вече съм била там и друг път.

— Нима смяташ, че от това нещата стават по-розови? — подметна ехидно Шийла. — Господи, чуй се само. Имала чувство някакво. Жалка си.

Алис поклати глава.

— Не е само това...

— При всички положения защо си се качила да копаеш там? И то сама. Ето на, нарушаваш правилата, колкото да правиш напук.

— Не — възрази Алис. — Не е така. Колегата, с когото работя в екип, не е тук. Видях нещо под големия камък и понеже днес ми е последният ден, реших да покопая малко. — Гласът ѝ заглъхна. — Просто исках да разбера дали си струва да продължаваме — допълни тя, схванала твърде късно грешката си. — Нямах намерение да...

— Нима за капак ми съобщаващ, че си намерила нещо? Открила си някакъв предмет и не си си направила труда да съобщиш на никого?

— Аз...

Шийла протегна ръка.

— Дай ми го.

Алис я гледа известно време в очите, после бръкна в джоба на дънковите шорти, извади носната кърпа и ѝ я подаде.

Загледа как Шийла разгъва памучната тъкан и отвътре се показва катарамата. Не се сдържа и посегна към нея.

— Красива е, нали? Виж как медта по краищата, тук и тук, отразява светлината. — Тя се поколеба. — Според мен сигурно е била на някого от хората в пещерата.

Шийла вдигна поглед. Настроението ѝ за пореден път се беше сменило. Тя вече не беше ядосана.

— Нямах представа, Алис, какво си направила. Ама никаква. — Тя сгъна носната кърпа. — Ще я занеса долу.

— Аз...

— Не се занимавай повече с това, Алис. Сега не ми се говори с теб. Каквото и да кажеш, само си усложняваш положението.

„Това пък какво беше?“

Алис продължаваше да стои смаяна. Шийла тръгна да слиза. Беше вдигнала скандал ей така, за нищо, и това беше изненадващо дори за нея със сприхавия ѝ нрав, а после точно толкова бързо беше забравила за караницата.

Алис седна на най-близката скала. Всичко я болеше, беше ѝ много криво. Знаеше, че разкопките са финансирани от частно лице и не са свързани с някой университет или учреждение, затова не попадат под ограниченията, които пречат на повечето археолози. По тази причина конкуренцията кой да бъде включен в експедицията е била

много ожесточена. Шийла работеше в Ма д'Азил, само на няколко километра северозападно от Фoa, когато за пръв път чула, че в планината Сабартес ще има разкопки. Поне както разказваше самата тя, засипала доктор Брейлинг, ръководителя на експедицията, с какви ли не писма, препоръки и електронни съобщения и накрая преди година и половина той капитулирал. Дори по онова време Алис недоумяваше защо приятелката ѝ е като обсебена и толкова държи да участва.

Алис погледна надолу към планината. Шийла почти не се виждаше, високото ѝ стройно тяло беше закрито от храстите и зановеца. Дори и да искаше, Алис вече не можеше да я настигне.

Въздъхна. Пак беше объркала всичко. Да тръгне да копае сама! „Така е по-добре.“ Предпочиташе да върши всичко сама и да не разчита на никого. Но точно сега не беше сигурна, че има сили да се добере сама до лагера. Слънцето прежуряше, краката ѝ се подкосяваха. Алис погледна раната на ръката си. Тя пак бе започнала да кърви, и то по-силно отпреди.

Младата жена огледа напечения от слънцето летен пейзаж в планината Сабартес, която си беше все така умиротворена, извън времето. За миг се почувства добре. После внезапно долови друго усещане и настръхна. Сякаш очакваше нещо. И го беше разпознала.

„Всичко завършва тук.“

Тя затаи дъх. Сърцето ѝ заби по-ускорено.

„Завършва тук, където е започнало.“

Изведнъж съзнанието ѝ се напълни с шепот, с несвързани звуци като повтарящо се ехо във времето. Пред очите ѝ отново изникнаха думите, изсечени в горния край на стъпалата. Pas a pas. Те започнаха да се въртят в ума ѝ като почти забравена приспивна песен.

„Това е невъзможно. Каква глупачка съм.“

Разтърсена, Алис се подпря на колене и се насили да се изправи. Трябваше да се върне в лагера, трябваше да се махне от слънцето, да пийне малко вода.

Заслиза бавно. Трябваше да се махне от кънтящия камък, от духовете, заселили се в него. Не знаеше какво става с нея, знаеше само, че трябва да бяга.

Закрачи все по-бързо и по-бързо, препъвайки се в камъните. Но думите се бяха впили в съзнанието ѝ и се повтаряха високо и ясно като

мантра.

„Стъпка по стъпка се стига далеч. Стъпка по стъпка.“

---

[1] Вече видяно (фр.), термин, с който се описва усещането, че си изживявал нещо и преди. — Б.пр. ↑

12.

Беше почти трийсет и три градуса на сянка. Наближаваше три часът следобед. Алис седеше под брезентовия навес и покорно пиеше оранжадата, която някой беше тикнал в ръцете ѝ. Миришеше силно на брезент, на палатки и спирт.

Промиха раните ѝ, а бинтованата ѝ китка беше станала като топка за тенис.

„Сама си го навлече.“

Погледна се в огледалцето, окачено на една от подпорите на палатката. Видя в него малко сърцевидно лице с умни кафяви очи. Кожата под луничките ѝ беше бяла. Изглеждаше ужасно. Косата ѝ беше пълна с прах, по тениската ѝ имаше петна засъхнала кръв.

Единственото, което Алис искаше, беше да се прибере в хотела във Фоа, да метне мръсните дрехи в мивката и да стои дълго под душа. После да отиде на площада, да си поръча бутилка вино и да не мърда до вечерта.

„И да не мисля за случилото се.“

Но вероятността за това бе твърде малка.

Преди половин час бяха дошли полицаите. До очуканите ситроени и рена на археолозите имаше цяла върволица бяло-сини полицейски автомобили. Приличаше на нашествие.

Алис очакваше да се заемат първо с нея, но след като потвърдиха, че именно тя е намерила скелетите, полицаите я оставиха за по-късно. Никой от останалите не идваше при нея. Алис ги разбираше. Тя беше виновната за цялата бъркотия. От Шийла нямаше и следа.

Полицаите бяха десетима, в светлосини ризи, с черни ботуши до коленете и с пистолети на кръста. Пъплеката по склона и си подвикваха нещо.

Веднага отцепиха пещерата с найлонова лента. Тишината в планината беше нарушена от врявата и от бръмченето на самозареждащи се фотоапарати.

Лекият ветрец донасяше откъм спрените автомобили гласове. Алис се обърна и видя, че доктор Брейлинг се качва по стъпалата заедно с Шийла и набит полицаи, явно някакъв шеф.

— Очевидно е, че тези скелети не са на двамата души, които издирвате — настоя доктор Брейлинг. — Личи, че костите са на стотици години. Когато съобщих на властите, и за миг не ми е минавало през ума, че последниците ще бъдат такива. — Той махна с ръка наоколо. — Имате ли представа какви вреди нанасят подчинените ви? Уверявам ви, тази работа не ми харесва никак.

Алис огледа полицаия, нисък мургав мъж на средна възраст с шкембе и с много малко коса. Едвам си поемаше дъх, жегата очевидно го мъчеше. Стискаше намачкана носна кърпа, с която без особен успех бършеше лицето и врата си. Алис забеляза кръговете пот под мишниците му и по маншетите на ризата.

— Извинявайте за безпокойството, господин директор — подхвана той бавно и любезно на английски. — Но тъй като експедицията е частна, съм сигурен, че ще обясните на спонсорите си за какво става въпрос.

— Това, че имаме щастието да ни финансира не учреждение, а частно лице, не променя нещата. Принудени сме не по своя воля да прекратим работа, което ни създава големи неудобства. Това, което правим тук, е изключително важно.

— Доктор Брейлинг — рече Нубел така, сякаш от известно време говорят едно и също, — аз съм с вързани ръце. Разследваме убийства. Видели сте обявите със снимките на двамата изчезнали, нали? Затова въпреки неудобствата сме длъжни да докажем по удовлетворителен начин, че костите, които сте намерили, не са на безследно изчезналите, и дотогава работата ще бъде прекратена.

— Не ставайте за смях, господин следовател. Не може да има никакво съмнение, че скелетите са на стотици години!

— Изследвали ли сте ги?

— Е, не — поруменя той. — Не цялостно, разбира се. Но е очевидно. Вашите криминалисти ще ме подкрепят.

— Не се и съмнявам, доктор Брейлинг, но дотогава... — Нубел сви рамене. — Нямам какво друго да ви кажа.

Шийла също се включи.

— Разбираме в какво положение се намирате, господин следовател, но можете ли поне да ни кажете кога ще приключите?

— Bientôt. Скоро. Не аз определям правилата.

Доктор Брейлинг вдигна отчаян ръце.

— В такъв случай ще бъда принуден да се обърна към някого от началниците ви! Това наистина е нелепо.

— Както решите — отвърна Нубел. — Междувременно ми изгответе списък на всички, които освен жената, намерила телата, са влизали в пещерата. Щом приключим с предварителното разследване, ще извадим телата от пещерата и вие с подчинените ви ще можете да си тръгнете.

Брейлинг тръгна нанякъде, Шийла хвана ръката на следователя и веднага след това я пусна. Двата явно обсъждаха нещо. По едно време се обърнаха и погледнаха надолу към автомобилите. Алис също погледна натам, но не забеляза нищо интересно.

Мина половин час, а при нея все още не идваше никой.

Тя бръкна в раницата си, която Стивън или Шийла вероятно бяха свалили от планината, и извади молив и скицик. Отвори го на празна страница.

„Представи си, че стоиш на входа и гледаш прохода.“

Алис затвори очи и си представи как стои на входа. Скалата. Скалата бе изумително гладка, сякаш някой я е лъскал. Крачка напред, в мрака.

„Имаше лек наклон.“

Алис започна да рисува. Проход, отвор, пещера. Върху втори лист нарисова по-ниската част, от стъпалата до жертвеника и скелетите по средата. Отстрани на скицата на гроба състави списък на вещите: нож, кожена кесия, парче плат, пръстен. Отгоре пръстенът бе съвсем гладък и плосък, изненадващо дебел, с мъничка вдлъбнатинка по средата. Странното бе, че образът беше издълбан от вътрешната страна, където не можеше да го види никой. За него можеше да знае само човекът, който носи пръстена. Точно умалено копие на лабиринта, изсечен на стената зад жертвеника.

Алис се облегна на стола, кой знае защо, не ѝ се искаше да повтори образа върху хартия. Колко ли беше голям? С диаметър някъде

около метър и двайсет? Или повече? И с колко окръжности?

Тя нарисова кръг, с който запълни почти цялата страница, после спря. Колко черти? Алис знаеше, че ако види рисунката отново, ще я познае, но сега ѝ беше трудно да си го припомни: беше държала пръстена само няколко секунди и беше видяла изсечения върху скалата лабиринт в далечината съвсем смътно в тъмнината.

Някъде в разхвърляния таван на паметта ѝ се пазеха познанията, които сега ѝ бяха необходими. Часовете по история и по латински в училище, документалните филми по Би Би Си, които, свита на канапето, беше гледала заедно с родителите си. В детската стая имаше дървена библиотечка с любимата ѝ книга на долната лавица. Илюстрирана енциклопедия на древните митове с лъскави, шарени страници, които вече се бяха опърпали, толкова често Алис ги беше разгръщала.

„Имаше изображение на лабиринт.“

Тя отвори наум енциклопедията точно на тази страница.

„Но беше различен.“

Алис взе молива и опита отново. Нарисува вътре в първия кръг втори и се помъчи да ги съедини. Не успя. Следващият ѝ опит не беше по-добър, по-следващият — също. Младата жена си даде сметка, че тук става въпрос не само колко са окръжностите, които се впитат като спирала и се доближават до центъра, а че рисунката ѝ поначало е сбъркана.

Но не се отказа, продължи да упорства, макар че първоначалното вълнение бе заменено с едва доловимо отчаяние. Купчинката смачкани на топка листове в краката ѝ ставаше все по-голяма.

— Madame Tanner^[1]?

Алис подскочи.

— Dosteur^[2] — поправи тя по инерция мъжа и се изправи.

— Извинявайте, докторе. Казвам се Нубел. От криминалната полиция на департамент Ариеж.

Нубел ѝ поднесе служебната си карта. Алис се направи, че я чете, като същевременно пъхаше всичко в раницата. Не искаше следователят да види неуспешните ѝ рисунки.

— На английски ли предпочитате да говорим?

— Да, ще бъде по-лесно, благодаря ви.

Инспектор Нубел беше заедно с униформен полицай с будни шарещи очи. Изглеждаше така, сякаш току-що е завършил училище. Той не беше представен.

Нубел се намести на един от тесните сгъваеми столове. Едвам успя. Бедрата му стърчаха над брезентовата седалка.

— И така, госпожо, как се казвате?

— Алис Грейс Танър.

— Дата на раждане?

— Седми януари 1974 година.

— Омъжена ли сте?

— Важно ли е? — тросна се тя.

— Само за сведение, доктор Танър — отвърна меко следователят.

— Не, не съм омъжена — отвърна Алис.

— Адресът ви.

Алис му посочи най-подробно в кой хотел във Фоа е отседнала и домашния си адрес, като произнесе буква по буква непознатите английски имена.

— Не е ли далеч всеки ден да пътувате дотук от Фоа?

— Тук нямаше места, затова...

— Bien^[3]. Доколкото разбрах, сте доброволка, нали?

— Да. Шийла... доктор О'Донъл е една от най-старите ми приятелки. Следвали сме заедно, преди да... — „Само отговаряй на въпросите. Не му разказвай живота си.“ — Просто съм дошла за кратко, да се видим. Доктор О'Донъл познава добре тази част на Франция. Когато се разбра, че трябва да дойда по работа в Каркасон, Шийла предложи да се отбия дотук за няколко дни. И да съчетая почивката с работата.

Нубел си записа в бележника.

— Значи не сте археолог?

Алис поклати глава.

— Но е прието на археологически разкопки да работят и доброволци, любители, които проявяват интерес, и студенти по археология, които вършат грубата работа.

— Колко доброволци сте тук?

Тя пламна, сякаш са я хванали в лъжа.

— Всъщност съм само аз. Останалите са археолози и студенти.

Нубел се вторачи в нея.

— И ще останете докога?

— Днес е последният ми ден.

— А Каркасон?

— В сряда имам насрочена среща там, после няколко дни ще поразгледам. В неделя се прибирам в Англия.

— Красив град — отбеляза мъжът.

— Никога не съм била там.

Нубел въздъхна и отново избърса с носната кърпа зачервеното си чело.

— И какво е естеството на тази среща?

— И аз не знам със сигурност. Една роднина, която живее във Франция, ми е завещала нещо. — Алис замълча, не ѝ се говореше за това. — Ще науча повече на срещата с адвоката в сряда.

Нубел пак си записа. Алис се опита да разчете на обратно почерка, но не успя. За нейно облекчение следователят заговори за друго.

— Значи сте доктор... — подхвана той.

— Не съм лекарка — уточни Алис, доволна, че сега са на безопасна почва. — Преподавателка съм, имам научна степен. По литература на средноанглийски. — Нубел я погледна неразбиращо. — Не съм лекарка. Преподавателка в университет съм.

Нубел въздъхна и пак си записа нещо.

— Добре. На въпроса. — Тонът му вече не беше разговорен. — Работили сте сама горе. Това обичайна практика ли е?

Алис застана нащрек.

— Не — отвърна тя бавно, — но тъй като днес ми беше последният ден, исках да поработя, въпреки че колегата не беше тук. Бях сигурна, че сме открили нещо.

— Под големия камък пред входа ли? Само за да си изясня как се решава кой къде ще копае.

— Доктор Брейлинг и Шийла... доктор О'Донъл де, имат план какво искат да постигнат за времето, с което разполагат. И в съответствие с него разпределят участъците.

— Значи там ви е пратил доктор Брейлинг? Или доктор О'Донъл?

„Инстинктът. Просто знаех, че там има нещо.“

— Не. Качих се по-нависоко, защото бях сигурна, че там има нещо... — Тя се поколеба. — Не успях да намеря доктор О'Донъл, за да ѝ искам разрешение... затова отидох на своя глава.

Нубел се свъси.

— Ясно. Значи сте работели. Камъкът се е плъзнал. Паднал е. После какво?

В паметта ѝ наистина имаше големи празноти.

— После чух в прохода зад мен нещо и...

Изведнъж думите заседнаха на гърлото ѝ. Нещо, което Алис беше потискала в съзнанието си, отново изникна с трясък, сякаш...

„Сякаш какво? — Тя си отговори сама: — Сякаш са ме намушкали.“ Точно така се чувстваше. Сякаш я пробожда острие. Болка нямаше, имаше само студен въздух, който нахлува бързо, и притъпен ужас.

„И после?“

Искряща светлина, ледена и безплътна. И лице, скрито вътре в нея. Лице на жена.

Гласът на Нубел се вклини в избилите на повърхността спомени и ги натроши на парчета.

— Доктор Танър!

„Дали не е било халюцинация?“

— Доктор Танър! Да доведе ли някого?

Алис го погледна невиждащо.

— Не, не, благодаря. Добре съм. От жегата е.

— Казахте, че ви е стреснал някакъв шум...

Тя си наложи да се съсредоточи.

— Да. В тъмното загубих ориентация. Не разбрах откъде е дошъл звукът и се уплаших. Сега си давам сметка, че са били Шийла и Стивън...

— Стивън ли?

— Стивън Къркланд. К-ъ-р-к-л-а-н-д.

Нубел обърна бележника към нея да провери дали е написал правилно името.

Алис кимна.

— Шийла забелязала камъка и дошла да види какво става. Стивън вероятно е тръгнал след нея. — Тя отново се поколеба. — След това вече не знам какво е станало. — Този път лъжата излезе с лекота

от устата ѝ. — Вероятно съм се препънала в стъпалата. Когато дойдох на себе си, чух, че Шийла ме вика.

— Доктор О'Донъл твърди, че когато са ви намерили, сте били в безсъзнание.

— За кратко. Най-много за минута-две. Поне така ми се стори.

— Друг път припадали ли сте, доктор Танър?

Алис трепна, когато в съзнанието ѝ изникна ужасяващият спомен за първия припадък.

— Не — излъга тя.

Нубел не забеляза, че е пребледняла.

— Казвате, че е било тъмно и заради това сте паднали — рече той. — Но преди това сте имали светлина, нали?

— Имах запалка, но я изпуснах, когато чух шума. Пръстена също.

Следователят реагира на мига.

— Пръстен ли? — попита той рязко. — Не ми споменахте нищо за пръстен.

— Между скелетите имаше малък пръстен — поясни Алис, разтревожена от изражението на Нубел. — Взех го с пинцетите, за да го разгледам по-добре, но докато...

— Какъв пръстен? — прекъсна я следователят. — От какво беше направен?

— Не знам. От някакъв камък, не беше сребърен или златен. Всъщност не успях да го видя добре.

— Върху него имаше ли нещо? Букви, печат, изображение?

Алис понечи да отговори, но после изведнъж изгуби желание да продължи.

— Извинявайте. Всичко стана някак много бързо.

Известно време Нубел я гледа, сетне щракна с пръсти и повика младия полицаи. На Алис ѝ се стори, че момчето също е развълнувано.

— Био. Намерено ли е такова нещо?

— Не знам, господин инспектор.

— Тогава побързайте. Трябва да го потърсите... И уведомете господин Отие. Вървете! Бързо!

Болкоуспокояващите вече не действаха и Алис разтърка слепоочията си. Сякаш главата ѝ беше стегната в обръч.

— Докосвали ли сте нещо друго, доктор Танър?

— Без да искам, изритах един от черепите и го разместих. Но освен това и пръстена не съм докосвала нищо. Вече ви казах.

— А предметът, който сте намерили под камъка?

— Катарамата ли? След като излязохме от пещерата, я дадох на доктор О'Донъл — уточни Алис и потрепери леко при спомена. — Не знам какво е направила с нея.

Нубел вече не я слушаше. От време на време поглеждаше през рамо. Накрая реши да не се преструва повече и затвори бележника.

— Бъдете така любезна да почакате малко, доктор Танър. Може би ще се наложи да ви задам още въпроси.

— Но аз нямам какво повече да ви кажа... — понечи да възрази тя. — Не може ли поне да отида при останалите?

— По-късно. Засега ви моля да останете тук.

Подразнена и капнала от умора, Алис се сгърби на стола, а Нубел излезе с тежка стъпка от палатката и тръгна нагоре по склона към неколцината полицаи, които оглеждаха големия камък.

Когато той се приближи, обръчът се разстъпи колкото Алис да зърне висок мъж в цивилни дрехи, който стоеше в средата.

Тя затаи дъх.

Мъжът беше облечен в добре скроен светлозелен костюм и в снежнобяла риза и очевидно беше някакъв шеф. Отдалеч личеше, че има власт, че е свикнал да заповядва. До него Нубел изглеждаше размъкнат. Алис усети как я побиват тръпки.

Мъжът се открояваше не само с облеклото и поведението си. Дори отдалеч Алис долови, че е силна, обаятелна личност. Лицето му беше бледо и изпито, черната коса беше пригладена назад над високото чело. У него имаше нещо отшелническо. Нещо познато.

„Не ставай смешна. Откъде ще го познаваш?“

Алис отиде до входа, откъдето загледа напрегнато как двамата мъже се отделят от групата. Говореха нещо. По-скоро говореше Нубел, а другият слушаше. След секунди той се обърна и се изкачи до входа на пещерата. Полицаят, оставен да пази, вдигна лентата, а мъжът с костюма се пхна отдолу и изчезна в пещерата.

Кой знае защо, по дланите на Алис изби пот. Тя отново настръхна, както когато беше чула звука в пещерата.

„Ти си виновна. Ти го заведе там. — Алис се сепна. — Какви ги говориш? — Но гласът в главата ѝ отказваше да замлъкне. — Ти го

заведе там.“

Сякаш привлечени от магнит, очите ѝ пак се насочиха към входа на пещерата. Това беше по-силно от нея. Само като си помислеше, че след всичко, което е било направено, та лабиринтът да остане скрит, мъжът все пак е влязъл вътре!

„Ще го намери.“

— Какво ще намери? — промърмори Алис.

И тя не знаеше.

Но съжали, че не е прибрала пръстена.

---

[1] Госпожо Танър (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Доктор (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Добре (фр.). — Б.пр. ↑

13.

Нубел не влезе в пещерата. Остана да чака зачервен в сивата сянка на издадената скала.

„Знае, че има нещо гнило“, помисли Алис. От време на време той казваше нещо на полицая отпред и пушеше цигара от цигара. Алис си пусна музика, та времето да минава по-бързо. В главата ѝ забумтя „Никълбак^[1]“ и заглуши всичко.

След петнайсет минути мъжът в костюма се появи отново. Нубел и полицаят на пост се изпъчиха и сякаш се източиха с три-четири сантиметра. Алис смъкна слушалките, върна стола на предишното му място и пак застана на входа на палатката, откъдето се виждаше по-добре.

Загледа как двамата мъже заслизаха от пещерата.

— Вече мислех, че сте ме забравили, инспекторе — каза тя, когато се приближиха.

Нубел промърмори някакво извинение, но не я погледна в очите.

— Това е господин Отие, доктор Танър.

Отблизо се потвърди първото впечатление на Алис, че е човек с обаяние. Но сивите му очи бяха студени и пронизващи. Тя застана нащрек. Опита да се пребори с неприязънта си и протегна ръка. След кратко колебание Отие я пое. Пръстите му бяха хладни, той се ръкува някак вяло. Алис изтръпна.

Побърза да пусне ръката му.

— Дали да не влезем вътре? — предложи той.

— И вие ли, господин Отие, сте от криминалната полиция?

В очите му за миг се мерна нещо, но не последва отговор. Притеснен от тишината, Нубел запристъпва от крак на крак.

— Господин Отие е от кметството в Каркасон.

— Така ли?

Тя беше изненадана, че Каркасон е към същия административен район, както Фоа.

Отие се настани на стола ѝ и не ѝ остави друг избор, освен да седне с гръб към входа. Алис беше нащрек, имаше чувството, че

трябва да се пази от мъжа.

Той се усмихваше заучено, като политик. Очите му си оставаха безучастни.

— Имам един-два въпроса, доктор Танър.

— Съмнявам се, че мога да ви кажа нещо повече. Вече съобщих на господин следователя всичко, което помня.

— Инспектор Нубел ми изложи накратко показанията ви, но ще ви моля да ги повторите още веднъж. Има несъответствия, някои подробности в тях, които трябва да изясним. Не е изключено да сте забравили нещо, което преди ви се е сторило несъществуващо.

Алис едва се сдържа да не избухне.

— Казах всичко на господин следователя — повтори вироглаво тя.

— Нека, доктор Танър, започнем от мига, когато сте влезли в пещерата. Стъпка по стъпка.

Алис трепна. „Стъпка по стъпка ли?“ Дали Отие не я проверяваше? Лицето му не издаваше нищо. Погледът на младата жена падна върху златното кръстче, което мъжът носеше около врата си, после пак върху сивите му очи, вторачени в нея.

Алис усети, че няма избор, и започна отново. В началото Отие я слушаше напрегнато и съсредоточено, без да я прекъсва. После започна разпитът. „Опитва се да ме хване натясно.“

— Доктор Танър, ясно ли се виждаха думите в горния край на стъпалата? Поспрыхте ли, за да ги прочетете?

— Повечето букви се бяха заличили — отвърна тя предизвикателно, така че Отие да я опровергае. Когато той не го направи, Алис усети как я блиска задоволение. — Слязох по стъпалата до жертвеника. И тогава видях скелетите.

— Докосвали ли сте ги?

— Не.

Отие издаде тих звук, сякаш не й вярваше, сетне бръкна във вътрешния джоб на самото си.

— Това ваше ли е? — попита и разтвори длан, в която държеше синята пластмасова запалка.

Алис понечи да си я прибере, но Отие дръпна ръка.

— Може ли да я взема?

— Ваша ли е, доктор Танър?

— Да.

Той кимна и пак я пусна в джоба си.

— Твърдите, че не сте пипали телата, но на инспектор Нубел сте казали друго.

Алис се изчерви.

— Стана случайно. Ритнах един от скелетите, но не съм ги пипала.

— Доктор Танър, ще стане по-лесно, ако само отговаряте на въпросите ми.

Същият студен твърд глас.

— Не виждам какво...

— Как изглеждаха? — попита рязко Отие.

Алис долови, че Нубел трепва от грубия тон, но не направи нищо, за да спре шефа си. Страшно притеснена, младата жена се опита да отговаря точно и ясно.

— И какво видяхте между скелетите?

— Кама, някакъв нож. Както и кесия, според мен кожена. — „Не се поддавай на сплашването му.“ — Не съм сигурна, защото не съм я докосвала.

Отие присви очи.

— Погледнахте ли какво има в кесията?

— Казах ви, не съм пипала нищо...

— Ако не броим пръстена. — Мъжът внезапно се наведе напред. Приличаше на змия, която се кани да ухапе. — И точно това ми се вижда доста загадъчно, доктор Танър. Питам се защо сте проявили интерес точно към пръстена и сте го вдигнали, а всичко останало сте оставили непокътнато.

Алис го погледна в очите.

— Пръстенът просто привлече погледа ми, нищо повече.

Отие се засмя ехидно.

— В почти непрогледната тъмнина на пещерата забелязвате именно този мъничък предмет, така ли? Колко голям е той? Колкото монета от едно евро ли? По-голям, по-малък?

„Не му казвай нищо.“

— Предполагам, че сам сте могли да прецените колко голям е — отговори тя хладно.

Мъжът се усмихна. С усещането, че потъва, Алис си даде сметка, че някак се е превърнала в играчка в ръцете му.

— Де да можех, доктор Танър — рече той меко. — Така стигаме до същността на въпроса. Пръстен няма.

Алис се вцепени.

— В какъв смисъл?

— В буквалния. Пръстенът не е там. Всичко останало си стои, общо взето, както го описвате. Но пръстен няма.

Когато Отие сложи ръце върху стола ѝ и доближи дългото си бледо лице до нейното, Алис се дръпна назад.

— Какво сте направили с него, Алис? — прошепна Отие.

„Не му позволявай да те нагрубява.“

— Обясних ви какво точно се случи — отвърна тя, като се помъчи да се отърси от страха си. — Пръстенът се изплъзна от ръката ми, когато изпуснах запалката. Ако го няма там, значи някой го е взел. Но не съм аз. — Стрелна с очи Нубел. — Ако го бях взела, щях да кажа още на първия разпит.

— Никой, освен вас не твърди, че е виждал тайнствения пръстен — натърти Отие, без да обръща внимание на думите ѝ — и затова остават само две възможности. Или не сте видели добре. Или сте взели пръстена.

Инспектор Нубел най-после се намеси.

— Господин Отие, наистина не мисля, че...

— Не ви плащат да мислите — тросна се другият мъж, без дори да поглежда следователя. Нубел се изчерви. Отие продължи да гледа вторачено Алис. — Само излагам фактите.

Тя разбра, че участва в битка, ала никой не ѝ беше съобщил правилата. Казваше истината, а не знаеше как да убеди Отие.

— След мен в пещерата влизаха много хора — заяви тя упорито. — Криминалистите, полицаите, инспектор Нубел, вие. — Алис го погледна предизвикателно. — Самият вие бяхте вътре доста дълго. — Нубел затаи дъх. — Шийла О’Донъл може да потвърди казаното от мен за пръстена. Защо не питате нея?

Той пак се подсмихна.

— Питам я. Тя каза, че не знае нищо за никакъв пръстен.

— Но аз ѝ обясних всичко — извика Алис. — Тя също го търси.

— Нима твърдите, че доктор О’Донъл е огледала гроба? — попита рязко Отие.

От страх младата жена не можеше да мисли. Вече не помнеше какво е казала на Нубел и какво е премълчала.

— Доктор О’Донъл ли ви разреши да работите там?

— Не точно — рече Алис. Паниката ѝ се засили.

— А направи ли тя нещо, с което да ви попречи да работите в тази част на планината?

— Не е толкова просто.

Отие се облегна на стола.

— В такъв случай се опасявам, че нямам избор.

— Нямате избор за какво?

Той стрелна с поглед раницата ѝ. Алис се втурна към нея, но се забави. Отие я грабна пръв и я тикна на инспектор Нубел.

— Нямате никакво право — изкрещя младата жена. Обърна се към следователя. — Той няма право, нали? Защо не го спрете?

— Защо възразявате, нали нямате какво да криете? — подметна Отие.

— Въпросът е принципен! Нямате право да ровите из вещите ми.

— Господин Отие, не съм сигурен...

— Изпълнявайте нареждането, Нубел.

Алис се опита да дръпне раницата. Отие се пресегна светкавично и я сграбчи за китката. Тя се вцепени от физическия допир. Краката ѝ започнаха да треперят — не знаеше дали от гняв или от страх.

Отскубна ръката си от хватката на Отие и се облегна задъхана, а Нубел претърси джобовете на раницата.

— Продължавайте. Побързайте!

Алис знаеше, че е въпрос на секунди да намери скицника. Той срещна погледа ѝ. „И на него му е неприятно.“ За беда и Отие забеляза лекото колебание на Нубел.

— Какво става, инспекторе?

— Няма пръстен.

— Какво открихте? — попита Отие и протегна ръка.

Нубел неохотно му подаде скицника. Другият мъж го разлисти с покровителствено изражение. След това присви очи и Алис долови в тях искрена изненада.

Отие рязко затвори скицника.

— Благодаря за... съдействието, доктор Танър — каза той и стана.

Алис също стана.

— Рисунките ми, ако обичате — каза тя, като се постара гласът ѝ да не трепва.

— Ще ви бъдат върнати, след като приключим — отвърна Отие и пъкна скицника в джоба си. — Раницата също. Инспектор Нубел ще ви издаде разписка, ще донесе и показанията, за да ги подпишете.

Алис беше изненадана от внезапния край на разпита. Докато се окопоти, Отие вече беше излязъл от палатката, отнасяйки вещите ѝ.

— Защо не го спрете? — обърна се Алис към Нубел. — Не си мислете, че ще му се размине току-така.

Изражението на следователя стана по-твърдо.

— Ще ви върна раницата, доктор Танър. Моят съвет е да си продължите почивката. Забравете за случилото се.

— И дума да не става, ще му потърся сметка за това отношение — подвикна Алис, но Нубел вече си беше тръгнал и я беше оставил сама наред палатката.

Тя не разбираше какво става. Беше бясна не само на Отие, но и на себе си, задето се е оставила да я сплашат. „Но той е различен.“ Никога досега не беше реагирала толкова остро срещу някого.

Малко по малко дойде на себе си. Изкушаваше се да се оплаче още сега от Отие на доктор Брейлинг и дори на Шийла, искаше да направи нещо. После се отказа. Сега беше персона нон грата.

Докато обмисляше случилото се и търсеше някаква логика, Алис се видя принудена да се задоволи да състави наум жалба. Малко покъсно друг полицаи ѝ донесе показанията да ги подпише. Алис ги прочете внимателно, те обаче отразяваха съвсем точно казаното от нея, затова се подписа без колебание в долния край на страницата.

Пиренеите вече бяха окъпани в нежна червеникава светлина, когато тленните останки най-сетне бяха извадени от пещерата. Мрачното шествие заслиза по склоновете към поляната с полицейските автомобили.

Алис отиде при другите на билото на хълма, за да види как полицаите качват тленните останки в катафалката. Всички мълчаха.

Вратите бяха затворени, после автомобилът набра скорост сред градушка от камъчета и прах. Повечето колеги на Алис се върнаха веднага да си приберат вещите, наглеждани от двама полицаи, които щяха да останат да пазят тук. Алис поизостана, не искаше да се среща лице в лице с никого. Загледа как конвоят криволичи през долината, докато накрая се превърна в размазано петно на хоризонта.

Лагерът наоколо беше притихнал. Алис изведнъж забеляза, че Отие още не е заминал. Тя се приближи и загледа с любопитство как той слага внимателно сакото си на задната седалка на скъпата сребриста кола. Затръшна вратата, после извади от джоба си клетъчен телефон. Барабанеше тихо с пръсти по покрива на автомобила, докато чакаше да го свържат.

Когато заговори, беше лаконичен.

— Вече го няма там — беше единственото, което каза.

---

[1] Постгръндж група, основана в Канада през 1995 г. — Б.пр. ↑

14.

Шартр

Величествената готическа катедрала „Нотр Дам“ в Шартр се извисяваше над пъстрата шарка на оранжевите покриви и фронтони, над обкованите до половината с дърво къщи и над сградите от варовик в историческия център на града. Река Йор лъкатушеше в шарената сянка на късното следобедно слънце, под оживената плетеница от тесни криви улички.

Пред Западната врата на катедралата се тълпяха туристи. Мъжете насочваха като пистолети видеокамерите и по-скоро записваха, отколкото да изживяват бляскавия калейдоскоп от багри, плиснали се от трите стреловидни прозореца над Кралската врата.

До осемнайсети век деветте врати на катедралата са могли да се запечатват в случай на опасност. Портите бяха махнати преди много време, но нагласата си оставаше. Шартр още беше град, състоящ се от две части: стара и нова. Най-скъпите улици се намираха северно от Манастира, където навремето се е възправял Дворецът на епископа. Постройките от светъл камък гледаха властно към катедралата, обвита с многовековното влияние и сила на Римокатолическата църква.

На улица „Шовал Блан“ се открояваше къщата на рода Орадор. Беше надживяла Френската революция и нацистката окупация и сега се възправяше като паметник на старите пари. Месинговото чукче и пощенската кутия проблясваха, декоративните растения в саксиите от двете страни на стълбището бяха оформени съвършено.

От вратата се влизаше в огромен вестибюл. Подът беше от тъмно, лъснато до блясък дърво, на овалната маса в средата имаше тежка стъклена ваза с току-що набрани амарилиси. Покрай стените имаше витринки, свързани с аларма. В тях беше подредена безценна сбирка от древноегипетски предмети — Орадорови се бяха сдобили с тях в началото на деветнайсети век, след победоносното завръщане на Наполеон от кампаниите в Северна Африка. Това бе една от най-големите частни колекции с древноегипетски произведения на изкуството.

Сегашната глава на рода, Мари-Сесил дьо л'Орадор, търгуваше с антики от всички времена и епохи, но и тя като дядо си предпочиташе средновековното минало. На стената с ламперия срещу входната врата бяха окачени два големи френски гоблена, които Мари-Сесил беше закупила вече след като бе наследила къщата преди пет години. Най-ценните вещи, които родът притежаваше: картини, накити, ръкописи, бяха заключени в касата, далеч от любопитните очи.

В голямата спалня на първия етаж с изглед към улица „Шовал Блан“ сегашният любовник на Мари-Сесил — Уил Франклин, лежеше по гръб на леглото с балдахин, завит до кръста с чаршаф.

Беше пъхнал под главата си ръце със силен тен, а красивото му лице с усмивка като на момченце, което се е изгубило, беше оброчено със светлокестенява коса, тук-там изрусена от престоя му в Мартас Вайнърд^[1], където като малък бе ходил всяко лято.

Мари-Сесил седеше в богато украсено кресло в стил „Луи XIV“ до камината и беше кръстосала дългите си красиви крака. Късата ѝ копринена нощница с цвят на слонова кост блещукаше на фона на тъмносинята плюшена тапицерия.

Тя беше с характерния профил на рода Орадор, бледа орлова хубост, но устните ѝ бяха големи и чувствени, а зелените ѝ като на котка очи бяха с гъсти тъмни мигли. Съвършено подстриганите ѝ черни къдри стигаха до изваяните ѝ рамене.

— Невероятна стая — отбеляза Уил. — Съвършен декор за теб. Скъпа, обзаведена с изтънчен вкус.

Мари-Сесил се пресегна да угаси цигарата и мъничките ѝ диамантени обици проблеснаха.

— Била е на дядо ми.

Английският ѝ беше безупречен, с едва доловим френски акцент, който още възбуждаше Уил. Тя се изправи, прекоси безшумно по дебелия светлосин мокет стаята и отиде при него.

Той ѝ се усмихна с очакване — беше усетил неповторимата ѝ миризма: секс, „Шанел“ и едва доловимия дъх на цигари „Голоаз“.

— Обърни се — нареди му Мари-Сесил и той се подчини.

Тя започна да разтвива врата и широките му рамене. Уил усети как от допира ѝ тялото му се отпуска. И двамата не обърнаха внимание на звука от входната врата, която се отвори и пак се затвори.

На вратата на спалнята се почука силно два пъти.

— Матап^[2]!

Уил изтръпна.

— Няма страшно, синът ми — успокой го Мари-Сесил. — Какво има, Франсоа-Батист?

— Матап! Трябва да поговоря с теб.

Уил надигна глава.

— Мислех, че ще се върне чак утре.

— Не.

— Матап! — повтори Франсоа-Батист. — Важно е!

— Ако преча... — рече смутен Уил.

Мари-Сесил продължи да разтрива раменете му.

— Той знае, че не бива да ме безпокои. Ще поговоря с него по-късно. *Pas maintenant*^[3], Франсоа-Батист — подвикна тя. После заради Уил добави и на английски, докато прокараваше длани по гърба му: — Сега не е... удобно.

Все по-притеснен, Уил се обърна по гръб и седна. Познаваше Мари-Сесил от три месеца, а никога не беше виждал сина ѝ. Франсоа-Батист все го нямаше — първо беше в университета, после отиде на почивка заедно с приятели. Чак сега на Уил му хрумна, че Мари-Сесил нарочно е наредила нещата така.

— Ще разговаряш ли с него?

— Ако така ще бъдеш по-спокоен — отвърна тя и бавно стана от леглото.

Открехна съвсем леко вратата. Последва приглушен разговор, който Уил не чу, сетне тупуркане надолу към вестибюла. Мари-Сесил завъртя ключа в ключалката и пак се обърна към Уил.

— Сега по-добре ли е? — попита тя тихо.

Върна се бавно при него, като го гледаше премрежено през дългите си тъмни мигли. В движенията ѝ имаше нещо преднамерено, сякаш предварително репетирано, но въпреки това Уил усети как тялото му откликва.

Мари-Сесил го събори на леглото и го яхна, като обви тънките си ръце около раменете му. Острите ѝ нокти оставиха леки драскотинки по кожата му. Уил усети как коленете ѝ го притискат отстрани. Прокара пръсти по гладките ѝ красиви ръце, после загали през коприната гърдите ѝ. Тънките презрамки се смъкнаха от изваяните ѝ рамене.

Клетъчният телефон, оставен на нощното шкафче, иззвъня. Уил не му обърна внимание.

— Ще се обадят пак, ако е важно.

Мари-Сесил погледна номера на дисплея. Настроението ѝ веднага се промени.

— Трябва да вдигна!

Уил се опита да я спре, но тя го изтика припряно.

— Не сега.

Наметна се и отиде на прозореца.

— Oui. J'écoute^[4].

Уил чу пукот по линията.

— Trouve-le, alors^[5]! — каза жената и прекъсна връзката.

Лицето ѝ пламна от гняв, тя се пресегна за цигара и я запали.

Ръцете ѝ трепереха.

— Да не е станало нещо?

Уил реши, че Мари-Сесил не го е чула. Тя сякаш беше забравила за него. После вдигна поглед.

— Изникна нещо.

Уил зачака, докато накрая не разбра, че няма да получи друго обяснение и Мари-Сесил разчита той да си тръгне.

— Извинявай — рече тя помирително. — Предпочитам да остана с теб, но...

Подразнен, Уил стана от леглото и си обу дънките.

— Ще се видим ли на вечеря?

Тя направи физиономия.

— Заета съм. Имам работа, ако случайно си забравил. — Жената сви рамене. — По-късно, oui?

— Колко късно е по-късно? Десет часът? Полунощ?

Тя се приближи до Уил и вплете пръсти в неговите.

— Извинявай.

Уил се опита да се дръпне, макар че Мари-Сесил не го пускаше.

— Постоянно го правиш. Никога не знам какво става.

Мари-Сесил се приближи, така че той да усети през тънката коприна гърдите ѝ. Въпреки че беше ядосан, Уил почувства как се възбужда.

— По работа е — прошепна тя. — Нямах причини да ревнуваш.

— Не ревнувам. — Уил не помнеше вече колко пъти бяха водили този разговор. — По-скоро...

— Довечера — каза тя и го пусна. — Трябва да се приготвя. Влезе в банята и затвори вратата.

След като си взе душ, Мари-Сесил с облекчение видя, че Уил си е тръгнал. Нямаше да се изненада, ако го беше заварила да се излежава още с изражение на момченце, което се е изгубило.

Вече я дразнеше с настойчивостта си. Искаше да му отделия все повече време и внимание — нещо, за което тя не беше готова. Уил явно не разбираше естеството на отношенията им. Очевидно се налагаше да му го изясни.

Реши сега да не мисли за него. Огледа се. Камериерката беше идвала да почисти в стаята. Нещата ѝ бяха оставени на леглото. До него бяха сложени златистите ниски обувки, ръчна изработка.

Мари-Сесил извади от табакерата поредната цигара. Пушеше много, но тази вечер беше нервна. Първо почука с филтъра по капака на табакерата и чак тогава запали. Поредният навик, който беше наследила заедно с толкова много други неща от дядо си.

Отиде до огледалото и тръсна от раменете си белия копринен халат. Той се нагъна в краката ѝ. Погледна оценяващо образа в огледалото. Стройно тяло, което в разрез с модата бе бяло, налети стегнати гърди, безупречна кожа. Мари-Сесил прокара ръка по тъмните зърна, сетне надолу по ханша и плоския си корем. Около очите и устата ѝ може би имаше една-две нови бръчки, но иначе времето почти не беше ѝ се отразило.

Позлатеният часовник върху полицата над камината отброи часа и ѝ напомни, че трябва да се приготви. Тя се пресегна и свали от закачалката дългата до земята прозрачна мантия. Отпред беше с шпиц деколте и беше шита специално за нея.

Мари-Сесил пристегна върху високите си рамене връзките — тесни златисти панделки, — после седна пред тоалетката. Зае се да разресва с четка косата си, като усукваше около пръста си къдриците, докато те не заблестяха като лъснат черен кехлибар. Обичаше този миг, когато се преобразяваше в Navigataire^[6]. Това я свързваше през времето с всички, които преди нея бяха изпълнявали същата роля.

Мари-Сесил се усмихна. Само дядо ѝ би разбрал как се чувства сега. Неописуемо щастлива, въодушевена, непобедима. Тази вечер не, но следващия път, когато го направеше, щеше да бъде на мястото, където навремето са стояли предците ѝ. Ала не и дядо ѝ. Болеше я много, че пещерата е само на хвърлей от мястото, където преди половин век дядо ѝ бе правил археологически разкопки. Бил е прав още от самото начало. Ако ги беше преместил само няколко километра на изток, именно той, а не Мари-Сесил, щеше да се изправи, за да промени хода на историята.

След смъртта му преди пет години тя стана наследница на рода Орадор. Това беше роля, за която дядо ѝ я беше подготвял, откакто Мари-Сесил се помнеше. Баща ѝ — единственият му син — го беше разочаровал. Тя го знаеше от най-ранна възраст. Когато Мари-Сесил навърши шест години, дядо ѝ се зае лично с образованието и обучението ѝ: обществено, научно и философско. Той имаше страст към красивото в живота и изумителен усет за багрите и добрата изработка. Мебели, гоблени, облекло, картини, книги — вкусът му беше безупречен. Всичко, което Мари-Сесил ценеше у себе си, беше усвоила от него.

Беше я подготвил и за властта, как да я прилага и как да я задържи. Когато тя навърши осемнайсет години и дядо ѝ реши, че е готова, той лиши сина си от наследство и прехвърли всичко на нейно име.

В отношенията им имаше само една спънка: неочакваната ѝ и нежелана бременност. Колкото и да се беше посветил на Търсенето на древната тайна на Граала, дядо ѝ беше заклет правоверен католик и не одобряваше извънбрачните деца. И дума не можеше да става Мари-Сесил да махне детето. Или да го даде за осиновяване. Дядо ѝ я допусна отново в живота си едва след като се убеди, че майчинството не е подкопало решимостта ѝ и дори обратното, изострило е амбициите и безпощадността ѝ.

Тя всмукна дълбоко от пърлещия дим на цигарата, който проникна в гърлото и белите ѝ дробове, и съжали, че помни толкова добре всичко. Дори след двайсет години споменът за заточението ѝ я изпълваше с ледено отчаяние. Дядо ѝ предпочиташе да го нарича отлъчване.

Уместно описание. По онова време Мари-Сесил се чувстваше едва ли не мъртва.

Тя тръсна глава, за да прогони съзливите си мисли. Тази вечер не искаше нищо да помрачава настроението ѝ. Не можеше да допусне нещо да хвърли сянка точно тази вечер. Не можеше да допусне грешки.

Извърна се отново към огледалото. Първо си сложи блед фон дьо тен, после и златиста пудра, която отразяваше светлината. След това очерта клепачите и веждите си с плътен черен молив, за да открои тъмните мигли и черните зеници, сетне нанесе зелени сенки, които като паунова опашка преливаха във всички оттенъци. Избра за устните си златисто червило. Накрая пръсна във въздуха малко парфюм, който полепна като мъгла по кожата ѝ.

Върху тоалетката бяха подредени три кутии от червена кожа с месингови закопчалки, лъскави и блещукащи. И трите церемониални накита бяха на стотици години, но бяха точно копие на украшения отпреди хилядолетия. В първата кутия имаше диадема, която приличаше на тиара и бе по-широка в средата; във втората бяха сложени два амулета с формата на змии с блещукащи изумруди вместо очи; третата съдържаше огърлица от масивно злато с орнамент, окачен по средата. Лъскавите повърхности бяха отглас, въображаем спомен за прахта и горещината в Древен Египет.

След като се приготви, Мари-Сесил отиде на прозореца. Под нея улиците на Шартр се бяха разпрострели като върху пощенска картичка; делничните магазини и ресторанти се бяха сгушили в сянката на величествената готическа катедрала. Не след дълго от същите тези къщи щяха да излязат мъжете и жените, избрани да участват в обряда довечера.

Мари-Сесил затвори очи. Сега вече не виждаше познатите очертания на града и притъмнелия хоризонт, острата кула и сивата манастирска ограда. Вместо това виждаше, представяше си целия свят, който наподобяваше блещукаща карта и се беше ширнал пред нея.

Най-сетне беше достатъчно тя да се пресегне, за да го вземе.

---

[1] Остров югоизточно от щата Масачузетс, много посещаван летен курорт. — Б.пр. ↑

[2] Мамо (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Не сега (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Да. Слушам (фр.). — Б.пр. ↑

[5] В такъв случай го намери (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Кормчия, водач (фр.). — Б.пр. ↑

15.

Фоа

Алис се сепна и подскочи от упоритото звънене в ухото ѝ.

— „Къде ли съм, да го вземат мътните?“

Бежовият телефон на лавицата над леглото иззвъня отново.

„Ами да.“ В хотелската стая във Фоа. Беше се върнала от мястото на разкопките, беше опаковала част от багажа си, после си беше взела душ. Последното, което помнеше, бе, че е полегнала за пет минути.

Затърси опипом слушалката.

— Oui. Allo?

Собственикът на хотела господин Ано говореше със силен местен акцент: широки гласни и носови съгласни. Алис го разбираше трудно и на живо. А по телефона, без помощта на веждите и на ръкомахането, това си беше невъзможно. Звучеше ѝ като герой от карикатура.

— По-бавно, ако обичате — каза Алис. — Говорите много бързо. Не разбирам.

Настъпи мълчание. Някъде встрани се чу шушукане. После се обади госпожа Ано, която обясни, че някой чакал Алис на рецепцията.

— Жена? — попита тя обнадеждена.

Беше оставила бележка за Шийла в хотела на археологическата експедиция и две съобщения на гласовата ѝ поща, но без резултат.

— Не, мъж — отвърна съдържателката.

— Добре — въздъхна Алис. — Идвам след две минути.

Прокара гребена през още влажната си коса и набързо облече фланелка и пола. Нахлузи еспадрилите и като се питаше кой ли я търси, се отправи към рецепцията.

Основният екип на археологическата експедиция беше отседнал в хотелче близо до мястото на разкопките. Алис вече се беше сбогувала с онези, които изобщо ѝ обърнаха внимание. Никой друг не знаеше къде е. Алис беше скъсала с Оливър, кой ли наистина я беше издирил чак тук?

На рецепцията нямаше никой. Младата жена се взря в здрача, очакваше госпожа Ано да седи зад високото дървено бюро. Съдържателката обаче я нямаше. Алис надзърна към фоайето. Нямаше никой на старите раkitови столове и на двете кожени канапета край камината. Не се помръдваше и клюмналата въртяща се поставка за пощенски картички с изгледи от Фоа и Ариеж.

Алис се върна на рецепцията и натисна звънеца. Нанизите едри мъниста на вратата се раздвижиха и откъм помещението, където живееха съдържателите, се показа господин Ано.

— Разбрах, че някой ме търси?

— Там — потвърди той и се надвесил над бюрото, за да й покаже.

Алис поклати глава.

— Няма никой.

Съдържателят заобиколи рецепцията, за да погледне, после сви рамене, изненадан, че във фоайето няма никой.

— Отвън ли?

Господин Ано изобрази с ръце мъж, който пуши.

Хотелът се намирал на малка пресечка, свързваща главната улица, където имаше само учреждения и закусвални и където беше пощата, невероятна сграда в стил ар деко от трийсетте години на двайсети век, с по-живописния средновековен център на Фоа и неговите кафенета и антиквариати.

Алис погледна наляво, после надясно, но не забеляза никого. По това време на деня всички магазини бяха затворени и улицата беше почти безлюдна.

Озадачена, тя се обърна и понечи да влезе в хотела, когато от един вход изникна мъж. Беше на двайсетина години и бе облечен във възголям светъл летен костюм. Гъстата му черна коса беше подстригана съвсем късо, очите му не се виждаха от тъмните очила. Държеше цигара.

— Доктор Танър.

— Да — потвърди предпазливо Алис. — Вие ли ме търсите?

Мъжът бръкна в горния джоб на сакото си и й подаде плик.

— Това е за вас. Заповядайте.

Постоянно се озърташе, явно се притесняваше да не ги видят. Изведнъж Алис го позна — беше младият униформен полицаи, който придружаваше инспектор Нубел.

— Вече съм ви срещала, нали? На връх Суларак.

Младежът премина на английски.

— Много ви моля — рече той припряно. — Вземете го.

— Бяхте заедно с инспектор Нубел, нали? — настоя Алис.

По челото на младежа бяха избили капчици пот. Изненадващо сграбчи Алис за ръката и тикна в нея плика.

— Ей! — възнегодува тя. — Какво е това?

Но младежът вече беше изчезнал.

Алис погледна писмото в ръката си, сякаш беше бомба, после си пое дълбоко дъх и го отвори. Вътре имаше лист за писма, на който с главни букви беше драснато „APPELEZ^[1]“. Отдолу имаше телефонен номер: 02-68-72-31-26.

Алис се начумери. Номерът не беше тукашен. Кодът на Ариез беше 05.

Обърна листа. Нямаше нищо. Понечи да изхвърли бележката, сетне размисли. „Засега ще я запазя.“ Пъхна я в джоба си, а плика метна в кошчето. Прибра се в хотела озадачена.

Така и не забеляза мъжа, който излезе от кафенето отсреща, приближи се до кошчето и извади плика.

С разтуптяно сърце Ив Био най-после спря да тича. Наведе се и се подпря на колене, за да си поеме дъх. Високо над него вече цяло хилядолетие се възправяше замъкът Фоа. Той олицетворяваше независимостта на областта и беше единствената по-голяма крепост, която по време на кръстоносния поход срещу Лангедок не е била превзета. Убежище за катарите и за борците за свобода, прогонени от градовете и равнините.

Био знаеше, че го следят. Които и да бяха, дори не правеха усилие да се крият. Пъхна ръка под сакото си и напипа пистолета. Поне беше свършил каквото му беше заръчала Шийла. Може би щеше да се измъкне, стига да успееше да премине границата и да се прехвърли в Андора, преди те да са се усетили. Сега вече разбираше, че е твърде късно да спре събитията, за които сам бе допринесъл толкова много. Сторил бе всичко, каквото му наредиха, жената обаче се връщаше отново и отново. Каквото и да правеше Био, то все беше недостатъчно.

Пакетът беше заминал с последната поща при баба му. Тя знаеше как да постъпи. Това беше единственото оправдание, което Био намираше за стореното от него.

Огледа улицата и в двете посоки. Никой.

Пое отново към къщи по дълъг, нелогичен път, в случай че го причакваха. Ако се прибереше от тази посока, щеше да ги види пръв.

Докато прекосяваше покрития пазар, подсъзнателно мерна сребристия мерцедес на площад „Сен Волюзан“, но не му обърна внимание. Не чу тихото кашляне на двигателя, нито смяната на скоростите, когато автомобилът се заплъзга меко по калдъръмената улица на стария средновековен град.

Слезе от тротоара и тръгна да пресича. Автомобилът набра внезапно скорост и се изстреля напред. Младежът рязко се обърна, вцепенен от ужас. Тъп удар и краката му се подкосиха, а тялото му, останало без опора, бе отхвърлено върху предното стъкло на мерцедеса. За стотна от секундата Био се извиси във въздуха, а сетне беше запратен с все сила към желязната подпора на наклонения покрив на пазара.

Младежът увисна там като дете на въртележка в лунапарк. Земното притегляне го повлече надолу и той се свлече, оставяйки кървавочервена следа върху стълба от черен метал.

Мерцедесът не спря.

Хората от заведенията наоколо изскочиха на улицата. Две жени надзърнаха от прозорците с изглед към площада. Собственикът на кафене „Пе Ме Ю“ погледна навън и се втурна да звъни на полицията. Някаква жена се разпищя, но бързо млъкна. Около тялото се струпа тълпа.

В началото Алис не обърна внимание на врявата. Но воят на сирените я накара да отиде на прозореца в хотелската стая.

„Това няма нищо общо с теб.“

Беше излишно да се забърква, но водена от неосъзнат импулс, Алис изхвърча от стаята.

Тясната уличка беше препречена от полицейски автомобил с включен буркан.

— Човек не е в безопасност никъде — промърмори някаква американка на мъжа си, — дори в Европа.

Предчувствията на Алис се засилиха. От една пресечка изникна втори полицейски автомобил, който закова спирачки до първия. Лицата се обърнаха, гората от ръце, крака и тела изтъня и Алис успя да види тялото на земята. Светъл костюм, черна коса, слънчеви очила с кафяви стъкла и златна рамка, отхвърчали малко встрани.

„Изключено е да е той.“

Алис си запроправя път. Момчето лежеше неподвижно. Тя пипна по инерция листчето в джоба си. „Не може да е съвпадение.“

Вцепенена от ужас, заотстъпва назад. Затръшна се врата на автомобил. Алис подскочи и се обърна точно когато инспектор Нубел слизаше от седалката зад волана. Тя се шмугна в навалицата. С наведена глава, тръгна инстинктивно през площада, по-далеч от Нубел.

Веднага щом зави зад ъгъла, хукна презглава.

— S'il vous plait^[2] — изкрещя Нубел и започна да се провира през насъбралите се. — Police. S'il vous plait^[3].

Ив Био се беше проснал върху безмилостната земя, ръцете му бяха под прав ъгъл. Единият крак на младежа беше подвит под него и явно беше счупен, от панталона му стърчеше бялата кост на глезена. Другият беше обърнат неестествено. Една от светлокафявите мокасини се беше изхлузила.

Нубел приклезна и се опита да провери дали има пулс. Момчето още дишаше, но съвсем повърхностно, а кожата му беше студена и очите бяха затворени. Нубел чу в далечината очаквания вой на линейка.

— Ако обичате — извика той отново и се изправи. — Отстъпете назад.

Пристигнаха още два полицейски автомобила. По радиовръзката бе съобщено, че има ранен полицай, и затова на местопроизшествието вече имаше повече пазители на реда, отколкото любопитни. Те отцепиха улицата и отделиха очевидците на произшествието от зяпачите. Бяха делови и напрегнати.

— Не беше злополука, господин инспектор — поясни американката. — Колата тръгна право към него, движеше се много

бързо. Беше невъзможно да се спаси.

Нубел я погледна изпитателно.

— Присъствали сте на злополуката, така ли, госпожо?

— Разбира се.

— Видяхте ли какъв беше автомобилът? Марката?

Тя поклати глава.

— Сребрист, само това мога да кажа.

Жената се обърна към съпруга си.

— Мерцедес — уточни той веднага. — И аз не успях да го разгледам добре. Обърнах се чак когато чух шума.

— Регистрационният номер?

— Струва ми се, че завършваше с единайсет. Всичко се разигра много бързо.

— Улицата беше почти безлюдна, господин полицай — повтори американката, сякаш се опасяваше, че той не я възприема сериозно.

— Видяхте ли колко души има вътре?

— Със сигурност един отпред. Но не мога да кажа дали и отзад имаше хора.

Нубел възложи на един от полицаите да запише подробностите, после отиде при задната врата на линейката, където качваха с носилка Био. Вратът и главата му бяха подпрени на шина, но изпод превръзката на раната бликаше кръв.

Младежът беше восъчноблед. Към устата му беше прикрепена тръбичка, ръката му беше прикачена към преносима система.

— Ще прескочи ли трапа?

Лекарят от „Бърза помощ“ се намръщи.

— На ваше място щях да позвъня на роднините му — отвърна той, докато затръшваше вратата.

Нубел удари с пестник отстрани по линейката и разхлаби вратовръзката си.

Трябваше да поговори с Био. Момчето не беше на себе си още откакто бе пристигнало под връх Суларак. Обикновено преливаше от ентузиазъм. А днес беше изнервено и притеснено, после се беше губило някъде половин следобед.

Нубел забарабани притеснено с пръсти по волана. Оти твърдеше, че Био изобщо не му е съобщил за пръстена. А защо той ще лъже за такова нещо?

При мисълта за Пол Отие Нубел усети как в стомаха го пронизва остра болка. Лапна един ментов бонбон, за да притъпи киселините. Това беше друга грешка. Нубел не биваше да допуска Отие близо до доктор Танър, макар че, като се замислеше, не виждаше какво друго би могъл да направи. Когато се получи съобщението за скелетите при Суларак, заедно с него пристигна и заповед Пол Отие да бъде допуснат до мястото и да му се окаже съдействие. Нубел не бе успял да разбере как Отие е научил за скелетите и на всичкото отгоре е уредил да го допуснат до тях.

Нубел се срещаше с Отие за пръв път, макар че подобно на повечето полицаи го знаеше по име. Отие беше адвокат, прословут с крайните си религиозни възгледи, и ако се вярваше на мълвата, половината криминална полиция и жандармерия в Миди му се подчиняваше безпрекословно. Един колега на Нубел бе призован като свидетел по дело на двама обвиняеми, защитавани от Отие. И двамата членували в крайнодясна организация и били обвинени в убийството на алжирец, таксиметров шофьор в Каркасон. Плъзнаха слухове, че полицаят е бил заплашван. Накрая обвиняемите бяха оправдани, а доста полицаи бяха принудени да напуснат силите на реда.

Нубел погледна слънчевите очила на Био, които беше вдигнал от земята. Беше му криво и преди това. А сега вече просто не можеше да си намери място.

Радиостанцията изпраця и избълва сведенията за близките роднини на Био, които Нубел беше поискал. Той поседя още малко така, после започна да набира телефонните номера.

---

[1] Обадете се (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Ако обичате (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Полиция. Ако обичате (фр.). — Б.пр. ↑

16.

Беше единайсет часът вечерта, когато Алис навлезе в предградията на Тулуза. Беше много уморена, за да продължи към Каркасон, и реши да потърси къде да пренощува.

Пътуването сякаш трая само миг. Главата ѝ беше пълна с разбъркани образи на скелетите и на ножа между тях, на бялото лице, изникнало пред нея от мъртвешки сивата светлина, на момчето, повалено на земята пред църквата във Фоа. Дали беше мъртво?

„И лабиринтът.“ Накрая Алис винаги стигаше до лабиринта. Реши, че е обхваната от параноя. „Просто се озова на неподходящо място в неподходящо време.“ Но никак не беше убедена, че е така.

Изхлузи обувките и както беше с дрехите, легна на леглото. Всичко в стаята беше евтино. Безлика пластмаса и шперплат, сиви плочки и имитация на дърво. Чаршафите бяха много колосани и я жулеха.

Извади от раницата малцово уиски „Бушмилс“. В бутилката бяха останали към два пръста. Най-неочаквано Алис усети как на гърлото ѝ засяда буца. Беше пазила остатъците от уискито за последната си вечер на археологическите разкопки. Пак набра номера на Шийла, но и този път се включи гласова поща. Алис се пребори някак с раздражението и остави поредното съобщение. Ядоса се, че Шийла продължава с нейните игри.

Изпи с уискито две болкоуспокояващи хапчета, после си легна и угаси лампата. Беше капнала от умора. Главата ѝ бумтеше, подутата ѝ китка пареше, раната на ръката я болеше ужасно.

В стаята беше задушно и горещо. Алис дълго се мята, чу как камбаните отброяват полунощ, после и един часа и накрая стана и отвори прозореца. Това не помогна особено. Мислите ѝ не искаха да се успокоят. Тя опита да си представи бели пясъци и бистра синя вода, карибски плажове и хавайски залези, но съзнанието ѝ отново и отново я връщаше към сивата скала и леденостудения подземен въздух в планината.

Страхуваше се да заспи. Ами ако сънят отново се върнеше?

Часовете се изнизваха бавно. Устата ѝ беше пресъхнала, от уискито сърцето ѝ прескачаше. Умът ѝ най-сетне се предаде чак когато белезникавата предизгревна светлина пропълзя иззад опърпаните краища на пердетата.

Този път сънят беше различен.

Тя яздеше през снега дорест кон. Зимната му козина беше гъста и лъскава, в бялата му грива и опашка беше вплетена червена панделка. Алис беше облечена като за лов: с най-хубавото си наметало с качулка, поръбено с кожа от катерица, и с дълги кожени ръкавици с кожа на бялка, които ѝ стигаха чак до лактите.

До нея на сив скопен кон, по-едър и як, с черна грива и опашка, яздеше мъж. Той постоянно придърпваше юздите, за да озапти коня. Кестенявата му коса беше прекалено дълга, стигаше до раменете. Наметалото му от синьо кадифе се развяваше отзад. Мъжът носеше кама на кръста. На врата му висеше сребърна верига със зелен камък.

Мъжът току поглеждаше Алис с нещо средно между гордост и собственическо чувство. Връзката между двамата беше силна. Алис се намести насън и се усмихна.

Някъде в далечината екна ловджийски рог, който огласи ледения декемврийски въздух в знак, че хрътките са надушили дирята на вълк. Алис знаеше, че е декември, особен месец. Знаеше и че е щастлива.

После светлината се промени.

Сега тя беше сама в гора, която не познаваше. Дърветата бяха по-високи и по-гъсти, голите им усукани клони се чернееха като пръстите на мъртвец на фона на бялото от снега небе. Някъде зад нея, невидими и страховити, хрътките я догонваха, тръпнещи от обещанието за кръв.

Тя вече беше не ловецът, а плячката.

Гората се тресеше от хиляди чаткащи копита, които се приближаваха все повече. Сега вече Алис чуваше крясъците на преследвачите си. Те си подвикваха на език, който Алис не разбираше, но тя знаеше, че търсят нея.

Конят ѝ се препъна. Хвърли я и тя падна на твърдата земя. Рамото ѝ изпука и я проряза силна болка. Парче дърво, замръзнало и твърдо като връх на стрела, беше разкъсало ръкава ѝ и се беше забило в ръката.

Стиснала очи, Алис отчаяно задържа парчето, докато не го извади. Спря кръвта с подгъва на наметалото, скочи и хукна през голите клони и вледенените шубраци. Чупливите вейки пукаха под нозете ѝ, мразовитият въздух я щипеше по бузите, в очите ѝ избиха сълзи.

Сега ушите ѝ пищяха по-силно и по-настойчиво и тя се почувства съвсем лека. Безплътна като призрак.

Изведнъж гората свърши и Алис се озова на края на урва. Нямаше накъде да бяга. Под краката ѝ зееше обрасла с дървета пропаст.

Отпред беше заснежената по върховете планина, разпротряла се докъдето поглед стига. Беше толкова близо, та на Алис ѝ се стори, че стига да се пресегне, и ще я докосне.

Тя се намести притеснена насън.

„Искам да се събудя. Нека се събудя, моля.“

Замъчи се да се отърси от съня, но не успя. Той я беше стиснал здраво в гънките си.

От прикритието на гората изскочиха кучетата, които залаяха и заръмжаха. Затракаха със зъби, от дъха им във въздуха се образуваха валма пара, от устата им потече кървава слюнка. Върховете на копията на ловците проблеснаха ярко в сгъстяващия се мрак. Очите им бяха изпълнени с омраза и възбуда. Алис ги чу как си шушукат и се смеят.

— *Hérétique, hérétique*^[1].

Решението беше взето за стотна от секундата. Дори да беше дошло време да умре, Алис нямаше да допусне да я убият такива мъже. Вдигна и разпери ръце, после скочи и предаде тялото си на въздуха.

Светът тутакси притихна.

Времето изгуби смисъла си, докато Алис падаше бавно и полека, с издути около нея зелени поли. Чак сега усети, че на гърба ѝ има закачено нещо, парче плат във формата на звезда. Не, не на звезда, а на кръст. На жълт кръст. *Rouelle*. Докато непознатата дума нахлуваше в съзнанието ѝ, а после също толкова бързо го напуснаше, кръстът се разхлаби, откачи се и политна като есенен лист.

Земята не се приближи. Алис вече не се страхуваше. Още докато образите от съновидението се разпадаха и изчезваха, подсъзнателно

разбра онова, което съзнанието ѝ не можеше да схване. Че пада не тя, Алис, а някой друг.

И че това е не съновидение, а спомен. Частица от живот, изживян много, много отдавна.

---

[1] Еретичка, еретичка (фр.). — Б.пр. ↑

17.

Каркасон

Юли 1209 година

Алаис се намести и под нея запукаха клонки и листа.

Миришеше силно на мъх, на лишеи и пръст. Нещо я жилна по ръката, боцна я съвсем леко, но мястото веднага започна да смъди. Комар или мравка. Алаис усети как отровата се влива в кръвта ѝ. Пресегна се да отпъди насекомото. От движението ѝ се пригади.

„Къде съм?“

Отговорът дойде като ехо. Defora. Навън.

Лежеше ничком на земята. Кожата ѝ лепнеше и беше студена от росата. Развиделяване или здрачаване? Дрехите ѝ, омотани около нея, бяха влажни. Алаис успя да седне съвсем бавно и за да не падне, се облегна на дънера на един бук.

Doçament. Полека, внимателно.

Видя през дърветата по билото, че небето е бяло и на хоризонта е започнало да розовее. Плоските облаци се носеха като кораб, попаднал в безветрие. Алаис различи черните очертания на плачещи върби. Зад нея имаше крушови и черешови дървета, които по това време на годината бяха белезникави и лишени от цвят.

Значи беше по изгрев-слънце. Опита се да разгледа наоколо. Светлината ѝ се стори ослепително ярка, макар че слънце нямаше. Чу някъде наблизко вода, явно беше плитка и течеше лениво по камъните. В далечината — ясният крясък на кукумявка, завърнала се от нощен лов.

Алаис погледна ръцете си, изпъстрени с малки червени следи от ухапване. Разгледа и драскотините и раните по краката си. Освен местата, където я бяха хапали насекоми, тя видя, че по глезените ѝ има прилични на гривни следи от спечена кръв. Доближи ръце до лицето си. Кокалчетата ѝ бяха ожулени и отекли. Между пръстите имаше ръждивочервени черти.

Спомен. Как я теглят нанякъде, а ръцете ѝ се влачат по земята.

Не, преди това.

„Прекосявах двора. Светещи прозорци по горните етажи.“

Тя настръхна от страх. Стъпки в тъмното, мазолеста ръка върху устата ѝ, после ударът.

Perlihos. Опасност.

Алаис вдигна ръка към главата си и се смръщи, когато напипа лепкавата пихтия от кръв и коса зад ухото си. Стисна очи, за да прогони спомена за ръцете, които пъплят като плъхове по тялото ѝ. Двама мъже. Миризма на застояло, на коне, бира и слама.

„Дали са намерили merel?“

Опита се да стане. Трябваше да каже на баща си какво се е случило. Той заминаваше за Монпелие, Алаис помнеше поне това. Но преди да тръгне, тя на всяка цена трябваше да разговаря с него. Пак се помъчи да стане, ала краката не я държаха. Главата ѝ отново се размъти и Алаис се почувства безтегловна, отново в плен на безпаметния сън. Опита да се съпротивлява и да запази съзнание, но безуспешно. Сега минало, настояще и бъдеще бяха част от безконечно бяло време, разпростряло се пред нея. Цветовете, звуците, светлината изгубиха всякакво значение.

18.

Както яздеше до виконт Транкавел, преди да излезе през Източната порта, Бертран Пелтие разтревожено се обърна и за последно погледна назад. Не проумяваше защо Алаис не е дошла да ги изпрати.

Яздеше мълком, погълнат от мислите си, и почти не чуваше какво си говорят хората около него. Духът му беше смутен от това, че Алаис не е дошла в Парадния двор, за да им пожелае на добър път и успех. Беше изненадан, дори разочарован, макар да нямаше сили да си го признае. Сега съжаляваше, че не е пратил Франсоа да събуди дъщеря му.

Въпреки ранния час по улиците се бяха наредили хора, които им махаха и ги насърчаваха. Бяха избрали от конюшните на замъка Контал само най-добрите коне, най-яките и издръжливите, най-бързите. Реймон-Роже Транкавел яздеше любимия си дорест жребец, който лично беше обучил още от малко конче. Козината му беше с цвят на лисица през зимата, а на муцуната му се белееше петно, което, ако се вярва на мълвата, беше с очертания точно като земите на виконта.

Всеки щит беше с герба на Транкавел. Той беше извезан и на всички знамена и по наметалата, които рицарите носеха върху пътните доспехи. Изгряващото слънце надзърташе иззад проблясващите шлемове, мечове и оглавници. Конярите бяха лъскали дори дисагите на пътните коне дотогава, докато не видяха лицата си, отразени в кожата.

Доста умуваха колко голяма да бъде свитата. Ако беше твърде малка, Транкавел щеше да остави впечатление за недостоен и недостатъчно внушителен съюзник, а и щяха да се превърнат в лесна плячка за разбойниците. Ако беше твърде голяма, някой можеше да помисли, че са тръгнали да обявяват война.

Накрая бяха избрани шестнайсет рицари, сред които въпреки възраженията на Пелтие беше и Гилем дю Ма. Заедно с шепата слуги и духовници, Жеан Конгост и ковача, който да подковава конете по пътя, свитата наброяваше общо трийсетина души.

Бяха тръгнали за Монпелие, главния град във владенията на виконта на Ним, откъдето беше родом и Агнес, жената на Реймон-Роже. Подобно на Транкавел, Ним беше васал на краля на Арагон Педро II, затова, макар и Монпелие да беше католически град, а самият Педро — заклет противник на ереста, която подлагаше на жестоки гонения, те имаха основания да очакват пътуването да бъде безопасно и спокойно.

Предвиждаха да яздят три дни. Никой не знаеше кой — дали Транкавел или графът на Тулуза, ще пристигне пръв в града.

В началото поеха на изток, по течението на Од към изгряващото слънце. От Треб навлязоха в земите на Минервоа, като тръгнаха по древния римски път, който минаваше през Ларьодорт, през укрепения град Азил, разположен на хълм, и нататък през Олонзак.

Най-добрите земи бяха засети с коноп. Нивите се бяха ширнали докъдето поглед стига. Вдясно от тях бяха лозята, някои вече подрязани. Вляво имаше море от злачни ечемичени ниви, които по жътва щяха да станат златни. Селяните с широкополи шапки, закрили лицата им, вече се трудеха усърдно и жънеха последната за тази година пшеница, а железните дъги на сърповете им от време на време улавяха изгряващото слънце.

Оттатък реката, покрай която растяха дъбове и върби, се чернееха непроходимите притихнали гори, където прелитаха орли. Там гъмжеше от елени, рисове и мечки, през зимата имаше и вълци и лисици. Над горите и шубраците в низините се възправяха тъмните лесове на Черната планина, където властваше глиганът.

Благодарение на издръжливостта и оптимизма на младостта виконт Транкавел беше в добро настроение, разказваше си с другите весели случки и слушаше за минали подвизи. Спореше с хората си кои са най-добрите ловджийски кучета, дали хрътките или мастифите, колко струва една добра женска за разплод и клюкареше кой колко е заложил на мятане на стрели или на барбут.

Никой не отваряше дума за целта на похода и какво ще стане, ако чичото на виконта не откликнеше на молбата му.

Някой в края на колоната се провикна дрезгаво и привлече вниманието на Пелтие. Той погледна назад. Гилем дю Ма яздеше рамо до рамо с други двама рицари, Алзьо дю Прексан и Тиери Казанон,

които също бяха обучени в Каркасон и бяха посветени в рицарското звание по едно и също време, на Великден.

Гилем усети укорния вторачен поглед на по-възрастния мъж, затова вдигна глава и се взря в него нагло. За миг двамата продължиха да се гледат. Сетне по-младият мъж понаклони глава, с което засвидетелства неискреното си уважение и се извърна. Пелтие усети как кръвта му кипва и се ядоса още повече, защото е безсилен да стори каквото и да било.

Часове наред яздиха през равнините. Разговорът стана откъслечен, после заглъхна, защото въодушевлението, с което бяха поели от Града, отстъпи място на опасенията.

Слънцето се извиси още повече в небето. Най-потърпевши бяха духовниците с техните черни одежди. По челото на епископа се стичаше пот, а по подпухналото лице на Жеан Конгост бяха избили неприятни червени петна. В кафявата трева жужаха и бръмчаха пчели, щурци и цикади. Комарите хапеха мъжете по ръцете, мухите не оставяха на мира конете.

Едва след като слънцето се изкачи точно над главите им, виконт Транкавел отби от пътя, за да починат малко. Разположиха се на полянка до поток, където тревата беше чудесна за паша. Слугите разседлаха конете и ги разхладиха с потопени във водата върбови клонки. Драскотините и раничките от ухапване бяха наложени с листа лапад и синапени компреси.

Рицарите смъкнаха пътните доспехи и ботушите и се измиха от прахта и потта. Неколцина от слугите бяха пратени в най-близкото стопанство, откъдето се върнаха с хляб и наденички, бяло козе сирене, маслини и силно тукашно вино.

След като се разчу, че виконт Транкавел е направил стан наблизко, на неуморен поток заприиждаха чифликчии и селяни, старци и млади жени, тъкачи и пивовари, за да донесат в скромния бивак под дърветата дарове за своя господар: кошници с череша и току-що нападали сливи, една гъска, сол и риба.

Пелтие беше притеснен. Това щеше да ги забави. Чакаше ги дълъг път. Но подобно на баща си и майка си, Реймон-Роже обичаше да се среща с поданиците си и за нищо на света не би допуснал някой от тях да бъде отпратен.

— Точно заради това преглъщаме гордостта си и отиваме да сключим мир с чичо ми — заяви той тихо. — За да защитим всичко добро, невинно и истинско в нашия бит. И ако се наложи, ще се бием пак в името на това.

Подобно на крал воин от древността, виконт Транкавел посрещаше поданиците в сянката на зелените дъбове. Той приемаше с благодарност, обаяние и достойнство всички дарове, които му носеха. Знаеше, че този ден ще се превърне в предание, за което всички ще обичат да разказват и да слушат.

Сред последните, които се явиха пред него, беше хубаво смугло момиченце на около пет-шест години с блеснали очи с цвят на къпина. То направи бърз реверанс и поднесе на виконта китка диви орхидеи, бели слънчогледи и полски орлови нокти. Ръцете му трепереха.

Виконт Транкавел се наведе към момиченцето, извади от колана си ленена кърпа и му я подаде. Дори Пелтие се усмихна, когато пръстчетата срамежливо се пресегнаха и взеха твърдото бяло квадратче плат.

— Как се казваш, madomaisela^[1]? — попита той.

— Ернестин, господарю — пророни детето.

Транкавел кимна.

— Е, госпожице Ернестин — рече той, при което извади от китката едно розово цвете и го втъкна в туниката си, — ще го нося за късмет. И за да ми напомня колко добри са хората в Пюишрик.

Едва след като и последните посетители си тръгнаха от стана, Реймон-Роже Транкавел свали сабята от кръста си и седна да хапне. Мъжете и момчетата утолиха глада, изтегнаха се и задряха с пълни с вино стомаси и натежали от следобедната жега глави.

Само Пелтие не легна да почива. Щом се увери, че засега не е нужен на виконт Транкавел, тръгна покрай потока. Имаше нужда да е сам.

Над водата прелитаха мушици, досами повърхността се стрелкаха пъстро оцветени водни кончета, които потрепваха, носеха се и се плъзгаха по натежалия от горещината въздух.

Станът се скри от погледа му, Пелтие седна на дънера на едно повалено дърво и извади от джоба си писмото на Хариф. Не го отвори. Държеше го, сякаш е талисман.

Не можеше да си избие от главата Алаис. Мислите му се люшкаха. В един момент съжали, че изобщо ѝ се е доверил. Но ако не се довереше на Алаис, тогава на кого?

Ако им беше писано, всичко щеше да бъде наред. В случай че молбата, отправена към графа на Тулуза, бъдеше удовлетворена, до края на месеца те щяха да се завърнат победоносно в Каркасон, без да се е проляла и капка кръв. Пелтие щеше да издири в Безие Симеон и да научи коя е „сестрата“, за която му пишеше Хариф.

Ако така им беше отредено.

Пелтие въздъхна. Взря се в мирната гледка, разпростряла се пред негови си представи другото — безредие, разруха и унищожение.

Сведе глава. Знаеше, че не е могъл да постъпи иначе. Ако не се върнеше в Каркасон, поне щеше да издъхне със съзнанието, че е сторил всичко по силите си, за да опази Трикнижието. Алаис щеше да изпълни задълженията му. Неговият обет щеше да стане неин обет. Тайната нямаше да се изгуби в хаоса на битката или да гние в някой френски зандан.

Откъм стана се чуха звуци, мъжете бяха наставали и това върна Пелтие в настоящето. Беше време да потеглят. До залез-слънце ги чакаха дълги часове езда.

Той прибра писмото на Хариф в кесията и тръгна към стана. В дните напред едва ли щеше да има много такива мигове на спокойствие и кротко съзерцание.

---

[1] Госпожице (окситански). — Б.пр. ↑

19.

Когато се събуди отново, Алаис лежеше в ленени чаршафи, а не на трева. Ушите ѝ пищяха тихо като есенен вятър, който свисти сред дърветата. Тялото ѝ бе изненадващо тежко и неподвижно, сякаш не беше нейно. Беше ѝ се присънило, че с нея е Есклармонд и е положила на челото ѝ хладна длан, за да отнеме температурата.

Отвори очи. Над нея бе познатият тъмносин балдахин. Стаята беше окъпана в нежната златиста светлина на залеза. Алаис долови лекото ухание на току-що запалени билки. На розмарин и лавандула.

Чу някъде наблизко и женски гласове, хрипливи и тихи. Жените шепнеха явно за да не я събудят. До празната камина точно като две стари гарги седяха Алзиет, жената на главния коняр, която всички мразеха, и Рание, хитра злобна клюкарка, омъжена за недодялан грубиян. Сестрата на Алаис — Ориан, често им възлагаше да свършат едно друго, но Алаис им нямаше вяра и недоумяваше как са се озовали в стаята ѝ. Баща ѝ не би ги пусал за нищо на света.

После се сети. Него го нямаше. Беше заминал за Сен Жил или Монпелие, Алаис вече не помнеше точно за къде. Гилем също.

— И къде бяха? — изсъска Рание.

— В овощната градина, точно при върбите край потока — уточни Алзиет. — Най-голямото момиче на Мазел ги е видяло как слизат там. И нали си е проклето, веднага изприпкало да каже на майка си. После самата Мазел дотърча на двора, кършеше ръце, все повтаряше какъв срам било това и как не искала да ми казва точно тя.

— Открай време е завиждала на момичето ти. Дъщерите ѝ са дебели като свине и са сипаничави. Всички са грозни като смъртта. — Рание доближи глава. — А ти какво направи?

— Как какво! Слязох да проверя. Сграбчих Раул за косата — ужасно твърда и сплъстена е, и го шляпнах по ушите. А той, моля ти се, си закопчаваше с едната ръка колана, беше станал морав от срам, задето съм го спипала. Когато се обърнах към Жанет, Раул се отскубна и си плю на петите.

Рание изцъка.

— А Жанет цивреше през цялото време и си повтаряше като навита, че Раул я обичал и щял да се ожени за нея.

— Ами ако той е искрен в намеренията си?

Алзиет изсумтя.

— Раул не е в положение да се жени — завайка се тя. — Петима по-големи братя и само двама задомени. Баща му кисне денонощно в пивницата. До последния им сол отиват в джоба на Гастон.

Алаис се опита да не слуша клюкарките. Приличаха на лешояди, които кълват мърша.

— Но пак добре де — рече хитро Рание и кимна към леглото. — Ако не беше слязла долу, нямаше да намерят нея.

Алаис застана нащрек.

— Така си е — съгласи се Алзиет. — Мисля, че ще ме възнаградят прещедно, щом баща ѝ се прибере.

Сенките се издължиха. Алаис ту се унасяше, ту се будеше.

По едно време в стаята влезе болногледачка, също от любимите прислужници на сестра ѝ, която смени Алзиет и Рание. Алаис се пробуди от шума. Болногледачката седна на края на леглото и под тежестта ѝ то прискърца. След броени секунди сумтенето, свистенето и измъченото хъркане оповестиха, че жената е заспала.

Алаис изведнъж се разсъни. В миг си спомни до най-малките подробности последните напътствия на баща си. Да пази дъската с лабиринта. Седна на леглото и трескаво започна да я търси.

Дъската я нямаше.

Като внимаваше да не събуди болногледачката, Алаис дръпна вратата на нощното шкафче. Прокара пръсти по края на леглото, да не би дъската да е паднала между дюшека и дървената рамка. Нямаше я и там.

Res. Нищо.

Стъпи на пода и на пръсти отиде до стола, където шиеше. Искаше да бъде сигурна. На облегалката беше оставено наметалото ѝ. Някой се беше опитал да го почисти, но по червения извезан подгъв още имаше кал. Миришеше на кисело, на двор или на конюшня. Кесията ѝ я нямаше, а заедно с нея и *merel*.

Изведнъж старите познати сенки ѝ се сториха страховити. Алаис съзираше опасност навсякъде около себе си.

„Ами ако нападателите са още в замъка? И ако дойдат пак?“

Облече се припряно, вдиша светилника и нагласи пламъка. Стресна се при мисълта, че отново ще прекоси сама двора, но не можеше да стои в стаята и просто да чака.

Coratge. Смелост.

Притича през Парадния двор до Пентската кула, като затуляше с длан трепкащия пламък. Трябваше на всяка цена да намери Франсоа.

Открехна вратата и го повика. Отговор не последва. Алаис се пъкна в стаята.

— Франсоа — прошепна тя отново.

Светилникът хвърляше бледожълто сияние и тя видя, че някой лежи на сламеника край кревата на баща ѝ.

Остави светилника на пода, надвеси се и докосна спящия леко по рамото. Веднага дръпна ръка, сякаш си е опарила пръстите. Стори ѝ се нередно да го прави.

— Франсоа!

Пак не се чу отговор. Алаис стисна грубия край на одеялото, преброи до три, после го дръпна.

Отдолу имаше купчина стари дрехи и кожи, наслагани така, че да приличат на заспал човек. На Алаис ѝ олекна, макар да бе и доста озадачена.

Вниманието ѝ беше привлечено от шум отвън в коридора. Тя духна пламъка и се скри в мрака зад леглото.

Вратата изскърца и се отвори. Човекът на прага се поколеба, може би бе доловил миризмата на дървеното масло в светилника или беше забелязал, че завивките върху сламеника са разместени. Извади ножа от калъфа.

— Кой е там? — попита той. — Покажи се.

— Франсоа — възкликна с облекчение Алаис и излезе иззад завесата. — Аз съм.

Прислужникът се стресна повече и от нея.

— Извинете, господарке. Не ви видях. — Дишаше тежко, сякаш е тичал.

— Вината е моя, но къде си ходил в този късен час? — попита тя.

— Аз такова...

Алаис предположи, че е бил при жена, но не проумяваше защо е толкова смутен. Чак ѝ домъчня за него.

— Не е толкова важно, Франсоа. Дошла съм, защото ти си единственият човек, на когото разчитам да ми каже какво се е случило с мен.

Той пребледня като платно.

— Не знам нищо, господарке — побърза да каже задавено прислужникът.

— Е, със сигурност си чул някакви слухове, някакви клюки в кухнята.

— Не съм чул нищо.

— Хайде тогава да помислим заедно — предложи Алаис, изненадана от поведението му. — Ти ме повика да дойда в стаята на баща ми и след като си тръгнах оттук, си спомням, че ме нападнаха двама мъже. Когато дойдох на себе си, видях, че съм в овощната градина, наблизко имаше ручей. Беше ранна утрин. После пак не помня нищо, докато не се събудих в собствената си стая.

— Ще познаете ли мъжете, ако ги видите пак, господарке?

Алаис го прониза с поглед.

— Не. Беше тъмно, всичко стана много бързо.

— Взели ли са ви нещо?

Тя се поколеба.

— Нищо ценно — излъга инстинктивно. — Знам, че после Алзиет Бешер е вдигнала тревога. Чух я одеде как се хвали, макар да не проумявам защо точно тя седеше с мен в стаята ми. Защо не са пратили Риксанд? Или някоя друга от моите прислужници?

— Така разпореди госпожа Ориан. Пое лично грижите за вас.

— Хората не обсъждат ли тази нейна загриженост? — учуди се Алаис. Това изобщо не беше в стила на Ориан.

Франсоа кимна.

— Но тя бе много настойчива, господарке.

Алаис поклати глава. Смътен спомен проблесна в паметта ѝ — тясно пространство, смрад на пикоч, на животни и немара. Колкото повече се опитваше да улови спомена, толкова повече той ѝ се изплъзваше.

Тя насочи отново мислите си към неотложните дела.

— Баща ми сигурно е заминал за Монпелие, нали, Франсоа?

Той кимна.

— Преди два дни, господарке.

— Значи днес е сряда — пророни тя ужасена. Беше изгубила два дни. — Когато заминаваха, Франсоа, баща ми не попита ли защо не съм там да му пожелаая „на добър път“?

— Пита, господарке, но... ми забрани да ви будя.

„Странно.“

— А съпругът ми? Гилем не спомена ли, че онази нощ не съм се прибрала в стаята?

— Мисля, господарке, че онази нощ рицарят Дю Ма е бил в ковачницата, после е присъствал заедно с виконт Транкавел на службата в параклиса. Изглеждаше точно толкова изненадан от отсъствието ви, колкото и майордом Пелтие, освен това...

Прислужникът замълча.

— Продължавай. Няма да ти се сърдя.

— С ваше разрешение, господарке, мисля, че рицарят Дю Ма не е искал баща ви да разбере, че не знае къде се намирате.

Алаис разбра, че той е прав. Точно сега отношенията между мъжа ѝ и баща ѝ бяха по-лоши от всякога.

— Но тези хора са се изложили на голяма опасност — отбелязатя за нападението. — Наистина е безумие да ми се нахвърлят насред замъка Контал. Защо изобщо са се надявали, че ще им се размине?

Тя трепна, осъзнала значението на думите си.

— Всички, господарке, бяха много заети. Нямаше стража. Западната порта беше затворена, но Източната остана отворена чак до сутринта. Ако лицето и дрехите ви не са се виждали, двама мъже са могли спокойно да ви пренесат. Имаше много дами... жени де, сещате се...

Алаис едвам се сдържа да не прихне.

— Благодаря ти, Франсоа, разбрах те.

Усмивката ѝ помръкна. Алаис трябваше да реши какво да прави отгук нататък. Беше по-объркана от всякога. „Трудно е да действаш срещу враг без лице.“

— Не е зле, Франсоа, да пуснем мълвата, че не помня нищо от нападението — рече след малко Алаис. — Така няма да подплашим нападателите, ако те все още са в замъка.

При мисълта, че пак трябва да мине през двора, душата ѝ се вледени. Освен това не ѝ се искаше да спи, надзиравана от слугинята на Ориан. Не се съмняваше, че тя я е пратила да я следи.

— Ще прекарам тук остатъка от нощта — добави Алаис.

За нейна изненада Франсоа се ужаси.

— Ама как така, господарке, не приляга на една...

— Съжалявам, че трябва да те извадя от леглото ти — рече Алаис, като смекчи с усмивка заповедта, — но жената, която са ми пратили да стои с мен през нощта, не ми е никак симпатична. — Лицето на прислужника стана безизразно, той сякаш се затвори в себе си. — Ала ще ти бъда признателна, Франсоа, ако стоиш наблизко, в случай че пак ми потрябваш.

Той не отвърна на усмивката ѝ.

— Както желаете, господарке.

Алаис го гледа известно време, после си каза, че отдава прекалено голямо значение на държанието му. Помоли го да запали светилника и го освободи.

Веднага щом прислужникът излезе, тя се сви на кълбо в средата на леглото на баща си. Сега, когато отново беше сама, тъгата, че Гилем го няма, я връхлетя като тъпа болка. Тя се опита да си представи лицето му, очите, извивката на брадичката, ала чертите му се замъглиха и не искаха да изникнат в съзнанието ѝ. Алаис знаеше, че не може да си спомни образа на мъжа си, защото е разгневена. За кой ли път си напомни, че Гилем просто е изпълнявал рицарския си дълг. Че не е постъпил несправедливо или погрешно. Всъщност е сторил точно каквото се иска от него. В навечерието на такова важно пътуване е трябвало да се подчинява на господаря си. Но колкото и да си го повтаряше, Алаис не успяваше да заглуши чувствата си. Точно когато се нуждаеше от закрилата на Гилем, той я беше подвел. Колкото и несправедливо да беше, Алаис винеше именно него.

Ако той беше забелязал, че онази нощ я няма, сигурно са щели да заловят нападателите ѝ.

„И татко нямаше да замине сърдит и ядосан, че не съм ги изпратила.“

20.

В изоставено стопанство край Аниан, в равните плодородни земи на запад от Монпелие един възрастен катар parfait и осем вярващи се бяха свили в ъгъла на плевня, зад цяла купчина стари хамути за волове и мулета.

Един от мъжете беше тежко ранен. Окото му беше извадено от очната кухня, толкова силен бе ударът, обезобразил бузата му. Кръвта около зейналата дупка се беше съсирила. Приятелите му бяха отказали да го изоставят в къщата, където се бяха събрали да се помолят, когато ги нападна малък отряд дезертъори от френската войска.

Заради него обаче се бяха забавили и не се бяха възползвали от предимството, че познават местността. Кръстоносците ги бяха преследвали цял ден. Нощта не ги беше спасила и сега катарите бяха хванати в капан. Отвън кръстоносците правеха клада.

Съвършеният знаеше, че краят им приближава. Мъже като тези, тласкани от омраза, невежество и фанатизъм, нямаше да проявят милост. Никога на християнска земя не бе имало такава войска. Съвършеният нямаше да повярва, ако не го беше видял с очите си. Беше пътувал на юг, успоредно с Кръстоносния поход. Беше видял огромните тромави шлепове, прекарващи по река Рона оръжие и оборудване, както и прихванати с железни обръчи ковчезета с безценни свещени реликви, които да носят благословия на кръстоносците. Копитата на хиляди животни вдигаха облаци прах, които се стелеха над войската.

Още от самото начало граждани и селяни залостваха портите, гледаха иззад крепостните стени и се молеха войската да ги подмине. Ширеха се какви ли не слухове за все по-голямо насилие и ужаси. За опожарени стопанства, за селяни, подложени на какви ли не мъчения, защото отказали да допуснат войниците да плякосват земите им. В Пюиларок на клада били изгорени неколцина катарци, изобличени като еретици. Всички евреи в Монтелимар, мъже, жени, деца, били избити до крак, а окървавените им глави били набучени на колове пред градските стени, за да се превърнат в храна за лешоядите.

В Сен Пол дьо Троа Шато малък отряд мародери гасконци разпънали на кръст един съвършен. Завързали го за импровизиран кръст от две прихванати с въже греди и приковали с гвоздеи ръцете му към дървото. От тежестта тялото му се смъкнало надолу, но той пак не се прекършил и не се отказал от вярата си. Накрая, отегчени от бавната му смърт, войниците го изкормили и го оставили да гние.

Абатът на Сито и френските владетели или отричаха да има такива нечувани злодеяния, или твърдяха, че те са извършени от шепа дезертъори. Но докато седеше, свит в мрака, съвършеният знаеше, че тук думите на владетели, на свещеници и папски нунции не значат нищо.

Единственото, което можеше да стори, беше да се опита да спаси душите на вярващите, така че те да могат да погледнат Божието лице. Преходът им от този свят в отвъдното нямаше да бъде от най-спокойните.

Раненият още беше в съзнание. Стенеше тихо, ала тялото му вече бе вкочанено, а кожата му имаше сивия оттенък на смъртта. Съвършеният положи длани върху челото на мъжа, за да отслужи прощалния обред на своята вяра и да изрече думи на *consolament*^[1].

Другите вярващи се хванаха за ръце и както стояха в кръг, започнаха да се молят.

— Пресвети Отче, Бог справедлив на духа ни, Ти, Който никога не се лъжеш, Ти, Който никога не заблуждаваш и не се съмняваш, дай ни да познаем...

Сега вече кръстоносците ритяха вратата, смееха се и подхвърляха подигравки. Не след дълго щяха да открият катарите. Най-младата от жените, която беше на около четиринайсет години, се разплака. По бузите ѝ се затъркаляха безмълвни сълзи на отчаяние.

— Дай ни да познаем каквото знаеш Ти, да обичаме каквото обичаш Ти, защото не от този свят сме ние и този свят не е от нас, и ни е страх да не срещнем смъртта в това царство на чужд бог.

Съвършеният повиши глас точно когато гредата, с която беше запречена вратата, се разцепи на две. В плевнята се посипа градушка от трески и мъжете нахълтаха вътре. Бяха осветени от оранжевото сияние на огъня в двора и съвършеният видя, че очите им са изцъклени и нечовешки. Преброи десетима, всеки с меч.

Премести поглед към командира им, който вървеше най-отзад. Висок мъж с бледо слабо лице и безизразни очи, спокоен и овладян за разлика от войниците си, разгорещени и разпасани. Излъчваше жестокост и власт.

По негова заповед бегълците бяха извлечени от своето скривалище. Той вдигна ръка и заби острието в гърдите на съвършения. За миг катарът погледна французина в кремъчносивите очи, непреклонни и изпълнени с презрение. Командващият вдигна отново ръка и този път заби меча в черепа на стареца.

След убийството на свещеника другите катари изпаднаха в паника. Опитаха се да побегнат, но от кръвта подът бе станал хлъзгав. Един от кръстоносците сграбчи една от жените за косата и заби меча си в гърба ѝ. Баща ѝ се опита да го издърпа, ала той се завъртя и го съсече. От шока очите на човека бяха широко отворени, когато войникът завъртя острието, после избута с крак набученото на меча тяло.

Най-младият кръстоносец се обърна и повърна върху сламата.

След броени минути всички мъже лежах мъртви. Командирът заповяда на кръстоносците да изведат двете по-възрастни жени. Задържа момичето, момчето, което повръщаше — също. Трябваше му закалка.

Момичето се дръпна с блеснали от страх очи. Командирът се ухили. Не бързаше, а жертвата му нямаше къде да избяга. Мъжът започна да обикаля около нея като вълк около плячката си, после най-неочаквано ѝ се нахвърли. С едно-единствено движение я сграбчи за врата, фрасна главата ѝ отзад в стената и разкъса роклята ѝ. Сега младата жена пищеше по-силно, удряше диво с ръце и риташе. Мъжът я халоса с пестник по лицето, доволен, че костите са се натрошили под ръката му.

Краката на жената се подкосиха. Тя се свлече на колене. Командирът запретна полите ѝ до кръста. Жената захлипа.

— Не бива да им се разрешава да зачеват и да раждат такива като тях — отсече с леден глас мъжът и извади ножа от калъфа.

Нямаше намерение да скверни плътта си, като се докосва до еретичка. Стисна ножа и заби острието дълбоко в корема на момичето. С цялата си омраза започна да нанася удар след удар, докато тялото не застина пред него. Накрая я обърна по лице и за да я оскверни докрай,

с два удара на ножа изсече кръст върху гърба ѝ. По бялата кожа избиха капчици кръв като рубини.

— Нека им е за урок на останалите, които решат да тръгнат по този път — заяви спокойно командирът. — А сега я махни оттук.

Той избърса острието о разкъсаната ѝ рокля и се изправи.

Момчето ридаеше. Дрехите му бяха изцапани с бълвоч и кръв. То се опита да изпълни заповедта, но беше прекалено мудро.

Командирът сграбчи хлапака за гърлото.

— Казах, махни я оттук. И по-чевръсто. Ако не искаш да се присъединиш към тях.

Изрита момчето по кръста. Не му трябваше войник със слаби нерви.

Кладата насред двора на стопанството гореше яростно, раздухвана от горещия нощен вятър откъм Средиземно море.

Кръстоносците стояха доста далеч от нея и бяха затулили с длани лицата си, за да се предпазят от горещината. Конете, завързани при портата, чаткаха възбудено с копита. В ноздрите им проникваше смрадта и ги правеше неспокойни.

Здраво завързани, жените бяха съблечени и накарани да паднат на колене пред мъчителите си. По лицата, издраните им гърди и голите рамене личаха следи от насилие, но те си мълчаха. Някой ахна, когато пред тях беше метнат трупът на момичето.

Командирът тръгна към огъня. Вече беше отегчен и бързаше да си тръгне. Беше станал кръстоносец не за да избива еретици. Този жесток поход беше подарък за подчинените му. Трябваше да им намира някакво занимание, да ги държи във форма, иначе те щяха да се нахвърлят един на друг.

Нощното небе беше обсипано с бели звезди около пълна месечина. Командирът си даде сметка, че сигурно е минало полунощ. Беше възнамерявал да се върне много по-рано, да не би да се получи вест.

— Да ги предадем ли на огъня, господарю?

Той рязко извади меча и отсече главата на жената, която стоеше най-близо. Рукна кръв, която наплиска краката му. Той изрита още тресящото се тяло и то се свлече в прахта.

— Убийте и останалите проклети еретички, изгорете телата и подпалете плевнята. И без това се забавихме много.

---

[1] Утеха (окситански). — Б.пр. ↑

21.

Алаис се събуди точно когато отвън се прокрадваше зората.

За миг се учуди, че е в стаята на баща си. Седна в леглото и се протегна, за да се разсъни. После зачака споменът за деня да се върне, ярък и силен.

По някое време през дългите часове между полунощ и разсъмване Алаис беше взела решение. Въпреки накъсания сън мозъкът ѝ беше бистър като планински ручей. Тя не можеше да седи безучастно и да чака баща си. Когато беше споделил с нея за свещения си дълг към Noublesso de los Seres и за тайната, която пазеха, баща ѝ не беше оставил у нея никакво съмнение, че честта и гордостта му зависят от това дали ще успее да изпълни завета. Неин дълг беше да го издири, да му разкаже за случилото се.

Алаис отиде до прозореца и отвори капаците, за да проветри. Непоклатима и неподвластна на времето, Черната планина потрепваше в далечината, морава във все по-силната утринна светлина. При вида ѝ младата жена се преизпълни с още по-голяма решимост. Светът я зовеше.

Алаис се излагаше на опасност, все пак щеше да пътува сама. Баща ѝ би я нарекъл своенравна. Но тя яздеше отлично, беше бърза и се осланяше на инстинкта, беше убедена, че ще се изплъзне на всяка банда мародери или разбойници. Освен това, поне доколкото знаеше, в земите на виконт Транкавел нямаше нападения.

Докосна цицината отзад на главата си — доказателство, че някой ѝ мислеше злото. Ако ѝ беше дошло времето да умре, по-добре да се изправи с лице пред смъртта с меч в ръката.

Вдигна от масата студения светилник и видя отражението си в окаденото стъкло. Беше бледа, очите ѝ блестяха от умора. Но се долавяше и целеустременост, каквато преди не бе имало.

Не ѝ се искаше да се връща в стаята си, но нямаше избор. Прекрачи внимателно Франсоа и след като се промъкна през двора, влезе в жилищните помещения на замъка.

Лукавата сянка на Ориан — Гиранд, спеше на пода пред стаята на сестра ѝ и Алаис мина на пръсти покрай нея. Красивото намусено лице на прислужницата се беше отпуснало в съня.

Когато Алаис влезе в стаята си, я посрещна тишина. Болногледачката вече я нямаше. Сигурно се беше събудила и, видяла, че младата жена я няма, се беше изнесла.

Без да губи време, Алаис запретна ръкави. Планът ѝ щеше да се увенчае с успех само ако тя успееше да заблуди всички, че е прекалено омаломощена. Никой в замъка не биваше да узнава, че всъщност е поела към Монпелие.

Извади от дрешника най-леката ловджийска рокля — червеникавокафява, от катеричи кожи, със светли ръкави с цвят на камък, които под мишниците бяха много широки и надолу се стесняваха и завършваха с връх като ромб. Пристегна около кръста си тънък кожен колан, на който закачи ножа за ядене и зимната ловджийска чанта.

Обу ловджийските ботуши, които ѝ стигаха до коляното, пристегна кожените върви в горния край, за да втъкне втори нож, после намести токата и се заметна с обикновено кафяво наметало с качулка, което не беше поръбено с кожа.

След като се облече, Алаис взе от ковчежето няколко скъпоценни камъни и накити, включително огърлицата от слънчев камък и тюркоазената огърлица и пръстен. Можеха да ѝ влязат в работа: да ги замени срещу подслон или за да премине безпрепятствено, особено след като излезеше от владенията на виконт Транкавел.

Накрая се увери, че не е забравила нищо, и извади меча си от скривалището зад леглото, където го беше държала недокоснат още от сватбата си. Стисна го здраво в дясната ръка и го вдигна пред лицето си, после сложи острието върху дланта си. Още си беше право и надеждно. Тя описа във въздуха осморка, за да си припомни тежестта и нрава на оръжието. Усмихна се. Пасваше добре на ръката ѝ.

Прокрадна се в кухнята и се примоли на Жак за ечемичен хляб, смокини, чирози, бучка сирене и манерка вино. Той както винаги ѝ даде повече, отколкото ѝ беше нужно.

Вдигна от сън прислужницата си Риксанд и ѝ каза да предаде на господарката Агнес, че се чувства по-добре и ще се присъедини към другите придворни дами в Дамската зала след обедната служба.

Риксанд се изненада, но не каза нищо. Алаис не обичаше тази част от задълженията си и стига да беше възможно, обикновено молеше да я извинят, че не присъства. В дамска компания се чувстваше като хваната в кафез и се отегчаваше от глупавите женски брътвежи. Днес обаче това щеше да послужи като неоспоримо доказателство, че тя смята да се прибере в замъка.

Надяваше се да не забележат скоро отсъствието ѝ. Ако ѝ провървеше, чак когато камбаната забиеше за вечерната служба, щяха да разберат, че още не се е прибрала, и да вдигнат тревога.

„А дотогава ще съм много далеч оттук.“

— Риксанд, иди при господарката Агнес чак след закуска — заръча ѝ тя. — Изчакай първите лъчи на слънцето да осветят западната стена на двора, разбра ли? Дотогава, ако някой — дори слугата на баща ми — дойде да ме търси, кажи, че съм отишла да пояздя при нивите отвъд Сан Микел.

Конюшните се падаха в североизточния ъгъл на двора, между Казармената и Главната кула. Когато Алаис се приближи, конете зачаткаха с копита и зацвилиха тихо с надеждата да им даде зоб. Алаис спря при първата преграда и погали по широката муцуна старата си сива кобила. Отпред и отстрани тя беше изпъстрена с твърди бели косми.

— Не днес, стара ми приятелко — каза Алаис. — Не мога да искам толкова много от теб.

Другата ѝ кобила — шестгодишна, арабска порода, беше в съседното помещение. Казваше се Тату и ѝ беше подарък за сватбата от баща ѝ. Беше дореста, с цвят на зимни жълъди, с бяла опашка и грива, светложълти глезени и бели петна и на четирите крака. Тату стигаше до раменете на Алаис, беше с характерната за породата сплескана муцуна, с плътни кости, як гръб и кротък нрав. И по-важно, беше издръжлива и много бърза.

Алаис видя с облекчение, че в конюшната е само Амиел, най-големият син на ковача, който дремеше върху сеното в дъното. Щом я зърна, той скочи на крака, притеснен, че са го заварили да спи.

Започна да се оправдава, но Алаис го прекъсна.

Амиел провери копитата и подковите на кобилата, сложи ѝ юзда, после подложи парче плат и по молба на Алаис намести върху него не ловджийско, а яздитно седло.

Алаис усети тежест в гърдите. Подскачаше като ужилена и при най-малкия звук откъм двора.

Чак когато Амиел приключи с пригответленията, тя извади изпод наметалото си меча.

— Острието е тъпо — рече Алаис.

Двамата се спогледаха. Амиел пое безмълвно меча и го занесе в ковачницата.

Алаис загледа как от наковалнята хвърчат искри, докато Амиел напряга плещи, стоварва чука върху острието и го сплесква, изравнява и заточва.

— Хубав е, господарке — рече той глухо. — Ще ви служи добре, макар че... Моля се на Бог да не опирате до него.

Алаис се усмихна.

— Leu tanben.

Аз също.

Амиел ѝ помогна да се качи на седлото и преведе кобилата през двора. Алаис със свито сърце се молеше да не я види някой в последния момент.

Скоро излязоха на Източната порта.

— На добър път, господарке — прошепна Амиел, когато Алаис сложи в ръката му един сол.

Стражата отвори портата и младата жена подкара с разтуптяно сърце Тату напред по моста, а оттам по ранните утринни улици на Каркасон. Първата опасност беше преодоляна.

Щом мина през Нарбонската порта, тя пришпори кобилата.

Libertat. Свобода.

Докато яздеше към слънцето, изгряващо на изток, Алаис се чувстваше в мир със света. Косата ѝ се вееше назад, от вятъра страните ѝ си възвърнаха руменината. Докато Тату препускаше през равнините, младата жена се запита дали душата се чувства така, след като напусне тялото. Дали я обзема това усещане за Божията благодат, за Бога, Който стои над всичко, за сътворението, което смъква всичко тленно, докато не остане само духът.

Алаис се усмихна. Съвършените проповядваха, че ще дойде време, когато всички души ще бъдат спасени и всички въпроси ще получат отговор на небето. Засега обаче тя бе готова да чака. Имаше да върши още много неща на земята.

Сянката ѝ се носеше зад нея и всички мисли за Ориан, за замъка, за страха се стопиха. Алаис беше свободна. Градските стени и кули се смаляваха все повече и повече и накрая изчезнаха съвсем.

22.

Тулуза

Вторник, 5 юли 2005 година

На летище „Бланяк“ в Тулуза човекът от охраната обърна повече внимание на краката на Мари-Сесил дьо л’Орадор, отколкото на паспортите на пътниците.

Всички я заглеждаха, докато вървеше през просторните помещения, боядисани в строго сиво, с бели плочки по пода. Симетричните ѝ черни къдрици, червеният костюм и снежнобялата шемизета — всичко говореше за човек, който не би се редил по опашки и когото не бива да карате да чака.

На изхода я чакаше шофьор, който с тъмния си костюм веднага привличаше погледа сред тълпата отпускарни по тениски и къси панталони. Докато вървяха към автомобила, Мари-Сесил се усмихна и го попита как е семейството му, макар че мислите ѝ бяха другаде. Когато включи клетъчния си телефон, видя, че има съобщение от Уил, което изтри.

Автомобилът се движеше плавно в потока от коли по околоръстното шосе на Тулуза. Мари-Сесил си позволи да се поотпусне. Церемонията от предната вечер я беше въодушевила както никога дотогава. Въоръжена с мисълта, че пещерата вече е намерена, тя беше преобразена, преизпълнена от обряда и привлечена от властта, която беше наследила от дядо си. Когато беше вдигнала ръце и бе изрекла заклинанието, беше усетила как във вените ѝ се влива чиста енергия.

Дори задачата да се запуши устата на Таверние, посветен, който се беше оказал ненадежден, бе изпълнена без затруднения. Нямахше място за безпокойство, стига да не се раздърдореше още някой, а Мари-Сесил беше сигурна, че сега вече никой няма да посмее. Тя не беше губила време и не му бе дала възможност да се защити. Поне според нея бяха предостатъчни и стенограмите на разговорите му с онзи журналист и други доказателства не бяха нужни.

Мари-Сесил отвори очи.

Някои неща в тази история все пак я тревожеха. Начинът, по който се беше разбрало, че Таверние е имал неблагоприятното да издаде тайната, това, че записките на журналиста бяха изненадващо последователни и сбити, а самият журналист беше изчезнал сякаш вдън земя.

Но ако имаше нещо, което наистина я притесняваше, то това беше съпадението във времето. Нямаше причина откриването на пещерата под връх Суларак да се свързва с една екзекуция в Шартр, която вече е била насрочена, а следователно и изпълнена, но въпреки това в съзнанието на Мари-Сесил двете неща вървяха заедно.

Автомобилът намали. Мари-Сесил отвори очи и видя, че шофьорът е спрял, за да плати за магистралата. Тя почука по стъклото.

— Pour la réage^[1] — каза Мари-Сесил и подаде на мъжа банкнота от петдесет евро, навита на фунийка между пръстите ѝ с безупречен маникюр.

Не искаше да оставя следи във вид на хартийки.

Трябваше да свърши нещо в Авиньоне, на трийсетина километра югоизточно от Тулуза. Оттам щеше да отиде в Каркасон. Срещата беше в девет часа. Колко щеше да остане в Каркасон, зависеше от мъжа, с когото щеше да се срещне.

Мари-Сесил кръстоса дългите си крака и се усмихна. Изгаряше от нетърпение да види дали славата на този човек наистина е оправдана.

---

[1] За пътната такса (фр.). — Б.пр. ↑

23.

Каркасон

Точно беше станало десет часът, когато мъжът, познат като Одрик Бейар, излезе от железопътната гара в Каркасон и се отправи към града. Беше слаб и в светлия костюм създаваше впечатлението на изискан, макар и старомоден човек. Крачеше бързо, стиснал като жезъл между тънките си пръсти дълъг дървен бастун. Панамената шапка прикриваше очите му от ослепителното слънце.

Бейар прекоси изкуствения канал Миди и подмина великолепия хотел „Терминюс“ с огледала в стил ар деко и с въртяща се желязна декоративна врата. Каркасон се беше променил много. Нови магазини за облекло, сладкарници, книжарници и бижутерийни магазини. Навсякъде витаеше духът на благоденствието. В Града отново се стичаха хора.

Белият плочник на обновения площад „Карно“ блестеше на слънцето. Великолепият фонтан от деветнайсети век беше възстановен и чистата му вода проблясваше. Площадът беше изпъстрен с ярко оцветените столове и маси на кафенетата. Бейар хвърли един поглед към кафене „Феликс“ и се усмихна при вида на познатия, опърпан навес под лимоновите дръвчета. Поне някои неща си оставаха същите.

Тръгна по тясната оживена пресечка за Pont Vieux^[1]. Кафявите табели за паметници на културата, сочещи към укрепения средновековен град, също показваха как Каркасон се е преобразил в международна туристическа забележителност, един от обектите, включени от ЮНЕСКО в списъка на световното културно наследство.

После Бейар излезе от пресечката и го видя. Lo Ciutat. Градът. Както винаги, усети тръпката, че отново е у дома.

В началото на Стария мост беше сложена декоративна преграда, която да спира движението. Навремето човек трябваше да се долепи до стената, за да избегне потока от каравани, камиони и мотоциклети, пъплещи по тесния мост. По зидарията личаха белезите от замърсяване, трупало се с десетилетия. Сега парапетът беше чист.

Може би прекалено чист. Но по средата на моста още си стоеше очуканият камък, на който Исус висеше като парцалена кукла на кръста и бележеше границата между Bastide^[2] Кан Луи и укрепения стар град.

Бейар извади от горния си джоб жълта носна кърпа, с която избърса лицето си. Бреговете на реката бяха добре поддържани, с посипани с пясък пътеки, криволичещи между дърветата и храстите. На северния бряг, сред ширналите се морави имаше красиво подредени цветни лехи с огромни екзотични цветя. На металните пейки в сянката на дърветата седяха добре облечени дами и се любуваха на реката.

Старият мост отвеждаше до квартал „Тривал“, който от западнало предградие беше превърнат в преддверие на средновековния Град.

Хлебарницата и бакалията бяха оцелели, както и хотел „Пон Вийо“, но на мястото на месарницата сега имаше антиквариат, а малката галантерия беше превърната в огромен магазин.

Колко ли години бяха минали от последния път, когато Бейар беше идвал тук?

Зави надясно по улица „Гаф“, където също видя следите на обновлението. Улицата беше тясна, приличаше по-скоро на алея, по нея можеше да мине само една кола. На ъгъла имаше художествена галерия — „La maison du chevalier“^[3], с две големи витрини, извити на дъга в горния край и защитени с метални решетки, които изглеждаха някак бутафорно, като декор на Холивуд. Върху стената имаше шест дървени щита с рисунки върху тях, а до вратата, там, където навремето са връзвали конете, беше сложена метална халка, та хората да си връзват кучетата.

Много от вратите бяха боядисани съвсем наскоро. От време на време някой турист с карта и бутилка вода в ръка го спираше и го питаше на спънат френски как да стигне до Града. Иначе почти нямаше движение.

Жан Жиро живееше в малка къща, зад която започваха стръмните тревисти склонове, водещи към средновековните укрепления. В края на улицата обновените къщи бяха по-малко. Някои вече се рушаха или бяха заковани с дъски. Една старица и някакъв мъж седяха на столове, които бяха изнесли от кухнята. Докато минаваше,

Бейар свали шапка и им пожела „добър ден“. Познаваше по лице някои от съседите на Жан.

Жан седеше в сянката пред входната врата и го чакаше. Както винаги, изглеждаше спретната и оправна, беше облечена в обикновена риза с дълъг ръкав и тъмна права пола. Косата ѝ беше пристегната на нисък кок. Приличаше на учителка, каквато всъщност беше, докато не се пенсионира преди двацет години. Откакто се познаваха, Одрик Бейар я беше виждал само в изряден външен вид.

Бейар се усмихна — колко любопитна беше Жан в началото и как все го подпитваше. Къде живее? Какво прави през дългите месеци, когато не се виждат? Къде ходи?

Бейар ѝ отговаряше, че пътува. Че се рови, събира сведения и материали за своите книги, че ходи на гости на приятели. „Какви приятели?“, питаше пак Жан.

Съратници, познати от университета, хора, с които са изживели заедно едно или друго. Беше ѝ разказал за приятелството си с Грейс.

Малко по-късно сподели, че е родом от село в Пиренеите, недалеч от Монсегюр. Но иначе почти не говореше за себе си и с десетилетията Жан се бе отказала да пита.

Тя беше изследователка, която се осланя на интуицията, но не се поддава на чувствата, прилежна и последователна. През последните трийсетина години беше работила заедно с Бейар върху всичките му книги и най-вече върху последния, недовършен труд — биография на катарско семейство, живяло в Каркасон през тринайсети век.

За Жан това беше като криминално разследване. За Одрик то бе труд, който е плод на любов.

Щом го забеляза, Жан вдигна ръка.

— Одрик! — усмихна се тя. — Не съм те виждала от толкова време.

Той стисна дланите ѝ между своите.

— Bonjorn.

Жената се дръпна назад и го огледа от глава до пети.

— Изглеждаш добре.

— Те tanben — отвърна той.

Ти също.

— Дойде бързо.

Бейар кимна.

— Влакът пристигна по разписание.

Жан беше възмутена.

— Нали не си дошъл пеш от гарата?

— Не е далеч — усмихна се той. — Признавам си, исках да видя дали Каркасон се е променил.

Бейар влезе след нея в прохладната малка къща. Кафяво-бежовите плочки по пода и стените я правеха мрачна и старомодна. В средата на стаята стоеше малка кръгла маса с очукани крака, които се подаваха изпод жълто-синята мушама. В ъгъла имаше писалище със старовремска пишеща машина, а френските прозорци отзад водеха към тясна тераса.

Жан излезе от килера с поднос, на който имаше кана вода, купичка лед, чиния соленки, купа със зелени маслини и чинийка за костилките. Остави го на масата, после се пресегна към тясната дървена полица от единия до другия край на стената. Напипа бутилка гиньоле, горчив черешов ликьор, който, както Бейар знаеше, Жан пазеше за редките му посещения.

Ледът запука и затрака о стъклото, докато яркочервената напитка се стичаше на тънка струя върху кубчетата. Известно време двамата седяха в дружелюбно мълчание.

— И така — подхвана Одрик, — разкажи ми какво се е случило.

Жан придърпа стола по-близо до масата.

— Както знаеш, внукът ми Ив работи в криминалната полиция на департамента Ариеж, в самия Фоа. Вчера са го повикали на археологически разкопки в планината Сабартес, под връх Суларак. Археолозите били намерили два скелета. Ив се изненадал, че шефовете му разглеждат случая едва ли не като убийство, било ясно, че скелетите са там от доста отдавна. — Известно време Жан мълча. — Ив, разбира се, не е провел разпита на жената, натъкнала се на телата, но е присъствал на него. Знае горе-долу какво правя за теб и се е досетил, че ще проявиш интерес към пещерата.

Одрик затаи дъх. Години наред се беше опитвал да си представи този миг. Не беше губил вяра, че все ще дойде време, когато той ще разбере истината за онези последни часове.

Десетилетията отминаваха. А нямаше никаква вест. Е ara? И сега?

— Ив влизал ли е в пещерата?

Жан кимна.

— Какво е видял?

— Имало жертвеник. Зад него върху скалата бил изсечен символът на лабиринта.

— А телата? Къде са били?

— В гроб, по-скоро в плитък ров пред жертвеника. Между телата били оставени различни предмети, но имало много хора и Ив не успял да се приближи и да ги разгледа.

— Колко са били?

— Два. Два скелета.

— Но това... — Бейар замълча. — Както и да е, Жан. Продължавай, ако обичаш.

— Изпод тях внук ми е взел... взел е това.

Жан побутна през масата малък предмет. Одрик не се помръдна. След толкова време се страхуваше да го докосне.

— Вчера надвечер Ив се обади по телефона от пощата. Връзката беше лоша и не го чувах добре, но ми каза, че е взел пръстена, защото нямал вяра на хората, които го търсят. Беше притеснен. — Жан замълча. — Не, беше уплашен, Одрик. В цялата работа имало нещо гнило. Установеният в полицията ред не се спазвал, на мястото имало прекалено много хора, които не би трябвало да са там. Ив говореше шепнешком, сякаш се страхуваше, че го подслушват.

— Кой знае, че той е влизал в пещерата?

— Нямам представа. Полицайте, които са били заедно с него. Шефът му. Вероятно и други.

Бейар погледна пръстена, сетне го взе от масата. Наклони го към светлината. Видя ясно нежната рисунка на лабиринт от вътрешната страна.

— Това неговият пръстен ли е? — попита Жан.

Одрик не отговори. Беше изумен от случайността, благодарение на която пръстенът се е озовал в неговите ръце. Но дали наистина беше случайност?

— Ив каза ли къде са отнесли скелетите?

Тя поклати глава.

— Можеш ли да го попиташ? И ако е възможно, да състави списък на хората, които вчера са присъствали на отварянето на пещерата.

— Ще попитам. Сигурна съм, че стига да може, Ив ще помогне. Бейар сложи пръстена на палеца си.

— Предай му, че съм му много признателен. Сигурно не му е било никак лесно да вземе това. Няма представа колко важна може да се окаже неговата съобразителност. — Той се усмихна. — Спомена ли какво друго са открили при телата?

— Кама, празна кожена кесия, светилник върху...

— Празна? — попита невярващо Бейар. — Но това е невъзможно.

— Доколкото разбрах, инспектор Нубел, следователят по случая, е питал изрично жената за това. Според Ив тя била категорична. Твърдяла, че не е докосвала нищо, освен пръстена.

— А според внука ти искрена ли е била?

— Не ми каза.

— Ако... явно някой друг е взел... — промърмори той на себе си и сбърчи умислено чело. — Какво ти каза Ив за тази жена?

— Малко. Англичанка е, няма трийсет години, не е археолог, работила е на доброволни начала. Била отседнала във Фоа. Дошла по покана на своя приятелка, заместник-ръководителката на експедицията.

— Спомена ли как се казва?

— Май Тейлър. — Жан сбърчи чело. — Не, не Тейлър... Танър. Да, точно така. Алис Танър.

Времето сякаш застина.

— *Es vertat?* — Наистина ли? Името отекна в главата му. — *Es vertat?* — повтори той шепнешком.

Дали жената е взела книгата? Дали я е познала? Не, не. Бейар се спря. Нямахше логика. Ако е взела книгата, защо е оставила пръстена?

Ръцете му трепереха и той се подпря на масата.

— Можеш ли да попиташ Ив дали не знае някакъв адрес на...

Бейар не се доизказа, не беше в състояние.

— Ще попитам — обеща жената, после попита: — Добре ли си, Одрин?

— Уморен съм. — Опита се да се усмихне. — Само това.

— Очаквах да си... по-радостен. Това е... би могло да бъде венец на дългогодишния ти труд.

— Дойде ми като гръм от ясно небе.

— Но изглеждаш по-скоро стъписан, отколкото развълнуван от новината.

— Вълнувам се — рече той. — И съм страшно признателен на Ив, на теб също, разбира се, но... — Старецът си пое дълбоко дъх. — Не може ли още сега да звънеш на Ив? Искам да разговарям лично с него. И дори да се срещнем.

Жан отиде в антрето, телефонът беше на масичката в долния край на стълбите.

Бейар погледна през прозореца към склоновете, водещи към стените на Града. В съзнанието му изникна образът ѝ — как пее, докато работи, светлината, падаща на ярки снопове между клоните на дърветата и хвърляща шарена сянка върху водата. Тя бе заобиколена отворед от звуците и уханието на пролетта: цветни точици, сини, розови и жълти, сред шубрака, наситената тежка миризма на пръст и главозамайващият аромат на чемшири от двете страни на каменистата пътека. Обещанието за топлина и за летни дни, които тепърва предстоят.

Бейар подскочи, когато Жан го повика.

— Никой не вдига — каза тя.

---

[1] Стария мост (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Временно укрепление (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Къщата на рицаря (фр.). — Б.пр. ↑

24.

Шартр

В кухнята в къщата на улица „Шовал Блан“ в Шартр Уил Франклин изпи млякото направо от пластмасовата бутилка, за да притъпи вкуса на коняк в устата си.

Икономката беше пренесла закуската рано сутринта, точно преди да ѝ свърши смяната. Италианската кафеварка беше на печката.

Уил предположи, че е оставена за Франсоа-Батист: ако Мари-Сесил не си беше у дома, икономката не се стараяше чак толкова заради американеца. Франсоа-Батист сигурно също спеше до късно, защото всичко на масата си стоеше непокътнато. Две купички, две чинии, две чаши с чинийки. До голямата купа бяха наслагани четири различни вида сладко, имаше и мед. Уил вдигна бялата ленена салфетка. Отдолу имаше праскови, нектарини, пъпеш и ябълки.

Не му се ядеше. Предната вечер, за да убие времето, докато се появи Мари-Сесил, беше изпил чаша коняк, после втора и трета. Отдавна беше минало полунощ, когато тя си дойде, а Уил вече се беше докарал до алкохолно опиянение. Мари-Сесил беше в диво настроение и се постара той да забрави, че са се карали. Не си легнаха чак до зори.

Уил стисна между пръстите си листчето хартия. Мари-Сесил дори не си беше направила труда сама да напише бележката. И този път бе оставила икономката да му съобщи, че тя заминава по работа извън града и се надява да се върне преди почивните дни в края на седмицата.

Уил и Мари-Сесил се бяха запознали чрез приятели на майка му и баща му през пролетта, на парти по случай откриването на нова художествена галерия в Шартр. Уил беше в началото на половингодишното си щуро пътуване из Европа, а Мари-Сесил беше сред хората, подкрепили със средства галерията. Свали го тя. Привлечен и поласкан от вниманието, той бързо започна да разказва на бутилка шампанско живота си. Тръгнаха си от галерията заедно и оттогава не се бяха разделяли.

„Поне отстрани погледнато“, помисли горчиво Уил. Пусна студената вода и си наплиска лицето. Сутринта се обади на Мари-Сесил, без да е сигурен какво точно иска да ѝ каже. Беше му писнало от тези постоянни приливи и отливи, в които никога не знаеше за какво точно става дума.

Погледна през прозореца към малкия заден двор. Както всичко останало в къщата, беше проектиран съвършено и точно. Светлокафяви ситни камъчета, високи глинени саксии с лимониви и портокалови дръвчета. В саксиите на прозореца избуяло червено мушкато. Портичка от ковано желязо в стената, покрита с многовековен бръшлян. Всичко говореше за постоянство. И щеше да си бъде тук дълго след като Уил си отидеше.

Почувства се като човек, който се е събудил и е установил, че светът всъщност не е такъв, какъвто си го е представял. Най-умното беше да се вдигне и да си тръгне. Колкото и разочарован да беше от връзката си с Мари-Сесил, тя се бе държала и щедро, и мило с него. И ако трябваше да бъде откровен, бе изпълнила своята част от уговорката. Той се беше докарал дотук заради нереалистичните си очаквания. Мари-Сесил нямаше никаква вина. Тя не бе давала обещания.

Беше предприел това пътуване заради възможността да си даде сметка какво всъщност иска от живота. Първоначалните му намерения бяха да отиде от Франция в Испания, да събира идеи за книгите си, да търси вдъхновение, но откакто беше дошъл в Шартр, той не бе написал, кажи-речи, и ред. Негови теми бяха бунтът, гневът и тревогата, несветата троица на американския живот. У дома бе намирал колкото щеш поводи да негодува. Тук нямаше какво да каже. Занимаваше го само Мари-Сесил, но това бе единствената забранена тема.

Допи млякото и реши да закуси навън. Гадеше му се само при мисълта да води любезен разговор с Франсоа-Батист.

Отиде във вестибюла до входната врата. Тишината там се нарушаваше само от тиктакането на богато украсения старовремски часовник.

Тясната врата вдясно от стълбите водеше към огромната винарска изба под къщата. Уил грабна дънковото си яке от закачалката и тръгна да излиза, когато забеляза, че един от гоблените е изкривен

съвсем леко, но в съвършената симетрия на помещението с ламперия това веднага биеше на очи.

Уил посегна да го намести, после се поколеба. Надолу по стената, иззад лъснатото дърво се процеждаше тънък сноп светлина. Уил погледна към прозореца над вратата и стълбището, макар да знаеше, че по това време на деня слънцето още не огрява вестибюла.

Светлината, изглежда, идваше иззад тъмната дървена ламперия. Озадачен, Уил повдигна гоблена. В ламперията имаше врата с малка месингова топка. Уил я завъртя. Съвсем тихо поскърцване и вратата се отвори. Лъхна го едва доловима миризма на подземие. Надзърна вътре и веднага откри източника на светлина: самотна матова крушка над стръмните стълби, които се спускаха надолу в здрача.

Отстрани намери два електрически ключа. Единият беше за крушката над вратата, а другият запали наниз от жълти крушки с формата на свещи, които висяха от метални аплици, прихванати за каменната стена чак до долу. Вместо парапет от двете страни на стълбите имаше син усукан шнур, промушен през черни метални халки.

Уил прекрачи първото стъпало. Таванът — стари тухли, кремък и камък, беше нисък, само на педя от главата му.

Колкото по-надолу слизаше, толкова по-студено ставаше. Преброи двайсет стъпала. Никъде не се виждаха отдушници или вентилация, но отнякъде сякаш лъхаше свеж въздух.

Озова се в малко преддверие към масивна врата, запълнила цялата ширина и височина на коридора. Електрическите крушки хвърляха върху всичко болнаво жълта светлина.

Тежкия старовремски ключ в ключалката се завъртя лесно. Веднага щом Уил прекрачи прага, обстановката се преобрази. Вече го нямаше циментовия под. Вместо него имаше дебел виненочервен мокет, който заглушаваше стъпките му. Оскъдното осветление беше отстъпило място на богато украсени метални аплици. Стените също бяха от тухли и камък, но тук имаше гоблени, изображения на средновековни рицари, жени с порцеланова кожа и качулати свещеници в бели сутани, със сведени глави и протегнати напред ръце.

Уил долови мирис на тамян — тежката възладка миризма, която му напомни за отдавна забравените Коледи и Великдени от неговото детство. Неволно се обърна назад. Видът на стълбите, които водеха

към къщата, го поуспокои. Късият коридор завършваше с тежка плюшена завеса, изпъстрена с извезани сърмени символи, смесица от египетски йероглифи, астрологически фигури и зодиакалните знаци.

Уил дръпна завесата.

Зад нея имаше друга врата. Беше от същото тъмно дърво като ламперията горе във вестибюла, а краищата ѝ бяха украсени с дърворезба. Не се виждаше нито дръжка, нито ключалка, нищо, с което вратата да се отваря. Уил прокара отгоре пръсти с надеждата да разбере как се влиза. Все имаше някакъв начин. После плъзна ръка по страничната рамка, пак по горната и отново надолу, докато накрая не напипа точно над пода малка вдлъбнатинка.

Приклепна и натисна силно. Чу се остро кухо тракане, сякаш стъклено топче подскача по облицован с плочи под. Механизмът се задейства и освободи вратата.

Уил се изправи, по дланите му беше избила пот. Беше настръхнал. Каза си, че ще стои вътре най-много две-три минути и после ще се махне. Искаше просто да надзърне. Какво толкова. Накрая се осмели и бутна вратата.

Вътре бе тъмно като в рог, миризмата на запален тамян беше много по-силна.

Опипом потърси по стената електрически ключ, но не намери. Сети се, че ако дръпне завесата, откъм коридора ще влезе малко светлина, и завърза тежкия плюш на голям възел. Първото, което съгледа, беше собствената му сянка, издължена и очертана над прага. Най-после очите му свикнаха с кафеникавочерния здрач и той видя какво има зад тъмнината.

Стоеше в края на дълго правоъгълно помещение. Таванът беше нисък и сводест. Покрай двете стени бяха наредени дървени скамейки като в църква или манастирска трапезария, краят им не се виждаше. Горе, там, където стените се съединяваха с тавана, имаше фриз, едни и същи думи и символи, които се повтаряха многократно. Май бяха същите, както египетските йероглифи, които Уил беше видял отвън по завесата.

Точно в средата на помещението имаше внушителна каменна ракла, наподобяваща ковчег. Уил я обиколи, като прокараваше ръка по повърхността. Беше гладка, само в средата имаше някакъв релеф. Той се надвеси, за да го разгледа по-добре, и проследи с пръсти

очертанията. Представляваха изображение на вместилища една в друга все по-малки окръжности, като пръстените на Сатурн.

Когато очите му съвсем привикнаха със здрача, Уил забеляза, че на всяка от четирите страни в камъка е издълбана буква: И в горния край, С и Ю — откъм двете по-дълги страни, една срещу друга, и З в долния край. Точките на компаса?

После видя малък каменен блок с височина около трийсетина сантиметра в основата на раклата, който беше изравнен с буквата И. В средата имаше извита на дъга плитка вдлъбнатина.

Подът около него беше по-тъмен от останалата част. Изглеждаше влажен. Уил приклепна и го опипа. Дезинфектант и още нещо, възкисела миризма като от ръжда. Под ъгъла на камъка се беше закачило нещо. Уил го изчегърта с нокти.

Беше раздърпано парченце плат. По краищата имаше кафяви петънца. Като засъхнала кръв.

Уил изпусна парчето плат и хукна, като затръшна вратата и откачи завесата още преди да е осъзнал какво прави. Завтече се по коридора, изкачи се шеметно по тясното стръмно стълбище, като взимаше по две стъпала наведнъж, и накрая излезе във вестибюла.

Преви се одве, подпря се на колене и си пое въздух. После си даде сметка, че в никакъв случаи не трябва да се разбере, че е ходил долу. Угаси осветлението и с треперещи пръсти намести гоблена.

За миг застана като вкаменен. От старовремския часовник разбра, че са минали най-много двайсет минути.

Погледна си ръцете. Разтърка върховете на пръстите си и ги подуши. Миришеха на кръв.

25.

Тулуза

Алис се събуди с ужасно главоболие. В началото не разбра къде се намира. Погледна с присвито око празната бутилка върху нощното шкафче. „Така ти се пада.“

Обърна се и грабна ръчния си часовник.

Единайсет без петнайсет.

Алис простена и се свлече върху възглавницата. В устата ѝ горчеше, върху езика ѝ още се усещаше тръпчивият вкус на уискито.

„Трябва да глътна един аспириин. И да пийна вода.“

Отиде в банята и се погледна в огледалото. Изглеждаше точно толкова ужасно, колкото и се чувстваше. По челото ѝ имаше синини. Под очите ѝ се тъмнееха кръгове. Смътно си спомни съня си: гора, зимни клони с полепнал по тях скреж. Лабиринтът върху парче жълт плат? Алис не можеше да се сети.

Снощното пътуване от Фоа също тънеше в мъгла. Тя не помнеше дори какво я е накарало да тръгне към Тулуза, а не към Каркасон. Алис простена. Фоа, Каркасон, Тулуза. И дума не можеше да става да ходи където и да било. Легна пак и зачака хапчетата да подействат. Сетне дълго стоя под парещия душ. Мислите ѝ я върнаха към Шийла и останалите от екипа. Запита се какво ли правят сега. Обикновено отиваха на разкопките в осем сутринта и стояха до мръкнало. Живееха и дишаха заради експедицията.

След като се загърна в мъничката опърпана хотелска хавлиена кърпа, тя отново провери телефона за съобщения. Нищо. Неведнъж и два пъти през десетгодишното им приятелство Шийла се беше затваряла в себе си и беше мълчала седмици наред. Всеки път Алис първа подаваше ръка и сега си даде сметка, че ѝ е втръснало.

„Нека този път тя да му мисли.“

Порови в несесера с гримовете, докато не намери стара тубичка коректор, с който поприкри синините. Сложи си очна линия и малко червило. Подсуши си косата. Накрая избра най-удобната пола и нова блузка с гол гръб. Слезе да плати и тръгна да разглежда Тулуза.

Още се чувстваше зле, но щеше да ѝ мине с малко свеж въздух и сериозна доза кофеин.

Качи саковете в колата и реши просто да повърви безцелно. Климатикът на автомобила под наем не беше в ред и беше по-добре да поизчака да се захлади и тогава да тръгне за Каркасон.

Докато вървеше под шарената сянка на чинарите и разглеждаше витрините, започна да идва на себе си. Беше смутена от начина, по който се бе държала предната вечер — като пълна параноичка, направо беше станала за смях. Днес сутринта мисълта, че някой я следи, ѝ се струваше съвсем нелепа.

Тя напипа с пръсти телефонния номер в джоба си. „Но момчето не беше плод на въображение.“ Алис се отърси от мисълта. Щеше да разсъждава позитивно, да гледа напред.

Тръгна по криволиचेщите улички в стария град. Богато украсените розови фасади на сградите бяха изискани и ненатрапчиви. Имената на улиците и табелите по фонтаните и паметниците свидетелстваха за дългата славна история на Тулуза.

Алис влезе в катедралата „Сент Етиен“, за да се скрие от слънцето. Обичаше спокойствието и умиротворението на катедрали и църкви. Усети глад и реши, че след като разгледа и манастира, ще потърси къде да обядва. Беше направила само няколко крачки, когато чу плач на дете. Обърна се, но не видя никого. Леко смутена, продължи нататък. Хлипането като че ли се засили. Алис чу някой да шепти. Мъжки глас, който съвсем отблизо изсъска в ухото ѝ:

— *Hérétique, hérétique...*

Тя рязко се обърна.

— Ей! Кой е там?

Нямаше никой. Думата започна да се повтаря като злокобен шепот в главата ѝ: „*Hérétique, hérétique*“.

Алис си запуши ушите. По стълбовете и стените от сив камък сякаш започнаха да се появяват лица. Измъчени уста, ръце, които се усукват, протягат се за помощ и се подават от всеки ъгъл.

Сетне Алис зърна отпред жена в дълга зелена рокля и червено наметало, която ту потъваше в здрача, ту отново се показваше. Носеше плетена кошница. Алис извика, за да привлече вниманието ѝ, точно когато иззад стълба изникнаха трима мъже, монаси. Жената изпищя, когато те я сграбчиха. Започна да се дърпа, а монасите я повлякоха.

Алис отново се опита да привлече вниманието им, ала от устата ѝ не излезе и звук. Сякаш я чу само жената, защото се обърна и я погледна право в очите.

— Оставете я на мира — изкрещя Алис и се завтече към тях.

Но колкото повече тичаше, толкова повече силуетите се отдалечаваха. Сякаш се бяха слели със стените на самия манастир.

Изумена, Алис опипа камъка. Озърна се, търсейки обяснение, но бе пусто. Обхвана я паника. Хукна към изхода с очакването мъжете в черни сутани да я преследват.

На улицата всичко си беше както преди.

„Всичко е наред. Ти си добре.“ Алис се отпусна запъхтяна до стената. Докато се съвземаше, си даде сметка, че чувството, което изпитва, вече не е ужас, а скръб. Не ѝ беше необходим учебник по история, за да разбере, че на това място се е случило нещо ужасно. Тук витаеше духът на страданието, имаше белези, които никакъв цимент или камък не можеха да прикрият. Призраците сами разказваха своята история. Изведнъж усети, че по бузите ѝ се стичат сълзи.

След като събра сили, Алис се отправи към центъра на града. Искеше да се отдалечи възможно най-много от „Сент Етиен“. Не можеше да си обясни какво ѝ се е случило, но нямаше намерение да му се поддава.

Обичайният делничен живот наоколо я поуспокои и тя спря пред някаква бирария.

Алис седна на единствената свободна маса и веднага си поръча. Изпи на един дъх две чаши вода, после се облегна на стола и се опита да се наслади на милувката на слънцето върху лицето си. Наля си чаша розе, добави няколко кубчета лед и отпи голяма глътка. Обикновено не се плашеше лесно, както беше станало днес.

„Е, не може да се каже, че си в добра емоционална форма.“

Цяла година се опитваше да дойде на себе си. Беше се разделила с приятеля си, с когото ходеше отдавна. От години връзката им не вървеше и на Алис ѝ олекна, когато остана сама, но от това болката не ставаше по-малка. Гордостта ѝ беше засегната, душата ѝ бе наранена. За да забрави момчето, беше се отдадала изцяло на работата си.

Надяваше се с двете седмици във Франция да презареди батериите. И да си стъпи на краката.

Направи физиономия. „Чудна почивка, няма що!“

Сервитьорът дойде при нея и сложи край на самоанализа. Омлетът беше свършен и Алис го изяде с апетит. Докато топеше с хляб последните следи от зехтин, се запита как ще прекара остатъка от следобеда.

Когато ѝ донесоха кафето, вече знаеше.

Тулузката библиотека се помещаваше в голяма квадратна каменна сграда. Алис разтвори рязко читателската си карта от Британската библиотека пред лицето на отегчения мъж на пропуска и така успя да влезе безпрепятствено. Няколко пъти се губи по стълбището и накрая се озова в огромната читалня, посветена на общата история. От двете страни на пътеката имаше дълги, лъснати до блясък дървени маси с настолни лампи. По това време на горещия юлски следобед малко от местата бяха заети.

В дъното на залата бе онова, което Алис търсеше: компютри. Регистрира се при библиотекарката и ѝ дадоха парола.

Щом компютърът се включи, Алис написа в „Търсене“ думата „лабиринт“. Предпочиташе да не се осланя на паметта си и беше сигурна, че някъде из стотиците файлове ще намери съответствие на своя лабиринт. Беше толкова близо до ума, че тя недоумяваше как не се е сетила досега.

Веднага проличаха разликите между традиционния лабиринт и спомена ѝ за изображението, изсечено върху скалата и пръстена. Класическият лабиринт се състоеше от сложно свързани концентрични окръжности, които се смалваха все повече и отвеждаха към центъра, докато Алис бе почти сигурна, че лабиринтът под връх Суларак е с прави линии, които после се обръщат в обратната посока и не водят наникъде. Приличаше повече на плетеница.

Древният произход на символа на лабиринта и на свързаните с него митове беше сложен и труден за проследяване. Смяташе се, че най-ранните достигнали до нас образци са на повече от три хилядолетия. Имаше открити символи с лабиринти, изрязани върху

дърво, скала, плочи или камък, имаше и лабиринти върху тъкани или в природата — в градини, оформени от чимове.

Първите лабиринти в Европа датираха от къснобронзовата и ранната желязна епоха, от времето между дванайсети и пети век преди Христа, и бяха открити около ранните търговски средища в Средиземноморието. Във Вал Камоника, Северна Италия, и Понтеверда, Галиция, както и в най-северозападния ъгъл на Испания, в Кабо Фистера Финистере, бяха намерени изсечени изображения на лабиринти от периода между девети и пети век преди Христа. Алис съсредоточено се взря в илюстрацията. Изображението наистина приличаше на онова, но не беше същото.

Съвсем логично бе търговците да са пренесли символа от Изтока, от Египет и другите далечни провинции на Римската империя, и после заради взаимодействието с други култури той да е бил променен. Пак съвсем логично беше Християнската църква да заимства лабиринта, който очевидно беше дохристиянски символ. И Източноправославната, и Римокатолическата църква бяха вместили в ортодоксалната си вяра много по-древни символи и митове.

Доста от сайтовете бяха посветени на най-прочутите лабиринти: на лабиринта в Кносос на остров Крит, където според преданието е бил държан Минотавър, получовек — полубик. Алис ги пропусна, защото инстинктът ѝ подсказваше, че не това е посоката. Заслужаваха внимание изображенията с минойски лабиринти, намерени при археологически разкопки в древния град Аварис в Египет и достигнали до нас от 1550 година преди Христа, както и лабиринтите, открити в храмове край Ком Омбо в Египет и в Севиля.

От дванайсети-тринайсети век нататък символът на лабиринта се беше появявал често в преписвани на ръка средновековни ръкописи, обикаляли манастирите и дворците в Европа, а писарите бяха разкроявали и усъвършенствали илюстрациите, като бяха създавали изображения, превърнали се в тяхна запазена марка.

В началото на средновековието като най-разпространен се беше наложил съвършеният от математическа гледна точка лабиринт с единайсет окръжности, дванайсет стени и четири оси. Алис разгледа репродукцията на лабиринта, изсечен върху стената на църквата „Свети Панталеон“, строена през тринайсети век в Арсера, Северна Испания, и на друг, малко по-ранен, от катедралата в Лука, Тоскана.

Отвори сайт с карта, на която беше посочено къде в европейските църкви, параклиси и катедрали има лабиринти.

„Невероятно!“

Направо не повярва на очите си. Във Франция имаше повече лабиринти, отколкото в цяла Италия, Белгия, Германия, Испания, Англия и Ирландия, взети заедно: Амиен, Сен Кантен, Арас, Сент Омер, Кан и Бейо в Северна Франция, Поатие, Орлеан, Санс и Оксер в средата, Тулуза и Мирпоа на югозапад, списъкът нямаше край.

Най-прочутият лабиринт върху под беше в Северна Франция, в средата на нефа на първата — и най-внушителна — сред средновековните катедрали: катедралата в Шартр.

Алис стовари длан върху масата, при което доста от посетителите се извърнаха възмутено. Ами да! Може ли да е толкова глупава! Шартр беше побратимен с родния ѝ град Чичестър на южното крайбрежие на Англия. Всъщност за пръв път беше пътувала в чужбина, когато единайсетгодишна замина от училище на екскурзия в Шартр. Помнеше смътно, че през цялото време беше валяло и премръзнала и мокра, тя беше стояла сгушена в дъждобрана под внушителни каменни колони и сводове. Но виж, лабиринт не помнеше.

В катедралата на Чичестър нямаше лабиринт, но градът беше побратимен и с Равена в Италия. Алис прокара пръст по екрана, докато не откри каквото търсеше. В мраморния под на църква „Сан Витале“ в Равена беше вграден лабиринт. Според обяснителната бележка като размер той бе едва една четвърт от лабиринта в Шартр и датираше от много по-ранен исторически период, може би още от пети век след Христа, въпреки това обаче беше същият.

Алис избра пасажите и ги прехвърли в текста, който искаше да разпечата, после натисна клавиша. След като принтерът се включи, тя написа в правоъгълника на „Търсене“ „Катедрала Шартр Франция“.

Научи, че макар още през осми век на мястото да е имало постройка, сегашната катедрала в Шартр е вдигната през тринайсети век. Още оттогава със сградата се свързвали какви ли не езотерични схващания и представи. Мълвяло се, че между сводестия ѝ таван и каменните стълбове се крие изключително важна тайна. Въпреки упоритите усилия на Римокатолическата църква тези предания и митове продължавали да се ширят.

Никой не знаел по чия заповед и защо е бил построен лабиринтът.

Алис избра абзаца, който ѝ трябваше, после излезе от сайта.

Разпечата и последната страница. Хората наоколо вече се приготвяха да си тръгват.

Алис се нареди на опашката, за да плати. Чакащите напредваха бавно. Мислите ѝ отново се върнаха към лабиринта.

Дали беше възможно сред стотиците изображения, които беше разглеждала, сред хилядите думи да няма и едно-единствено съответствие на каменния лабиринт при връх Суларак?

„Не е изключено, но е малко вероятно.“

Мъжът зад нея стоеше прекалено близко. Алис се обърна и го изгледа ядосано. Той отстъпи крачка. Лицето му ѝ се стори някак познато.

— Oui, merci^[1] — каза тя и застана пред гишето.

Точно когато излезе на стълбите пред библиотеката, камбаните на „Сент Етиен“ започнаха да бият за седем часа.

Беше време да потегля, затова забърза към отсрещния бряг на реката, където беше оставила автомобила. Погълната от мислите си, не забеляза мъжа от опашката, който вървеше на безопасно разстояние след нея. Не го забеляза и докато се вливаше в потока автомобили. Мъжът извади телефон и започна да набира.

---

[1] Благодаря (фр.). — Б.пр. ↑

ПАЗИТЕЛИТЕ НА КНИГИТЕ

26.

Безие

Юли 1209 година

Вече се смрачаваше, когато Алаис излезе при равнините край град Курсан.

Движеше се бързо, следвайки стария римски път през Минервоа за Капестан, през ширналите се полета с коноп.

Откакто беше поела от Каркасон, Алаис всеки ден бе яздила, докато напечеше слънцето. После отвеждаше Тату на сянка за почивка, а след това пак яздеше до здрач, когато въздухът се изпълваше с хапещи насекоми и с писъците на сойките, на кукумявките и прилепите.

Първата нощ беше намерила подслон при приятели на Есклармонд в укрепения град Азил. Докато пътуваше на изток, срещаше по ниви и села все по-малко хора. Те я гледаха подозрително, с тревога в тъмните очи. До нея достигаше мълвата за жестокостите на дезертиралите от френската войска, на наемниците и разбойниците. Разказите бяха кой от кой по-кървав и по-ужасен.

Алаис дръпна юздата на Тату. Не бе сигурна дали да продължи към Курсан, или да потърси подслон. По все по-сивото и гневно небе препускаха облаци, в далечината от време на време прокънтяваше гръм. Не ѝ се рискуваше бурята да я застигне на открито.

Тату беше нервна. Алаис усещаше как сухожилията ѝ потрепват под кожата.

В далечината се мерна горичка от дъбове и брястове. Не беше гъста, но дърветата бяха високи, върхарите им се бяха слели като преплетени пръсти и щяха да я предпазят. Виждаше се и ясно очертана пътека, нагъната лента суха пръст, утъпкана от безброй нозе — явно мнозина от местните минаваха оттук за града.

Тату се размърда неспокойно, когато притъмнялото небе бе озарено за миг от светкавица. Алаис реши да изчака, докато бурята отmine, зашепна насърчително на кобилата и я подкара към тъмната зелена прегръдка на гората.

Мъжете бяха изгубили плячката си. Само задаващата се буря ги спираше да обърнат и да се приберат в стана.

След няколкото седмици езда бледата им френска кожа беше потъмняла от безпощадното южно слънце. Пътните им доспехи и наметала с герба на техния господар бяха скрити в гъсталака. Мъжете не искаха да се връщат с празни ръце.

Пукот на изсъхнал клон накара мъжа с нащърбени потъмнели зъби да пропълзи напред, за да вижда по-добре. Малко по-нататък забеляза жена върху дребен дорест арабски кон, която яздеше през гората. Той се ухили. Може би техният набег все пак нямаше да се окаже напразно губене на време. Дрехите на ездачката бяха най-обикновени и не струваха много, но мъжете щяха да вземат добри пари за такъв кон.

Той хвърли един камък към съучастника си, скрит от другата страна на пътя.

— Lève-toi^[1] — подкани и кимна рязко с глава към Алаис. — Regarde^[2].

— Виж ти — изпелтечи другият мъж. — Жена. И то сама.

— Сигурен ли си, че е сама?

— Не чувам други.

Двамата мъже вдигнаха краищата на скритото под шумата въже, с което бяха препречили пътеката, и зачакаха.

Докато Алаис навлизаше с Тату в гората, смелостта ѝ малко по малко я напускаше. Опита се да насочи вниманието си към звуците на птиците сред дърветата, които ѝ вдъхваха сигурност, но пак беше настръхнала цялата. В тишината имаше не спокойствие, а заплаха.

„Само ти се струва.“

Най-неочаквано от земята политна нещо, чу се свистене като от изстреляна с лък стрела.

„Горски бекас? Змия?“

Тату се изправи на задни крака, размаха яростно предните във въздуха и зацвили ужасена. Алаис нямаше кога да реагира. Качулката отхвърча от лицето ѝ, ръцете ѝ изпуснаха юздите и тя падна от седлото. В рамото я проряза остра болка. Помъчи се да се изправи. Трябваше да спре Тату.

— Тату, doçament — извика Алаис. — Тату!

Изправи се замаяна и се закова на място. Пред нея стоеше мъж. Беше препречил пътеката и държеше нож. Хилеше се, зъбите му бяха потъмнели.

Отдясно изшава нещо. Оттам се показва друг мъж с обезобразено от крив белег лице, който тръгваше от лявото му ухо и стигаше до угълчето на устата. Беше хванал Тату за юздата и размахваше тояга.

— Не — изкрещя Алаис. — Остави я.

Въпреки болката в рамото хвана дръжката на меча. „Изпросиха си го, може би ако развъртиш меча, няма да те наранят.“ Мъжът направи крачка към Алаис. Тя издърпа оръжието и описвайки дъга, разреже въздуха. Без да сваля очи от лицето на мъжа, бръкна опипом в кесията си и метна шепа монети на пътеката.

— Вземи. Не нося нищо ценно.

Той погледна сребърните парички, разпилени по земята, и се изплю презрително. После избърса с ръка устата си и направи още една крачка напред.

Алаис вдигна меча.

— Предупреждавам те. Не се приближавай — изкрещя тя и описа с острието осморка във въздуха.

— Завържи я — заповяда той на другия мъж.

Алаис се вледени. За миг се уплаши. Това бяха френски войници. В съзнанието ѝ като светкавица изникнаха разказите, на които се беше наслушала по пътя.

После тя отново се окопоти и развъртя меча.

— Не се приближавай — повтори, скована от страх. — Ще те убия още преди да...

Завъртя се рязко и се нахвърли на втория мъж, който бе застанал зад нея. С крясък изби тоягата от ръката му. Той извади от колана си нож, ревна и се спусна към нея. Алаис стисна меча с две ръце и замахна към мъжа. От ръката му рукна кръв.

Понечи да замахне отново, но пред очите ѝ внезапно избухнаха звезди. От силата на удара залитна напред, после някой я сграбчи за косата и я затегли назад толкова болезнено, че в очите ѝ избиха сълзи. Алаис усети върху шията си студения връх на острие.

— Putain^[3] — изсъска непознатият и я зашлеви с окървавената си ръка през лицето.

— Пусни меча!

Притисната, Алаис остави меча да се изплъзне от ръката ѝ. Вторият войник го изрита, после извади от колана си качулка от груб лен и я нахлузи на главата ѝ. Тя се опита да се отскубне, но от възкиселата миризма на грубия плат се закашля. Продължи да се дърпа, докато някой не заби в корема ѝ юмрук и тя се преви о две на пътеката.

Вече нямаше сили да се съпротивлява. Извиха ръцете ѝ зад гърба и ги завързаха.

— Стой тук.

Алаис чу как бърникат в дисагите и изхвърлят нещата на земята. Говореха нещо, може би се караха. Беше ѝ трудно да разбере — толкова груб беше езикът им.

„Защо не ме убиха?“

Отговорът веднага се прокрадна като невикан дух в съзнанието ѝ. „Първо ще се позабавляват.“

Алаис отчаяно се замъчи да разхлаби вървите на ръцете си, макар да знаеше, че дори да се развърже, няма да стигне далеч. Двамата ще я гонят, докато я настигнат. Сега те се смееха. Пиеха. Не бързаха.

Изнемощяла, тя отпусна глава назад върху твърдата земя.

Отпърво не разбра откъде идва тътенът. После осъзна. Конски копита — пет, може би шест коня се носеха към гората.

В далечината проехтя гръмотевица. Бурята също приближаваше. Най-сетне младата жена можеше да предприеме нещо. Ако се отдалечеше достатъчно, може би щеше да ѝ се размине.

Бавно и възможно най-тихо запълзя по пътеката, докато не усети как остриите тръни я дращят по краката. Изправи се с усилие на колене и започна да клати напред-назад глава, докато не разхлаби качулката. „Дали ме гледат?“

Никой не изкрещя. Отново разклати глава — в началото полека, сетне все по-силно, докато накрая платът се изхлузи. Алаис си пое на два пъти дълбоко дъх и се озърна.

Онези не гледаха към нея. Тя долепи ухо до земята. Ездачите се задаваха откъм Курсан. Ловци? Патрул?

През гората прокънтя гръм, при който птиците по най-високите гнезда се разлетяха. Запляскаха уплашено с криле във въздуха,

спуснаха се надолу и се снишиха, сетне пак се шмугнаха в прикритието на дърветата. Тату изцвили и зачатка с копита по земята.

Алаис се замоли задаващата се буря да прикрие звука на ездачите, докато те се приближат още малко, и запълзя през камъните и съчките, за да навлезе още по-навътре в гъсталака.

— Ей!

Тя замръзна. Бяха я видели. Едвам се сдържа да не се разпици, когато мъжете се втурнаха към нея. Тътенът в небето ги накара да извърнат очи, върху лицата им се изписа страх. „Не са свикнали със силните южни бури.“

Възползва се, че двамата са разколебани, и се изправи. Понечи да хукне.

Не бе достатъчно бърза. Войникът с белега се метна след нея, удари я отстрани по главата и я повали.

— Еретичка — изкрещя ѝ и като скочи върху нея, я притисна към земята.

Алаис се помъчи да го изтласка, но той беше много тежък и полите ѝ се бяха заплели в трънака.

— Предупредих те да кротуваш, putain.

Войникът разкопча колана си и като дишаше запъхтяно, го метна встрани. „Дано още не е чул ездачите.“ Алаис пак се опита да го избута, и този път безуспешно. Тя нададе вик, само и само да заглуши приближаващите коне.

Войникът я удари още веднъж и ѝ разцепи устната.

— Putain.

Изведнъж — други гласове.

— Ara, ara^[4]!

От сянката на иглолистните дървета се посипа градушка от стрели.

— Avança! Ara, avança^[5]!

Французинът отскочи и се завъртя като пумпал. Една от стрелите, дебела и тежка, го прониза точно в гърдите. В крайчеца на устата му изби една-единствена капка кръв, която се търкулна по брадата му.

Той се свлече като за молитва на колене, след това климна напред като повалено дърво.

— Aval^[6]!

Ездачите подгониха и втория французин. Той се опитваше да избяга в гората, но отново се посипа градушка от стрели. Една го прониза в рамото и той се препъна. Друга го уцели отзад по бедрото. Третата, която го улучи в кръста, вече го повали. Тялото се свлече на земята и се загърчи, после застина.

Същият глас извика на останалите:

— Спри стрелбата! — Най-послед ловците излязоха от прикритието си и Алаис ги видя.

Младата жена се изправи. „Приятели, или мъже, от които също трябва да се страхувам?“ Под наметалото водачът им беше с кобалтовосиня туника. Ботушите, коланът и колчанът му бяха изработени от светла кожа, какъвто беше обичаят по тези места. Ботушите бяха тежки, без знаци по тях. Имаше вид на човек с умерени възможности и положение, родом от Миди.

Ръцете на Алаис още бяха завързани на гърба. Устната ѝ се беше подула и кървеше, дрехите ѝ бяха оцапани.

— Seigneur, признателна съм ви за тази услуга — рече тя, като се постара гласът ѝ да звучи уверено. — Вдигнете забралото и се представете, за да знам как изглежда в лице моят избавител.

— Това ли е цялата признателност, която ще получа, госпожо? — отвърна той и наистина смъкна забралото.

Алаис с облекчение видя, че мъжът се усмихва. Той слезе от коня и извади от колана си нож. Алаис отстъпи назад.

— Ще срежа вървите — обясни весело непознатият.

Тя се изчерви.

— Разбира се. Мерсе.

Непознатият се поклони леко.

— Амиел дьо Курсан. Тези гори са на баща ми.

Алаис въздъхна от облекчение.

— Извинете за нелюбезността, но трябваше да се уверя, че не сте...

— Предпазливостта ви е и похвална, и разбираема при тези обстоятелства. А вие коя сте, госпожо?

— Алаис от Каркасон, дъщеря на Пелтие, майордом на виконт Транкавел, и съпруга на Гилем дьо Ма.

— За мен е чест да се запозная с вас, госпожо Алаис. — Той ѝ целуна ръка. — Пострадали ли сте сериозно?

— Само няколко драскотини и ранички, но когато паднах от седлото, си ударих рамото.

— Къде са придружителите ви?

Младата жена се поколеба за миг.

— Пътувам сама.

Той я погледна изненадан.

— Времената са смутни, опасно е да пътувате без защита, госпожо. Равнините наоколо гъмжат от френски войници.

— Не възнамерявах да яздя до толкова късно. Търсех къде да се скрия от бурята.

Алаис вдигна очи — изведнъж забеляза, че не е паднала и капка дъжд.

— Небето просто роптае — рече мъжът, разчел погледа ѝ. — Лъжлива буря, размина се.

Докато Алаис успокояваше Тату, Дьо Курсан нареди на хората си да съблекат труповете и да им вземат оръжието. Намериха доспехите с отличителните им знаци навътре в гората, където двамата войници бяха завързали конете си. Дьо Курсан повдигна с върха на меча една от дрехите и под пласта кал проблесна сребро върху зелен фон.

— Шартр — заяви той презрително. — Тези са най-големите негодници. Повечето са истински чакали. Чували сме за...

Неочаквано той млъкна. Алаис го погледна.

— За какво?

— Не е толкова важно — побърза да отговори мъжът. — Да се връщаме ли в града?

Наредени в индийска нишка, те тръгнаха с конете през гората.

— Имате ли причина да дойдете по нашите земи, госпожо Алаис?

— Търся баща си, който е в Монпелие заедно с виконт Транкавел. Имам важни новини, не можех да чакам да се завърне в Каркасон.

По лицето на Дьо Курсан премина сянка.

— Ще пренощувате при нас, госпожо Алаис. След като промият раните ви, баща ми ще ви каже какво сме научили ние. Призори ще ви придружа лично до Безие.

Алаис се извърна рязко.

— Безие ли, господине?

— Ако слуховете са верни, точно в Безие ще намерите баща си и виконт Транкавел.

---

[1] Стани (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Погледни (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Пачавра (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Хайде (окситански). — Б.пр. ↑

[5] Напред. Хайде, напред (окситански). — Б.пр. ↑

[6] Дръж (окситански). — Б.пр. ↑

27.

Докато виконт Транкавел водеше мъжете към Безие, току зад тях затътнаха гръмотевици.

Конете бяха запенени, по хълбоците и отстрани по главите им, където шпорите и камшикът ги бяха удряли неуморно цяла нощ, се виждаха ивици кръв. Иззад разпокъсаните черни облаци, които препускаха ниско по хоризонта, се показа сребърна луна и освети бялото петно върху муцуната на коня.

Пелтие яздеше смълчан и намусен до виконта. В Монпелие бяха ударили на камък. Пелтие знаеше за родовата вражда между виконта и чичо му и не очакваше графът да бъде убеден лесно да сключи съюз въпреки роднинските връзки и васалните задължения между двамата. Но се беше надявал, че все пак ще направи някаква отстъпка заради племенника си.

Той обаче отказа дори да го приеме. Това бе преднамерена и нечувана обида. Транкавел беше оставен да чака пред стана на французите, докато не му съобщиха, че все пак ще го изслушат. Разрешиха му да вземе със себе си само Пелтие и двама от своите *chevaliers* и го отведоха в палатката на абата на Сито, където му казаха да предаде оръжието си. Но след като влезе вътре, виконтът беше приет не от абата, а от двама от папските нунции.

Докато нунциите го обвиняваха, че е допуснал ереста да плъзне безпрепятствено из владенията му, Реймон-Роже почти не получи възможност да каже и дума. Укориха го, че на високопоставени длъжности в най-големите си градове назначава евреи.

Накрая го отпратиха, сякаш бе незначителен дребен земевладелец, а не виконт и владетел от една от най-могъщите династии в Миди.

Като се сетеше за това, Пелтие потръпваше от гняв.

Съгледвачите на абата бяха подготвили добре папските нунции. Макар и неточно и изопачено в тълкуването, всяко от обвиненията отговаряше на фактите и бе подкрепено със свидетелства и с разкази на очевидци. Ясно бе, че Транкавел е нарочен за новия враг.

Кръстоносците имаха нужда от някого, срещу когото да се сражават. След капитулацията на графа на Тулуза просто нямаше друг.

Тръгнаха си незабавно от лагера на кръстоносците край Монпелие. Пелтие погледна луната и пресметна, че ако се движат с тази бързина, призори ще бъдат в Безие. Виконт Транкавел искаше да предупреди лично хората в града, че войската на французите е само на петнайсетина левги и е тръгнала на война. Римският път от Монпелие за Безие минаваше все през открити местности и просто бе невъзможно да бъде препречен.

Виконтът възнамеряваше да призове старейшините на града да се приготвят за обсада и същевременно да потърси подкрепление за гарнизона в Каркасон. Колкото по-дълго кръстоносците бяха държани в Безие, с толкова повече време щеше да разполага Транкавел, за да подготви укрепленията. Смяташе да предложи убежище в Каркасон на онези, които французите застрашаваха най-много: на евреите, на шепата търговци сарацини, дошли от Испания, и на *Bons Hommes*. Ръководеше се не само от своя дълг като владетел. Управлението и организацията в Безие до голяма степен бяха в ръцете на дипломати и търговци евреи. И в мир, и във война виконтът нямаше намерение да се лишава от толкова ценени и подготвени поданици.

Решението на Транкавел облекчи задачата на Пелтие. Той докосна с ръка писмото на Хариф, скрито в кесията му. След като пристигна в Безие, единственото, което трябваше да направи, бе да се извини и да помоли за достатъчно време, за да издири Симеон.

Над река Орб изгряваше бледо слънце, когато изтощените мъже минаха по големия, извит на дъга каменен мост.

Безие се възправяше над тях, горд, величествен и сякаш непревземаем зад древните каменни стени. В изгревната светлина блещукаха кулите на катедралата и на големите църкви, посветени на света Магдалена, свети Юда и света Мария.

Въпреки умората Реймон-Роже Транкавел не бе изгубил вродения си властен вид и самообладание. Той подкара коня нагоре по плетеницата от стръмни криволичещи улици, водещи към главната порта. Чаткането на подковите по калдъръма събуди хората в притихналите предградия около крепостните стени.

Пелтие слезе от седлото и извика на стражата да отвори портата.

Владетелят беше стар приятел и съюзник, надарен дипломат и управленец, верен на династията Транкавел. Реймон-Роже го приветства с неподправена обич. Пелтие изчака двамата мъже да се поздравят и според обичая на Миди да си разменят подаръци, с които да засвидетелстват взаимното си уважение. След като приключиха необичайно бързо с официалната част, Транкавел заговори направо по въпроса. Владетелят го слушаше все по-угрижено. Веднага щом виконтът свърши, той прати да повикат градските консули.

Докато двамата разговаряха, на масата в средата на залата наслагаха хляб, месо, сирене, плодове и вино.

— Messire — рече местният владетел, — за мен ще бъде чест, докато чакаме, да се възползвате от моето гостоприемство.

Пелтие видя откритата се възможност. Промъкна се напред и прошепна тихо на виконт Транкавел:

— Messire, нужен ли съм? Иска ми се да проверя лично как са нашите хора. Дали имат всичко необходимо. Искам да се уверя, че не недоволстват и духът им е спокоен.

Транкавел го погледна изненадано.

— Сега ли, Бертран?

— Стига да е удобно, messire.

— Не се и съмнявам, че за хората ни са се погрижили добре — рече той и се усмихна на домакина си. — Не е зле да хапнеш и да си починеш малко. — Реймон-Роже се взря в лицето на Пелтие за обяснение, но не откри. — Добре тогава — каза той, все така озадачен. — Разполагаш с един час.

Щом мълвата се разпространи, улиците станаха по-шумни и оживени. Пред катедралата на главния площад се беше стекло множество.

Пелтие познаваше добре Безие, беше го посещавал многократно заедно с виконт Транкавел. Докато навлизаше в еврейския квартал, той започна да разпитва за Симеон. По едно време някой го подръпна за ръкава. Беше красиво мургаво дете с черни очи.

— Знам къде живее — рече момиченцето. — Елате с мен.

Поведе го през търговската част, където бяха масите на лихварите, по плетеница от наглед еднакви пресечки с много магазини и къщи. Спря пред врата, на която не пишеше нищо.

Пелтие огледа стената отстрани и накрая намери каквото търсеше: табелата на книговец, изсечена над инициалите на Симеон. Усмихна се облекчено. Това беше къщата. Благодарни на момиченцето и сложи в ръката му една паричка. Вдигна тежкото месингово чукало и почука три пъти по вратата.

Беше минало много време, над петнайсет години. Дали двамата със Симеон щяха да се чувстват добре заедно и да общуват с лекота?

Вратата се откряна съвсем малко и през процепа надзърна жена, която подозрително погледна Пелтие. Черните ѝ очи бяха враждебни. Жената беше забулена със зелена забрадка, покрила косата и долната част на лицето ѝ, и беше облечена в традиционните светли шалвари, набрани около глезените, каквито носеха еврейките в светите земи. Дългият жълт сукман покриваше коленете ѝ.

— Искам да говоря със Симеон — рече Пелтие.

Жената поклати глава и се опита да затвори вратата, но той пъкна крак.

— Предайте му това — каза той, свали пръстена от палеца си и го тикна в ръцете на жената. — Кажете му, че го търси Бертран Пелтие.

Жената ахна. Веднага се дръпна и му направи път. Пелтие я последва зад тежката червена завеса, украсена със златни парички, пришити в горния и долния край.

— Изчакайте — каза жената и забърза по дългия коридор.

Гривните по китките и глезените ѝ задрънчаха и тя се скри.

Отвън къщата изглеждаше висока и тясна, но след като влезе вътре, Пелтие видя, че това впечатление е измамно. И от двете страни на коридора имаше стаи. Колкото и да бързаше, той започна да разглежда с удоволствие. Подът беше покрит не с дюшеме, а със сини и бели плочки, по стените бяха накачени красиви килими. Всичко тук напомняше изисканите екзотични къщи в Йерусалим. Бяха минали много години, но Пелтие още не беше забравил багрите, духа и уханията на онази далечна земя.

— Бертран Пелтие! В името на всичко свято на този стар уморен свят!

Пелтие се обърна и видя дребен мъж, който бързаше с протегнати към него ръце. При вида на стария приятел сърцето на Пелтие подскочи от радост. Очите на Симеон си бяха все така бляскави. Макар Пелтие да беше доста по-висок, Симеон го притисна до себе си толкова силно, че за малко не го събори.

— Бертран, Бертран — заповтаря развълнувано евреинът. Гърленият му глас отекна по притихналия коридор. — Защо се забави толкова, а?

— Симеоне, стари ми приятелю! — засмя се Пелтие и го потупа по рамото. — Да знаеш колко се радвам, че те виждам, при това в такъв добър вид. Я се погледни! — подкани той и подръпна Симеон за дългата черна брада, с която евреинът се гордееше особено много. — Тук-там има по някой бял косъм, но иначе си е все така красива. Животът е благосклонен към теб май.

Симеон сви рамене.

— Можеше да е и по-добре, но можеше да е и по-зле — отвърна той и отстъпи. — Ами ти, Бертран! Е, появили са се още бръчици, но иначе очите ти са все така пламнали, а раменете — все така широки! — Симеон го потупа по гърдите. — Още си силен като бик.

Пелтие прегърна приятеля си през рамото и той го отведе в тясна стаичка в дъното с изглед към малък заден двор. Двата големи дивана вътре бяха отрупани с копринени възглавници. Из стаята имаше няколко масички от слонова кост с нежни вази и големи плоски подноси с бадемови сладки.

— Хайде, изуй си ботушите. Естир ще ни донесе чай. — Той се дръпна и отново огледа хубаво Пелтие. — Дали да вярвам на старите си очи? Наистина ли си тук след толкова години?

— Жалко, че не съм тук при по-благоприятни обстоятелства, Симеоне.

Той кимна.

— Да, да. Ела, Бертран, ела седни.

— Дошли сме, Симеоне, заедно с виконт Транкавел, за да предупредим, че от север към Безие настъпва войска. Чуй камбаните, призовават на съвет старейшините на града.

— Трудно е да не се чуват вашите християнски камбани — отвърна евреинът, като вдигна вежди, — макар че когато те бият, това обикновено не вещае нищо добро за нас!

— Знаеш, че евреите ще пострадат точно толкова, ако не и повече от така наречените еретици.

— Нищо ново под слънцето — рече меко другият мъж. — Войската наистина ли е толкова многобройна, както се твърди?

— Двайсет хиляди души, ако не и повече. Не можем да се сражаваме с тях в открит бой, Симеоне, численото превъзходство е прекалено голямо. Ако Безие успее да удържи известно време нашествениците, поне ще имаме възможност да съберем на запад войска и да се подготвим за отбраната на Каркасон. Който желае, ще получи убежище там.

— Тук бях и съм щастлив. Градът се отнася добре с мен... с нас.

— Безие вече не е безопасен. Нито за теб, нито за книгите.

— Знам. И все пак ще ми е мъчно да го напусна — въздъхна евреинът.

— Ако е рекъл Господ, няма да е за дълго. — Пелтие замълча, объркан, че приятелят му приема обстоятелствата, без дори да трепне. — Тази война, Симеоне, е несправедлива, води се с лъжи и измама. Защо се примиряваш толкова лесно с нея?

Другият мъж разпери широко ръце.

— Защо се примирявам ли? А според теб какво да сторя? Какво да кажа? Един от вашите християнски светии, Франциск, се е молил Бог да му даде сили да приеме онова, което той не може да промени. Каквото има да става, ще стане, дори и да не ми харесва. Така че — да, примирявам се. Това не означава, че ми харесва или че не ми се иска да бъде другояче.

Пелтие поклати глава.

— Гневът няма да ти помогне. Трябва да вярваш. За да се уповаваш на някакъв висш смисъл отвъд живота и познанията ни, се иска страшно много вяра. Всяка от великите религии има своите писания — Светото писание, Корана, Петокнижието, — които осмислят незначителния ни живот. — Симеон замълча с дяволито блеснали очи. — *Vous Hommes* не се опитват да осмислят злото, вършено от хората. Според тяхната вяра това тук не е Божията земя, не е съвършено творение, а несъвършено, покварено царство. Те не очакват благочестието и любовта да възтържествуват над враждата. Знаят, че в тленния ни живот това няма да се случи. — Симеон се

усмихна. — А ето че ти, Бертран, се изненадваш, когато злото се изправи лице в лице срещу теб. Странно, нали?

Пелтие отметна глава, сякаш са го изобличили. Нима Симеон знаеше? Нямахше откъде да знае.

Евреинът забеляза изражението му, макар и да не отвори повече дума за това.

— А моята вяра ми казва обратното: че светът е сътворен от Бога, че той е съвършен до най-малката подробност. Но когато човеците се отвърнат от словото на пророците, равновесието между Бога и човека се нарушава и ще последва възмездие, точно толкова сигурно, както това, че след деня настъпва нощ.

Пелтие понечи да вметне нещо, но се отказа.

— Какъвто и дълг да имаш към виконт Транкавел, тази война не ни влиза в работата, Бертран. Ние с теб имаме по-висша цел. Свързва ни обетът, който сме дали. Точно той трябва сега да ни направлява и да предопределя решенията, които ще вземем. — Симеон се пресегна и шляпна Пелтие по рамото. — Затова, приятелю, пази гнева и меча си за битките, които можем да спечелим.

— Откъде знаеше? — попита другият мъж. — Чул ли си нещо?

Симеон прихна.

— Че си последовател на новата Църква ли? Не, не съм чувал нищо такова. Ако е рекъл Господ, ще го обсъдим друг път, сега не му е времето. Колкото и да ми се говори на богословски теми с теб, Бертран, имаме по-неотложни задачи.

Разговорът бе прекратен от появата на слугинята, която влезе с поднос топъл ментов чай и курабийки. Тя го остави на масичката пред двамата мъже, после отиде да седне на скамейката в ъгъла.

— Не се притеснявай — рече Симеон, забелязал, че Пелтие се смущава да говори в нейно присъствие. — Естир дойде с мен от Шартр. Говори на иврит, от френския знае само няколко думи. Изобщо не разбира вашия език.

— Чудесно.

Пелтие извади писмото на Хариф и го подаде на Симеон.

— Преди месец, по Петдесетница, и аз получих такова — сподели той, след като го прочете. — В него ме предупреждаваха да те чакам, макар че, да ти призная, мислех, че ще дойдеш по-рано.

Пелтие сгъна писмото и го прибра в кесията си.

— Значи книгите са още у теб, Симеоне? Тук, в къщата. Трябва да ги вземем...

Спокойствието в стаята беше нарушено от силно чукане по вратата. Естир веднага скочи и леко дръпнатите ѝ очи зашариха притеснено. След знака на Симеон тя излезе забързано в коридора.

— У теб ли са още книгите? — повтори вече припряно Пелтие, изведнъж разтревожен от изражението на евреина. — Не са се изгубили, нали?

— Не, не са, приятелю — подхвана той, но Естир ги прекъсна.

— Господарю, някаква жена моли да я пусна — съобщи тя на иврит толкова бързо, че Пелтие почти не долови смисъла.

— Каква жена?

Естир поклати глава.

— Не знам, господарю. Каза, че на всяка цена трябвало да се види с госта ти Пелтие.

— Сама ли си я оставила? — възкликна угрижено Симеон и се надигна.

Пелтие примига, не можеше да повярва на очите си. Дори мисълта за задачата, която е дошъл да изпълни, се изпари от главата му, щом видя Алаис на прага. Беше поруменяла, будните ѝ кафяви очи блестяха от решителност и притеснение.

— Извинявайте, че нахълтвам така — подхвана Алаис, като поглеждаше ту баща си, ту Симеон, — но ми се стори, че слугинята не иска да ме пусне.

Пелтие се доближи до дъщеря си и я прегърна.

— Не ми се сърди, че не те послушах, но се налагаше да дойда — каза тя.

— А тази очарователна дама е... — намеси се и Симеон.

Пелтие хвана Алаис за ръката и я заведе в средата на помещението.

— Ами да, съвсем забравих. Разреши, Симеоне, да ти представя дъщеря си Алаис, макар че не мога да ти кажа как и по какъв начин се е озовала тук, в Безие. — Младата жена сведе глава. — А това е най-скъпият ми, най-стар приятел — Симеон от Шартр, родом от светия град Йерусалим.

Лицето на евреина се нагъна в усмивка.

— Дъщерята на Бертран. Алаис. — Той стисна ръцете й. —
Добре дошла.

28.

— Ще ми разкажете ли за приятелството си? — помоли Алаис, след като седна на дивана до баща си. — Веднъж съм питала татко, но той не пожела да ми разправи.

Симеон беше по-стар, отколкото си бе представяла. Раменете му бяха смъкнати, а лицето му беше насечено от бръчки, карта на живот, в който е имало скръб и загуба, но и голямо щастие и смях. Веждите му бяха гъсти и рунтави, очите — бляскави, от което личеше, че евреинът има много пъргав ум. Къдравата му коса беше почти бяла, но дългата му брада, намазана с благовония и елей, още си беше черна като гарваново крило. Сега вече Алаис разбра защо баща ѝ е могъл да сбърка мъжа в реката със своя приятел. Стрелна с поглед ръцете му. Беше се оказала права. Върху левия си палец мъжът носеше същия пръстен като баща ѝ.

— Хайде, Бертран — рече Симеон. — Тя си е заслужила правото да чуе разказа. Толкова път е била!

Алаис почувства как баща ѝ застива до нея. Погледна го. Той беше свил устни.

„Ядосан е, сега вече е осъзнал какво съм направила.“

— Нали не си тръгнала без придружители чак от Каркасон? — попита я той. — Не си чак толкова глупава, че да тръгнеш на такъв път сама. Не ми се вярва да си се изложила на такава опасност, нали?

— Аз такава...

— Отговори.

— Стори ми се най-разумно...

— Най-разумно! — избухна баща ѝ. — От всички...

Симеон прихна.

— Пак си си същият кибритлия, Бертран.

Алаис хвана баща си за ръката и нежно се усмихна.

— Paige — рече търпеливо. — Както виждаш, съм здрава и невредима. Не ми се е случило нищо.

Той погледна издраните ѝ ръце. Алаис побърза да ги скрие под наметалото.

— Наистина не се е случило нищо. Това са само драскотини.

— Носеше ли оръжие?

Тя кимна.

— Разбира се.

— Къде е тогава...

— Реших, че не е разумно да ходя в този вид из улиците на Безие.

Алаис го погледна с невинни очи.

— Така си е — промърмори баща ѝ едва чуто. — И не ти се е случило нищо? Не си пострадала?

— Не, не съм — излъга тя.

Пелтие се свъси, макар да изглеждаше поомекнал.

— Как разбра къде сме?

— Научих от сина на владетеля на Курсан, Амиел дьо Курсан, който най-великодушно ме придружи дотук.

Симеон закима.

— По тези места той се ползва с много добро име.

— Пак си извадила късмет — промърмори Пелтие, който не искаше да сменя темата. — Извадила си страшен късмет, макар че си постъпила много, много глупаво. Можеха да те убият. Направо не ми се вярва, че...

— Бертран, канеше се да ѝ разкажеш как сме се запознали — вметна весело евреинът. — Камбаните спряха да бият, Съветът явно е започнал. Нямаме много време.

Пелтие беше все така напрегнат и смръщен.

— Добре де, добре. Щом и двамата настоявате — отпусна той рамене и по лицето му се изписа примирение.

— Той носи същия пръстен като теб, раге.

Пелтие се усмихна.

— Хариф привлякъл в светите земи Симеон преди мен, но там пътищата ни не се пресякоха. Надвиснала опасност Саладин да премине в настъпление с войската си и тогава Хариф изпратил Симеон в родния му град Шартр. След няколко месеца аз също поех натам, носех и трите пергаментата. Пътуването ми отне цяла година, но когато най-сетне се добрах до Шартр, Симеон ме чакаше там точно както ми беше обещал Хариф. — При тези спомени Пелтие пак се усмихна. — Да знаеш само колко неприятно ми беше след топлия светъл

Йерусалим да се озова в студа и влагата. Градът ми се стори ужасно мрачен и потискащ. Но ние със Симеон намерихме общ език още от самото начало. Задачата му беше да направи от свитъците три отделни книги. Докато той работеше, аз се възхищавах на неговите познания, на мъдростта и чувството му за хумор.

— Недей така, Бертран — промълви Симеон, макар Алаис да забеляза, че му е приятно от такива похвални думи.

— Колкото до Симеон — продължи Пелтие, — трябва да питаш него какво е видял у един неук, необразован войскар. Не ми е работа да съдя.

— Ти, приятелю, проявяваше желание да учиш, да слушаш — каза тихо евреинът. — С това се открояваше сред своите едновременци.

— Винаги съм знаел, че книгите трябва да се държат на различни места — подхвана отново Пелтие. — Веднага щом Симеон приключи, получих нареждане от Хариф да се върна в родното си място, където поех длъжността майордом на новия виконт Транкавел. Като се замисля сега, след толкова години, ми се струва невероятно, че не съм и попитал какво ще стане с другите две книги. Предполагах, че едната ще остане на съхранение при Симеон, макар че никога не съм го знаел със сигурност. А другата? Дори не попитах. Сега ме е срам, че не съм се поинтересувал. Но просто взех поверената ми книга и заминах на юг.

— Няма от какво да те е срам — възрази тихо Симеон. — Изпълнил си със силна вяра и голяма смелост каквото са те помолили.

— Преди да дойдеш, Алаис, ние тук говорехме за книгите.

Другият мъж се прокашля.

— За книгата — поправи го той. — У мен има само една.

— Моля? — скочи Пелтие. — Но от писмото на Хариф... Останах с впечатлението, че и двете все още са у теб. Или най-малкото, че знаеш къде да ги намерим.

Симеон поклати глава.

— Навремето бяха у мен, но това беше преди много години. „Книга Числа“ е тук. Колкото до другата, признавам, надявах се, че можеш да ми съобщиш нещо.

— Щом книгата не е у теб, у кого е тогава? — възкликна припряно Пелтие. — Реших, че когато си напуснал Шартр, си взел и двете.

— Да, взех ги.

— Е, и...

Алаис хвана баща си за ръката.

— Остави Симеон да обясни.

За миг Пелтие явно беше на път да избухне, после обаче кимна.

— Добре тогава — рече той нацупено. — Разказвай каквото имаш да разказваш.

— Колко прилича на теб дъщеря ти, приятелю — засмя се евреинът. — Малко след като ти замина от Шартр, Navigatairè ми предаде, че ще дойде пазител, който да прибере втората книга — „Книга Отвари“, но не съобщи кой точно е този човек. Започнах да чакам. Времето минаваше, аз остарявах, а все не идваше никой. После, през 1194 година, малко преди ужасния пожар, изпепелил катедралата и голяма част от Шартр, все пак се появи един мъж, християнин, рицар, представи се като Филип дьо Сен Море.

— Името ми е познато. Бил е в светите земи по същото време, по което и аз, но не сме се срещали. — Пелтие се намръщи. — Защо е чакал толкова дълго?

— Точно това, приятелю, се питах и аз. Сен Море ми даде по уговорения начин megei. Беше със същия пръстен, какъвто ние с теб имаме честта да носим. Нямах причини да се съмнявам в човека и въпреки това... — Симеон сви рамене. — Нещо в него ме смущаваше. Очите му шареха като на лисица. Не му вярвах. Не ми приличаше на човек, когото Хариф ще избере. В него нямаше чест. Затова въпреки знаците, с които трябваше да потвърди, че именно той е пратеникът, реших да го подложа на проверка.

— Как?

Думата се изплъзна от устата на Алаис още преди тя да се е усетила.

— Алаис — спря я баща ѝ.

— Не се притеснявай, Бертран. Престорих се, че не разбирам за какво става въпрос. Започнах да кърша ръце, държах се смирено, все едно се извинявам, и му заявих, че за жалост той очевидно ме бърка с някого. Сен Море извади меч.

— И така потвърди подозренията, че не е този, за когото се представя.

— Започна да ме заплашва и ми се нахвърли, но дойдоха моите слуги и той нямаше друг избор, освен да си тръгне. — Симеон се наведе напред и продължи шепнешком: — Веднага щом се убедих, че си е отишъл, увих книгите във вързоп стари дрехи и се скрих у едни съседни, семейство християни, за които бях сигурен, че няма да ме издадат. Не знаех какво да правя. Не бях сигурен. Дали онзи мъж беше самозванец? Или наистина беше пазител, но с покварено от сребролюбие и от обещанието за власт и богатство сърце? Дали ни беше предал? Ако беше вярно първото ми предположение, все още имаше вероятност истинският пазител да дойде в Шартр и да види, че съм заминал. Ако обаче бе вярно второто, усещах, че мой дълг е да разбера каквото мога. Дори сега не знам дали съм взел правилното решение.

— Направили сте каквото сте смятали за правилно — отбеляза Алаис, без да обръща внимание на баща си, който я предупреди с поглед да мълчи. — Никой не би могъл да стори повече.

— Не знам дали съм постъпил правилно, или съм сгрешил, но при всички положения останах там още два дни. После на река Йор беше намерен обезобразен труп на мъж. Очите му бяха избодени, езикът му бе отрязан. Плъзна мътва, че бил рицар на служба при най-големия син на Шарл д'Еврьо, чиито земи се намират недалеч от Шартр.

— Филип дьо Сен Море.

Симеон кимна.

— Всички решиха, че убийството е извършено от евреите. Веднага започнаха гонения. Аз бях удобна изкупителна жертва. Плъзна мътва, че ще дойдат да ме задържат под стража. Имало свидетели, които били видели Сен Море пред вратата ми, свидетели, които били готови да се закълнат, че сме се карали и сме си разменили удари. Това предопредели решението ми. Може би Сен Море наистина беше този, за когото се беше представил. Вече беше все едно. Поне според мен той беше убит заради онова, което бе открил за Трикнижието. Смъртта, начинът, по който Сен Море беше убит, ме убеди, че са замесени и други. И че тайната на Граала наистина е била предадена.

— Как успяхте да избягате? — полюбопитства Алаис.

— Слугите ми вече бяха заминали и аз се надявах, че са в безопасност. Крих се до следващата сутрин. Обръснах си брадата и

веднага щом отвориха градската порта, се измъкнах, предрешен като старица. С мен дойде и Естир.

— Значи не си бил в Шартр, докато са правели каменния лабиринт в новата катедрала? — попита Пелтие. Алаис забеляза изумена, че баща ѝ се усмихва, сякаш е казал шега, която разбират само те двамата. — Не си го виждал.

— Какъв е този лабиринт? — попита настойчиво тя.

Симеон се засмя и заговори само на Пелтие:

— Не, макар че, доколкото чувам, той изпълнява добре предназначението си. Мнозина са привлечени от този кръг, иззидан от камък. Гледат, търсят и не разбират, че под нозете им има лъже тайна.

— Какъв е този лабиринт? — повтори Алаис.

Те и този път не ѝ обърнаха внимание.

— Щях да те скрия в Каркасон. Щях да ти осигуря подслон и защита. Защо не дойде при мен?

— Повярвай, Бертран, едва ли има нещо, което да съм искал повече. Но забравяш колко различен беше Северът от земите на Окситания с тяхната търпимост. Не можех, приятелю, да пътувам свободно. По онова време евреите не живееха никак лесно. Бяхме под постоянно наблюдение, непрекъснато нападаха и плякосваха работилниците ни. — Той млъкна и си пое дъх. — Освен това нямаше да си простя никога, ако ги доведях при теб, които и да бяха те. Онази нощ, когато избягах от Шартр, няхах и представа накъде ще поема. Най-безопасно ми се струваше да се скрия, докато страстите се поуспокоят. В този случай пожарът измести на заден план всички други въпроси в съзнанието ми.

— Как се озовахте в Безие? — попита Алаис, решена и тя да участва в разговора. — Хариф ли ви изпрати?

Симеон поклати глава.

— Озовах се тук, Алаис, благодарение на случайността и на късмета, а не защото съм искал. Първо отидох в Шампан, където презимувах. През пролетта, веднага щом се стопи снегът, се отправих на юг. Имах щастието да настигна неколцина английски евреи, избягали от гоненията по техните земи. Те отиваха в Безие. Рекох си — защо и аз да не отида там? Градът се славеше с търпимостта си: евреите се радваха на доверие и авторитет, уважаваха ги заради знанията и уменията. Безие не беше далече и от Каркасон, а това

означаваше, че ще бъда наблизно, в случай че Хариф има нужда от мен. — Той се обърна към Бертран. — В Своята премъдрост Бог знае колко тежко ми е било да съзнавам, че си само на няколко дни път, но предпазливостта и благоразумието ми налагаха да не идвам при теб. — Както седеше, евреинът се наведе с блеснали очи напред. — Дори по онова време из дворците в Севера се декламираха стихове и се пееха песни. В Шампан трубадурите прославяха вълшебен бокал, животворен еликсир — прекалено близо до истината, за да бъдат пренебрегвани. — Пелтие кимна. И той беше чувал такива песни. — И така, като претеглих нещата, виждах, че е по-безопасно да стоя далеч. Нямах да си простя никога, приятелю, ако ги бях довел пред вратата ти.

Пелтие въздъхна тежко.

— Опасявам се, Симеоне, че въпреки усилията ти сме били предадени, макар че нямам сигурни доказателства. Убеден съм — има хора, които знаят, че сме свързани. Виж, не мога да кажа дали са наясно какво е естеството на тази връзка.

— Какво те кара да мислиш така?

— Преди седмица-две Алаис откри в река Од труп на мъж, на евреин. Гърлото му беше прерязано, беше отсечен и левият му палец. Не беше взето нищо друго. Нямах причини да си го мисля, но се сетих за теб. Казах си, че всъщност са искали да убият теб и са сбъркали човека. — Той замълча. — И преди това имаше предупредителни знаци. Прехвърлих част от отговорностите си на Алаис, в случай че ми се случи нещо и не успея да се върна в Каркасон.

„Сега е моментът да му кажеш защо си дошла.“

— Татко, понеже...

Той ѝ даде знак да не го прекъсва.

— Личи ли по нещо да са разбрали къде точно се намиращ, Симеоне? Онези, които са те търсили в Шартр, или други.

Евреинът поклати глава.

— Напоследък не. Дошъл съм на юг преди цели петнайсет години, но повярвай, през цялото това време не е имало и ден, когато да не съм очаквал да усетя върху гърлото си нож. Но иначе не съм забелязал нищо необичайно.

Алаис вече не издържаше да мълчи.

— Татко, онова, което искам да ти кажа, има връзка с въпроса. Трябва да ти съобщя какво се случи, след като ти напусна Каркасон. Моля те.

Когато Алаис приключи с разказа си, лицето на баща ѝ беше мораво. Младата жена се притесни, че той ще избухне. Пелтие не допусна да го успокоява нито дъщеря му, нито Симеон.

— Трикнижието е разкрито — разфуча се той. — Не може да има никакво съмнение.

— Успокой се, Бертран — отсече еврейнът. — Гневът само ти пречи да разсъждаваш трезво.

На улицата ставаше все по-шумно и Алаис се обърна към прозореца. Пелтие също вдигна глава.

— Камбаните пак започнаха да бият — рече той. — Трябва да се връщам в двореца. Виконт Транкавел ме чака. — Пелтие стана. — Ще помисля още върху онова, което ми каза, Алаис, и ще реша какво да правим. Засега трябва да насочим усилията си към заминаването. — Той се обърна към своя приятел. — И ти, Симеоне, ще дойдеш с нас.

Докато Пелтие говореше, еврейнът беше отворил богато украсената дървена ракла в дъното на стаята. Алаис се приближи малко. Отдолу на капака имаше алено кадифе, надиплено като балдахин.

Симеон поклати глава.

— Няма да тръгна с вас. Ще замина заедно с моите хора. Вземи това — при теб ще е на по-сигурно.

Алаис загледа как той пъха ръка и опипва дъното на раклата. Чу се щракване, после в долния край се отвори малко чекмедже. Когато еврейнът се изправи, държеше нещо, увито в тънка овча кожа.

Двамата мъже се спогледаха, после Пелтие взе от Симеон книгата и я скри под наметалото си.

— В писмото си Хариф говори за сестра в Каркасон — рече Симеон.

Пелтие кимна.

— Ако съм разбрал правилно думите му, приятелка на Noublesso. Не ми се вярва да е вложил по-дълбок смисъл.

— Именно жена, Бертран, дойде да вземе от мен втората книга — възрази тихо еврейнът. — Навремето и аз като теб отсъдих, че е пратена само да я пренесе, но в светлината на твоето писмо...

Пелтие отхвърли с движение на ръката предположението му.

— Не мога да повярвам, че Хариф ще посочи жена за пазителка, каквито и да са обстоятелствата. Не би поел такъв риск.

Алаис понечи да възрази, но се отказа. Симеон сви рамене.

— Не бива да изключваме и такава възможност.

— Добре де, що за жена беше? — попита нетърпеливо Пелтие.
— Приличаше ли на човек, от когото може да се очаква, че ще опази такава безценна вещ?

Евреинът поклати глава.

— Честно казано, не. Не беше с благородно потекло, но не беше и бедничка. Вече не беше на възраст, когато може да роди, макар да водеше със себе си дете. Беше тръгнала за Каркасон, но смяташе да се отбие и в родния си град Сервиан.

Алаис веднага наостри уши.

— Тези сведения са съвсем недостатъчни — възропта Бертран.
— Не ти ли каза името си?

— Не, а и аз не попитах, понеже тя ми показа писмо от Хариф. Дадох ѝ за из път хляб, сирене, плодове, после жената си замина.

Вече бяха стигнали до входната врата.

— Не искам да се разделяме — заяви внезапно Алаис, защото изведнъж я бе обзел страх за Симеон.

Той се усмихна.

— Всичко ще бъде наред, дете мое. Естир ще приготви нещата, които искам да взема със себе си в Каркасон. Ще се слея с множеството. Така ще бъде по-безопасно за всички ни.

Пелтие кимна.

— Еврейският квартал се намира на реката, източно от Каркасон, недалеч от предградието Сан Висан. Прати някого да ни съобщи, щом пристигнеш.

— На всяка цена.

Двамата мъже се прегърнаха, сетне Пелтие излезе на вече оживената улица. Алаис понечи да го последва, но Симеон я хвана за ръката и я задържа.

— Много смела жена си, Алаис. Изпълняваш дълга към баща си. И към Noublesso също. Но го дръж под око. С този избухлив нрав може да се отклони от пътя, а ни чакат тежки времена, когато ще се наложи да правим важен избор.

Алаис погледна през рамо и сниши глас, да не би да я чуе баща ѝ.

— На какво беше посветена втората книга, която онази жена е отнесла в Каркасон? Книгата, която трябва да открием.

— „Книга Отвари“ — рече евреинът. — Списък с билки и растения. На баща ти беше поверена „Книга Слова“, а на мен — „Книга Числа“.

„На всеки — според уменията.“

— Мисля, че това отговаря на въпроса ти — рече Симеон и я погледна многозначително изпод рунтавите си вежди. — Или може би потвърждава някаква твоя мисъл?

Алаис се усмихна.

— Benlèu.

Може би.

Целуна го, после се завтече да настигне баща си.

„Храна за из път. И вероятно дъска за рязане.“

Алаис реши засега да не разгласява предположението си, докато не се увери, макар още сега да беше сигурна, че знае къде ще намерят книгата. Най-неочаквано ѝ се изясниха милиардите връзки, оплели като паяжина живота им. Всички дребни знаци и намеци, които са пропуснали просто защото не са ги търсели.

29.

Докато бързаха през града, стана ясно, че великото преселение вече е започнало.

Към главната градска порта се изнасяха евреи и сарацини, някои пеш, други с каруци, натоварени с покъщнина, книги, карти, вещи, лихвари на коне с дисаги или кошници, ковчежета и везни, пергаментови свитъци. Алаис забеляза сред множеството и няколко християнски семейства.

Дворът на палата беше озарен от ослепително бялото сутрешно слънце. Докато минаваха през портата, Пелтие с облекчение разбра, че Съветът още не е приключил.

— Някой друг знае ли, че си тук? — попита той.

Алаис застина като попарена — ужаси се при мисълта, че изобщо не се е сетила за Гилем.

— Не. Дойдох право при теб.

Подразни се от злорадството, появило се на лицето на Пелтие. Той кимна.

— Изчакай ме. Ще уведомя виконт Транкавел, че и ти си тук, и ще помоля за разрешение да се върнеш заедно с нас. Трябва да кажем и на съпруга ти.

Изведнъж дворът се огласи от викове, нареждания и заповеди, а слугите хукнаха да доведат конете на господарите си. В миг дворецът се превърна от седалище на управлението в средоточие на гарнизон.

Алаис чу сред врявата, че някой я вика. Гилем. Сърцето ѝ подскочи.

— Алаис! — възкликна той невярващо. — Как? Какво правиш тук?

С широка крачка си запроправя път през навалищата, докато накрая я вдигна на ръце и я притисна толкова силно до себе си, че я остави без дъх. За миг това, че Алаис го вижда, че усеща миризмата му, заличи от съзнанието ѝ всички други мисли. Всичко беше забравено, всичко беше простено — толкова силно ѝ подействаха очевидната му радост и щастие, че я е срещнал. Алаис стисна очи и си

представи, че са сами, че са се върнали в замъка Контал и всички изпитания и перипетии от последните няколко дни са били само кошмар.

— Как само ми липсваше — рече Гилем и започна да я целува по врата и ръцете.

Алаис се смръщи.

— Какво има, mon cor?

— А, нищо — побърза да отвърне тя.

Гилем вдигна наметалото и видя синините по рамото ѝ.

— Нищо ли! Как, да го вземат мътните...

— Паднах — уточни Алаис. — Ударих си най-силно рамото. Боли ме. Но ти не се притеснявай.

Гилем я погледна разколебан, разкъсван между загрижеността и съмненията.

— Така ли си запълваш часовете, докато мен ме няма? — рече той и в очите му проблеснаха подозрения. Отстъпи назад. — Защо си тук, Алаис?

Тя трепна.

— За да предам нещо на баща си.

Още щом изрече думите, Алаис си даде сметка, че не е трябвало да ги казва. Неописуемата ѝ радост тутакси беше изместена от тревога. Гилем се свъси.

— Какво?

Умът ѝ даде засечка. Какво ли е щял да каже баща ѝ? Как да се оправдае тя?

— Аз такава...

— Какво да му предадеш, Алаис?

Младата жена затаи дъх. Повече от всичко на света искаше между двамата да има доверие, но тя беше обещала на баща си да мълчи.

— Messire, извинявай, но не мога да кажа. Беше предназначено само за неговите уши.

— Не можеш, или не искаш да ми кажеш?

— Не мога, Гилем — отвърна тя разкаяно. — И наистина съжалявам.

— Той ли прати да те повикат? — подвикна вбесен мъжът ѝ. — Той ли прати, без да поиска разрешение от мен?

— Никой не е пращал да ме викат — изкрещя Алаис. — Сама дойдох.

— И въпреки това не искаш да ми кажеш защо.

— Умолявам те, Гилем. Не ме карай да престъпвам думата, която съм дала на баща си. Моля те. Опитай се да ме разбереш.

Той я сграбчи за ръцете и я разтърси.

— Не искаш да ми кажеш, така ли? — Гилем се засмя горчиво. — Само като си помисля, въобразявал съм си, че имам право... Какъв глупак съм бил!

Алаис се помъчи да го спре, но той вече крачеше през множеството.

— Гилем! Чакай!

— Какво има?

Младата жена рязко се обърна и видя баща си.

— Мъжът ми се разсърди, задето не искам да му се доверя.

— Каза ли му, че аз съм забранил?

— Опитах, но той не искаше да ме изслуша.

— Няма право да иска от теб да нарушиш даденото обещание — каза мрачно Пелтие.

Алаис не се сдържа.

— Много те уважавам, раіге, но Гилем има всички права. Той ми е мъж. Заслужава да му се подчинявам и да съм му вярна.

— Не си му изменила — напомни нетърпеливо Пелтие. — Ще му мине. Сега не е нито времето, нито мястото за това.

— Много е чувствителен. Не забравя лесно обидите.

— Всички сме такива — напомни баща ѝ. — Всички сме чувствителни. Но ние, останалите, не допускаме чувствата да замъгляват здравия ни разум. Хайде, Алаис. Не се занимавай с това. Гилем е тук, за да служи на своя господар, а не да се притеснява за жена си. Убеден съм, че ще се сдобрите веднага щом се приберем в Каркасон. — Той я целуна по главата. — Нека страстите се уталожат. А сега доведи Тату. Трябва да се приготвиш за път.

Тя се обърна бавно ѝ тръгна след него към конюшните.

— Нали ще поговориш с Ориан за участието ѝ във всичко това? Сигурна съм, че тя знае поне нещо от онова, което ми се случи.

Пелтие махна с ръка.

— Убеден съм, че преценката за сестра ти е погрешна. Вие двете сте в обтегнати отношения прекалено дълго и аз допуснах това, защото смятах, че ще отmine.

— Извинявай, татко, но според мен ти не си даваш сметка що за човек е тя.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Склонна си да съдиш Ориан прекалено строго, Алаис. Сигурен съм, че се е грижила за теб от най-благородни подбуди. Питала ли си я? — Алаис се изчерви. — Ето на. По лицето ти познавам, че не си. — Той отново замълча. — Тя, Алаис, ти е сестра. Длъжна си да се отнасяш по-добре с нея.

Този несправедлив укор само разпали още повече гнева, тлеещ в гърдите ѝ.

— Не аз...

— Ако имам възможност, сам ще поговоря с Ориан — отсеке баща ѝ, с което даде да се разбере, че темата е изчерпана.

Алаис пламна, но се сдържа и не каза нищо. Още от малка знаеше, че е любимка на баща си, и осъзнаваше, че именно защото не обича Ориан, той изпитва угризения на съвестта и е сляп за недостатъците и грешките ѝ. Виж, на Алаис възлагаше по-големи надежди.

Разстроена, тя тръгна до него.

— Ще се опиташ ли да издириш хората, взели merel? Мислил ли си...

— Стига, Алаис. Докато не се приберем в Каркасон, не можем да направим нищо. А сега дано Бог ни даде бързина и късмет, за да стигнем скоро у дома. — Пелтие спря и я погледна. — И се моли Безие да устои на нашествениците.

30.

Каркасон

Вторник, 5 юли 2005 година

Докато се отдалечаваше с колата от Тулуза, Алис се усети поободрена.

Магистралата — съвсем права, сякаш прокарана с конец, — минаваше през плодородни земи. От време на време Алис зърваше ниви със слънчогледи, клюмнали от слънцето на късния следобед. Почти през цялото време отстрани на магистралата се виждаха релсите на високоскоростната железница. В сравнение с планините и хълмистите долини на Ариеж пейзажът тук ѝ се струваше поопитомен.

Навлезе в департамент Од. На кафява табела за исторически забележителности пишеше: „Vous êtes en Pays Cathare“^[1]. Алис се усмихна. Земите на катарите. Ясно беше, че областта определя себе си не само през призмата на настоящето, но и на миналото си. И то не само Фоа, а и Тулуза, Безие и самият Каркасон, всички големи градове на Югозапада още живееха в сянката на събития, разиграли се преди близо осем столетия. На тях бяха посветени книги, сувенири, пощенски картички, видеофилми, цяла туристическа индустрия.

Пътните знаци сякаш привличаха Алис към Каркасон.

Беше притеснена и развълнувана, странно уплашена, докато минаваше през сиви промишлени предградия и между складове. Вече беше наблизил, чувстваше го.

Светофарът светна зелено и Алис се устреми напред, понесена от потока автомобили, за да мине по обиколни пътища и мостове, после най-неочаквано се озова отново извън града.

Изкачи се на билото на хълма и ето че пристигна.

Средновековният Град беше много по-внушителен, отколкото си беше представяла, по-величествен и съвършен. Отдалеч, на фона на рязко откроените морави планини, приличаше на приказно царство, което се рее в небето.

Алис се влюби в него от пръв поглед.

Спря и слезе от автомобила. Имаше два обръча крепостни стени, вътрешен и външен. Младата жена зърна катедралата и замъка. Над всичко се издигаше правоъгълна симетрична кула, много тънка, много висока.

Паметта ѝ предостави думите, които ѝ бяха нужни. „Да пристигнеш, откъдето сме тръгнали, и да познаеш за пръв път мястото.“

Едва сега Алис разбра какво всъщност е имал предвид Елиот.

---

[1] Вие сте в страната на катарите. — Б.пр. ↑

31.

Юридическата кантора на Пол Отие се намираше в сърцето на Долния град в Каркасон.

През последните две години той се бе утвърдил още повече като адвокат и успехът му бе намерил отражение и в самата кантора. Тя се помещаваше в сграда от стъкло и стомана, проектирана от прочут архитект. Беше с изискан покрит вътрешен двор и с атриум с градина, отделяща кабинетите и коридорите. Всичко беше ненатрапчиво и стилно.

Отие беше в кабинета си на четвъртия етаж. Огромният западен прозорец гледаше към катедралата „Свети Михаил“ и към казармите на парашутния полк. Стаята беше отражение на самия човек: подредена, интериорът бе с точно премерено съотношение между богатство и общоприет добър вкус.

Цялата външна стена на кабинета беше остъклена. По това време на деня щорите бяха спуснати, за да предпазват от слънцето на късния следобед. Другите три стени бяха покрити със снимки, разрешителни и удостоверения, сложени в рамки. Имаше и няколко стари карти, при това оригинали. На някои беше изобразен пътят на кръстоносците, от други се виждаше как през вековете са се променяли границите на Лангедок. Хартията беше жълта, на места червеното и зеленото мастило бяха избелели.

Пред прозореца имаше дълго широко писалище, проектирано специално за кабинета. По него нямаше почти нищо, освен голям бележник с кожена подложка и няколко снимки в рамки, едната от които беше студиен портрет на бившата жена на Отие и на двете му деца. Клиентите се чувстваха по-сигурни, ако видеха свидетелства за устойчивост и семейни ценности, затова Отие държеше фотографията на видно място.

Имаше още три снимки: негов портрет на двайсет и една години, малко след като завърши Националното училище по администрация в Париж, как се здрависва с водача на Националния фронт Жан-Мари льо Пен, втората беше правена в Компостела, а на третата, от миналата

година, се беше фотографирал с абата на Сито по случай последното му, най-голямо дарение за Христовото братство.

Всяка от снимките му напомняше колко далеч е стигнал.

Телефонът на бюрото иззвъня.

— Oui? — Секретарката му съобщи, че посетителите са дошли.
— Прати ги горе.

Жавие Доминго и Сирил Бресар бяха бивши полицаи. Бресар беше уволнен през 1999 година за оказано насилие по време на разпит на заподозрян, а Доминго — една година по-късно по обвинения в сплашване и взимане на подкупи. И двамата бяха отървали затвора благодарение на умелата защита на Отие. Оттогава работеха за него.

— Е? — подхвана той. — Ако имате някакво обяснение, сега е времето да го споделите с мен. — Те затвориха вратата и застанаха мълком пред писалището. — Не? Нямате какво да кажете? Не е зле да се помолите Био да не се събуди и да не си спомни кой е бил зад волана.

— Няма да се събуди, господине.

— Изведнъж си станал лекар, а, Бресар?

— Днес състоянието му се е влошило.

Отие се обърна с гръб към тях и с ръце на кръста, се загледа през прозореца към катедралата.

— Е, какво ще ми съобщите?

— Био й предаде бележка — отговори Доминго.

— Която е изчезнала — подметна ехидно адвокатът — заедно със самото момиче. Защо си дошъл, Доминго, щом нямаш какво да ми съобщиш? Защо ми губиш времето?

Доминго поруменя до грозно червено.

— Знаем, господине, къде е жената. Днес Сантини я е засякъл в Тулуза.

— Е, и?

— Преди около час е напуснала града — допълни Бресар. — Прекарала е следобеда в Националната библиотека. Сантини ще ни прати по факса списък със забележителностите, които е посетила.

— Следите ли колата? Или искам прекалено много?

— Да, проследихме я. Жената е тръгнала за Каркасон.

Отие седна на стола и ги изгледа през огромното писалище.

— Значи сега ще отидеш и ще я причакаш пред хотела, нали, Доминго?

— Да, господине. Кой хотел?

— Срещу Нарбонската порта — тросна му се адвокатът. — Не искам тя да разбира, че я следим. Претърсете стаята, колата, всичко, но внимавайте жената да не усети.

— Търсим ли нещо друго, освен пръстена и бележката?

— Една книга — отговори Отие, — приблизително с такава големина. С твърди корици, с кожени връзки. Много ценна е, внимавайте. — Той бръкна в една от папките върху писалището и метна през плота снимка. — Прилича на тази тук. — Предостави на Доминго няколко секунди — да разгледа снимката, после пак я дръпна към себе си. — Ако няма друго...

— Една от сестрите в болницата ни даде това — побърза да каже Бресар и подаде листче хартия. — Било е в джоба на Био.

Отие го взе. Беше квитанция за колет, пратен надвечер в понеделник от централната поща на Фоа на адрес в Каркасон.

— Коя е Жан Жиро? — попита адвокатът.

— Бабата на Био по майчина линия.

— Дали още му е баба? — промълви тихо Отие. Пресегна се и натисна бутона на вътрешната връзка върху бюрото си. — Орели, трябва ми сведения за Жан Жиро. Ж-и-р-о. Живее на улица „Гаф“. Възможно най-бързо. — Той се облегна на стола. — Бабата знае ли какво е сполетяло внука ѝ?

С мълчанието си Бресар отговори на въпроса му.

— Разбери — нареди рязко адвокатът. — Сега, като се замисля, докато Доминго е на гости на доктор Танър, не е зле ти да отидеш и да поразгледаш къщата на госпожа Жиро, но без да те забележат. Ще те чакам на паркинга пред Нарбонската порта след... — Той си погледна часовника. — След половин час.

Вътрешният телефон извъня отново.

— Какво стоите? — подвикна Отие и ги отпрати с ръка. Изчака вратата да се затвори след тях и попита: — Оуі, Орели? — Докато слушаше, започна да си играе със златното кръстче около врата си. — Тя обясни ли защо иска да измести срещата един час напред? Разбира се, че е неудобно — прекъсна той извиненията на секретарката си.

Извади от джоба на самото си клетъчния телефон. Нямаше съобщения. Досега жената винаги се беше свързвала направо с него.

— Налага се да изляза, Орели — рече Отие. — На път за къщи ми остави в апартамента сведенията за Жиро. Преди осем часа.

После грабна от облегалката на стола самото си, извади от чекмеджето чифт ръкавици и излезе.

Одрик Бейар седеше на малкото писалище в стаята у Жан Жиро. Зад него имаше тясно старовремско легло с табли с дърворезба.

Жан му беше предоставяла стаята преди много години и при нужда тя винаги беше отворена за него. Жената го беше трогнала изключително много. Бе подредила екземпляри на всичките му трудове и публикации върху дървената етажерка над леглото.

В началото на дългото им приятелство Жан все се заяждаше с него, че не признава друго, освен писалката, мастилото и хартията. Той само се усмихваше и отвърщаше, че е прекалено стар, за да променя навиците си.

Сега обаче промяната май беше неизбежна.

Бейар се облегна на стола и се замисли за Жан и за приятелството им, което означаваше толкова много за него. През живота си беше срещал добри хора, но с Жан беше по-особено. Тъкмо тя му беше помогнала да издири Грейс Танър.

Тракането на тенджери в кухнята прекъсна мислите му. Взе писалката и усети как годините сякаш се стопяват. Отново се почувства млад.

Най-неочаквано думите сами изникнаха в съзнанието му и той започна да пише. Писмото беше кратко и делово. Одрик попи с попивателната лъскавото мастило и внимателно сгъна хартията на три. Веднага щом научеше адреса на жената, можеше да прати писмото.

След това всичко вече щеше да бъде в нейни ръце. Само тя можеше да реши.

— Si es atal es atal.

Да става каквото има да става.

Телефонът извъня. Бейар отвори очи. Чу, че Жан вдига, после се разнесе писък. В началото Бейар помисли, че е някъде откъм улицата. Сетне слушалката се удари в пода.

— Какво има, Жан? Какво се е случило? Кой се обади по телефона?

Тя го погледна неவிждащо.

— Ив е ранен.

Одрик се вторачи в нея ужасен.

— Кога?

— Снощи. Блъснала го е кола, шофьорът е избягал. Чак сега са успели да открият Клодет. Тя ми се обади.

— Тежко ли е ранен?

Жан сякаш не го чу.

— Ще пратят човек, който да ме закара в болницата във Фоа.

— Кой ще прати? Клодет ли?

Жан поклати глава.

— От полицията.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Да — отговори тя след кратко колебание, после тръгна като сомнамбул към спалнята си.

Безсилен, стреснат от новината, Бейар се върна в стаята. Знаеше, че това не е случайно съвпадение. Погледна писмото, което току-що беше написал. Пристъпи крачка напред с мисълта, че докато е време, може да спре неизбежния низ от събития.

После отпусна ръка. Ако изгореше писмото, щеше да се обезсмисли всичко, за което се беше борил, всичко, което беше изтърпял.

Беше длъжен да извърви пътя докрай.

Свлече се на колене и започна да се моли. В началото отколешните думи едва излизаха от устата му, но скоро вече се лееха и го свързваха с всички, изричали ги някога.

Отвън се чу клаксон и Бейар се върна в настоящето. Изправи се с усилие, чувстваше се скован и уморен. Пъхна писмото в горния си джоб, свали сакото от закачалката на вратата, после отиде да вземе Жан.

Отие спря на един от големите обществени паркинги срещу Нарбонската порта. Наоколо гъмжеше от чужденци, въоръжени с пътеводители и фотоапарати. Презираше всичко това, експлоатацията на историята и безумната комерсиализация на неговото минало — колкото да се позабавляват разни японци, американци и англичани. Ненавиждаше реставрираните стени и фалшивите кули от сив аспид, това измислено минало, опаковано за глупаци и неверници.

Както се бяха разбрали, Бресар го чакаше и набързо му докладва. В къщата нямало никого, до нея се стигало лесно през градините отзад. Според съседите преди петнайсетина минути била минала полицейска кола, която взела госпожа Жиро. С нея се качил и някакъв възрастен мъж.

— Кой?

— Виждали са го и преди, но никой не знае как се казва.

След като отпрати Бресар, Отие се запуска по хълма.

Не след дълго излезе откъм задната страна на къщата на Жиро. Фасадата беше боядисана в пепелявожълт цвят. През незаклучената портичка се влизаше в градина с плочник.

Остъклената задна врата имаше навес, покрит с пълзящи растения. Отие надзърна и видя, че освен ключа в ключалката вратата е прихваната долу и горе и с райбери. За да не оставя улики, той потърси откъде другаде може да влезе.

До френските прозорци имаше малко кухненско прозорче, горното крило на което беше отворено. Отие надяна латексовите ръкавици, пъкна ръка в процепа и завъртя дръжката. Заяждаше, а пантите изскърцаха, докато отваряше и долната част на прозореца. Когато отворът стана достатъчно широк, той се покатери и се озова в леденостуден килер.

Лъкна го миризма на маслини и на стар хляб.

Премина в хола. В ъгъла имаше писалище със стара електрическа пишеща машина. Той я включи, машината забръмча и се съживи. Адвокатът сложи лист хартия и натисна два-три клавиша. Придърпа машината напред и се зае да претърсва отделенията за писма. Нищо не привлече вниманието му. Прерови чекмеджетата. В първите две не откри кой знае какво — писалки, кламери, пликове, марки и купчина листове. В най-долното имаше само един малък дебел плик. Беше с пощенското клеймо на Ариеж: 18:20 ч., 4 юли 2005 г.

Отие бръкна вътре. Откри само квитанция, потвърждаваща, че в осем и половина госпожа Жиро е получила колетна пратка. Квитанцията беше същата като копието, дадено му от Доминго.

Отие я пъхна във вътрешния джоб на самото си.

Това не доказваше по безспорен начин, че Био е взел пръстена и го е пратил на баба си, но все пак сочеше натам. Отие продължи да издирва самия пръстен. След като огледа целия първи етаж се качи горе. Вратата на задната стая се падаше точно срещу стълбите. Това очевидно беше спалнята на самата Жиро. Отие претърси гардероба и чекмеджетата на шкафчето. Всичко беше старателно сгънато и подредено, с лек мирис на розова вода.

Пред огледалото на тоалетката имаше кутийка за накити. Вътре имаше две брошки, наниз пожълтели перли и златна гривна, няколко чифта обици и сребърно кръстче. Венчалната халка и годежният пръстен бяха пъхнати в протрития червен филц, личеше, че Жиро ги вади рядко.

За разлика от първата, втората спалня беше почти празна — единично легло и писалище с настолна лампа. На Отие му хареса. Стаята му напомни голите килии в абатството.

Личеше, че съвсем наскоро тук е имало някой. На нощното шкафче стоеше чаша с вода и стихосбирка на окситанския поет Ръоне Нели. Отие се приближи до писалището. Отгоре бяха оставени старовремска писалка и шишенце мастило, няколко листа дебела хартия и попивателна.

Адвокатът направо не повярва на очите си. Някой беше седял зад писалището и беше писал писмо на Алис Танър. Името се четеше съвсем ясно.

Отие обърна попивателната и се опита да разчете и подписа. Почеркът беше особен и някои букви се сливаха, той обаче продължи да упорства.

Сгъна грубата попивателна и също я пъхна в горния джоб на самото си. Тъкмо тръгваше, когато погледа му привлече късче хартия на пода. Отие го вдигна. Беше парче от билет за влак с днешна дата. Ясно се четеше Каркасон.

Камбаните на „Сен Жиме“ му напомниха, че разполага със съвсем малко време. Хвърли последен поглед наоколо и излезе, откъдето беше влязъл.

След двадесет минути вече седеше на балкона в апартамента си на Ке дьо Пешру с изглед към реката и към средновековния Град. На масичката до него имаше бутилка „Шато Вилрамбер Муро“ и две чаши. На коленете си адвокатът държеше папката със сведенията за Жан Жиро, които неговата секретарка беше събрала през последния час. В друга папка беше предварителното заключение на съдебния антрополог за скелетите, намерени в пещерата.

Отие се позамисли, сетне извади няколко страници от папката на Жиро. Пак залепи плика, наля си чаша вино и зачака посетителката.

32.

От единия до другия край на високия бряг при Ке дьо Пешру имаше метални пейки с изглед към Од, по които седяха мъже и жени. Ширналите се, добре поддържани тревни площи в парка бяха разделени от ярки цветни лехи и утъпкани пътеки. Крецящите лилави, жълти и оранжеви цветове, в които бяха боядисани детските площадки, се вписваха чудесно в буйните багри на цветята.

Мари-Сесил беше очаквала точно това: квартал, който не бие на очи. Докато се взираше в блока на Пол Отие, усети, че някой я наблюдава. Погледна нагоре и видя, че на балкона на последния етаж стои мъж, подпрял се с две ръце на перилата от ковано желязо. Взираше се в колата. Тя се подсмихна. Позна лицето от снимките. От такова разстояние ѝ се стори, че на живо той е много по-интересен.

Шофьорът ѝ натисна звънеца. Мари-Сесил видя как Отие се обръща, после изчезва вътре в апартамента. Когато шофьорът отвори вратата на автомобила, Отие вече стоеше на входа и чакаше да я посрещне.

Тя бе подбрала внимателно какво да облече: светлокафява рокля без ръкави и сако в същия цвят — много изчистени, много стилни.

Отблизо първите ѝ впечатления се потвърдиха. Отие беше висок и строен, беше облечен в спортен, но добре скроен костюм и бяла риза. Срсаната му назад коса открояваше изящните черти на бледото му лице. Втренчен поглед. Но под изисканата външност Мари-Сесил долови решимост.

Десет минути по-късно, след като бе приела да изпие чаша вино на терасата, тя вече усещаше, че знае с какъв човек си има работа. Усмихна се, после се наведе напред и угаси цигарата в тежкия стъклен пепелник.

— Добре, да се залавяме за работа. Според мен вътре ще ни бъде по-удобно.

Отие се дръпна встрани и ѝ направи път да влезе в хола.

— Още вино? Или предпочитате нещо друго?

— Мастика, ако ви се намира.

— Лед? Вода?

— Лед.

Мари-Сесил седна на един от тапицираните със светла кожа фотьойли, сложени под ъгъл от двете страни на масичката със стъклен плот, и загледа как Отие налива напитките.

Той ѝ подаде чашата и седна срещу нея.

— Благодаря — усмихна се тя. — И така, Пол. Ако не възразявате, бих искала да ми изложите събитията в тяхната точна последователност.

Дори и да се подразни, той не го показва с нищо. Мари-Сесил го наблюдаваше съсредоточено, докато адвокатът говореше, но разказът му беше ясен и точен и във всяко отношение се покриваше с онова, което той вече ѝ беше съобщил.

— А самите скелети? В Тулуза ли ги закараха?

— Да, във факултета по съдебна антропология към тамошния университет.

— Кога очаквате да научите нещо?

В отговор Отие ѝ подаде белия плик формат А4, оставен на масата. Направи го доста демонстративно.

— Вече? Бързо работите — изненада се тя.

— Помолих да ускорят нещата.

Мари-Сесил остави плика в скута си.

— Благодаря. Ще го прочета по-късно — рече тя благо. — Засега предпочитам вие да обобщите. Чели сте го, нали?

— Това е само предварителното заключение, тепърва ще получим резултатите от по-подробните изследвания — предупреди Отие.

— Разбрах — каза жената и се облегна на фотьойла.

— Костите са на мъж и на жена. Приблизително на седем-девет века. По мъжкия скелет има следи от незаздравели рани в горната част на тазобедрената кост, от което се предполага, че вероятно са били нанесени малко преди настъпването на смъртта. Има свидетелства и за по-стари, зараснали счупвания на дясната ръка и ключиците.

— Възраст?

— Зрял мъж, нито много млад, нито стар. На възраст някъде между двайсет и шейсет години. Същото важи и за жената. От едната страна на черепа има вдлъбнатина, причинена или от удар по главата,

или от падане. Жената е раждала поне веднъж. Има свидетелства и за зараснало след счупване дясно ходило и за незараснала фрактура на лявата ръка между лакътя и китката.

— Причина за смъртта?

— На този ранен етап антропологът още не е готов да изрази категорично становище, макар че според него ще бъде трудно да се посочи само една-единствена диагноза. Ако отчитаме за кое време става въпрос, и двамата вероятно са починали вследствие на раните си, на загубата на кръв и може би от глад.

— Нима той смята, че двамата още са били живи, когато са били погребани в пещерата?

Отие сви рамене, макар че на Мари-Сесил не ѝ убягна как в сивите му очи припламна любопитство. Тя извади от табакерата цигара и докато мислеше, я замачка между пръстите си.

— А предметите, намерени между телата? — попита Мари-Сесил и се наведе към Отие, за да ѝ запали цигарата.

— Пак същите предположения, но според антрополога те са някъде от времето между края на дванайсети и средата на тринайсети век. Светилникът върху жертвеника вероятно е малко по-стар и е изработен от маври, може би в Испания или още по на юг. Ножът е най-обикновен, за хранене. По острието е имало кръв. Предстои да се установи дали на животно или на човек. Кесията е кожена, изработена е от местни майстори, такива е имало много в Лангедок от онова време. По нищо не личи какво е имало вътре, ако изобщо е имало нещо.

Мари-Сесил се постара гласът ѝ да не трепва.

— Нещо друго?

— Жената, открила пещерата, доктор Танър, е намерила голяма катарамата от мед и сребро. Била е затисната под огромния камък на входа на пещерата. Според антрополога и катарамата е изработена по същото време, вероятно в Лангедок или в Арагон. В плика има нейна снимка.

Мари-Сесил махна с ръка.

— Катарамата, Пол, не ме интересува — отсече тя. Издиша на спирала тютюневия дим. — Искам обаче да знам защо не сте намерили книгата.

Жената забеляза как Отие стиска с дълги пръсти страничните облегалки на фотьойла.

— Не разполагаме с доказателства, че тя изобщо е била там — отвърна той спокойно. — Макар че кожената кесия със сигурност е достатъчно голяма, за да побере книга с размерите, които посочвате.

— А пръстенът? И за него ли се съмнявате, че е бил в пещерата? И този път Отие не се поддаде на предизвикателството.

— Обратното, сигурен съм, че е имало пръстен.

— Е?

— Бил е там, но някой го е взел в промеждутъка от намирането на пещерата до моето отиване там заедно с полицаите.

— Но вие нямате доказателства и за това — напомни вече по-остро Мари-Сесил. — Освен ако не греша и пръстенът не е у вас.

Тя загледа как Отие вади от джоба си листче хартия.

— Доктор Танър беше съвсем категорична — до степен да нарисува това — рече той и ѝ подаде листа. — Признавам, съвсем грубо е, но съответства доста точно на описанието, което направихте. Не мислите ли?

Мари-Сесил взе от ръката му рисунката. Размерът, формата и съотношението не бяха същите, но въпреки това се доближаваха до лабиринта върху пръстена, който тя държеше заключен в сейфа си в Шартр. Никой извън рода Дьо л'Орадор не го беше виждал от осемстотин години. Явно пръстенът в пещерата беше истински.

— Добра художничка — промълви Мари-Сесил. — Само тази рисунка ли е направила?

Сивите очи на Отие се впиха в нейните, без дори да трепнат.

— Има и други, но само тази представляваше интерес.

— Защо не оставите аз да преценя сама? — попита тя тихо.

— Съжалявам, госпожо Дьо л'Орадор, но съм взел само тази. Стори ми се, че другите нямат отношение. — Отие сви рамене, сякаш се извиняваше. — Освен това инспектор Нубел, следователят по делото, вече се беше усъмнил от интереса, който проявявам.

— Следващия път... — подхвана Мари-Сесил, но после замълча напред изречението. Угаси цигарата, като я натисна и завъртя толкова силно, че тютюнът се изсипа на ветрило. — Надявам се, че сте претърсили вещите на доктор Танър.

Адвокатът кимна.

— Пръстена го нямаше там.

— Той е малък. Танър лесно е могла да го скрие.

— Би могла — съгласи се Отие, — но според мен не го е направила. Ако го е откраднала, защо изобщо ще го споменава? Освен това — той почука с пръст върху хартията, — ако оригиналът е у нея, за какво ѝ е да го рисува?

Мари-Сесил погледна скицата.

— Удивително точна е, за да я е правила по памет.

— Съгласен съм.

— Къде е сега Танър?

— Тук. В Каркасон. Доколкото разбрах, утре има среща с някаква адвокатка.

— Във връзка с какво?

Отие сви рамене.

— Във връзка с някакво наследство, нещо от този сорт. В неделя би трябвало да се прибере със самолет.

Колкото повече говореше Отие, толкова повече се засилваха съмненията, които Мари-Сесил имаше още от предния ден, когато бе научила какво е било намерено. Нещо не се връзваше.

— Как доктор Танър е била включена в екипа археолози? — попита тя. — Някой я е препоръчал ли?

Отие беше изненадан.

— Доктор Танър всъщност не е била в екипа — отвърна той весело. — Сигурен съм, че ви споменах.

Жената стисна устни.

— Не сте го споменавали.

— Извинете — каза любезно адвокатът. — Бях сигурен, че съм. Доктор Танър е доброволка. Повечето археологически експедиции разчитат на хора, които да им помагат безвъзмездно, и когато е постъпила молба доктор Танър да се присъедини към екипа, не е имало причини да ѝ бъде отказано.

— Кой е подал молбата?

— Мисля, че Шийла О'Донъл — отговори с благ тон Отие, — вторият човек в ръководството на разкопките.

— Танър приятелка ли е на доктор О'Донъл? — попита Мари-Сесил, като се постара да скрие учудването си.

— И на мен, разбира се, ми мина през ума, че доктор Танър е могла да даде на нея пръстена. За съжаление не успях да я разпитам в понеделник, а сега, доколкото подочух, тя май е изчезнала.

— Какво? — подвижна рязко Мари-Сесил. — Кога? Кой знае за това?

— Снощи О'Донъл е била в хотела, нает от експедицията. Някой я е потърсил по телефона и малко след това тя излязла. Оттогава не я е виждал никой.

За да се поуспокои, Мари-Сесил запали поредната цигара.

— Защо ми се казва чак сега?

— Не съм знаел, че нещо толкова странично ще представлява интерес за вас. Извинявайте.

— Съобщено ли е в полицията?

— Още не. Доктор Брейлинг, ръководителят на експедицията, е дал няколко дни почивка на всички. Според него е напълно възможно... и вероятно О'Донъл просто да е заминала някъде, без да предупреди.

— Не искам да се забърква и полицията — отсече Мари-Сесил. — Наистина ще бъде много жалко.

— Напълно съм съгласен, госпожо Дьо л'Орадор. Доктор Брейлинг не е глупак. Ако смята, че О'Донъл е взела нещо от разкопките, едва ли е в негов интерес да намесва и властите.

— Мислите ли, че именно О'Донъл е откраднала пръстена?

Отие избегна въпроса.

— Мисля, че трябва да я издирим.

— Друго ви попитах. А книгата? Мислите ли, че тя е могла да вземе и нея?

Отие я погледна право в очите.

— Не съм сигурен дали книгата изобщо е била там. — Известно време той мълча. — Ако е била, не съм убеден, че О'Донъл е могла да я изнесе незабелязано от мястото на разкопките. Пръстенът е друго.

— Е, все някой я е изнесъл — тросна се ядно Мари-Сесил.

— Както казах, ако изобщо е била там.

Тя скочи, заобиколи масата и застава пред него. За пръв път забеляза нещо като тревога в сивите му очи. Наведе се и долепи ръка до гърдите му.

— Чувствам как сърцето ви бие — рече едва чуто. — Бие много ускорено. Защо ли, Пол? — Без да сваля очи от неговите, Мари-Сесил го притисна към фотьойла. — Не търпя грешки. Не обичам да не ме информират. — Дватама продължаваха да се гледат вторачено. — Разбрахте ли ме?

Отие не ѝ отговори. Тя и не го очакваше.

— Единственото, което се искаше от вас, бе да ми предадете предметите, които ми обещахте. Именно за това ви плащам. Намерете онова момиче, англичанката, ако се налага, се разберете с Нубел, останалото е ваша работа. Не ме занимавайте с него.

— Ако съм сторил нещо, с което съм оставил у вас впечатлението, че...

Мари-Сесил долепи пръсти до устните му и усети как той трепва от физическия допир.

— Не ме занимавайте.

Тя дръпна ръка и отстъпи, после излезе на балкона. Вечерта беше отмила цветовете от всичко, на фона на притъмнялото небе се открояваха само сградите и мостовете.

След миг до Мари-Сесил застана и Отие.

— Не се и съмнявам, че правите всичко по силите си, Пол — промълви тихо тя. Адвокатът се подпря на парапета до нея и за миг пръстите им се докоснаха. — В Каркасон има, разбира се, и други членове на Noublesso Veritable, които на драго сърце биха съдействали. Но тъй като дотук вие сте направили много...

Тя не довърши. Забеляза, че Отие напруга рамене и гръб, и разбра, че той е схванал предупреждението. Вдигна ръка, за да привлече вниманието на шофьора си, който чакаше долу.

— Бих искала да посетя лично връх Суларак.

— Ще останете ли в Каркасон?

Мари-Сесил прикри усмивката си.

— Да, няколко дни.

— Останах с впечатлението, че не искате да влизате в пещерата преди церемонията...

— Промених решението си — заяви жената и се обърна с лице към него. — Сега съм тук. — Тя се усмихна. — Трябва да се погрижа за някои неща, така че, ако ви е възможно да минете да ме вземете в един часа, ще имам време да прочета доклада ви. Отседнала съм в

хотел „Сите“. — Мари-Сесил влезе отново в хола, взе плика и го прибра в дамската си чанта. — *Bien. A demain*^[1], Пол. И сладки сънища.

Във фойето на хотела се стелеше дим от пури. По огромните фотьойли с кожена тапицерия и по махагоновите пейки с високи облегалки, тънещи в дискретен здрач, бяха насядали мъже в летни костюми и жени във вечерни тоалети, дошли да пийнат тук нещо след вечеря.

Мари-Сесил се качи бавно по огромното вито стълбище.

Влезе в апартамента, съблече се и се загърна в хавлията. Както винаги преди да си легне, се погледна в огледалото безпристрастно, сякаш разглеждаше произведение на изкуството. Прозрачна кожа, високи скули, характерният профил на рода Дьо л'Орадор.

Мари-Сесил прокара пръсти по лицето и шията си. Нямахше да допусне хубостта и да помръкне от отминаващите години. Ако всичко протечеше добре, тя щеше да постигне онова, за което бе мечтал дядо й. Щеше да надхитри старостта. Да надхитри смъртта.

Намръщи се. Щеше да го постигне само ако се намереха книгата и пръстенът. Тя вдигна телефона и набра.

— Франсоа-Батист? *C'est moi*^[2]. През последните двацет и четири часа търсил ли ме е някой? Не? Тя не ти ли се е обаждала? — Мари-Сесил зачака. — Току-що ми казаха, че тук има проблем. — Докато синът й говореше, тя забарабани с пръсти по ръката си. — По другия въпрос има ли някакво развитие? — Отговорът не съвпаднаше с очакванията й. — Национален или местен? — Мълчание. — Дръж ме в течение. Обади ми се, ако изникне нещо, ако ли не, се прибирам в четвъртък вечерта.

След като затвори, си позволи мислите й да я насочат към другия мъж в нейната къща. Уил беше много сладък, не й отказваше нищо, но връзката им вече се беше изчерпала. Той вечно имаше някакви претенции и започваше да я дразни с хлапашката си ревност. Все подпитваше. Точно сега на Мари-Сесил не й трябваша усложнения.

Освен това в къщата не биваше да има чужди хора.

Тя запали настолната лампа и извади заключението за скелетите, което й беше дал Отие, взе от куфара и досието на самия адвокат,

изготвено преди две години, когато той бе предложен за член на Noublesso Veritable.

Разлисти документа, макар да го познаваше доста добре. В студентските години на Отие към него са били отправени две обвинения в сексуален тормоз. Мари-Сесил предположи, че и двете жени са получили пари, защото към Отие не е имало съдебен иск. Знаеше се, че на проислямистки митинг е налетял на една алжирка, но и в този случай не е бил изправен пред съд, имаше доказателства, че в университета е бил съпричастен към антисемитски публикации, бившата му жена също твърдеше, че е упражнявал върху нея сексуален и физически тормоз, ала и този път не се беше стигнало до съд.

По-тревожни бяха редовните и все по-големи дарения, които Отие правеше за Христовото братство — йезуитите. През последните две години той все по-често се беше забърквал с фундаменталистки групировки, противопоставящи се на Ватикана и на модернизацията на Римокатолическата църква.

Според Мари-Сесил тези доказателства за крайни религиозни възгледи бяха в разрез с членството в Noublesso. Отие беше дал обет да служи на братството и дотук ѝ беше полезен. Беше организирал добре археологическите разкопки под връх Суларак и досега всичко вървеше добре, с изгледи да приключат бързо. Предупреждението, че някой в Шартр е издал тайната, бе дошло пак от един от неговите познати. Данните, които предоставяше, винаги бяха ясни и сигурни.

И все пак Мари-Сесил не му вярваше. Отие беше прекалено амбициозен. Въпреки успехите си през последните две денонощия той беше допуснал и провали. Не смяташе Отие за толкова глупав, че да укрие пръстена и книгата, но той не беше и от хората, които ще разрешат нещо да изчезне под носа им.

Мари-Сесил се поколеба, после набра втори номер.

— Искам да ти възложи нещо. Интересувам се от една книга с размери приблизително два̀сет на десет сантиметра, с кожена подвързия и кожени връзки. И от мъжки пръстен от камък, плосък отгоре, с тънка черта някъде по средата и изображение, изсечено от вътрешната страна. Не е изключено да има и малък диск с размери колкото едно евро. — Тя замълча. — Каркасон. Апартамент на Ке дьо Пешру и кантора на улица „Вердюн“. И двете се водят на името на Пол Отие.

-
- [1] Добре. До утре (фр.). — Б.пр. ↑
- [2] Аз съм (фр.). — Б.пр. ↑

33.

Хотелът на Алис беше точно срещу главната порта на средновековния Град. Закътан сред красиви градини, той не се виждаше от пътя.

Настаниха я в уютна стая на първия етаж. Алис разтвори широко прозорците, за да пусне вътре света. Понесоха се миризми на готвено с месо, на чесън и ванилия.

Разопакова си набързо багажа и си взе душ, после звънна отново на Шийла — по-скоро по навик. Пак никакъв отговор.

Въоръжена с пътеводител, тя излезе от хотела и тръгна към Града. Стръмни циментови стъпала я отведоха в малък парк, ограден от две страни с храсти и високи иглолистни дървета и чинари. В другия му край имаше ярко осветена въртележка от деветнайсети век с крещяща украса в стил *finde-siecle*^[1], която никак не се вписваше в сянката на средновековните укрепления от пясъчник. Беше покрита с навес на кафяви и бели ивици с нарисуван по него фриз с рицари, благородни девици и бели коне — всичко беше в розово и златисто. Дори гишетото за билети приличаше на панаирджийски павилион. Удари звънец и въртележката се задвижи, бавно бълвайки допотопната си механична песен. Децата се разпищяха.

Зад въртележката имаше гробища и Алис зърна сивите надгробни камъни, оградени от кипариси и тисове.

Застанала с лице към входа на Града, Алис спря за миг, преди да влезе. Вдясно имаше каменен стълб, от който гледаше каменно грозилеще с плоско, безмилостно лице. Явно беше реставрирано съвсем наскоро.

SUM CARCAS. Аз съм Каркас.

Господарката Каркас, царица на сарацините и жена на цар Ваалак, на която според преданието е наречен Каркасон, след като в продължение на пет години устоява на обсадата, наложена от Карл Велики.

Алис отиде до покрития подвижен мост, тесен и паянтов, направен от камък, вериги и дърво. Дъските изскърцаха и поддадоха

под краката ѝ. В рова отдолу нямаше вода, беше обрасъл с трева и диви цветя.

Мостът водеше към Lices^[2], широко пространство между външния и вътрешния обръч от укрепления. По стените вляво и вдясно имаше деца, които играеха с пластмасови мечове. Точно отпред беше Нарбонската порта. Докато минаваше под високия тесен свод, Алис вдигна очи. Отгоре добродушно я погледна каменна статуя на Богородица.

В мига, в който Алис мина през портата, я напусна всяко усещане за пространство. „Крос-Мервией“, главната улица, беше калдъръмена, много тясна и стръмна.

Високите постройки спираха шума. Чуваха се различни езици, викове и смях. По улицата запъпли кола — от двете ѝ страни имаше най-много по един разтег. Пред Алис изскачаха магазини за сувенири, където се продаваше всичко: пощенски картички и пътеводители, копия на мечове и щитове, порцеланови кукли, сапун, сувенири и прибори за хранене.

Алис излезе на главния площад „Марку“. Беше малък, запълнен от ресторанти.

Продължи нататък и застана пред огромната полукръгла стена, защитавала замъка Контал. Зад заключената внушителна порта бяха кулите и назъбените стени на замъка. „Крепост вътре в крепостта.“

Алис спря, осъзнала, че през цялото време е вървяла именно към това място. Към замъка Контал, където е живял родът Транкавел.

Тя надзърна през високата дървена порта. Във всичко наоколо имаше нещо познато, сякаш се завръщаше на място, където е била някога, преди много време. От двете страни на входа имаше стъклени будки за билети.

Алис се отдалечи от портата с обещанието, че утре пак ще дойде тук. Тръгна след знаците за Родезката порта. Тя беше вместена между две кули във формата на конска подкова. Алис заслиза по широките изтъркани стъпала.

Разликата във възрастта на вътрешните и външните стени личеше най-много именно тук. Външните укрепления, които, както Алис прочете, бяха строени през тринайсети и бяха реставрирани през деветнайсети век, бяха сиви, а камъните бяха приблизително еднакви. Злословниците сигурно щяха да кажат, че това е поредният знак колко

неумело е извършена реставрацията. На Алис ѝ беше все едно. Нея я вълнуваше духът на мястото. Вътрешната стена, в която влизаше и западната стена на самия замък Контал, беше иззидана от червените тухли, взети от останките от сгради на галите и на римляните, и от ронещ се пясъчник от дванайсети век.

След врявата вътре в Града Алис изпита умиротвореното чувство, че мястото ѝ е тук, сред тези планини и под този небосвод. Отпуснала ръце върху грапавата стена, гледаше надолу към реката и си представяше студения допир на водата между пръстите на краката си.

Чак когато започна да се мръква, тръгна отново към Града.

---

[1] Букв. краят на века, става въпрос за стила от края на XIX и началото на XX в. — Б.пр. ↑

[2] Ограда на крепост, оградено място (фр.). — Б.пр. ↑

34.

Каркасон

Юли 1209 година

Когато приближиха Каркасон, подкараха конете един след друг на дълга върволица. Отпред яздеше Реймон-Роже Транкавел, следван плътно от Бертран Пелтие. Отзад беше chevalier Гилем дю Ма.

На края заедно с духовниците яздеше и Алаис.

Беше тръгнала на път преди по-малко от седмица, а ѝ се струваше, че е минало много повече време. Знамената на Транкавел се вееха непокътнати на лекия ветрец. У дома се завръщаха всички, които бяха тръгнали на път, но по лицето на виконта се четеше мъка от провала на похода.

Щом приближиха портата, конете забавиха ход. Алаис потупа Тату по врата. Кобилата беше уморена, едната ѝ подкова беше паднала.

Когато минаваха под герба на Транкавел, окачен между двете кули на Нарбонската порта, ги посрещна огромно множество. Малчуганите подтичваха до конете и хвърляха по пътя им цветя. Жените размахваха от прозорците кърпички и знаменца, докато Транкавел водеше хората си по улиците към замъка Контал.

Тръгнаха по тесния мост, минаха и през Източната порта и Алаис изпита огромно облекчение. Парадният двор се огласи от приветствени викове. Към тях се втурнаха слуги, за да поемат конете на господарите си, други се разтичаха, за да затоплят банята, носачите се отправиха с кофи вода към кухнята, където се приготвяше угощение.

Сред гората от ръце и лица Алаис зърна Ориан. До нея стоеше слугата на баща ѝ Франсоа. Алаис се изчерви при мисълта как го беше измамила.

Забеляза, че Ориан оглежда множеството. Тя спря за миг поглед върху мъжа си, Жеан Конгост. По лицето ѝ проблесна презрение, после Ориан видя сестра си, от което явно ѝ стана неприятно. Алаис се престори, че не я е забелязала.

Като внимаваше да не удари натъртеното си рамо, слезе от Тату и подаде юздите на Амиел. Облекчението, че отново си е у дома, беше

преминало. Над нея като зимна мъгла се спусна тъга. Всички бяха в обятията на близки и роднини. Алаис затърси с поглед Гилем, но той не се виждаше никъде. „Вече е в банята.“ Нямаше го дори баща ѝ.

Алаис бавно премина в по-малкия двор. Искаше да се усамоти. Не можеше да се отърси от един стих на Реймон дьо Мирвал, макар че той я натъжаваше още повече: „Res contr’ Amor non es guirens, lai on sos poders s’atura“. Няма защита срещу любовта, ако тя реши да те подчини на силата си.

Когато бе чула за пръв път стихотворението, Алаис още не познаваше чувствата, изразени в него. Въпреки това беше седяла в Парадния двор и обвила с тънки ръце детските си колене, бе слушала как *trouvere*^[1] пее за сърцето, разкъсано на две, и бе доловила какво се крие зад думите.

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Ядосана, тя ги избърса с ръка. Нямаше да се остави на самосъжалението. Седна на една отдалечена пейка в сянката.

В дните преди да се оженят, двамата с Гилем често се бяха разхождали в Двора на Миди. По онова време дърветата се бяха покрили със злато, а земята беше застлана с килим от есенни листа. Алаис се питаше как да се сдобрят с Гилем. На нея ѝ липсваше умение, а на него — желание.

Ориан често не говореше с дни на мъжа си. После точно толкова бързо започваше да се държи мило и внимателно с Жеан — до следващия път. Алаис имаше малко спомени от брака на майка си и баща си, но светлината и мракът се бяха редували по същия начин и в него.

Не беше очаквала съдбата ѝ да бъде такава. Докато беше стояла с червеното було пред свещеника в параклиса и беше давала брачния обет под сиянието на трепкащите червени рождественски свещи, си мислеше — а дълбоко в себе си и досега смяташе, — че има любов, която продължава вечно.

Влюбените умоляваха как ли не нейната приятелка и наставница Есклармонд да им приготви отвари и китки, с които да спечелят или да си върнат любовта. Вино, подправено с ментови листа и пащърнак, незабравки, с които да се подклажда желанието, букети жълта иглика. Колкото и да уважаваше уменията на Есклармонд, Алаис отхвърляше

такова поведение като суеверни глупости. Не искаше да повярва, че любовта може да бъде купена и измамена толкова лесно.

Знаеше, че има и други, по-опасни начини. Черни магии, с които можеш да омаеш някого или да навредиш на неверния любим. Есклармонд я предупреждаваше да не прибягва до тази тъмна сила, очевидно проявление на властта на дявола. От толкова зло не може да излезе нищо добро.

Днес за пръв път в живота си Алаис започна да разбира какво тласка жените към такива отчаяни средства.

— Filha.

Алаис подскочи.

— Къде беше? — попита задъхан баща ѝ. — Търсих те навсякъде.

— Не съм те чула, раіге.

— Веднага щом виконт Транкавел се види с жена си и сина си, ще започне подготовката на Града. В дните напред няма да имаме време и дъх да си поемем.

— Кога очакваш да пристигне Симеон?

— След ден-два. — Пелтие се свъси. — Жалко, че не успях да го убедя да пътува с нас. Но според него, ако тръгне със сънародниците си, няма да бие толкова на очи. Може би е прав.

— И кога ще решите какво да правите, след като пристигне ли? — продължи да настоява Алаис. — Хрумна ми нещо...

Тя замълча.

— Какво? — попита той.

— А, нищо, само исках да попитам дали може и аз да присъствам на срещата ви със Симеон.

По набразденото от бръчки лице на Пелтие се мерна тревога. Алаис забеляза, че се колебае.

— След всичко, което направи досега, можеш да чуеш какво имаме да си казваме — заяви той накрая. — Но... — Пелтие вдигна пръст, за да я предупреди. — Нека сме наясно, само ще наблюдаваш. И дума не може да става да участваш активно в това дело. Няма да допусна отново да се излагаш на опасност.

Алаис усети как в нея се надига вълнение. „Ще го убедя да размисли, когато му дойде времето.“ Сведе очи и скръсти смирено ръце на коленете си.

— Разбира се, *paire*. Ще се съобразя с твоята воля.

Пелтие я стрелна с поглед, но смени темата.

— Искам да те помоля още нещо, Алаис. Докато не се е разчуло, че не сме успели да се споразумеем с Тулуза, виконт Транкавел ще ознаменува публично благополучното си завръщане в Каркасон. Днес господарката Агнес ще присъства на вечерната служба не в параклиса, а в катедралната църква в Сан Назари. — Известно време той мълча. — Искам да отидеш и ти с нея. Сестра ти също.

Алаис беше изумена. Макар че от време на време ходеше на службите в параклиса на замъка Контал, баща ѝ не се беше противопоставил на решението ѝ да не ходи на службите в катедралата.

— Знам, сигурно си уморена, но според виконт Транкавел сега е важно към поведението му — неговото и на най-близките му хора — да не се отправят нападки. Ако в *Ciutat* има съгледвачи, а аз не се и съмнявам в това, — не искаме духовните ни грешки, както те би могло да се изтълкуват неправилно, да стигнат до ушите на нашите врагове.

— Тук не става въпрос за умора — ядоса се тя. — Епископът на Рошфор и неговите свещеници са лицемери. Проповядват едно, а вършат друго. — Баща ѝ почервеня, Алаис не знаеше дали от гняв или от смущение. — И ти ли ще отидеш на тази служба? — попита тя настойчиво.

Пелтие избегна погледа ѝ.

— Ти ще ме разбереш — имам работа с виконт Транкавел.

Алаис го погледна разгневено.

— Чудесно — отсече тя. — Ще се подчиня на волята ти, *paire*. Но не очаквай да падна на колене пред изображението на един сломен човек, качен на дървен кръст, и да се моля.

За миг Алаис си помисли, че е прекалила. После за нейна изненада баща ѝ прихна.

— Точно така — отвърна той. — Не съм и очаквал такова нещо от теб. Все пак внимавай, Алаис. Не изразявай безразсъдно възгледите си. Може да ни чуят.

Алаис прекара следващите няколко часа в стаята си. За схванатия си врат и за рамото направи компрес от пресен див риган.

Междувременно слушаше добродушното дърдорене на своята прислужница Риксанд.

Според нея мненията за бягството на Алаис от замъка били различни. Някои се възхищавали от силата и храбростта ѝ. Други, сред които и Ориан, я укорявали. С припрените си действия Алаис била направила мъжа си за смях. И още по-лошо, заради нея походът можел да се провали. Алаис се надяваше, че Гилем не е на същото мнение.

— Но сега, господарке Алаис, вече не могат да говорят така — заяви Риксанд, докато чистеше остатъците от компреса. — Всички се завърнаха благополучно. И това ако не доказва, че Бог е на наша страна, не знам какво друго ще го докаже!

Алаис се усмихна едва-едва. Подозираше, че прислужницата ще види всичко в друга светлина, щом из Града плъзне новината как точно стоят нещата.

Докато вървяха от замъка Контал към Сан Назари, камбаните биеха, а небето беше изпъстрено с розово и бяло. Начело на шествието крачеше свещеник, който беше облечен в бяла сутана и държеше високо във въздуха златен кръст. Зад него бяха другите свещеници, монахините и монасите.

След тях вървяха господарката Агнес, жените на консулите и накрая придворните дами. Алаис от немай-къде крачеше редом със сестра си Ориан.

Тя не ѝ каза и дума. Както винаги, привличаше погледите и възхищението на множеството. Беше облечена в наситеночервена рокля с красив сърмено черен широк колан, пристегнат, за да подчертава тънкото ѝ кръстче и заоблените бедра. Черната ѝ коса беше измита и намазана с елей, ръцете ѝ бяха склучени благочестиво отпред, така че да открият кесията с подаянията, поклащаща се на китката ѝ.

Алаис предположи, че кесията ѝ е подарък от някой обожател, при това заможен, ако се съди от бисерите в горния край и девиза, извезан със сърмена нишка.

Под церемониалността и показността Алаис долавяше уплаха и съмнения.

Стресна се, когато Франсоа леко я потупа по ръката.

— Есклармонд се е завърнала — пошушна ѝ слугата. — Идвам направо оттам.

Алаис се извъртя рязко.

— Говори ли с нея?

Франсоа се поколеба.

— Всъщност не, господарке.

Тя веднага се откъсна от шествието.

— Отивам при нея.

— Не е ли по-благоразумно, господарке, да изчакате края на службата? — предложи той, като погледна вратата. Там на пост стояха трима монаси с черни качулки, които следяха кой присъства и кой не. — Ще бъде много неприятно, ако отсъствието ви се отрази на господарката Агнес или на баща ви. Може да се изтълкува като знак, че сте привърженица на новата Църква.

— Да, разбира се. — Тя се позамисли. — Но много те моля, предай на Есклармонд, че веднага щом се освободя, ще отида при нея.

Алаис топна пръсти в съда със светена вода и се прекръсти, в случай че някой я гледа.

Намери място в препълнения напречен неф — отдалечи се, доколкото беше възможно от Ориан, но така, че да не привлича вниманието. От окачените на тавана свещници, високо над нефа трепкаха свещи.

Епископът беше изненадан, че църквата отново е пълна, но въпреки това гласът му беше тих и почти не се чуваше в задушното помещение. Колко различно бе тук в сравнение с Църквата на Есклармонд и нейната простота.

С Църквата и на баща ѝ.

Bons Hommes поставяха вътрешната вяра над външната показност. На тях не им трябваша осветени постройките, суеверни обреди и унизително послушание. Те не се кланяха на образи, не се молеха на идоли и на уреди за изтезания. За *Bons Chrétien*s силата Божия беше заложена в словото. На тях им трябваша само книги и молитви, думи, изречени и прочетени на глас. Те смятаха, че спасението няма нищо общо с подаянията, мощите и неделните молитви, изречени на език, който разбираха само свещениците.

Според тях всички бяха равни в благодатта на Светия Отец: евреи и сарацини, мъже и жени, зверовете в полето и птиците в небето.

Те смятаха, че няма да има пъкъл, Ден на Страшния съд, защото с Божията благодат ще се спасят всички, макар че на мнозина им е съдено да живеят многократно на земята, докато влязат в Божието царство.

Алаис всъщност не беше присъствала на тяхна служба, но благодарение на Есклармонд познаваше словата на молитвите и обредите им. Най-важното бе, че в тези времена на сгъстяващ се мрак *Vons Chrétiens* бяха благочестиви хора, проявяващи търпимост, хора на мира, които славеха бога на светлината, вместо да треперят пред гнева на жестокия бог на римокатолиците.

Най-сетне Алаис чу думите на *Venedictus*^[2]. Точно сега беше моментът да се измъкне. Тя приведе глава. Бавно, за да не привлича вниманието, с долепени длани запристъпва към вратата.

Няколко мига по-късно вече беше свободна.

---

[1] Трубадур (окситански). — Б.пр. ↑

[2] Благословия (лат.). — Б.пр. ↑

35.

Къщата на Есклармонд беше в сянката на Валтазаровата кула.

Алаис се поколеба за миг, сетне почука по капациите на прозореца и загледа през голямото стъкло към улицата как приятелката ѝ се движи вътре. Беше облечена в обикновена зелена рокля и беше прихванала прошарената си коса отзад на опашка.

„Знам, че съм права.“

Алаис усети прилив на обич. Беше сигурна, че подозренията ѝ ще се окажат верни. Есклармонд я погледна. Веднага след това вдигна ръка и ѝ махна. Лицето ѝ се озари от усмивка.

— Алаис. Добре си дошла. Липсваше ни със Сажо.

Щом прекрачи прага на единствената стая, я лъхна познатата миризма на билки и подправки. На малкия огън в средата на помещението кипеше тенджерата с вода. До стената имаше маса, пейка и два стола.

Стаята беше разделена с тежка завеса. В предната част Есклармонд посрещаше дошлите за съвет. Сега нямаше никого и завесата беше вдигната. Виждаха се глинени гърнета, наслагани едно до друго по дългите рафтове. От тавана висяха връзки билки и китки изсушени цветя. На масата бяха сложени светилник и хаванче с чукало, същите, каквито имаше и Алаис. Бяха ѝ сватбен подарък от Есклармонд.

Над мястото за посетители имаше малка площадка, до която се стигаше по стълба и на която Есклармонд и Сажо спяха. Момчето беше горе и нададе вик, щом видя кой е дошъл. Завтече се надолу по стълбите и прегърна Алаис. Тутакси се впусна да ѝ описва всички неща, които е правил, виждал и чувал от последната им среща насам.

Разказваше сладкодумно, с много подробности и багри, и докато говореше, кехлибарените му очи проблясваха от вълнение.

— Трябва да предадеш нещо на един-двама души, *manhas*^[1] — каза Есклармонд, след като го остави да се наприказва. — Господарката Алаис ще те извини. — Сажо понечи да възрази, но спря,

забелязал изражението върху лицето на прабаба си. — Няма да ти отнеме много време.

Алаис разроши косата му.

— Наблюдателен си, Сажо, и имаш дар слово. Може би като пораснеш, ще станеш поет.

Той поклати глава.

— Искам да стана рицар, господарке. Искам да вода битки.

— Сажо — подхвана строго Есклармонд. — Чуй ме сега хубаво.

Тя назова по име двамата души, при които момчето трябваше да отиде, и му каза да им предаде, че след три ноци време в горичката източно от предградието Сан Микел ще дойдат двама съвършени от Алби.

— Сигурен ли си, че разбра? — Сажо кимна. — Браво на теб — усмихна се жената и го целуна по главата, после долепи пръст до устните си. — Запомни. Само на онези, които ти посочих. А сега върви. Колкото по-бързо тръгнеш, толкова по-бързо ще се прибереш и отново ще разправяш на господарката Алаис своите небивалици.

— Не те ли е страх, че някой ще го чуе? — попита Алаис, докато Есклармонд затваряше вратата.

— Сажо е разумно момче. Знае, че трябва да разговаря само с онези, за които е предназначено съобщението. — Тя затвори капаците на прозореца. — Някой знае ли, че си тук?

— Само Франсоа. Точно той ми каза, че си се върнала.

В очите на другата жена се мярна странен поглед, но тя си замълча.

— Най-добре е така. — Есклармонд седна на масата и покани и гостенката да се настанява. — Е, Алаис. Успешно ли беше пътуването ти до Безие?

Алаис поруменя.

— Значи си чула.

— Цял Каркасон знае. Всички говорят, кажи-речи, само за това. Притесних се, когато разбрах. Заминала си почти веднага след като те нападнаха.

— И за това ли знаеш? Не ми се обади и реших, че може би си заминала.

— Тук си бях. Дойдох в замъка още в деня, когато те намериха, но същият този Франсоа не ме пускаше да вляза. Сестра ти била

наредила никой да не припарва без нейно разрешение.

— Франсоа не ми е споменавал — сподели Алаис, озадачена от такъв пропуск. — Нито пък Ориан, макар че това не ме изненадва.

— Защо?

— През цялото време ме държи под око, но не защото ме обича, а защото явно крои нещо. — Известно време Алаис мълча. — Извинявай, Есклармонд, че не ти доверих какво смятам да правя, но нямаше време.

Есклармонд махна с ръка.

— Чакай да ти разкажа какво стана тук. Няколко дни след като ти напусна замъка, отнякъде се появи един мъж, който търсеше Раул.

— Раул ли?

— Момчето, което те е намерило в овощната градина. — Есклармонд се засмя горчиво. — След като те нападнаха, Раул се прочу: хвалеше се наляво и надясно, човек, като го слушаше, оставаше с впечатлението, че е сразил с голи ръце цялата Саладинова войска, за да спаси живота ти.

— Изобщо не се сецам кой е — поклати глава Алаис. — Как мислиш, дали е видял нещо?

Есклармонд сви рамене.

— Съмнявам се. Теб те нямаше повече от ден, когато се вдигна тревога. Ако Раул беше видял с очите си самото нападение, все щеше да се обади по-рано. Но както и да е. Та непознатият отишъл при Раул и го завел в кръчмата „Свети Йоан Евангелист“. Почнал да го черпи бира и да го ласкае. Колкото и да си придава важности и да дърдори, Раул си е момче, при това доста недосетливо, и когато Гастон тръгнал да затваря кръчмата, той вече не можел да стои на крака. Спътникът му предложил да го изпрати до тях.

— И?

— Раул така и не се прибрал. Оттогава не го е виждал никой.

— А мъжът?

— Изчезнал е сякаш вдън земя. В кръчмата разправял, че е от Алциона. Докато ти беше в Безие, аз отскочих дотам. Никой не е чувал за такъв човек.

— Значи оттук не можем да научим нищо.

Есклармонд поклати глава.

— Защо си била толкова късно на двора? — попита тя.

Гласът ѝ беше спокоен и не трепна, но беше угрижена.

Алаис ѝ разказа. Другата жена продължи да мълчи.

— Изникват два въпроса — каза тя накрая. — Първият е кой е знаел, че си била повикана при баща си, защото се съмнявам нападателите ти да са били случайно на двора. Вторият е кой стои зад нападението, ако приемем, че те са само изпълнителите на заговора.

— Не съм споменавала на никого. Така ме посъветва баща ми.

— При него те е повикал Франсоа.

— Да — призна Алаис, — но не ми се вярва той да...

— Всеки от слугите е могъл да го види, че идва в стаята ти, и да подслуша разговора. — Тя се вторачи в Алаис. — Защо отиде при баща си в Безие?

Есклармонд смени темата толкова неочаквано, че завари Алаис неподготвена.

— Даде ми една монета... — подхвана тя предпазливо, без да сваля очи от Есклармонд, — монета с изсечен върху нея лабиринт. Именно нея ми взеха крадците. След онова, което ми разказа баща ми, се притеснявах, че ако той не научи час по-скоро за случилото се, това може да осуети...

Тя замълча, не знаеше как да продължи. Есклармонд се усмихна.

— Каза ли му, Алаис, и за дъската за рязане? — попита тя тихо.

— Да, точно преди да замине и преди... преди да ме нападнат. Той беше много озадачен, особено след като споделих, че не знам откъде се е взела. — Тя замълча. — Но откъде знаеш, че аз...

— Сажо я е видял, когато ти е помагал да купиш сирене на пазара, и ми каза. Ти самата си забелязала, че той е доста наблюдателен.

— Странно е, че момче на единайсет години е обърнало внимание точно на това.

— Знае, че дъската е важна за мен — отвърна Есклармонд.

— Като *merel*.

Двете жени се погледнаха. Есклармонд се поколеба.

— Не — отвърна тя, като подбираше внимателно думите. — Не точно.

— Той у теб ли е? — рече бавно Алаис.

Есклармонд кимна.

— Но защо просто не ме попита? Щях да ти я дам и сама.

— Вечерта, когато изчезна, Сажо бе отишъл там именно за да те помоли за това. Чакал, чакал, но ти не си се върнала в стаята си и накрая той взел дъската. При тези обстоятелства е направил добре.

— У теб ли е още?

Есклармонд кимна.

Алаис усети прилив на тържество и гордост, задето се е оказала права, че приятелката ѝ е последният пазител.

„Видях рисунката. Тя ми проговори.“

— Есклармонд, я ми кажи — от вълнение заговори бързо, — щом дъската е твоя, защо баща ми не я позна?

Другата жена се усмихна.

— По същата причина, заради която не знае защо дъската изобщо е у мен. Защото такава беше волята на Хариф. Заради сигурността на Трикнижието.

Алаис изгуби дар слово.

— Чудесно. Е, сега вече изяснихме нещата и трябва да ми кажеш всичко, каквото знаеш.

Есклармонд изслуша внимателно до края Алаис.

— Значи и Симеон е поел към Каркасон.

— Да, макар че даде книгата на баща ми — да я пази.

— Мъдро е постъпил — кимна Есклармонд. — Винаги ми се е струвал много свестен човек.

— На мен ми допадна изключително — призна Алаис. — В Безие татко беше разочарован, че само едната от книгите е у Симеон. Очакваше и двете да са там.

Есклармонд тъкмо понечи да отговори, когато по капациите на прозорците се заблъска.

И двете жени скочиха.

— Atencion! Atencion^[2]!

— Какво е това? Какво става? — викна Алаис.

— Войници! Докато баща ти го нямаше, на няколко пъти обикаляха и претърсваха.

— Но какво търсят?

— Твърдят, че престъпници, а всъщност издирват Bons Hommes.

— Но по чие нареждане? На консулите ли?

Есклармонд поклати глава.

— На Беранже дьо Рошфор, нашия благочестив епископ, на монаха испанец Доминго де Гузман и неговите монаси проповедници, на папските нунции... казва ли ти някой! Те не се представят.

— Противозаконно е да...

Есклармонд вдигна пръст към устните си.

— Шшшт. Може пък да ни подминат.

Точно в този миг в стаята се разлетяха трески от жесток ритник. Резето поддаде и вратата се удари с глух звук о каменната стена. В стаята нахълтаха двама тежковъоръжени войници със скрити зад ниско нахлупените шлемове лица.

— Аз съм Алаис дю Ма, дъщеря на майордом Пелтие. Настоявам да ми кажете по чие нареждане сте тук.

Те не свалиха оръжието, нито вдигнаха забралата.

— Настоявам да...

На прага се мярна нещо червено и за ужас на Алаис на вратата изникна Ориан.

— Сестро! Какво те води насам?

— Дошла съм по молба на баща ни, за да те отведе обратно в замъка Контал. Вече е стигнало до ушите му колко бързо си се изнесла от вечерната служба. Той се притесни, да не би да те е сполетяла някаква злочестина и ме изпрати да те потърся.

„Лъжеш.“

— Такова нещо не би му хрумвало, ако ти не си му го подметнала. — Погледна към войниците. — И защо си довела и въоръжена охрана?

— Всички ти мислим само доброто — подсмихна се Ориан. — Е, признавам, престараха се.

— Няма нужда да се занимаваш с мен. Щом приключи, и сама ще се прибера.

Най-неочаквано Алаис осъзна, че Ориан изобщо не я слуша. Оглеждаше стаята. Алаис усети как я присвива под лъжичката. Дали сестра ѝ не беше чула разговора?

Тя незабавно смени тактиката.

— Сега, като се замисля, защо пък да не се върна с теб. Приключих каквото имах да върша тук.

— Да вършиш тук ли, сестро?

Ориан тръгна да обикаля бавно стаята, като прокарваше ръка по облегалките на столовете и плота на масата. Вдигна капака на раклата в ъгъла, после го затвори с трясък. Алаис я наблюдаваше разтревожена.

Ориан спря пред онази част от помещението, където Есклармонд даваше съвети.

— Какво правиш тук, faitilhièr^[3]? — попита презрително тя — за пръв път обръщаше някакво внимание на Есклармонд. — Отвари, магии за лековерните? — Ориан надзърна с отвращение вътре, после се дръпна. — Мнозина твърдят, че ти, Есклармонд от Сервиан, си вещица.

— Как смееш да ѝ говориш така! — възкликна Алаис.

— Заповядайте, погледнете, ако искате, господарке Ориан — подкани благо по-възрастната жена.

Най-неочаквано Ориан сграбчи Алаис за ръката.

— Ти да мълчиш — подвикна ѝ тя и впи остри нокти в кожата ѝ. — Каза, че си готова да се върнеш в замъка, да вървим тогава.

Още преди да се е усетила, Алаис се озова отново на улицата. Войниците бяха съвсем близо до нея, тя усещаше дъха им. Изведнъж в съзнанието ѝ изникна споменът за миризмата на бира, за мазолестата ръка върху устата ѝ.

— Побързай — подкани Ориан и я побутна.

Алаис реши, че заради Есклармонд няма друг избор, освен да се подчини на волята на сестра си. На ъгъла успя да хвърли последен поглед през рамо. Есклармонд стоеше на прага и ги гледаше. Вдигна бързо пръст до устните си. Ясно предупреждение Алаис да не казва нищо.

---

[1] Миличък (окситански). — Б.пр. ↑

[2] Внимание! Внимание (окситански). — Б.пр. ↑

[3] Вещице (окситански). — Б.пр. ↑

36.

В donjon Пелтие разтърка очи и протегна ръце, за да се поразкърши — беше се схванал.

Вече часове наред от замъка Контал тръгваха пратеници с писма за всички шейсет васали на Транкавел, които още не бяха поели към Каркасон. Най-могъщите васали бяха независими, затова Пелтие не забравяше, че на тях Реймон-Роже трябва не да заповядва, а по-скоро да ги убеждава и призовава. Във всяко писмо заплахата бе изложена възможно най-ясно и немногословно: по границите се струпваха французи и се готвеха за нашествие, каквото Миди не бе виждал никога досега. Гарнизонът в Каркасон имаше нужда от подкрепление. Васалите трябваше да изпълнят съюзническите си задължения и да се явят с всички здрави мъже, които могат да съберат.

— Най-накрая — рече Транкавел и размекна носъка върху пламъка, после сложи отгоре своя печат.

Пелтие се върна при виконта и кимна на Жан Конгост. Обикновено нямаше много време за съпруга на Ориан, но в този случай не можеше да не признае, че Конгост и подчинените му писари са работили неуморно и добре. Сега, след като слугата отнесе и последното послание на чакащите вестоносци, Пелтие разреши на писарите също да си тръгнат. По примера на Конгост те се изправиха един по един и уморено събраха пергаментовите свитъци, перата и мастилниците. Пелтие изчака двамата с виконт Транкавел да останат сами.

— Трябва да си починете, messire — рече той. — И да си пазите силите.

Транкавел се засмя.

— Force e vertu — отвърна той, както беше заявил и в Безие. Сила и смелост. — Не се притеснявай, Бертран, добре съм. Никога не съм бил по-добре. — Виконтът отпусна ръка върху рамото на Пелтие. — Но виж, ти, стари ми приятелю, наистина имаш нужда от почивка.

— Признавам си, тази мисъл е доста привлекателна, messire — потвърди той.

След седмици напрегнати нощи и будуване усещаше върху плещите си тежестта на всичките си петдесет и две години.

— Нощес, Бертран, ще си спим по леглата, макар да се опасявам, че този час още не е близо, поне за нас. — Красивото му лице стана сериозно. — Изключително важно е да се срещна колкото може по-скоро с консулите и да се явят възможно най-много от тях, при положение че ги викаме в последния момент.

Пелтие кимна.

— Имате ли някаква изрична молба?

— Дори всичките ни васали да откликнат и да доведат войници, имаме нужда от още мъже.

Той разпери ръце.

— Искате ли консулите да започнат да събират средства за водене на война?

— Да, трябва ни пари, за да пратим дисциплинирани, калени в бой наемници — арагонци или каталунци. Колкото по-отблизо, толкова по-добре.

— Мислите ли да вдигате налозите? Върху солта например? Или върху пшеницата?

— Рано е още за това. Засега предпочитам да събера необходимите средства от дарения и други задължения. — Той замълча. — Ако не успея, вече ще прибегнем към по-крайни мерки. Как върви строежът на укрепленията?

— На крак са вдигнати всички зидари и дърводелци от Ciutat, Сан Висан и Сан Микел, както и от селата на север. Вече е започнало разглобяването на подиума за хора в катедралата и на масите и столовете в трапезарията на свещениците.

Транкавел се усмихна.

— На Беранже дьо Рокфор това няма да му хареса!

— Епископът ще бъде принуден да се примири — изръмжа Пелтие. — Трябва ни дървен материал, и то час по-скоро. Дворецът на епископа и манастирът са най-близкият източник на дърво, с който разполагаме.

Реймон-Роже вдигна ръце, уж се предава.

— Не оспорвам решението ти — засмя се той. — Загражденията са по-важни от удобствата на епископа! Я ми кажи, Бертран, Пиер-Роже дьо Кабаре пристигна ли вече?

— Още не, *messire*, но го очакваме всеки момент.

— Щом се появи, незабавно го прати при мен, Бертран. Ако е възможно, ще отложи разговора с консулите, докато той е тук. Те го уважават много. Има ли вести от Термьонес или Фoa?

— Засега не, *messire*.

Малко по-късно Пелтие погледна към Парадния двор и остана доволен, че работата напредва толкова бързо. Дворът вече се огласяше от звуците на трионите и чуковете, от громоленето на колелата на каруците, които караха дървен материал, пирони и катран, от тътена на огъня в ковачницата.

С крайчеца на окото той забеляза, че към него през двора тича Алаис. Свъси се.

— Защо си пратил Ориан да ме доведе? — попита тя настойчиво, когато се изравни с него.

Баща ѝ я погледна смаян.

— Ориан ли? Откъде да те доведе?

— Бях на гости на една приятелка — Есклармонд от Сервиан, в южния квартал на *Ciutat*, когато Ориан дойде, придружена от двама войници, и заяви, че си я бил пратил да ме отведе обратно в замъка. — Тя не сваляше очи от лицето на баща си, за да види как ще реагира той, но видя само изумление. — Истината ли казва?

— Не съм я виждал.

— Поговори ли с нея, както ми беше обещал, за поведението ѝ, докато теб те нямаше?

— Не съм имал възможност.

— Умолявам те, не я подценявай. Тя знае нещо — нещо, което може да ти навреди, убедена съм.

Пелтие почервеня.

— Няма да ти позволя да отправяш обвинения срещу сестра си. Това...

— Дъската с лабиринта е на Есклармонд — прекъсна го Алаис.

Баща ѝ остана като ударен от гръм.

— Какво? В какъв смисъл?

— Нали помниш, Симеон я е дал на жената, която е отишла за втората книга.

— Невъзможно — отсече Пелтие толкова категорично, че Алаис отстъпи крачка назад.

— Есклармонд е другият пазител — настоя дъщеря му, като говореше бързо. — Сестрата от Каркасон, за която ти е писал Хариф. Тя знае и за merel.

— Есклармонд ли ти каза, че точно тя е пазителката? — попита баща ѝ. — Защото, ако го е направила, тогава...

— Не съм я питала направо — отсече твърдо Алаис, после добави: — Логично е, татко. Тя е точно човек, когото Хариф би избрал. — Известно време Алаис мълча. — Какво знаеш за Есклармонд?

— Знам, че се слави като лечителка. И имам основания да съм ѝ признателен за любовта и вниманието, които ти е засвидетелствала. Има внук, нали?

— Да, правнук. Сажо. На единайсет години. Есклармонд е родом от Сервиан. Дошла е в Каркасон, когато Сажо е бил съвсем малък. Времето съвпада съвсем точно с онова, което разказа Симеон.

— Майордом Пелтие!

Двамата се обърнаха и видяха, че към тях бърза един слуга.

— Messire, господарят Транкавел настоява да отидете незабавно при него. Пристигнал е Пиер-Роже, владетел на Кабаре.

— Къде е Франсоа?

— Не знам, messire.

Пелтие го изгледа ядосано.

— Кажи на господаря, че идвам веднага — каза той рязко. — После намери Франсоа и го прати при мен. Никога не е там, където трябва.

Алаис го хвана за ръката.

— Поне поговори с Есклармонд. Чуй какво ще ти каже. Ще пратя да ѝ съобщят.

Баща ѝ се поколеба, после склони.

— Щом пристигне Симеон, ще изслушам тази твоя лечителка. — Той закрачи нагоре по стълбите. В горния край спря. — Я да те питам, Алаис. Как Ориан е разбрала къде да те намери?

— Сигурно ме е проследила от Сан Назари, макар че... — Тя замълча, защото се сети, че Ориан не е имала време да потърси помощта на войниците и да се върне толкова бързо. — Не знам — призна младата жена. — Но съм сигурна, че...

Ала Пелтие вече се беше отдалечил. Докато вървеше през двора, Алаис с облекчение забеляза, че Ориан я няма наоколо. После спря.

„Ами ако се е върнала?“

Запретна поли и хукна.

Веднага щом зави зад ъгъла на улицата, където живееше Есклармонд, Алаис видя, че страховете ѝ са се оправдали — вратата беше разбита.

— Есклармонд! — извика тя. — Тук ли си?

Влезе вътре. Покъщнината беше преобърната, страничните облегалки на креслата стърчаха като счупени кости. Вещите в раклата бяха нахвърляни безразборно по пода. Мека сива прах от огнището бе размазана по земята.

Дървените нарове, където Есклармонд спеше, бяха покрити със слама, завивки и перушина — всичко беше раздрано. Виждаха се следи от щикове и сабите, промушвали плата.

Дали Есклармонд е била тук, когато войниците са се върнали? Алаис изтича навън с надеждата да намери някого, който да ѝ каже какво се е случило. Всички врати наоколо бяха затворени, капациите по прозорците — също.

— Господарке Алаис.

В началото тя реши, че само ѝ се е сторило.

— Господарке Алаис.

— Сажо! — прошепна тя. — Сажо! Къде си?

— Тук, горе.

Алаис погледна нагоре. Две кехлибарени очи надзъртаха изпод наклонените стрехи на къщата.

— Ще се пребиеш, Сажо!

— Няма — ухили се той. — Правил съм го много пъти. Мога да вляза и да изляза през покрива и на замъка Контал.

— Е, от теб ми се зави свят. Слизай долу.

Алаис затаи дъх, когато малчуганът увисна от улука и скочи на земята пред нея.

— Какво се е случило? Къде е Есклармонд?

— Мепіпа е в безопасност. Каза ми да чакам, докато дойдеш. Знаеше, че няма начин да не дойдеш.

Алаис се озърна и притегли Сажо в рамката на вратата, да не ги виждат.

— Какво се е случило? — повтори тя припряно.

Сажо заби нещастен поглед в краката си.

— Войниците се върнаха. Чух почти всичко от прозореца. Мепина се страхуваше, че те ще се появят отново, след като сестра ти те отведе в замъка, затова, веднага щом излязохте, събрахме всичко важно и се скрихме в зимника. — Хлапакът си пое дълбоко дъх. — Бяха много бързи. Чухме ги как обикалят от врата на врата и разпитват съседите. Чувах ги и как тропат над главите ни — подът направо се тресеше, но така и не намериха капака за зимника. Уплаших се. — Той замълча, в гласа му вече нямаше никаква дяволитост. — Счупиха делвите на мепина. Всичките й церове.

— Знам — прошепна Алаис. — Видях.

— Не спряха да крещят. Разправяха, че търсели еретици, но според мен лъжеха. Не задавах обичайните въпроси.

Алаис го хвана под брадичката и го накара да я погледне.

— Много е важно, Сажо. Това същите войници ли бяха, както преди? Ти видя ли ги?

— Не.

— Както и да е — побърза да каже тя, защото забеляза, че Сажо е на път да се разплаче. — Личи, че си бил много смел. Сигурно си бил голяма утеха за Есклармонд. — Алаис се поколеба. — С тях имаше ли някой?

— Според мен не — отвърна нещастен Сажо. — Не можех да ги спра.

Алаис го прегърна през раменете, защото по бузката му се търкулна първата сълза.

— Недей, всичко ще бъде наред. Не се разстройвай. Направил си всичко, което си могъл, Сажо. Никой от нас не може да направи повече.

Той кимна.

— Къде е Есклармонд?

— В Сан Микел има една къща — отвърна през хлипове момчето. — Баба каза, че сме щели да чакаме там, докато ни съобщиш, че майордом Пелтие ще дойде.

Алаис се вцепени.

— Това ли ти каза, Сажо? — побърза да попита тя. — Че чака вест от баща ми?

Малчуганът беше озадачен.

— Сбъркала ли е?

— Не, но просто не разбирам как... — Алаис не се доизказа. — Както и да е. Не е важно. — Тя му избърса лицето с носната си кърпа. — Готово. Сега вече е по-добре. Баща ми наистина иска да разговаря с Есклармонд, но чака един... приятел, тръгнал насам от Безие.

Сажо кимна.

— Симеон.

Алаис го погледна учудено.

— Да — потвърди тя вече с усмивка. — Симеон. Я ми кажи, Сажо, има ли нещо, което да не знаеш?

Той също успя да се усмихне.

— Малко неща не знам.

— Предай на Есклармонд, че ще кажа на баща си какво се е случило, но че тя... и двамата, трябва да останете засега в Сан Микел.

Той я изненада, като я хвана за ръката.

— Кажи ѝ сама — настоя Сажо. — Тя ще ти се зарадва. И можете да обсъдите нещата. Мепіпа спомена, че се е наложило да си тръгнеш още преди да сте си поприказвали.

Алаис се взря в кехлибарените му очи, пламнали от въодушевление.

— Ще дойдеш ли?

Тя се засмя.

— Заради теб ли, Сажо? Разбира се. Но не сега. Опасно е. Може би къщата е под наблюдение. Ще пратя да ви съобщят.

Момчето кимна и хукна.

— Deman al vèspre^[1] — провикна се то.

---

[1] Утре по време на вечерната служба (окситански). — Б.пр. ↑

37.

Откакто се беше върнал от Монпелие, Жеан Конгост почти не беше виждал жена си Ориан. Тя не бе дошла да го посрещне, както си му беше редът. Конгост не беше забравил и разпътното ѝ поведение преди неговото заминаване.

Прекося двора, като тътрузеше крака и мърмореше, после влезе в покоите. Към него се зададе Франсоа, слугата на Пелтие. Конгост го смяташе за недостоеен човек, който има прекалено високо мнение за себе си — вечно дебнеше и после донасяше какво е видял на господаря си. Какво ли търсеше по това време на деня в покоите?

Франсоа се поклони.

Конгост не му обърна внимание.

Докато стигне стаята си, вече беше изпаднал в пристъп на справедливо възмущение. Крайно време беше да даде на Ориан добър урок. Не можеше да остави ненаказано такова предизвикателно и преднамерено непокорство. Той отвори рязко вратата, без да чука.

— Ориан! Къде си! Ела тук!

В стаята нямаше никого. Вбесен, че не е заварил жена си, Конгост помете всичко от масата. Купите се натрошиха, свещникът изтрополи на пода. Конгост отиде при дрешника и изхвърли всичко от него, после смъкна и покривалото на леглото, както и завивките с похотливата миризма на жена му.

Разярен, се свлече върху стола и загледа какво е направил. Ориан беше виновна за всичко. Беше го тласнала към това с ужасното си поведение.

Конгост отиде да търси Гиранд, за да я прати да разтреби и продължи да умува как да накара разпътната си жена да влезе в пътя.

Беше влажно и задушно, когато Гилем излезе от банята и видя, че Гиранд го чака с едва доловима усмивчица върху широката уста.

Настроението му се развали.

— Какво има?

Тя се изкиска и го погледна изпод тъмните си мигли.

— Е? — подкани грубо Гилем. — Ако имаш да ми казваш нещо, казвай го, ако нямаш, ме остави на мира.

Гиранд се наведе и пошушна нещо на ухото му. Гилем се изправи.

— Какво иска?

— Не знам, messire. Господарката не ми доверява желанията си.

— Ти, Гиранд, не умееш да лъжеш.

— Да й предам ли нещо?

Той се поколеба.

— Кажй й, че ще отида сега при нея. — Гилем й тикна в ръката една монета. — И си дръж езика зад зъбите.

Изпрати я с поглед, после отиде в средата на двора и седна под бряста. Не беше длъжен да ходи. Защо да се поддава на изкушението? Беше прекалено опасно. Тя беше опасна.

Гилем изобщо не беше смятал, че ще се стигне дотук. Зимна нощ, гола кожа под дебелото палто, кръвта му, разлудувала се от подгрятото вино и тръпката на лова. Беше го обзела някаква лудост. Той беше като омагьосан.

На заранта, когато се беше събудил, вече съжаляваше и се зарече това да не се случва никога повече. През първите няколко месеца от брака си беше удържал на думата си. После дойде втора такава нощ, след това трета и четвърта. Тази жена го беше обезсилила, беше пленила сетивата му.

Сега Гилем още по-отчаяно искаше да е сигурен, че няма да плъзнат слухове и да избухне скандал. Трябваше да внимава. Беше важно да приключи добре връзката. Щеше да отиде на срещата само за да й каже, че не бива да се виждат повече.

Гилем стана и тръгна към овощната градина, докато не го е напуснала смелостта. При портичката спря с ръка върху резето — не му се ходеше нататък. После я видя да стои под върбата като призрачна сянка в гаснещата светлина. Сърцето му подскочи. Тя приличаше на черен ангел, с проблясваща като тъмен кехлибар коса, която се пускаше на буйни къдрици по гърба й.

Гилем си пое дълбоко въздух. Трябваше да се върне. Ала точно в този миг Ориан сякаш долови нерешителността му и се обърна, а той усети как със силата на погледа си тя го притегля към себе си. Каза на

службата да стои на портичката, после тръгна по меката трева към Ориан.

— Уплаших се, че няма да дойдеш — рече тя, когато Гилем се изравни с нея.

— Не мога да остана.

Той усети как топлите върхове на пръстите ѝ го докосват.

— В такъв случай извинявай, че те безпокоя — промълви тя и се притисна до него.

— Ще ни види някой — изсъска Гилем и се опита да се дръпне.

Ориан сведе лице и той усети уханието на парфюма ѝ. Помъчи се да не забелязва, че е започнал да се възбужда.

— Защо ми говориш толкова грубо? — рече жално тя. — Тук няма никой. Сложила съм човек, който да пази на портичката. Освен това тази вечер всички са заети, никой няма да ни обърне внимание.

— Не са чак толкова погълнати от делата си, че да не забележат — възрази Гилем. — Всички си отварят очите на четири и слухтят. Надяват се да видят нещо, което да използват в своя изгода.

— Какви грозни мисли — прошепна Ориан, докато го галеше по косата. — Забрави всичко друго. Мисли само за мен. — Сега тя беше толкова близо, че Гилем усещаше през тънкия плат на роклята как бие сърцето ѝ. — Защо си толкова хладен, messire? Да не съм казала нещо, с което съм те обидила?

Гилем почувства как кръвта му кипва, а решимостта му се топи.

— Ние с теб, Ориан, съгрешаваме. Знаеш го. Причиняваме зло на съпруга ти и на жена ми с тази нечестива...

— Любов ли? — изпревари го тя и се засмя — красив весел звук, от който сърцето му трепна. — „Любовта не е грях, тя е добродетел, от която злото става добро, а доброто — още по-добро.“ Чуval си какво пеят трубадурите.

Той обхвана с длани красивото ѝ лице.

— Това е само песен. Съвсем друго е обетът, който сме дали. Или смяташ да изтълкуваш превратно казаното от мен? — Гилем си пое дълбоко въздух. — Всъщност ти казвам, че не бива да се срещаме повече.

Той усети как Ориан застива в ръцете му.

— Не ме ли желаш вече, messire? — пророни тя.

— Не говори така — отвърна Гилем и усети как съвсем омеква.

— Мога ли да сторя нещо, с което да докажа любовта си? — попита Ориан с толкова задъхан и тих гласец, че Гилем почти не я чуваше. — Ако нещо не съм ти угодил, *messire*, кажи ми.

Той вплете пръсти в нейните.

— Не си направила нищо лошо. Ти, Ориан, си красива, ти си...

Гилем не се доизказа, вече не можеше да намери точните думи.

Закопчалката върху наметалото на Ориан се разтвори. Потрепващият син плат се нагъна като езерце вода в краката ѝ. Ориан изглеждаше толкова уязвима и безсилна, че Гилем едва се сдържа да не я грабне в обятията си.

— Не — промълви той. — Не мога...

Опита се да извика в съзнанието си лицето на Алаис, да си представи погледай, доверчивата ѝ усмивка. Колкото и необичайно да беше за мъж с неговото благородническо звание и положение, Гилем вярваше в брачния обет. Не искаше да предава жена си. В началото на брака им често я беше гледал нощем как спи в притихналата им стая и беше разбрал, че е — би могъл да бъде — по-добър човек, защото е обичан от нея.

Опита да се отскубне. Ала сега единственото, което чуваше, беше гласът на Ориан, примесен със зловните одумки на хората в замъка, че Алаис го била направила за смях, като е тръгнала след него към Безие. Тътенът в главата му се засили и заглуши веселия глас на Алаис. Образът ѝ избледня и се стопи. Тя се отдалечаваше от Гилем и го оставяше сам да се бори с изкушението.

— Обожавам те — прошепна Ориан и плъзна ръка между краката му. Гилем затвори очи, безсилен да устои на нежния ѝ шепот. Приличаше на вятър сред дърветата. — Откакто си се завърнал от Безие, почти не съм те зървала. — Той се опита да отговори, ала устата му беше пресъхнала. — Мълви се, че ти си бил любимият рицар на виконт Транкавел — допълни Ориан.

Гилем вече не чуваше думите. Кръвта в главата му бумтеше прекалено силно.

Той положи Ориан на земята.

— Кажи ми какво стана между виконта и чичо му — пророни тя в ухото му. — Кажи ми какво стана в Безие. — Гилем простена, когато Ориан обви крака около него и го притегли към себе си. — Кажи ми как се промени съдбата ти.

— Не мога да говоря за това — отвърна запъхтян Гилем. Вече не забелязваше друго, освен тялото ѝ, гънещо се под него.

Ориан го ухапа по устната.

— На мен можеш да довериш.

Гилем извика името ѝ, вече му беше все едно дали ги слушат и гледат. Не забеляза задоволството в зелените очи на Ориан, нито следите от кръв — от неговата кръв — по устните ѝ.

Пелтие се огледа и се подразни, че не вижда на масата за вечеря нито Ориан, нито Алаис.

Въпреки подготовката за война, която кипеше около тях, в Голямата зала се долавяше и празнично настроение — всички се радваха, че виконт Транкавел и свитата му са се прибрали здрави и невредими у дома.

Срещата с консулите беше минала добре. Пелтие не се и съмняваше, че те ще съберат необходимите средства. Час по час от замъците най-близо до Каркасон пристигаха пратеници. Дотук никой от васалите не се бе отказал от съюзническите си задължения.

Веднага щом виконт и виконтеса Транкавел се оттеглиха, Пелтие се извини и излезе да подиша чист въздух. Нерешителността му отново го притисна като тежко бреме върху плещите.

„Брат ти те чака в Безие, а сестра ти — в Каркасон.“

Съдбата бе върнала Симеон и втората книга по-бързо, отколкото Пелтие бе смятал, че е възможно. Сега, ако Алаис беше права в предположенията си, можеше да се окаже, че и третата книга е съвсем наблизо.

Пелтие вдигна ръка към гърдите си, където държеше книгата на Симеон — точно до сърцето си.

Алаис се събуди от трясък — капакът на прозореца се бе ударил в стената. Тя седна с разтуптяно сърце на леглото. Беше сънувала, че отново е в гората край Курсан, с вързани ръце, и се опитва да смъкне грубата качулка.

Взе една от възглавниците, още топла от съня, и я притисна до гърдите си. В кревата още се усещаше миризмата на Гилем, макар че

бе минала повече от седмица, откакто той не бе полагал глава до нейната.

Капакът на прозореца пак се удари в стената и отново се чу трясък. Бурята свистеше около кулите. Последното, което Алаис помнеше, бе, че е помолила Риксанд да ѝ донесе нещо за ядене.

Прислужницата почука и влезе свенливо.

— Извинявайте, господарке. Не исках да ви будя, но той настоя.

— Кой, Гилем ли? — попита бързо Алаис.

Риксанд поклати глава.

— Баща ви. Помоли да отидете при него в къщата за стражата при Източната порта.

— Сега ли? Но сигурно е след полунощ!

— Още не е станало полунощ, господарке.

— Защо е пратил теб, а не Франсоа?

— Не знам, господарке.

След като остави Риксанд да пази в стаята, Алаис си сложи наметалото и забърза надолу. Над планините още тътнеха гръмотевици, когато тя се втурна през двора към баща си.

— Къде отиваме? — изкрещя Алаис, за да надвика вятъра, докато двамата излизаха забързано през Източната порта.

— В Сан Назари — отговори Пелтие. — Там, където е скрита „Книгата Слова“.

Ориан се беше изтегнала като котка на леглото в стаята си и слушаше вятъра. Гиранд се беше справила добре и с разчистването на стаята, и с описанието на щетите, нанесени от Конгост. Ориан не знаеше какво е отприщило у него такава ярост. А и нехаеше.

Всички мъже: царедворци, писари, рицари, свещенослужители, бяха един дол дренки. Колкото и да говореха за чест, решимостта им се прекършваше като клонка през зимата. Най-трудно беше първото предателство. После тя не преставаше да се изумява колко лесно излизаха тайните от неверните им уста, как деянията им опровергаваха всичко, на което те се кълнях, че държат.

Беше научила повече, отколкото бе очаквала. Най-смешното бе, че Гилем дори не разбираше колко важно е онова, което ѝ е казал тази вечер. Ориан подозираше, че Алаис е тръгнала към Безие, за да търси

баща им. Сега вече знаеше, че е била права. Знаеше най-общо и какво се е случило между тях вечерта, преди той да замине.

Ориан бе хвърлила толкова грижи за Алаис, докато тя се възстановяваше, по една-единствена причина: защото се надяваше сестра ѝ да предаде доверието на баща им, тя обаче не го беше сторила. Само се беше разстроила заради някаква дървена дъска за рязане, която беше изчезнала от стаята ѝ. Беше бълнувала за това, докато се беше мятала и обръщала в леглото. Въпреки че я беше търсила къде ли не, засега усилията ѝ да намери дъската бяха напразни.

Ориан протегна ръце над главата си. И в най-дръзките си мечти не си беше представяла, че баща ѝ притежава нещо толкова мощно и въздействащо, че мнозина да са готови да платят за него несметни богатства. Единственото, което трябваше да стори, бе да прояви търпение.

След онова, което Гилем ѝ беше разказал тази вечер, Ориан си даде сметка, че дъската всъщност не е чак толкова важна. Ако разполагаха с повече време, тя щеше да убеди Гилем да ѝ разкрие името на човека, с когото баща ѝ се е срещал в Безие. Ако изобщо го знаеше.

Ориан седна в леглото. Франсоа със сигурност го знаеше. Тя плесна с ръце.

— Занеси това на Франсоа — нареди Ориан на Гиранд. — И внимавай да не те видят.

38.

Над лагера на кръстоносците се беше спуснала нощ.

Ги д'Еврьо избърса мазните си ръце в кърпата, която му донесе притесненият слуга. Изпи на един дъх чашата и погледна към абата на Сито, който седеше на челно място на масата, за да види дали се кани да става.

Не, не смяташе.

Самодоволен и надут в бялата си сутана, абатът се беше разположил между дука на Бургундия и графа на Невер. Постоянното боричкане между двамата и техните привърженици беше започнало още преди Кръстоносният поход да напусне Лион.

От изцъклените им погледи личеше, че Арналд-Амалрик отново им четеше конско. Ерес, пъклен огън, колко опасен е простонародният език в богослужението — все теми, по които той можеше да дърдори с часове, стига да има кой да го слуша.

Еврьо не уважаваше нито един от двамата. Смяташе ги за жалки в домогванията им: бяха доволни и на шепа жълтици, на виното и леките жени, на някой и друг дуел, след което се прибираха по домовете си, обвеяни със слава. Изглежда, слушаше само Дьо Монфор, който седеше по-нататък на масата. Очите му пламтяха с неприятна ревност, с каквато можеше да се мери само фанатизмът на абата.

Еврьо познаваше Дьо Монфор само по име, макар че бяха близки съседи. Еврьо беше наследил земи с добри ловни полета северно от Шартр. С изгодни бракове, съчетани с жестоки налози, родът си бе осигурил богатство, което през последния половин век ставаше все по-голямо. Еврьо нямаше братя, които да му оспорват благородническото звание, нямаше и кой знае какви дългове.

Земите на Дьо Монфор бяха край Париж, на по-малко от два дни път с кон от имението на Еврьо. Знаеше се, че Дьо Монфор е станал кръстоносец по лично настояване на дука на Бургундия, но амбициите му, както и неговата благочестивост и храброст също бяха всеизвестни. Дьо Монфор беше участвал в кръстоносните походи в Сирия и Палестина и по време на Четвъртия кръстоносен поход до светите земи

бе сред малцината, отказали да се включат в обсадата на християнския град Зара.

Макар да беше прехвърлил четирийсетте, още беше як като бик. Беше затворен, на настроения и вдъхваше на хората си небивала вярънност. Но не един и двама владетели му мътеха водата, защото го смятаха за непочтен и прекомерно амбициозен. Еврьо го презираше, както презираше всички, които тръбяха наляво и надясно, че постъпките им са Божие дело.

Той беше станал кръстоносец по една-единствена причина. Веднага щом постигнаше целта си, щеше да се завърне в Шартр с книгите, които издирваше половин живот. Нямахше намерение да умира върху олтара на чужди религиозни убеждения.

— Какво има? — ревна той на слугата, появил се иззад рамото му.

— Пристигнал е вестносец, господарю.

Еврьо вдигна очи.

— Къде е?

— Чака досами лагера. Отказа да се представи.

— От Каркасон ли идва?

— Не пожела да уточни, господарю.

Еврьо се поклони набързо към почетното място на масата, извини се и се измъкна. Отиде бързо между палатките и животните на полянката в източния край на лагера.

В началото не видя друго, освен размазани сенки в мрака между дърветата. Когато се приближи, позна слугата на един от съгледвачите му в Безие.

— Е?

Пратеникът се свлече на колене.

— Намерихме телата им в горите край Курсан.

Сивите му очи се присвиха.

— Курсан ли? Нали уж отидоха да следят Гранкавел и свитата му? Какво са търсили в Курсан?

— Не мога да кажа, господарю — изпелтечи мъжът.

Еврьо погледна към дърветата и оттам се появиха още двама от неговите хора, отпуснали ръце върху дръжките на мечовете.

— Какво намерихте заедно с телата?

— Нищо, господарю. Наметала, оръжие, коне, дори стрелите, с които са били убити... бяха изчезнали. Телата бяха съблечени голи. Всичко беше взето.

— Знае ли се кои са?

Слугата отстъпи назад.

— В castellum^[1] не говорят за друго, освен за храбростта на Амиел дьо Курсан и почти не споменават мъжете. Имало е и едно момиче, дъщеря на майордома на виконт Транкавел. Алаис.

— Сама ли е пътувала?

— Не знам, господарю, но Дьо Курсан я е придружил лично до Безие. Там в еврейския квартал тя се е присъединила към баща си. Стояли са известно време в квартала. В частен дом.

Еврьо се замисли.

— Виж ти! — пророни той и върху тънките му устни заигра усмивка. — А името на евреина?

— Не са ми казвали име, господарю.

— И той ли заедно с всички останали пое към Каркасон?

— Да.

На Еврьо му олекна, макар че не го показа. Докосна камата, втъкната в колана му.

— Кой още знае за това?

— Никой, господарю, кълна се. Не съм казвал на никого.

Еврьо го наръга внезапно, като заби цялото острие в гърлото му.

С разширени от стъписване очи, пратеникът започна да се дави и да стене от предсмъртна болка. Свлече се на колене и се опита с трескави движения да извади острието, но само си разряза ръцете и накрая се строполи възник.

Лицето на Еврьо остана безизразно. Той протегна ръка с дланта нагоре и зачака някой от войниците да му върне камата. Избърса я в края на туниката на мъртвеца и я прибра в ножницата.

— Махнете го отгук — заповяда Еврьо и подритна трупа с върха на ботуша си. — И намерете евреина. Искам да знам дали още е тук, или вече е в Каркасон. Знаете ли как изглежда?

Войникът кимна.

— Добре. И тази вечер не ме безпокойте повече, освен ако няма някакви вести оттам.

[1] Малка откъсната крепост (лат.). — Б.пр. ↑

39.

Каркасон

Сряда, 6 юли 2005 година

Алис преплува двацет дължини в басейна на хотела, после излезе да закуси на терасата. В девет и половина вече чакаше да отворят замъка Контал. Плати билета и получи диплянка за историята на замъка, написана на странен английски.

Вдясно от портата на две места при укрепленията имаше дървено скеле, със скеле бе опасан и върхът на кулата във вид на конска подкова, който сега приличаше на корабен марс.

Обзе я спокойствие, когато премина през страховитата, обкована с желязо дървена врата на Източната порта и влезе в Парадния двор. Той тънеше почти изцяло в сянка. Вече имаше доста посетители.

В празните рамки на вратите, по пукнатините в стените и сводовете имаше гнезда на гълъби. Проблеснал спомен — за грубо скована дървена стълба с напречни пръчки, прихванати с въже, и за лудешко катерене от етаж на етаж.

Алис вдигна поглед и се опита да разграничи в съзнанието си онова, което беше пред очите ѝ, и физическото усещане по върховете на пръстите ѝ.

Върхлетя я смазващото усещане за загуба. Скръбта стисна като с пестник сърцето ѝ.

„Той лежеше тук. А тя го оплакваше.“

Алис сведе поглед. Двете изпъкнали месингови ивици върху земята отбелязваха мястото, където навремето е имало сграда. По земята се виждаха ред букви. Алис приклепна и прочете, че навремето тук се е намирал параклисът на замъка Контал, посветен на Богородица. Sant-Maria^[1].

Не се беше запазило нищо.

Алис поклати глава, беше подразнена от силата на чувствата си. Под повърхността светът, който бе съществувал под този необходим южен небосвод преди осем столетия, още беше жив. Алис бе обзета от

силното усещане, че някой стои зад гърба ѝ, сякаш вододелът между нейното настояще и нечие чуждо минало се беше стопил.

Тя затвори очи, за да прогони днешните цветове, очертания и звуци, после си представи хората, живели тук, и позволи те да ѝ говорят.

Навремето е било хубаво. Червени свещи, трепкащи върху олтара, нацъфтял глог, ръце, преплетени в съпружески съюз.

Гласовете на другите посетители я върнаха към настоящето, миналото изчезна и тя продължи да обикаля. Влезе в замъка и видя, че отзад дървените галерии, сковани покрай укрепленията, са отворени. Дълбоко в стените имаше още малки квадратни дупки, каквито Алис беше забелязала и вчера. От диплянката разбра, че те вероятно са за напречните греди, крепили още етажи нагоре.

Алис погледна колко е часът и се зарадва, че до срещата има още време и може да посети музея. В помещенията от дванайсети и тринайсети век, единственото, което се бе запазило от първоначалните сгради, имаше сбирка от каменни олтари, стълбове, конзоли, шадравани и гробове от периода между римско време и петнайсети век.

Алис тръгна да разглежда, но всичко това не я вълнуваше особено. Мощните чувства, плиснали я в двора, бяха изчезнали, оставяйки само смътна тревога. Младата жена продължи по стрелките в залите, докато се озова в Кръглата зала, която всъщност беше правоъгълна.

Усети, че настръхва. Таванът беше сводест, по двете дълги стени още личеше батална сцена. От табелата Алис разбра, че стенописът бил поръчан в края на единайсети век от Бернар Атон Транкавел, който участвал в Първия кръстоносен поход и се сражавал с маврите в Испания. Сред приказните същества и птици, украсили фриза, имаше леопард, як, лебед, бик и някакво животно, което приличаше на камила.

Алис погледна възхитена лазурносиния таван, изсветлял и напукан, но все така красив. Върху стената вляво се сражаваха двама рицари, единият облечен в черно и хванал кръгъл щит — той беше обречен да падне, покосен от копието на другия. На отсрещната стена беше изобразена битка между сарацини и рицари християни. Стенописът бе по-добре съхранен. В средата двама chevaliers бяха

влезли в бой, единият беше яхнал дорест кон, а другият, рицарят християнин — бял жребец. Без да се замисля, младата жена се пресегна да ги докосне. Уредничката зацъка и поклати глава.

Последното място, което Алис посети, преди да си тръгне от замъка, беше малка градина зад главния двор, Двора Миди. Градината беше занемарена, високите сводести прозорци отдавна се бяха превърнали в спомен. По празните колони и пукнатините в стените се виеха зелен бръшлян и други растения. Тук витаеше духът на помръкнало величие.

Докато се разхождаше бавно, Алис се преизпълни с чувство, но този път не скръб, а съжаление.

Когато излезе от двореца Контал, улиците на Града бяха още по-оживени.

До срещата с адвокатката имаше още време. Тръгна по площад „Сен Назер“, където се възправяше Базиликата. Вниманието ѝ обаче беше привлечено от хотел „Сите“ с неговата фасада в стил fin-desiecle. Обрасъл с бръшлян, с порта от ковано желязо, сводести прозорци със стъклописи и наситеночервен навес с цвят на узрели череши, той нашепваше за пари.

Вратата се плъзна и се отвори и зад нея се видяха стените с ламперия и гоблени. Отвътре излезе висока скулеста жена с безупречно подстригана черна коса, прихваната над челото с тъмни очила със златни рамки. С гривната от масивно злато и колието на врата жената приличаше на египетска принцеса.

Алис беше сигурна, че я е виждала и преди. В някое списание или филм, или може би по телевизията?

Жената се качи в кола. Алис я гледа, докато се скри от поглед, после отиде до входа на базиликата и понечи да влезе.

Застина с ръка върху дръжката на вратата. Имаше чувството, че е попаднала в студен тунел.

„Не ставай за смях.“

Още веднъж се опита да си наложи да влезе, решена да не се поддава на такива ирационални чувства. Връхлетя я същият ужас, който беше изживяла и в „Сент Етиен“ в Тулуза.

Алис се извини на хората отзад, отдели се от опашката и се отпусна на каменния парапет в сянката при северната врата.

„Какво ми става, да го вземат мътните?“

Майка ѝ и баща ѝ я бяха научили да се моли. Когато порасна достатъчно, когато започна да се пита защо има зло по света и установи, че църквата не е в състояние да даде задоволителен отговор, Алис си наложи да спре с молитвите. Но още помнеше какво усещане за смисъл вдъхва понякога религията. Увереността, обещанието за спасение, което е някъде отвъд облаците, така и не я напуснаха докрай. Стига да имаше време, винаги влизаше в църквите. Там се чувстваше като у дома си. Те пробуждаха у нея чувство за история и за общо минало.

„Но не и тук.“

В тези римокатолически катедрали на Миди Алис долавяше не умиротворение, а заплаха. От тухлите сякаш като кръв се процеждаше вонята на зло. Младата жена вдигна поглед към ужасните каменни фигури на чудовища, които ѝ се хилеха с изкривена уста от горе.

Алис бързо си тръгна от площада. Често се озърташе. Не можеше да се отърси от усещането, че някой върви по петите ѝ.

Адвокатската кантора „Даниел Дьолагард“ се намираще на улица „Жорж Брасенс“. Алис беше подранила за срещата. Преди да влезе, поспря да прочете имената. Имаше само две женски и едното беше на Карън Фльори.

Качи се по сивите каменни стъпала. Представи се на жената зад лъснатата до блясък махагонова маса и тя я упъти към чакалнята.

Алис седна на черния кожен фотьойл до прозореца.

— Госпожица Танър? Аз съм Карън Фльори. Радвам се да се запознаем.

Алис стана. Жената беше симпатична, на около трийсет и пет години, в строг черен костюм и бяла блуза. Правата ѝ руса коса беше подстригана съвсем късо. Носеше на врата си златно кръстче.

Адвокатката отвори на Алис вратата и попита:

— Започваме ли?

— Откога работите тук? — поинтересува се Алис, докато вървяха през плетеница от все по-занемарени коридори.

— Дойдохме да живеем тук преди около две години. Омъжена съм за французин. Мнозина англичани се преселват тук, всички имат нужда от адвокатска помощ и нещата се подредиха доста добре. —

Карън я отведе в малък кабинет в задната част на сградата. — Чудесно е, че успяхте да дойдете лично — каза тя и покани с ръка Алис да седне. — Предполагах, че ще общуваме главно по телефона.

— Просто добро съвпадение. Тъкмо бях получила писмото ви, когато една приятелка ме покани да ѝ дойда на гости, работи край Фoa. — Тя се позамисли. — Освен това, предвид размера и естеството на завещанието, ми се стори, че най-малкото, което мога да направя, е да се явя лично.

Карън се усмихна.

— Е, от моя гледна точка това улеснява нещата. — Тя притегли към себе си кафява папка. — Поне от телефонния ни разговор останах с впечатлението, че не знаете много за леля си.

— Всъщност изобщо не бях чувала за нея. Нямах представа, че татко има живи роднини, камо ли пък сестра. Все си мислех, че майка ми и баща ми са единствени деца. Поне по Коледа и на рождените дни не са идвали никакви лели и чичовци.

Карън си погледна бележките.

— Преди известно време сте загубили родителите си.

— Загинаха в автомобилна катастрофа, когато бях на осемнайсет години — потвърди Алис. — През май 1993. Точно преди да се явя на матура.

— Какъв ужас.

Алис кимна. Какво повече можеше да каже?

— Нямате ли братя и сестри?

— Родителите ми дълго са протакали с децата. Всъщност и двамата били прехвърлили четирийсетте, когато съм се родила.

Карън кимна.

— При тези обстоятелства смятам, че е най-добре просто да ви изложя всичко за имотите на леля ви, събрано в тази папка, и условията в завещанието. След като приключим, можете, ако искате, да отидете да видите къщата. Намира се в малък град на около час път с автомобил оттук, Салел д'Од.

— Чудесно.

— И така, това, с което разполагам тук — продължи адвокатката, като почука с пръст по папката, — са най-обща неща, имена, дати и така нататък. Сигурна съм, че след като посетите къщата, ще разберете по-добре от личните книжа и вещи що за човек е била леля ви. Щом

видите къщата, ще решите как предпочитате — дали ние да я почистим, или да го направите вие. Докога сте тук?

— Имам билет за неделя, но мисля да поостана още. Нямам никакви неотложни дела.

Карън кимна и пак погледна бележките си.

— Ами да започнем тогава. Грейс-Алис Танър е сестра на баща ви от предишния брак на дядо ви. Родена е в Лондон през 1912 година и е най-малкото и единствено оцеляло от общо пет деца. Двете други момичета са умрели още съвсем невръстни, а двамата братя са загинали през Първата световна война. Майка ѝ е починала през... — Карън замълча и прокара пръст надолу по страницата, докато не намери датата, която търсеше. — През 1928 година след дълго боледуване и семейството се е разпаднало. По онова време Грейс вече е била напуснала родния си дом, а баща ѝ се е изнесъл от района и покъсно се е оженил отново. От този брак има само едно дете — баща ви, който се е родил след година. Доколкото мога да съдя от документите, от този миг нататък госпожица Танър почти или изобщо не е поддържала връзка с баща си, тоест с вашия дядо.

— Аз не знаех, но дали според вас баща ми е знаел, че има сестра?

— Нямам представа. Предполагам, че не е знаел.

— Но Грейс очевидно е знаела за него.

— Да, макар че не е ясно как и кога е научила. По-важното в случая е, че е знаела за вас. През 1993 година, след смъртта на майка ви и баща ви, е написала ново завещание, с което е оставила всичко на вас. Тогава вече е живеела във Франция.

Алис се смръщи.

— Не проумявам защо не се е свързала с мен, щом е знаела за съществуването ми и за катастрофата.

Карън сви рамене.

— Може би е смятала, че няма да искате да се виждате и да говорите с нея. Не знаем какво е причинило разрива в семейството и е възможно леля ви да е смятала, че баща ви ви е настроил срещу нея. В случаи като този това не е рядкост. Веднъж прекъснат ли се връзките, вече е трудно да се възстановят.

— Предполагам, че не вие сте съставили завещанието.

Карън се усмихна.

— Не, то е съставено много преди мен. Но аз разговарях с колегата, който го е правил. Сега вече е пенсионер, но помни леля ви. Била е много делова, никакво суетене, никакви чувства. Знаела е какво точно иска, а то е било да завещае всичко на вас.

— Значи не знаете защо изобщо е дошла да живее тук.

— Опасявам се, че не. — Тя се замисли. — От моя гледна точка нещата, общо взето, са ясни. Както вече казах, е най-добре да отидете в къщата и да поогледате. Така вероятно ще научите повече за леля си. Щом ще сте тук още няколко дни, бихме могли да се срещнем по-нататък през седмицата. Утре и в петък ще бъда в съда, но ако ви е удобно, ще се радвам да се видим в събота сутринта. — Тя се изправи и протегна ръка на Алис. — Предайте на секретарката какво сте решили.

— Докато съм тук, бих искала да отида и на гроба ѝ.

— Разбира се. Ще проуча къде е. Ако не ме лъже паметта, обстоятелствата около погребението са били доста необичайни. — Докато излизаха, адвокатката поспря при секретарката. — Доминик, можеш ли да ми намериш номера на парцела на гробищата, където е погребана госпожа Танър? Гробищата на Града. Благодаря.

— Какво е било необичайното? — полюбопитства Алис.

— Госпожа Танър е погребана не в Салел д'Од, а тук, в Каркасон, на гробищата край градските стени, в семейния гроб на една приятелка. — Карън взе от секретарката разпечатката и набързо прегледа сведенията. — Точно така, сега се сетих. Жан Жиро, жена, която е родом оттук, макар да няма данни двете жени да са се познавали. Тук освен номера на парцела е и адресът на госпожа Жиро.

— Благодаря. Ще ви се обадя.

— Доминик ще ви изпрати — усмихна се адвокатката. — Съобщете ми какво сте решили.

---

[1] Пресвета Мария (окситански). — Б.пр. ↑

40.

Ариеж

Пол Отие беше очаквал Мари-Сесил да използва пътуването до Ариеж, за да продължи разговора от предната вечер и да го попита за заключението на антрополога. Но тя изобщо не засегна темата.

В тясното пространство вътре в автомобила Отие усещаше много силно физическото ѝ присъствие. Долавяше парфюма ѝ, миризмата на кожата ѝ. Днес Мари-Сесил беше облечена в светлокафява блуза без ръкави и панталон в същия цвят. Очите ѝ бяха скрити зад тъмни очила, а червилото и лакът ѝ за нокти бяха убито червени.

Отие вдигна маншета на ризата и си погледна скришом часовника. До мястото на археологическите разкопки имаше два часа път, после още толкова на връщане, сигурно щяха да се приберат в Каркасон чак надвечер. Това беше много неприятно.

— Някакви новини от О'Донъл? — попита Мари-Сесил.

Отие се стресна, че тя е изрекла на глас мислите му.

— Засега никакви.

— А полицаят? — продължи тя и се извърна да го погледне.

— Той вече не е проблем.

— Откога?

— Рано тази сутрин.

— Научихте ли още нещо от него?

Отие поклати глава.

— Дано нищо не води към вас, Пол.

— Не се безпокойте.

Известно време Мари-Сесил мълча, сетне попита:

— А англичанката?

— Пристигнала е снощи в Каркасон. Пратил съм да я следят.

— Как мислите, дали не е ходила в Тулуза, за да остави там пръстена или книгата?

— Според мен не, освен ако не ги е предала на някого в хотела. Но никой не е ходил при нея. Тя не е разговаряла с никого нито на улицата, нито в библиотеката.

Малко след един на обед пристигнаха под връх Суларак. Около мястото, където спираха автомобилите, беше сложена дъсчена ограда. Вратата беше заключена с катинар. Според уговорката никой не пазеше наоколо, за да не се разбере, че те са идвали тук.

Отие отвори вратата и влезе в паркинга. След суетнята в понеделник следобед на археологическите разкопки бе необичайно спокойно. Отстрани палатките бяха заковани с летви, съдовете и инструментите бяха старателно надписани.

— Къде е входът?

Той посочи към лентата, с която беше отцепена пещерата.

Извади от жабката електрическо фенерче. Изкачиха се мълчаливо по ниските склонове. Потискащата следобедна жега сякаш ги беше похлупила. Отие посочи огромния камък, който още лежеше на една страна като главата на повален идол, после поведе Мари-Сесил през последните метри, които ги делиха от самата пещера.

— Бих искала да вляза сама — заяви тя, когато излязоха на върха.

Отие се подразни, но не го показа. Беше убеден, че вътре в пещерата тя няма да намери нищо. Лично беше претърсил сантиметър по сантиметър всичко. Подаде ѝ фенерчето.

— Както желаете.

Мари-Сесил хлътна в прохода. Лъчът светлина ставаше все по-слаб и накрая изчезна съвсем.

Отдалечи се от отвора, та Мари-Сесил да не го чува.

Дори само това, че е близо до пещерата, го вбесяваше. Вдигна ръка към кръстчето около врата си, все едно е талисман, който ще прогони злото от това място.

— В името на Отца и Сина, и Светия Дух — каза Отие и се прекръсти. Изчака дишането му да се поуспокои и се обади по телефона в кантората. — Имаш ли да ми съобщиш нещо? — Докато слушаше, по лицето му се изписа задоволство. — В хотела ли? Дватама разговаряха ли? — Отие изслуша отговора. — Добре. Не я изпускай от очи.

Той се усмихна и прекъсна връзката. Още нещо, което щеше да добави към списъка с въпроси за О'Донъл.

Секретарката беше открила удивително малко за Бейар. Той не притежаваше автомобил, нямаше паспорт, нямаше го и в поземления регистър, нямаше телефон, изобщо го нямаше вписан в системата. Липсваше дори номер на социални осигуровки. На хартия Бейар не съществуваше. Беше човек без минало.

На Отие му мина през ума, че Бейар е може би недоволен бивш член на *Noublesso Véritable*. Възрастта и миналото му, неговият интерес към историята на катарите и познанията за йероглифите го свързваха с Трикнижието за лабиринта.

Отие беше сигурен, че има някаква връзка. Просто трябваше да я открие. Щеше да унищожи пещерата още сега, без изобщо да се колебае, ако вече се беше добрал до книгите. Той беше Божие оръдие, чрез което ширилата се четири хилядолетия ерес най-сетне щеше да бъде заличена от лицето на земята. Отие щеше да пристъпи към действие едва след като нечестивите писания бъдеха върнати в пещерата. Тогава вече той щеше да предаде всичко на огъня.

Спомни си, че разполага само с два дни, през които на всяка цена трябва да намери книгите, и отново се разбърза. С блеснали от решителност сиви очи той набра още един телефонен номер.

— Утре сутринта — каза той. — Пригответе я.

Одрик Бейар и Жан вървяха мълчешком през болницата във Фоа. Подът беше със сив линолеум. Всичко друго беше бяло. Неговите дрехи с цвят на тебешир, престилките на санитарите и на медицинските сестри, обувките им с гумени подметки, стените, медицинските картони, подложките, към които те бяха прихванати. В тази стерилна обстановка инспектор Нубел, с измачкани дрехи и чорлав, веднага биеше на очи. Явно не се беше преобличал от няколко дни.

Към тях по коридора тикаха количка, колелата ѝ скърцаха дразнещо в притихналите помещения. Те се отдръпнаха, за да ѝ направят път.

Бейар усещаше, че се отнасят към Жан с особено внимание. Състраданието им, безспорно искрено, бе примесено със загриженост

как тя ще понесе удара. Бейар се подсмихна мрачно. Младите все забравяха, че поколението на Жан се е нагледало на какво ли не и е преживяло много повече от тях. Войната, окупацията, Съпротивата. Те се бяха сражавали, бяха убивали и бяха виждали как приятелите им умират. Бяха калени. Не можеше да ги изненада нищо, освен може би упоритата издръжливост на човешкия дух.

Нубел спря пред голяма бяла врата. Отвори я и се дръпна, за да им направи път. Лъхнаха ги хладен въздух и остра миризма на дезинфектант. Бейар си свали шапката и я долепи до гърдите.

Апаратурата беше притихнала. Леглото беше в средата на стаята. Тялото беше заметнато с чаршаф, който висеше накриво отстрани.

— Направиха всичко възможно — пророни Нубел.

— Убит ли беше внукът ми, инспекторе? — попита Жан.

Това бе първото, което каза, откакто бяха дошли в болницата и бяха разбрали, че са закъснели.

Бейар забеляза, че ръцете на следователя треперят от притеснение.

— Още е рано да се каже, госпожо Жиро, макар че...

— Как разглеждате случая, като смърт при подозрителни обстоятелства ли? Да или не?

— Да.

— Благодаря ви — рече тя, без да променя тона. — Само това исках да знам.

— Ако няма друго — допълни Нубел и запристъпва към вратата, — ще ви оставя да си вземете последно сбогом. Ако имате нужда от нещо, ще бъда заедно с госпожа Клодет в стаята за роднини.

Вратата се затвори с рязко щракване. Жан се доближи до леглото. Лицето ѝ беше сиво, устните стиснати, но гърбът и раменете ѝ бяха както винаги изправени.

Тя отметна чаршафа. В стаята се прокрадна вцепенението на смъртта. Бейар видя колко млад е Ив. Кожата му беше много бяла и гладка, без бръчки. Отгоре главата му беше превързана с бинтове. Изпод тях се подаваха кичури черна коса. Ръцете му със зачервени, издрани кокалчета бяха положени на гърдите.

Бейар загледа как Жан се надвесва и целува внука си по челото. После с нетрепваща ръка покри лицето му и се обърна.

— Тръгваме ли? — попита Жан Бейар и го хвана за ръката.

Излязоха отново в безлюдния коридор. Бейар поведе Жан към редицата пластмасови столове, прихванати за стената. Тишината беше потискаща. Макар че наоколо нямаше кой да ги чуе, те също заговориха тихо.

— От известно време, Одрик, се притеснявах за него — сподели Жан. — Забелязах, че се е променил. Стана затворен и напрегнат.

— Попита ли го защо?

Тя кимна.

— Твърдеше, че нямало такова нещо. Било от преумората и стреса.

Одрик отпусна длан върху нейната.

— Той те обичаше, Жан. Може би наистина не е имало нищо. А може и да е имало. — Старецът се позамисли. — Дори и Ив да се е забъркал в нещо нередно, то е било против вътрешната му природа. Той е изпитвал угризения на съвестта. Накрая е постъпил както трябва. Пратил ти е пръстена, без да мисли за последиците.

— Инспектор Нубел ме пита за пръстена. Интересуваше се дали в понеделник съм разговаряла с Ив.

— И какво му каза ти?

— Казах му истината — че не съм разговаряла с него.

Одрик въздъхна от облекчение.

— Но ти, Одрик, смяташ, че са плащали на Ив, за да дава информация, нали? — попита Жан с твърд глас. — Кажи ми. Искам да чуя истината.

Той вдигна ръце.

— Как да ти кажа истината, като не я знам?

— Тогава ми кажи какво подозираш. Да не знаеш... — Тя замълча, после продължи: — Едва ли има по-страшно от това.

Бейар си представи мига, когато огромният камък е паднал и е затиснал входа на пещерата, хващайки ги като в капан вътре. Тя не е знаела какво става с нея. Миризмата на застояло, съсъкът на огъня, войниците, които са крещели, докато са бягали. Полузабравени места и образи. Тя не е знаела дали е жива или мъртва.

— Истина е — пророни тихо Бейар. — Най-непоносимо е да не знаеш. — Той въздъхна отново. — Добре де. Да, наистина смятам, че са плащали на Ив, за информация... главно за Трикнижието, но вероятно и за други неща. Предполагам, че в началото му се е струвало

безобидно: да звънне по телефона тук-там, подробности къде би могъл да се намира някой, с кого би могъл да разговаря... но се опасявам, че скоро са започнали да искат от него повече, отколкото той е бил готов да им даде.

— Говориш в множествено число. Знаеш ли кой носи вината?

— Това са само догадки — каза Бейар. — Хората не се променят особено, Жан. На пръв поглед изглеждаме различни. Търпим развитие, разработваме нови правила, постигаме нов стандарт на живот. Всяко поколение налага своите си ценности и отхвърля старите, гордее се колко е изтънчено и мъдро. Като че ли нямаме почти нищо общо с онези, които са си отишли преди нас. — Той се потупа по гърдите. — Но тук човешкото сърце пак си бие по същия начин, както винаги. Сребролюбие, властолюбие, страх от смъртта, тези чувства не се променят. — Гласът му стана по-тих. — Не се променят и хубавите неща в живота. Любовта, смелостта, готовността за саможертва в името на убежденията, добротата.

— Ще има ли някога край всичко това?

Бейар се поколеба.

— Моля се да има.

Часовникът над главите им отмерваше отминаващото време.

— Няма ли да отидеш в полицията? — попита накрая Жан.

— Не смятам, че е разумно.

— Не вярваш ли на инспектор Нубел?

— Benlèu. Може би. От полицията върнаха ли ти личните вещи на Ив? Дрехите, нещата от джобовете му?

— Дрехите... дрехите не ставали за нищо. Инспектор Нубел каза, че в джобовете му не е имало нищо, освен портфейла и ключовете му.

— Съвсем нищо? Лична карта, документи, телефон? Не му ли се е сторило странно?

— Инспекторът не каза нищо — отговори Жан.

— А в жилището му? Там не са ли намерили нещо? Някакви документи?

Жената сви рамене.

— Не знам. — Тя се замисли. — Помолих един от приятелите му да състави списък на хората, които в понеделник следобед са били на

археологическите разкопки. — Жан му подаде лист хартия с драснати на него имена. — Не е пълен.

Бейар го погледна.

— А това? — попита той и посочи името на хотела.

Жан го погледна.

— Нали искаше да разбереш къде е отседнала англичанката? — Жената замълча. — Тя е посочила на инспектора този хотел.

— Доктор Алис Танър — пророни едва чуто Бейар. След толкова време беше дошла при него. — Значи ще изпратя писмото там.

— След като се прибера, мога да го занеса и лично.

— Не — отсече мъжът. Жан го погледна изненадана. — Извинявай — побърза да добави той. — Мило е, че предлагаш, но... Според мен не е разумно да се прибиращ у вас. Поне засега.

— Защо?

— Няма да им отнеме много време да разберат, че Ив ти е пратил пръстена, ако вече не са го разбрали. Много те моля, иди при приятели. Иди другаде, при Клодет, но не и там. Не е безопасно.

За негова изненада Жан не започна да спори.

— Откакто сме дошли тук, непрекъснато се озърташ.

Бейар се усмихна. Смяташе, че е успял да прикрие тревогата си.

— Ами ти, Одрик?

— При мен е различно — увери я той. — Чакал съм този миг от... толкова дълго, че не мога да ти опиша, Жан. Така трябва да бъде — за добро или за лошо.

След кратко мълчание Жан тихо попита:

— Коя е тази жена, Одрик? Младата англичанка... Защо е толкова важна за теб?

Бейар само се усмихна.

— Къде отиваш сега? — рече накрая Жан.

Той затаи дъх. В съзнанието му изникна селото такова, каквото е било някога.

— Oustâou — отвърна тихо Бейар. — Ще се прибера у дома. A la perfin.

Най-последно.

41.

Шийла беше свикнала с тъмнината.

Държаха я в нещо като обор или плевня. Миришеше остро на изпразнения, на пикоч, слама и на нещо като разложено месо. Под вратата се процеждаше ивица бяла светлина, но тя не знаеше дали е късен следобед или ранна утрин. Не беше сигурна дори кой ден е.

Въжето около краката прежулваше кожата на глезените ѝ. Ръцете ѝ бяха вързани и прихванати за метална халка на стената.

По ръцете и лицето ѝ пъплека насекоми. Цялата беше изпохапана. Китките и раменете я боляха. В сламата по ъглите притичваха мишки, но Шийла беше свикнала с тях точно както вече бе престанала да забелязва болката.

Сега съжаляваше, че не е звъннала на Алис. Поредната грешка. Дали Алис още се опитваше да се свърже с нея? Ако се е обадила в хотела, където бяха настанени археолозите и е разбрала, че Шийла я няма, щеше да се досети, че има нещо гнило. Ами Ив? Дали Брейлинг се е свързал с полицията?...

Шийла се просълзи. Едва ли бяха забелязали, че я няма. Мнозина от колегите ѝ бяха обявили, че смятат да заминат, докато нещата се изяснят. Сигурно бяха решили, че и тя е направила същото.

Вече беше престанала да усеща глад, но я мъчеше жажда. Имаше чувството, че е глътнала цяло парче шкурка. Отдавна беше изпила малкото количество вода, което ѝ бяха дали, и устните ѝ се бяха напукали. Опита се да си спомни колко издържа без вода нормален здрав човек. Един ден? Една седмица?

Отвън чакълът изхрущя. Сърцето ѝ се сви, тя изтръпна, както всеки път, щом чуеше звук навън. Досега никой не беше влизал при нея.

Някой отключи катинара. Веригата се свлече и вратата изскърца. Ярката слънчева светлина нахлу в здрача на плевнята и я заслепи. На прага се показа набит тъмнокос мъж. Въпреки жегата носеше сако, очите му бяха скрити зад тъмни очила. Шийла се дръпна инстинктивно към стената.

Мъжът прекоси с две крачки плевнята. Сграбчи въжето и затегли Шийла. Извади от джоба си нож.

Тя трепна и се опита да се дръпне.

— Non — прошепна. — Моля ви.

Презираше се за умолителния тон. Ужасът бе заличил напълно гордостта ѝ.

Мъжът доближи острието до гърлото ѝ и се захла, при което се видяха развалените му, жълти от тютюна зъби. Пресегна се, сръза въжето и я дръпна. Отмаляла и обръкана, Шийла изгуби равновесие и се свлече на колене.

— Не мога да вървя. Развържете ме.

Мъжът се поколеба за миг, после сръза по-дебелите въжета около глезените ѝ.

— Lève-toi. Vite^[1]! — Вдигна ръка, сякаш за да я удари, после обаче пак дръпна рязко въжето и я притегли към себе си. — Vite.

Краката ѝ се бяха схванали, но тя беше много уплашена, за да не се подчини.

Когато излезе на светло, земята се люшна под нея. Слънцето напичаше безпощадно. Шийла имаше чувството, че прогаря зениците ѝ. Беше топло и задушно.

По време на краткия път от импровизирания ѝ затвор тя разгледа наоколо, защото това вероятно щеше да бъде единствената възможност да разбере къде са я завели. И кои са те.

Всичко беше започнало още през март. Мъжът беше чаровен, ласкаеше я, едва ли не се извиняваше, че я безпокои. Обясни, че работата му била възложена от друг, който искал да запази анонимност. Единственото, което искал, било Шийла да звънне по телефона на едно място. За информация, нищо повече. Бил готов да плати много пари. Малко по-късно уговорката бе променена: половината пари за информацията, другата половина — при доставката. Сега, като се замислеше, Шийла не беше сигурна кога точно у нея се появиха съмнения.

Клиентът не се вписваше в обичайния образ на лековерния колекционер, готов да плати много, без да задава въпроси. Като начало гласът му беше младежки. Обикновено такива хора приличаха на издирваните на средновековни реликви и бяха суеверни, податливи на

внушения, глупави, вманиачени. Той изобщо не беше такъв. Дори само това би трябвало да ѝ подейства като червена лампичка за опасност.

Струваше ѝ се невероятно, че не се е запитала защо, при положение че пръстенът и книгата имат за него само сантиментална стойност, той е готов да хвърли толкова усилия.

Шийла се бе отърсила преди години от всякакви нравствени угризения, че краде и продава предмети от археологически разкопки. Беше се напатила достатъчно от музеите и елитарните научни институции с тяхното закостеняло мислене, за да смята, че са подходящи пазители на съкровищата от древността, отколкото частните колекционери. Тя си прибираше парите, те прибираха каквото им трябва. Всички бяха доволни.

Сега Шийла си даваше сметка, че е била уплашена много преди второто телефонно обаждане, със сигурност седмици преди да покани Алис на връх Суларак. После, когато двамата с Ив Био се бяха свързали и бяха сравнили версиите... Буцата в гърлото ѝ стана още по-голяма.

Ако с Алис се случеше нещо, именно тя щеше да бъде виновна.

Стигнаха до фермата — неголяма сграда, опасана от порутени стопански постройки, гараж и винарна. Боята по капациите на прозорците и входната врата се беше олющила, прозорците се чернееха като празни дупки. Отпред бяха спрени два автомобила.

Наоколо се виждаха само планини и долини. Ако не друго, Шийла поне беше още в Пиренеите. Кой знае защо, това ѝ вдъхна надежда.

Вратата зееше отворена, сякаш ги очакваха. Но вътре беше прохладно и поне на пръв поглед нямаше никого. Всичко беше покрито със слой прах. Тук навремето явно беше имало хотел или странноприемница. Точно отпред се виждаше рецепция, над която имаше ред кукички, всички празни — на тях, изглежда, бяха закачали ключовете.

Мъжът дръпна въжетото, за да накара Шийла да побърза. Отблизо миришеше на пот, на евтин лосион за след бръснене и на тютюн. Тя чу гласове от стаята вляво. Вратата беше открената. Шийла зърна мъж, застанал с гръб към нея до прозореца. Кожени обувки и тънък летен панталон.

Първият мъж я накара да се качи на втория етаж, сетне я затика по коридор и нагоре по ниско тясно стълбище, водещо към задушен таван, който заемаше почти целия последен етаж на сградата. Спряха пред някаква врата.

Мъжът отключи и бутна рязко Шийла в кръста. Тя полетя напред и се свлече тежко на земята, а онзи затръшна вратата след себе си. Шийла се метна с кръсъци към вратата и заудря с юмруци по метала, но отстрани рамката беше специално подсилена с железни шини.

Накрая тя се предаде и се обърна да разгледа затвора си. До стената в дъното беше сложен дюшек. Върху него беше оставено старателно сгънато одеяло. Срещу вратата имаше прозорче с железни пръчки. Шийла прекоси сковано стаята и видя, че се намира в задната част на постройката. Пръчките бяха здрави и изобщо не се помръднаха, когато тя ги дръпна. Пък и беше високо.

В ъгъла имаше малка мивка с кофа до нея. Шийла се облекчи и с усилие завъртя крановете. Тръбите изгъргориха и потече тънка струйка вода. Шийла долепи мръсни длани и пи, докато вътрешностите не я заболяха. Поизми ожулените места по китките и глезените си, по които имаше спечена кръв.

Малко по-късно мъжът ѝ донесе нещо за ядене. Виж ти!

— Защо съм тук?

Той остави подноса в средата на стаята.

— Защо ме доведохте тук?

— Той ще ти каже.

— Кой иска да говори с мен?

Мъжът посочи храната.

— Яж.

— Развържете ме. — После Шийла повтори: — Кой? Кажете ми.

Той побутна с крак подноса към нея.

— Яж.

Мъжът излезе и Шийла се нахвърли на храната. Изяде всичко до последната троха, дори семките на ябълката, после се върна на прозореца. Над билото на планината лумнаха първите слънчеви лъчи.

В далечината се чу автомобил, който бавно се приближаваше към фермата.

---

[1] Ставай. Бързо (фр.). — Б.пр. ↑

42.

Карън я беше упътвила добре. Час след като пое от Каркасон, Алис вече беше в предградията на Нарбон. Следвайки знаците, се отправи към Кюксак д'Од и Капестан по красив път, от двете страни на който имаше висок бамбук и разлюлени от вятъра треви, обрамчили плодородни злачни ниви. Беше много различно от планините в Ариез или пустеещите земи на Корбиерите.

Наближаваше два часът, когато Алис навлезе в Салел д'Од. Спря под лимоновите дръвчета и пиниите покрай Канала Миди, точно при градската порта, после тръгна по красивите криволичещи улици, докато излезе на улица „Бюрг“.

Малката триетажна къща на Грейс се намираше на ъгъла и в нея се влизаше направо от улицата. Старовремската дървена врата и големите кафяви капаци по прозорците бяха обрасли с розови храсти като в приказка. Ключалката заяждаше и се наложи Алис да си играе дълго с тежкия месингов ключ, докато го завърти. Натисна силно вратата с рамо и я изрита рязко. Тя изскърца и се отвори, като застърга по черно-белите плочки и вестниците, подпрели я отвътре.

Алис се озова в просторно помещение, вляво беше кухнята, а вдясно се падаше по-голямата всекидневна. В къщата беше студено и усойно. Опита се да завърти ключа на лампата, но бушоните бяха изключени. Събра рекламните брошури и вестниците и ги вдигна на масата. Отвори прозореца и дълго се мъчи с капациите.

Електрическият чайник и старовремската печка с грил бяха единствените свидетелства, че леля й е чувала за съвременни удобства. Сушилнята за съдове беше празна, мивката беше чиста.

Алис мина през стаята и отвори големия прозорец във всекидневната, после вдигна и тежките кафяви щори. Слънцето нахлу в стаята и я преобрази. Алис се надвеси и вдъхна от миризмата на розите, като се отпусна за миг под милувката на топлия летен въздух и се остави той да прогони притесненията й. Чувстваше се като натрапница в чужд живот.

Под ъгъл до камината имаше две дървени кресла с високи облегалки. Върху иззиданата от сив камък камина бяха сложени няколко покрити с прах порцеланови фигурки, зад решетката се виждаха следи от отдавна угаснал огън.

На стената до камината беше окачена картина с маслени бои — каменна къща с наклонен покрив от червени керемиди сред слънчогледови ниви и лозя. Алис се взря в подписа, драснат набързо в долния десен ъгъл: БЕЙАР.

В дъното на стаята имаше маса за хранене, четири стола и бюфет. Алис отвори вратичките и намери комплект подноси и малки покривки с изображения на френски катедрали, купчина ленени салфетки и кутия сребърни прибори. Най-хубавият порцелан: чинии за сервиране, каничка за сметана, купички за десерт и съдче за сос, беше пъхнат на долните полици.

В най-отдалечения ъгъл на помещението имаше две врати. Показа се, че първата е на килер: дъска за гладене, лопата за смет и четка, метла, две закачалки за дрехи и много пазарски пликове на „Жеан“, сложени един в друг. Зад втората врата беше стълбището.

Алис тръгна да се качва опипом в тъмното. На втория етаж, точно срещу стълбите, имаше уютна баня с розови плочки с парче изсъхнал сапун на мивката и твърда като картон хавлия.

Стаята на Грейс беше вляво. Единичното легло беше застлано с чаршафи и одеяла, отгоре имаше дебела пухена завивка. Върху махагоновото нощно шкафче стояха лекарства за стомашни киселини и биография на Елеонора Аквитанска от Алисън Уиър.

Алис усети как сърцето ѝ се свива при вида на старовремското картонче, с което беше отбелязана страницата. Тя си представи как Грейс изключва лампата преди сън и пъха картончето, за да не забрави докъде е стигнала. Но времето беше изтекло. Грейс беше починала, преди да дочете книгата. Разнежена — нещо, което рядко ѝ се случваше, Алис отдели книгата. Щеше да я вземе със себе си.

В чекмеджето на нощното шкафче имаше торбичка лавандула с избеляла от времето розова панделка, както и една рецепта и кутия нови хартиени носни кърпички. Рафтът отдолу беше запълнен с още книги. Алис приклепна и наклони глава, за да прочете гръбчетата. Бяха все книги, каквито бе очаквала да намери тук. Едно-две издания на Мери Стюарт^[1], две книги на Джоана Тролъп^[2], старо луксозно

издание на „Пейтън Плейс“^[3] и тънък том за катарите. Името на автора беше написано с главни букви: БЕЙАР. Алис вдигна вежди. Същият човек, нарисувал картината долу? Беше посочено и името на преводачката: Ж. Жиро.

Алис обърна книгата и прочете представянето на автора отзад. Превод на Евангелието от Йоан на окситански, както и няколко книги за Древен Египет и удостоена с награда биография на Жан-Франсоа Шамполион — учения, който през деветнайсети век разгадава тайната на йероглифите.

В ума на Алис проблесна нещо. Библиотеката в Тулуза с картите, схемите и илюстрациите, мигащи пред очите ѝ върху екрана. „Отново Египет.“

Върху първата корица на книгата на Бейар имаше снимка на порутен замък, забулен в моравя мъгла и кацнал опасно наврѣх остра урва. От пощенските картички и пътеводителите Алис се сети, че това е Монсегюр.

Тя разлисти книгата. Страниците се отвориха сами някъде на две трети от тома, където беше пѣхнато картонче. Алис започна да чете:

Укрепената цитадела Монсегюр е разположена на висок планински връх, на около час катерене от село Монсегюр. Замъкът често е скрит от облаци, а трите му страни са изсечени направо в склоновете на планината. Това е невероятна естествена крепост. Онова, което се е запазило, е достигнало до нас не от тринайсети век, а от окупационни войни, водени в по-ново време. Въпреки това духът на мястото винаги напомня на посетителите за трагичното му минало.

Нямат чет преданията, свързвани с Монсегюр. Според някои това е храм в прослава на Слънцето, според други отук Вагнер е почерпил вдъхновение за *Munsalvaesche*, неговата защитена планина, или Планината на Граала от най-великата му творба „Парсифал“. Според трети именно тук е положен накрая Граалът. Изказва се предположението, че катарите са били пазители на Христовата чаша, както и на много други съкровища от

Соломоновия храм в Йерусалим или може би на златото на вестготите и на други богатства от неназовани източници.

Смята се, че през януари 1244 година, малко преди окончателния разгром, баснословните богатства на катарите са били изнесени тайно от обсадената крепост, те обаче не са намерени и досега. Не са верни слуховете, че най-ценният предмет е бил изгубен.

Алис погледна бележката под линия в долния край на страницата. Но вместо бележка видя цитат от Евангелието от Йоан, Глава осма, стих трийсет и втори: „И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни“.

Тя вдигна вежди. Не виждаше никаква особена връзка с текста.

Сложи книгата на Бейар при останалите, които смяташе да вземе, после отиде в другата стая.

Там имаше старовремска шевна машина „Сингер“, очебийно английска в тази френска къща с дебели стени. Навремето майка ѝ имаше същата и шиеше на нея часове наред, а домът им се огласяше от успокоителното „трак-трак“ на иглата.

Алис прокара длан по прашната повърхност. Машината явно си работеше.

Обърна се към дъбовото писалище до прозореца с изглед към малък затворен двор отзад на къщата. Първите две чекмеджета бяха застлани с тапет, но бяха съвсем празни. За изненада на Алис третото беше заключено, макар ключът да си стоеше в ключалката.

Тя задърпа чекмеджето, като въртеше сребърното ключе, и накрая успя да го отвори. На дъното имаше кутия от обувки. Алис я извади и я сложи отгоре върху писалището.

Вътре всичко беше подредено много старателно. Имаше връзка снимки, прихванати с шнур. Отгоре беше сложено писмо. Беше адресирано с тънък почерк и черно мастило до „Г-жа Танър“. Клеймото беше от 16 март 2005 година, град Каркасон, отгоре беше ударен и червен печат „Препоръчано“. Отзад нямаше адрес, пак със същия четлив почерк беше написано само „Expéditeur Audric S. Baillard^[4]“.

Алис пъхна пръсти вътре и извади един-единствен лист дебела жълтеникава хартия. Нямаше дата, нямаше адрес или обяснение, със същия почерк беше написан само един стих:

*Bona nuèit, bona nuèit...
Braves amies, pica mièja-nuèit
Cal finir velhada
Ejos la flassada.*

В съзнанието на Алис като отдавна забравена песен се мярна смътен спомен. Думите, издълбани в горния край на стъпалата в пещерата. Тя беше готова да се закълне, че езикът е същият: подсъзнанието ѝ бе направило връзката, която съзнанието ѝ не можеше да открие.

Алис се облегна на леглото. Шестнайсети март, два дни преди смъртта на леля ѝ. Дали самата тя бе сложила писмото в кутията, или то е било оставено там от някой друг? От самия Бейар?

Алис отмести стихотворението настрани и развърза шнура.

Имаше общо десет снимки, всичките черно-бели и подредени хронологично. Месецът, мястото и датата бяха написани с молив и с печатни букви отзад. На първата имаше фотографски портрет на вгълбено момченце в ученическа униформа и с пригладена коса, сресана на път. Алис погледна отзад. Със синьо мастило пишеше „ФРЕДЕРИК УИЛЯМ ТАНЪР, СЕПТЕМВРИ 1937 Г.“ Различен почерк.

Сърцето ѝ заби като обезумяло. Същата снимка на баща ѝ беше стояла и у тях над камината заедно със сватбената снимка на родителите ѝ и с портрет на самата Алис на шест години, в набрана официална рокличка с буфан ръкави. Тя прокара пръсти по лицето на баща си. Ако не друго, фотографията доказваше, че Грейс е знаела за съществуването на малкото си братче, дори и двамата да не се бяха срещали изобщо.

Алис я остави и се прехвърли на следващата — смяташе да кара поред. Най-ранната снимка на леля ѝ, която намери, беше учудващо нова, беше правена на летен празник през юли 1958 година.

Определено имаше някаква семейна прилика. И Грейс като Алис беше дребна, с нежни черти почти като на елф, макар че косата ѝ беше права и побеляла и бе подстригана безпощадно късо.

Последната снимка също беше на Грейс — тук тя беше няколко години по-стара и стоеше с възрастен мъж. Алис сбърчи чело. Човекът ѝ приличаше на някого. Двамата бяха застанали пред стара каменна стена. Стояха някак сковано, сякаш не се познаваха добре. От дрехите им личеше, че е късна пролет или лято. Грейс беше облечена в набрана в кръста лятна рокля с къс ръкав. Спътникът ѝ беше висок и много слаб, в светъл летен костюм. Лицето му беше скрито от периферията на панамената шапка, но възрастта му личеше от набръчканите, покрити със старчески петна ръце.

Върху стената отзад се виждаше малко от табелата на френска улица. Алис се взря и успя да разчете „Улица Троя Дьогре“. Отзад с тънкия почерк на Бейар пишеше „AB e GT, junh 1993, Chartres“^[5].

Отново Шартр. Това явно бяха Грейс и Одрик Бейар. И то през 1993-а — годината, когато бяха загинали родителите на Алис.

След като остави и тази снимка, тя извади и последния предмет от кутията — малка стара книга. Черната кожа се беше напукала и бе прихваната с ръждясал метален цип, отпред със златни букви пишеше „СВЕЩЕНА БИБЛИЯ“.

След няколко опита Алис успя да я отвори. На пръв поглед книгата не се отличаваше от всички други издания на Библията в превода, одобрен от крал Джеймс. Чак когато беше разлистила три четвърти от страниците, Алис се натъкна на дупка, изрязана в тънката оризова хартия, за да се получи плитко правоъгълно скривалище с размери десетина на осем сантиметра.

Вътре имаше няколко плътно нагънати листа хартия, които Алис разтвори внимателно. Оттам изпадна светъл каменен диск колкото монета от едно евро. Беше плосък и много тънък, от камък. Изненадана, Алис го закрепил между пръстите си. Върху него бяха изсечени две букви. NS. Нечии инициали? Някаква парична единица?

Алис обърна диска от другата страна. Върху него беше изсечен лабиринтът, съвсем същият като рисунката на пръстена и на стената на пещерата.

Здравият разум ѝ подсказваше, че би трябвало да има напълно приемливо обяснение за съвпадението, макар че сега не ѝ хрумваше

нищо. Тя погледна припряно листовете хартия, между които беше сложен дискът.

„Сега вече не можеш да спреш.“

Разтвори ги. Въздъхна от облекчение. Листовете съдържаха родословно дърво. На първия пишеше „ARBRE GÉNÉALOGIQUE“^[6]. Мастилото беше избеляло и на места не се четеше, но някои думи се открояваха. Повечето имена бяха написани с черно, едно обаче — на втория ред, „АЛАИС ПЕЛТИЕ-ДЮ МА (1193-)“, беше в червено. Алис не успя да разчете името до него, ала на долния ред и леко вдясно имаше друго име „САЖО ДЪО СЕРВИАН“, написано със зелено.

До двете имена имаше малка нежна рисунка в златно. Алис взе каменния диск и го сложи до символа върху страницата с лабиринта. Бяха еднакви.

Обръщаше един по един листовете, докато стигна до последния. Там откри името на Грейс, датата на смъртта ѝ беше добавена с различно по цвят мастило. Под него, малко встрани, бяха родителите на Алис.

Накрая беше написано и нейното име. „АЛИС-ХЕЛЕНА (1974-)“, открито с червено мастило. И до него символът с лабиринта.

Подпряла брадичка на коленете си, които беше обхванала с ръце, Алис загуби представа колко е седяла в притихналата изоставена стая. Накрая разбра. Миналото я теглеше към себе си. Независимо дали Алис го искаше, или не.

---

[1] Мери Стюарт (р. 1916), английска писателка, известна най-вече с трилогията „Мерлин“, където историческият роман граничи с фентъзи. — Б.пр. ↑

[2] Джоана Тролъп (р. 1943), английска писателка, авторка главно на любовни романи. — Б.пр. ↑

[3] Роман (1956) на американската писателка Грейс Митейлиък (1921–1964), смятан за първия бестселър в историята на книгоиздаването. — Б.пр. ↑

[4] Подател: Одрик С. Бейар. — Б.пр. ↑

[5] ОБ и ГТ, юни 1993 г., Шартр (окситански). — Б.пр. ↑

[6] Родословно дърво (фр.). — Б.пр. ↑

ЛАБИРИНТЪТ

43.

Докато се връщаше с колата от Салел д'Од към Каркасон, беше изпаднала в нещо като унес. Фоайето на хотела беше пълно с новопристигнали, затова тя си взе сама от кукичката ключа и се качи горе в стаята, без никой да я забележи.

Тъкмо да отключи, когато забеляза, че вратата е открената.

Поколеба се. Остави на пода кутията от обувки и книгите, после бутна предпазливо вратата и я отвори.

— Allo? Ей!

Огледа стаята. Поне на пръв поглед всичко си беше както го беше оставила. Все така със свито сърце, Алис прекрачи внимателно прага и влезе. Спря. Миришеше на ванилия и на тютюн.

Нещо зад вратата се раздвижи. Алис изтръпна. Обърна се рязко, точно навреме, за да зърне сиво сако и черна коса, отразени в огледалото, после някой я изтика с все сила по гърдите и я запрати назад. Главата ѝ се удари в огледалото на гардероба. Стаята се замъгли. Всичко заподскача, сякаш не е на фокус. Алис примига. Чу как непознатият тича по коридора. „Бързо. След него.“

Изправи се с усилие и хукна. Втурна се надолу по стълбите към фоайето, където се натъкна на голяма група италианци, застанали пред изхода. Уплашена до смърт, Алис огледа набързо препълненото фоайе тъкмо когато мъжът се шумгна навън през страничния изход.

Тя си запроправя път през гората от хора и багаж, като прескачаше куфарите и саковете, и излезе в градината. Непознатият вече беше в горния край на алеята. Алис събра всичките си сили и се затича натам, но мъжът беше много бърз.

Докато тя излезе на главния път, от него вече нямаше и следа. Беше изчезнал сред навалищата туристи, които се връщаха от Града. Алис се подпря на колене, за да възстанови дишането си. После се изправи и се пипна отзад по главата. Вече ѝ излизаше цицина.

Погледна за последен път улицата, обърна се и се върна на рецепцията. Извини се и застана най-отпред на опашката.

— Pardon, mais vous l'avez vu?^[1]

Дежурното момиче на рецепцията я погледна объркано.

— Ще поговорим веднага щом приключа с господина — рече то.

— Опасявам се, че не търпи отлагане — настоя Алис. — В стаята ми имаше някакъв мъж. Току-що избяга. Преди две-три минути.

— Моля ви, madame, ако почакайте малко...

Алис повиши глас, за да я чуват всички:

— В стаята ми имаше човек. Крадец.

Хората, струпали се около рецепцията, притихнаха. Очите на момичето се разшириха. То слезе от високия стол и изчезна някъде. След секунди се появи собственикът на хотела, който дръпна Алис подалеч от централното фоайе.

— Какво се е случило, madame? — попита я тихо.

Алис му обясни.

— Вратата не е разбита — установи мъжът, след като се качи горе с нея и провери ключалката.

Алис провери дали липсва нещо. За нейно объркване всичко си беше тук. Паспортът ѝ още беше на дъното на гардероба, макар и не на същото място. Същото важеше и за съдържанието на раницата. Не липсваше нищо, но всичко беше леко разместено. Това едва ли беше някакво доказателство.

Алис провери и в банята. Най-сетне откри нещо.

— Господине, ако обичате — провикна се тя и посочи мивката. — Погледнете.

Миришеше силно на лавандула — сапунът беше нарязан на малки парченца. Пастата ѝ за зъби също беше отворена и изстискана от тубичката.

— Ето. Както ви казах.

Собственикът изглеждаше угрижен. Искала ли госпожицата да се обадят в полицията? Той щял, разбира се, да попита другите гости дали са забелязали нещо, но след като нищо не липсвало... Мъжът не се доизказа.

Изведнъж Алис проумя: това не беше най-обикновено проникване с взлом. Който е влизал, е търсел нещо конкретно.

Кой знаеше, че Алис е тук? Нубел, Пол Отие, Карън Фльори и подчинените ѝ, Шийла. Поне доколкото се сещаше Алис, никой друг.

— Не — побърза да каже тя. — Не викайте полиция. Нали не е изчезнало нищо. Но искам да се преместя в друга стая.

Собственикът започна да обяснява, че хотелът бил пълен, после обаче спря, забелязал изражението ѝ.

— Ще видя какво мога да направя.

След двацет минути настаниха Алис в друга част на хотела.

Тя беше притеснена. Провери дали е заключено и дали прозорците са добре затворени. Седна на леглото, заобиколена от багажа, и се запита какво да прави. Стана, обиколи мъничката стая, седна отново, пак се изправи. Още не беше сигурна дали да не се премести в друг хотел.

„Ами ако нощес онзи се върне?“

Включи се аларма. Алис подскочи като ужилена, после чу, че това всъщност е телефонът ѝ, който звъни в джоба на якето.

— Allô, oui?

С облекчение чу гласа на Стивън, един от колегите археолози на Шийла от разкопките.

— Здравсти, Стив. Току-що се прибирам. Не съм си прослужала съобщенията. Какво има?

Алис пребледня: Стив ѝ съобщи, че разкопките са прекратени.

— Но защо? Каква причина посочи Брейлинг?

— Каза, че не зависело от него.

— Само заради скелетите ли?

— От полицията не уточниха.

Сърцето ѝ се разтуптя.

— И полицаите ли бяха там, когато Брейлинг ви го каза? — попита тя.

— Да, бяха отчасти заради Шийла — отвърна Стив, после замълча. — Просто се питах дали си я чувала, откакто си тръгна.

— Изобщо не съм я чувала от понеделник. Вчера опитах няколко пъти, тя обаче не отговаря на съобщенията ми. Защо?

— Очевидно е изчезнала. Брейлинг е склонен да го тълкува доста зловещо. Подозира, че е откраднала нещо от разкопките.

— Шийла не би го направила — възкликна Алис. — Изключено. Тя не е такава...

Но още докато го изричаше, пред очите ѝ изникна гневното пребледняло лице на приятелката ѝ. Алис се почувства предателка,

изведнъж вече не бе толкова убедена.

— И от полицията ли мислят така? — попита настойчиво тя.

— Не знам. Просто е малко странно — отговори той. — Един от полицаите, които идваха в понеделник на разкопките, е бил блъснат от кола във Фоа, шофьорът е избягал, а полицаят е починал — продължи той. — Пишеше го във вестниците. Доколкото разбрах, двамата с Шийла са се познавали.

Алис се свлече на леглото.

— Извинявай, Стив. Трудно ми е да повярвам. Някой издирва ли я? Правят ли изобщо нещо?

— Искях да те помоля — каза плахо Стивън. — Бих го направил и аз, но утре рано сутринта си заминавам. Няма смисъл да стоя тук.

— Какво?

— Знам, че преди началото на разкопките Шийла е ходила при приятели в Шартр. Хрумна ми, че може би се е върнала при тях и просто е забравила да предупреди.

На Алис ѝ се стори малко вероятно, но все беше нещо.

— Вече звъних на номера. Вдигна някакво момче, което ми заяви, че изобщо не било чувало за Шийла, но съм сигурен, че тя ми даде точно този номер. Вкарал съм го в телефона си.

Алис взе молив и хартия.

— Каж ми го. Ще опитам и аз — рече тя, готова да пише. Ръката ѝ замръзна. — Извинявай, Стив. — Гласът ѝ прозвуча глухо, сякаш Алис говореше от много далеч. — Каж го пак, ако обичаш.

— 02-68-72-31-26 — повтори той. — Нали ще ми съобщиш, ако разбереш нещо?

Беше номерът, който ѝ бе дал Био.

— Можеш да разчиташ на мен — отговори Алис почти без да осъзнава какво казва. — Ще ти съобщя.

Знаеше, че трябва да се свърже с Нубел. Да му съобщи за мъжа и за срещата си с Био, но се колебаеше. Не беше сигурна, че трябва да се доверява на следователя. Той не бе направил нищо, за да спре Отие.

Алис бръкна в раницата и извади пътната карта на Франция. „Това е лудост. Най-малко осем часа път.“

Нещо не ѝ даваше мира. Тя прегледа отново бележките, които си беше водила в библиотеката.

В планината от думи за катедралата в Шартр съвсем мимоходом се споменаваше и Светият Граал. Там също имаше лабиринт. Алис намери абзаца, който търсеше. Прочете го два пъти, после дръпна рязко стола изпод бюрото, седна с книгата на Одрик Бейар и я отвори на отбелязаната страница.

„Според трети именно тук е положен накрая Граалът. Изказва се предположението, че катарите са били пазители на Христовата чаша...“

Съкровището на катарите е било изнесено тайно от Монсегюр. За да бъде прехвърлено под връх Суларак? Алис отгърна на картата в началото на книгата. Монсегюр не беше далеч от планината Сабартес. Ами ако съкровището е скрито там?

„Какво свързва Шартр и Каркасон?“

В далечината се чуха първите гръмотевици на задаваща се буря. Сега стаята беше окъпана в странна оранжева светлина, идваща от уличните лампи. Излезе вятър, който блъсна капаците на прозорците.

Когато Алис отиде да дръпне пердетата, западаха първите едри капки дъжд, които се взривиха като петна черно мастило по перваза. Искеше да тръгне веднага, но беше късно, а и на нея не ѝ се шофираше в бурята.

Залости прозорците и вратите, включи алармата, после, както беше с дрехите, легна на кревата и зачака утрото.

В началото всичко беше същото. Познато, умиротворено. Тя се рееше в безтегловния свят, прозрачен и притихнал. После, сякаш хлътна в отвора под бесилка и запада рязко надолу пред отвореното небе към обраслите с дървета склонове на планината, устремили се към нея.

Тя знаеше къде е. При Монсегюр в началото на лятото.

Веднага щом краката ѝ опряха земята, Алис се затича, като се препъваше по стръмната изровена горска пътека между две редици високи дървета. Дърветата бяха гъсти и бяха надвиснали над нея. Тя се вкопчваше в клоните, за да намали скоростта, но ръцете ѝ минаваха

през тях и между пръстите ѝ се ронеха малки листенца, оцветили върховете им в зелено.

Стръмната пътека зави под нозете ѝ лъкатушеше и се застъпваше сама със себе си, като запращаше Алис ту насам, ту натам, докато тя не зави зад ъгъла и не видя мълчаливата стена на огъня, изпречила се на пътя ѝ. Алис вдигна ръце, за да затули лице от издулите се, съскащи червени, оранжеви и жълти пламъци, които шибаха въздуха и се гънеха като тръстика под повърхността на река.

Сънят се промени. Този път сред пламъците изникнаха не множество лица, които да придобият очертания, а само едно, на млада жена с нежно и въпреки това волево изражение, която се пресегна и взе от ръката на Алис книгата.

Тя пееше с меден глас.

„Bona nu'eit, bona nueit.“

Този път нямаше леденостудени пръсти. Огънят вече не се домогваше да я погълне. Сега тя се въртеше на спирала из въздуха като струйка дим, а жената я беше прегърнала със силните си ръце и я държеше здраво. Алис беше в безопасност.

„Braves amies, pica mièja-nueit.“

Тя се усмихна, когато двете се понесоха заедно все по-нависоко и нависоко, към светлината, оставяйки света далеч под тях.

---

[1] Извинявайте, вие видяхте ли го? (фр.). — Б.пр. ↑

44.

Каркасон

Юли 1209 година

Алаис стана рано, събудена от звуците на трионите и на чуковете в двора. Погледна през прозореца към дъсчените галерии и заграждения, вдигани покрай стените на замъка Контал.

Внушителното дървено скеле бързо придобиваше форма. Приличаше на покрита алея за разходки в небето и осигуряваше чудесна видимост, така че стрелците с лъкове да обсипят врага с градушка от стрели, в случай че той проникнеше отвъд стените на Града.

Алаис се облече набързо и изтича на двора. Огънят в ковачницата бумтеше. Чуковете и наковалните дрънчаха, остреха и оформяха оръжието.

Докато стоеше пред конюшните, Алаис видя Гилем. Сърцето ѝ трепна. „Забележи ме!“ Той не се обърна и не вдигна очи. Алаис махна към него, понечи да го извика, но страхът надделя и тя отпусна ръка. Не искаше да се унижава и да моли за обич, щом той не желаше да ѝ я дава.

Усърден труд кипеше не само вътре в замъка Контал, но и в Града. На главния площад стоварваха купчини камъни от Корбиерите за балистите и каменохвъргачките. Откъм работилницата за щавене на кожи се носеше възкисела миризма на пикоч — там приготвяха животински кожи, с които да предпазват галериите от пожар. През Нарбонската порта на върволица влизаха каруци, които караха хранителни запаси за Града: солено месо от Лапиеж и Лораге, вино от Каркасес, ечемик и пшеница от равнините, зрял боб и леца от градините на Сан Микел и Сан Висан.

В цялата суетня се долавяха гордост и целеустременост. Само облаците зловонен черен пушек над реката и мочурищата на север, където по заповед на виконт Транкавел бяха подпалили мелниците и нивите, напомняха колко истинска е надвисналата опасност.

Алаис отиде да чака Сажо на уговореното място. Умът ѝ беше пълен с въпроси, които искаше да зададе на Есклармонд. Когато Сажо дойде, Алаис направо бе онемяла от възмущение.

Тя тръгна след него по безименните улици на предградията Сан Микел, докато двамата не излязоха при ниска врата недалеч от външните стени. Чуваше се как мъжете копаят ровове, за да попречат на врага да се доближи до стените и да ги взриви.

— Меніна те чака вътре — каза Сажо и изведнъж лицето му стана сериозно.

— Ти няма ли да влезеш?

— Тя ми заръча да те доведа, после да се върна в замък, за да намеря майордом Пелтие.

— Виж в Парадния двор — каза Алаис.

— Добре — отвърна момчето, отново усмихнато. — До скоро.

Алаис бутна вратата и се провикна, после се взря, за да открие Есклармонд, и си погледна в краката. Забеляза в здрача втори силует — седеше на стол в ъгъла на стаята.

— Влизай, влизай — подкани Есклармонд. — Мисля, че вече познаваш Симеон.

Алаис беше изненадана.

— Симеон ли? Вече? — възкликна тя радостно, след което се завтече към него и го хвана за ръцете. — Каква новина! Кога пристигна в Каркасон? Къде си отседнал?

Симеон се засмя гърлено.

— Толкова много въпроси! Бертран ми е споменавал, че като малка не си спирала да разпитваш!

Алаис се усмихна. Седна на скамейката до масата и прие чашата вино, която Есклармонд ѝ предложи, като не преставаше да слуша какво говори Симеон на лечителката. Двамата вече общуваха с лекота, личеше, че се чувстват свързани един с друг.

Симеон разправяше сладкодумно, като преплиташе разказа за живота си в Шартр и Безие със спомените от светите земи. Времето минаваше неусетно, докато той говореше за хълмовете на Юдея през пролетта, за равнините край Елеонската планина, покрити с кремове, с жълти и морави перуники и розови бадемови дръвчета. Алаис го слушаше запленена.

Сенките се издължиха. Обстановката се промени, макар и Алаис да не разбираше какво точно става. Усещаше само, че е настръхнала и очаква с нетърпение какво ще се случи оттук нататък. Запита се дали Гилем и баща ѝ усещат същото в навечерието на битка. Чувството за време, което сякаш виси на косъм.

Алаис погледна към Есклармонд, която седеше със скръстени в скута ръце и с ведро лице. Изглеждаше спокойна и овладяна.

— Сигурна съм, че баща ми ще дойде скоро — каза Алаис, защото се чувстваше виновна за закъснението му. — Даде ми дума.

— Знаем — потупа я по ръката Симеон.

Кожата му беше суха като пергамент.

— Може би ще се наложи да се изнесем оттук — рече Есклармонд и погледна към вратата, която си оставаше плътно затворена. — Собствениците на къщата ще се приберат скоро.

Алаис забеляза, че двамата се споглеждат. Понеже вече не издържаше на напрежението, тя се наведе напред.

— Вчера, Есклармонд, не отговори на въпроса ми. — Беше изумена колко спокоен е гласът ѝ. — И ти ли си пазителка? Книгата, която баща ми издирва, на съхранение при теб ли е?

За миг думите ѝ сякаш увиснаха във въздуха. После за изненада на Алаис Симеон прихна.

— Какво ти е разказал баща ти за Noublesso? — попита той с блеснали черни очи.

— Че винаги има петима пазители, дали обет да съхраняват книгите от Трикнижието за лабиринта.

— А обясни ли ти защо са петима?

Алаис поклати глава.

— Navigatairè, или водачът, кормчията, винаги е подкрепян от четирима посветени. Заедно те олицетворяват петте точки на човешкото тяло и силата на числото пет. Всеки пазител е избран заради своята сила, решителност и вярност. Християнин, сарацин, евреин, важни са душата, смелостта, а не кръвта, произходът или народността. Това отразява и естеството на тайната, която сме се зарекли да пазим и която принадлежи на всяка и на никоя вяра. — Той се усмихна. — Noublesso de los Seres съществува, макар и невинаги под това име, над две хилядолетия, за да пази и отстоява тайната. Понякога сме присъствали скрито, друг път сме живели, без да се крием.

Алаис се обърна към Есклармонд.

— Баща ми отказва да приеме, че си пазителка. Не може да повярва.

— В разрез с очакванията му е.

— Може да се случи и на Бертран — прихна пак Симеон.

— Не е предполагал, че петият пазител е жена — уточни Алаис, за да защити баща си.

— Едно време това не е било толкова важно — каза Симеон. — Египет, Асирия, Рим, Вавилон, тези древни култури, за които си слушала, са се отнасяли към жената с повече уважение, отколкото в нашите безпросветни дни.

Алаис се позамисли.

— Как смятате, дали Хариф е прав, че в планината книгите ще бъдат в по-голяма безопасност? — попита тя.

Симеон вдигна ръце.

— Не ни е работа да търсим истината или да се питаме какво ще бъде, или няма да бъде. Задачата ни е само да бдим над книгите и да ги пазим да не се повредят. За да сме сигурни, че са готови, когато възникне нужда от тях.

— Точно заради това Хариф избра не някого от нас, а баща ти да ги пренесе — продължи Есклармонд. — Заради положението си той е най-подходящият пратеник. Има на разположение хора и коне, за разлика от нас може да пътува свободно.

Алаис се подвоуми, не ѝ се искаше да предава баща си.

— Не му се ще да напуска виконта. Разкъсва се между старите и новите си задължения.

— Всички ние се изправяме пред такъв избор — потвърди Симеон. — Всички сме се колебали по кой път да тръгнем. Бертран е щастливец, че толкова дълго не му се е налагало да избира. — Той стисна дланите на Алаис. — Бертран не може да протака. Трябва да го насърчиш да изпълни задълженията си. Досега Каркасон не е паднал, но и това може да се случи.

Алаис стана и отиде до огнището. Хрумна ѝ нещо и сърцето ѝ заби като обезумяло.

— Разрешено ли е някой друг да изпълни задълженията му? — попита тя с равен глас.

Есклармонд я разбра.

— Според мен баща ти няма да го допусне. Държи на теб прекалено много.

Младата жена отново се извърна с лице към тях.

— Преди да замине за Монпелие, призна, че мога да се справя. Всъщност вече ми е дал разрешение.

Симеон кимна.

— Така е, но положението се променя непрекъснато. Французите се приближават към земите на виконт Транкавел и както лично се убедих, от ден на ден пътищата стават все по-опасни.

Алаис продължи да упорства.

— Но аз ще тръгна в обратната посока — заяви тя, като премести поглед от единия към другия. — И не отговорихте на въпроса ми. Щом традициите на Noublesso не забраняват да поема това бреме от плещите на баща си, предлагам аз да го направя вместо него. Мога да се пазя много добре. Яздя чудесно, умея да се бия с меч и лък. Никой не би и заподозрял, че точно аз...

Симеон вдигна ръка.

— Тълкуваш погрешно колебанието ни, дете. Изобщо не се съмнявам в смелостта и решителността ти.

— Тогава ми дай благословията си.

Симеон въздъхна и се обърна към Есклармонд.

— Какво ще кажеш, сестро? Ако Бертран е съгласен, разбира се.

— Умолявам те, Есклармонд — рече Алаис, — подкрепи молбата ми. Познавам баща си.

— Не мога да ти обещаю нищо — рече накрая другата жена, — но няма да споря с теб. — Алаис си позволи да се усмихне. — Ти обаче трябва да се съобразиш с решението му — настоя Есклармонд. — Ако той не ти разреши, си длъжна да се примириш.

„Татко няма да каже «не». Няма да го допусна.“

— Разбира се, че ще се подчиня на волята му — обеща тя.

Вратата се отвори и в стаята нахълта Сажо, следван от Бертран Пелтие.

Той прегърна Алаис, приветства с голямо облекчение и обич Симеон и поздрави по-сковано Есклармонд. Алаис и Сажо донесоха вино и хляб, а Симеон разказа какво се е случило.

За изненада на Алаис баща ѝ го изслуша, без да го прекъсва. В началото Сажо слушаше с широко отворени очи, но после му се доспа и той се сгуши до прабаба си. Алаис не се включи в разговора — знаеше, че Симеон и Есклармонд ще я защитят по-добре, отколкото самата тя. Лицето на баща ѝ беше сиво и прорязано от бръчки. Изглеждаше капнал от умора.

— И така, раіге. Какво реши? Ще ми позволиш ли да тръгна?

Пелтие въздъхна.

— Не искам да те излагам на опасност.

Алаис се поободри.

— Знам и съм ти признателна за любовта. Но желая да помогна. Мога да го направя.

— Ще ви предложи нещо, което може би ще удовлетвори и двамата — обади се тихо Есклармонд. — Разрешете на Алаис да тръгне с Трикнижието, но да измине само част от пътя, да речем, до Лиму. Там имам приятели, които ще я подслонят на сигурно. После, щом приключите със задълженията си тук и виконт Транкавел пожелае да ви пусне, можете да се присъедините към Алаис и да продължите заедно към планината.

Пелтие се свъси.

— Не виждам как това ще помогне. Безумие е да тръгнеш на път в такива размирни времена, всички ще забележат, а ние искаме да избегнем най-вече това. Пък и не знам докога задълженията ми ще наложат да остана в Каркасон.

Очите на Алаис блеснаха.

— Лесно е. Ще разглася, че отивам да изпълня личен обет, който съм дала на сватбата си — заяви тя. — Мога да кажа, че искам да поднеса подарък на абата на Сан Хилер. Оттам е съвсем близо до Лиму.

— Това внезапно проявило се благочестие няма да убеди никого, особено мъжа ти — пошегува се най-неочаквано Пелтие.

Симеон размаха пръст.

— Чудесно се е сетила, Бертран. В такова време никой не би оспорил такова поклонничество. Освен това Алаис е дъщеря на майордома на Каркасон. Кой ще седне да се съмнява с намеренията ѝ!

Пелтие се намести на стола, лицето му беше упорито и твърдо.

— Продължавам да смятам, че Трикнижието е защитено най-добре тук, в Града. Хариф няма откъде да знае в какво положение се намираме. Каркасон няма да бъде превзет.

— Всеки град може да падне, колкото и силен и непобедим да е. Знаеш го. Напътствията на Navigatairè са да му занесем книгите в планината. — Симеон впери в него черните си очи. — Разбирам, че точно сега не можеш да изоставиш виконт Транкавел. Вече го каза и ние го приехме. Така ти диктува съвестта, за добро или за лошо. — Той се замисли. — Но ако не отидеш ти, трябва да го направи някой друг вместо теб.

Алаис забеляза каква болезнена душевна борба води баща ѝ. Трогната, тя се пресегна и сложи ръка върху неговата. Той не каза нищо, но все пак ѝ благодари, като стисна пръстите ѝ.

— *Aquò es vòstre* — пророни тихо Алаис.

Нека го направя вместо теб.

Пелтие тежко въздъхна.

— Ти, *filha*, се излагаш на голяма опасност. — Алаис кимна. — И въпреки това желаш да го направиш?

— За мен такова служение ще бъде чест.

Симеон отпусна длан върху рамото на Пелтие.

— Тя, тази твоя дъщеря, е храбра. Непокколебима. Също като теб, стари ми приятелю.

Алаис не смееше дори да диша.

— Сърцето ме съветва да не го правя — рече накрая Пелтие. — Разумът ми казва друго... — Той замълча, сякаш се страхуваше от онова, което му предстои да каже. — Имаш разрешението ми, но само ако съпругът ти и господарката Агнес те пуснат, а Есклармонд те придружи.

Алаис целуна баща си.

— Направи мъдър избор — грейна Симеон.

— Колко души можете да ни предоставите, майордом Пелтие? — попита Есклармонд.

— Четирима, най-много шестима тежковъоръжени войници.

— И кога може да се уреди това?

— До седмица — уточни Пелтие. — Ако действаме прекалено бързо, ще привлечем вниманието. Трябва да поискам разрешение от господарката Агнес, а ти, Алаис — от съпруга си. — Тя отвори уста да

каже, че Гилем няма и да забележи отсъствието ѝ, но после размисли. — Ако искаш този твой план, filha, да се увенчае с успех, трябва да следваме установения ред. — Когато Пелтие се изправи да се сбогува, върху лицето му вече нямаше и следа от нерешителност. — Върни се в замъка Контал, Алаис, и намери Франсоа. Съобщи му най-общо какви са намеренията ти и му кажи да ме чака.

— Ти няма ли да дойдеш с мен?

— След малко ще се върна и аз.

— Добре. Да взема ли с мен и книгата на Есклармонд?

Пелтие се усмихна горчиво.

— Тъй като Есклармонд ще те придружава, Алаис, съм убеден, че книгата ще бъде още известно време в безопасност при нея.

— Не исках да кажа, че...

Пелтие потупа торбата под наметалото си.

— Но книгата на Симеон... — Той бръкна под наметалото и извади овчата кожа, която Алаис бе зърнала за миг в Безие, докато Симеон я беше предавал на баща ѝ. — Занеси това в замъка. Приший го в пътното си наметало. След малко ще взема и „Книга Слова“.

Алаис взе книгата и я сложи в чантата си, после вдигна очи към баща си.

— Благодаря ти, раіге, че ми се довери.

Пелтие поруменя. Сажо скочи на крака.

— Ще отида да се уверя, че господарката Алаис се е прибрала благополучно у дома — заяви той.

Всички се засмяха.

— Браво, господине — рече Пелтие и го потупа по гърба. — Възложили сме всичките си надежди на теб.

— Виждам в нея твоите качества — сподели Симеон, докато минаваха през портата от Сан Микел към еврейския квартал. — Тя е смела, упорита, вярна. Не се дава лесно. И по-голямата ти дъщеря ли прилича толкова на теб?

— Ориан се е метнала на майка си — отвърна лаконично Пелтие. — Като външност и нрав прилича на Маргьорит.

Симеон се позамисли.

— Тя е омъжена за писаря на виконт Транкавел, нали?

Пелтие въздъхна.

— Бракът им не е много щастлив. Конгост не е млад и не приема начина ѝ на живот. Но въпреки всичко е човек с положение в двореца.

Известно време вървяха, без да казват нищо.

— Щом прилича на Маргьорит, значи е красавица.

— Ориан притежава очарование и изящество. Мнозина мъже я ухажват. Някои дори не го крият.

— Дъщерите ти сигурно са голяма утеха за теб.

Пелтие стрелна с поглед Симеон.

— Алаис — да. — Той се поколеба. — Сигурно аз съм виновен, но компанията на Ориан ми е по-малко... Опитвам се да се отнасям еднакво към двете, но се опасявам, че ние с Ориан не се обичаме много.

— Лоша работа — прошепна Симеон.

Бяха излезли при портата. Пелтие спря.

— Жалко, че не мога да те убедя да останеш в Ciutat. Или поне в Сан Микел. Ако враговете ни са наблизко, извън градските стени няма да мога да те защитя...

Симеон го хвана за ръката.

— Притесняваш се прекалено много, приятелю. Сега вече аз съм си изиграл ролята. Дадох ти поверената ми книга. Другите две книги също са между тези стени. Имаш Есклармонд и Алаис, които да ти помагат. Какво да те занимавам със себе си? — Той погледна приятеля си с черни блеснали очи. — Сега мястото ми е при сънародниците ми.

Нещо в гласа му разтревожи Пелтие.

— Не приемам сбогуването за окончателно — заяви той разпалено. — Помни ми думата, преди да е изтекъл месецът, ще пием вино заедно.

— Съмнявам се не в думите ти, приятелю, а в мечовете на французите.

— Обзалагам се, че напролет всичко ще е приключило. Французите ще са докуцукали до дома с подвити опашки, графът на Тулуза ще търси нов съюз, а ние с теб ще седим край огъня и ще си спомняме за отминалата младост.

— Pas a pas, se va luènh — каза Симеон, докато го прегръщаше. — И предай на Хариф много поздрави от мен. Кажи му, че и досега чакам да изиграем онази партия шах, която ми обеща преди трийсет години!

Пелтие вдигна ръка за сбогом. Симеон мина през портата, без да се обърне.

— Майордом Пелтие!

Пелтие продължаваше да се взира в навалищата от хора, които вървяха към реката, но вече не виждаше Симеон.

— Messire! — повтори пратеникът, зачервен и запъхтян.

— Какво има?

— Трябва да отидете на Нарбонската порта, messire. Там цари смут.

45.

Алаис влезе тичешком в стаята си.

— Гилем!

Не се изненада, че стаята е празна, но все пак я обзе разочарование.

Заклучи, откачи от колана си чантата и извади книгата. Беше с размерите на дамски псалтир. Дъсчените корици бяха облечени в кожа, малко износена по ъглите.

Алаис развърза кожените връзки. Първата страница беше празна, ако не се брой мъничкият бокал в златен лист в средата, който блещукаше като скъпоценен камък върху дебелия жълтеникав пергамент. Не беше по-голям от рисунката върху пръстена на баща ѝ и върху *merel*, който тя бе притежавала за толкова кратко.

Алаис обърна страницата. Погледнаха я четири реда черни букви, изписани със сложен изящен почерк.

По краищата имаше рисунки и символи, образи, които се повтаряха като шев по подгъва на наметало. Птици, животни, фигури с дълги ръце и остри нокти. Алаис затаи дъх.

„Това са лицата и фигурите от сънищата ми.“

Запрелиства страниците. Текст имаше на всяка дясна страница, на обратната страна нямаше нищо. Алаис разпозна думи от езика на Симеон. В по-голямата си част книгата беше написана на нейния език. Първата буква от всяка страница беше откrojена в червено, синьо или жълто със златно наоколо. Нямаше илюстрации по полетата, други букви в текста, които да са подчертани.

Алаис стигна до пергамента, скрит в средата на книгата. Той бе по-плътен и тъмен. На него имаше само няколко думи, придружени от редове цифри и мерки. Приличаше на карта. Различаваха се мънички стрелки, сочещи в различни посоки. Някои бяха златни, но повечето бяха черни.

Опита се да прочете страницата от горе и от ляво на дясно, но удари на камък: не долови никакъв смисъл. После се помъчи да разчете страницата от долу на горе, от дясно на ляво — пак никакъв

смисъл. Накрая започна да чете редовете през един или думи от всеки трети ред, но и този път не разбра нищо.

„Гледай отвъд видимите образи, към тайните, скрити зад тях.“

Алаис се замисли. На всеки пазител — според способностите и познанията. Есклармонд имаше дарбата да изцерява и лекува, затова Хариф ѝ беше поверил „Книга Отвари“. Симеон беше изучавал древната юдейска система на числата и на него бе дадена „Книга Числа“.

Какво е накарало Хариф да избере именно баща ѝ за пазител на „Книга Слова“?

Погълната от мислите си, Алаис запали светилника и отиде до нощното шкафче. Извади малко пергамент, мастило и перо. Пелтие беше решен дъщерите му да се научат на четмо и писмо, понеже в светите земи беше разбрал колко ценно е това. Ориан се вълнуваше само от умения, прилягащи на една придворна дама в дворец: да танцува, да пее, да ловува със соколи, да бродира. Все повтаряше, че писането било за старците и за духовниците. Алаис обаче се бе възползвала от възможността. Беше схватлива.

Тя разгъна листа върху масата. Не разбираше какво е написано на пергаментата, не можеше да се надява и да повтори красивия почерк, цветовете и стила. Но поне можеше да направи препис.

Отне ѝ доста време. Щом приключи, остави пергаментата на масата да изсъхне. Баща ѝ можеше да се върне всеки момент в замъка Контал с „Книга Слова“, затова побърза, както бе предложил той, да скрие книгата.

Любимото ѝ червено наметало нямаше да свърши работа. Платът беше много тънък и подгъвът бе издаден напред. Затова Алаис извади дебело кафяво наметало. Беше зимна дреха за лов. Разши канта отпред и направи отвор, за да пъхне книгата. После извади конците, които Сажо ѝ беше донесъл от пазара — бяха съвсем същия цвят като плата, и приши книгата отзад.

Вдигна наметалото и се заметна с него. Сега висеше от едната страна, но щом вземеше и книгата на баща си, наметалото щеше да се изравни.

Имаше да свърши още само едно нещо. Остави наметалото на стола и провери дали мастилото е изсъхнало. Знаеше, че всеки момент могат да я прекъснат, затова сгъна пергаментата и го пъхна в торбичката

с лавандула, която стоеше под възглавницата ѝ, като преди това заши отвори.

Огледа се и доволна от свършеното, се зае да прибира иглите и конците.

На вратата се почука. Алаис се втурна да отвори, очакваше, че е баща ѝ. Но на прага стоеше Гилем, който явно не бе сигурен как ще го посрещнат. Познатата полуусмивка, обърканият поглед на малко момче.

— Може ли да вляза? — попита тихо той.

На Алаис ѝ се искаше да го притисне до себе си, но се сдържа. Бяха казани прекалено много неща. Прекалено малко бяха забравени.

— Може ли?

— Тази стая е и твоя — рече весело тя. — Как бих могла да не те пусна?

— Твърде хладен прием — каза Гилем и затвори вратата. — Предпочитам да ми отговориш така не от задължение, а от радост.

— Аз... — Алаис се поколеба, замаяна от силния копнеж, който я плисна. — Радвам се да те видя, *messier*.

— Изглеждаш уморена — добави Гилем и понечи да докосне лицето ѝ.

Колко лесно щеше да бъде Алаис да се поддаде. Да му се отдаде изцяло.

Тя затвори очи и почти усети как пръстите му се движат по кожата ѝ. Милувка, лека като шепот и естествена като дишане. Алаис си представи как се отпуска в прегръдката му. Беше като замаяна, чувстваше се отмаляла.

„Не мога. Не бива.“

Наложи си да отвори очи и отстъпи.

— Недей — прошепна тя. — Много те моля, недей.

Гилем хвана ръката ѝ и я стисна между дланите си. Алаис долови, че е притеснен.

— Скоро... освен ако Бог не се намеси, ще застанем лице в лице срещу тях. Когато дойде време, Алзьо, Тиери, останалите, всички ще поемем с конете. И може би няма да се върнем.

— Да — пророни тя. — Щеше ѝ се поне мъничко живот да озари лицето му.

— Откакто сме се прибрали от Безие, Алаис, се държа лошо с теб — без причина и оправдание. Съжалявам и съм дошъл да ти поискам прошка. Ревнувам те твърде често и от ревност говоря неща... неща, за които съжалявам.

Алаис продължи да го гледа в очите, но не се престаши да отговори. Гилем се доближи още повече.

— Но ти не си недоволна, че ме виждаш.

Алаис се усмихна.

— Няма те при мен толкова дълго, Гилем, че и аз не знам какво чувствам.

— Искаш ли да те оставя?

Тя усети как в очите ѝ напират сълзи, но се овладя. Не искаше Гилем да я вижда разплакана.

— Може би така е най-добре. — Тя бръкна в пазвата си и извади носна кърпичка, която пхна в ръката му. — Има време нещата между нас да се оправят.

— Времето е единственото нещо, с което не разполагаме, малка ми Алаис — промълви той нежно. — Но ако Бог и французите го позволят, утре ще дойда пак.

Алаис си помисли за книгите и че съвсем скоро ще поеме на път. „Може би няма да го видя никога повече.“ Сърцето ѝ се сви. Тя се поколеба, после го притисна силно, сякаш да запази топлината му в своето тяло.

Пусна го изведнъж, както го бе и прегърнала, после промълви:

— Всички сме в Божиите ръце. А сега, Гилем, моля те, върви си.

— Утре?

— Ще видим.

Алаис продължи да стои като статуя, докато Гилем не си тръгна. Сетне, погълната от мислите си, се върна до масата. Какво ли го е накарало да дойде? Любов? Съжаление? Или нещо друго?

46.

Симеон погледна към небето. Сивите облаци се блъскаха, оспорваха си пространството, затулвайки слънцето. Той се беше отдалечил доста от Града, но искаше да се прибере, докато не се е разразила бурята.

Щом излезе при гората, която отделяше равнините край Каркасон от реката, той забави крачка. Беше останал без дъх, бе прекалено стар, за да стигне пеш толкова надалеч. Отпусна се тежко на тоягата и разхлаби яката на дрехата си. Сега вече беше близо. Естир сигурно му беше сготвила нещо и може би му беше приготвила малко вино. Тази мисъл го поободри. Ами ако Бертран беше прав? Може би до пролетта всичко щеше да приключи.

Симеон не забеляза двамата мъже, които тръгнаха след него по пътеката. Изведнъж усети удар по главата и потъна в мрак.

Докато Пелтие отиде до Нарбонската порта, там вече се бе събрала тълпа.

— Пуснете ме да мина — изкрещя той и разбута множеството.

На земята се беше свлякъл някакъв човек. От раната на челото му течеше кръв.

Над него се бяха надвесили двама тежковъоръжени войници и бяха насочили копия към врата му. Непознатият очевидно беше музикант. Малкият му барабан беше продънен, свирката му беше пречупена на две и беше метната встрани.

— Какво става тук? — попита Пелтие. — С какво се е провинил този човек?

— Не спря, когато му наредихме — обясни по-възрастният от войниците. Лицето му беше изпъстрено с белези и стари рани. — Няма разрешение.

Пелтие приклепна до музиканта.

— Аз съм Бертран Пелтие, майордом на виконта. По каква работа идваш в Каркасон?

Мъжът примига и отвори очи.

— Майордом Пелтие ли? — прошепна той и се вкопчи в ръката му.

— Същият. Говори, приятелю.

— *Besièrs es presa.*

Безие е превзет.

Една жена наблизко едвам се сдържа да не извика и запуши устата си с ръка. Разтърсен, Пелтие скочи на крака.

— Ей, вие — разпореди се той, — доведете подкрепление да ви смени тук и придружете този човек до замъка. — Той погледна множеството и се провикна: — Чуйте добре какво ще ви кажа! Никой да не разгласява чутото. Скоро ще узнаем истината.

Щом стигнаха в замъка Контал, Пелтие нареди музикантът да бъде отведен в кухнята да превържат раните му, а той отиде незабавно да съобщи на виконт Транкавел. Малко по-късно, подкрепен със сладко вино и мед, музикантът беше отведен в *donjon*.

Беше блед, но се владееше. Пелтие се притесняваше, че мъжът няма да издържи прав, затова се разпореди да донесат стол.

— Как се казваш, *amic*^[1] — подкани Пелтие.

— Пиер дьо Мюрвиел, *messire*.

Виконт Транкавел седеше в средата, а съюзниците му го бяха наобиколили в полукръг.

— *Benvenguda*, Пиер дьо Мюрвиел — поздрави го той. — Носел си ни вести.

Човекът седеше с ръце на коленете, лицето му беше бяло като тебешир. Прокашля се и започна да говори. Бил родом от Безие, макар да прекарал последните няколко години в дворците в Навара и Арагон. Бил музикант, усвоил занаята от самия Реймон дьо Мирвал, най-добрия трубадур на Миди. Именно заради това владетелят на Безие го бил поканил в двора си. Музикантът решил да се възползва от възможността да се види отново със семейството си и приел поканата.

Говореше толкова тихо, че наобиколилите го трябваше да се напрегнат, за да го чуят.

— Разкажи ни за Безие — подкани Транкавел. — Не пропускай и най-малката подробност.

— В деня преди празника на света Мария Магдалена френската войска дойде пред градските стени и направи лагер на левия бряг на река Орб. Най-близо до реката бяха поклонниците и наемниците, просяците и несретниците, опърпана сбирщина, все хора боси, само по панталони и ризи. По-нататък, над шатрите, в море от зелено, златно и червено, се вееха знамената на владетелите и на църковниците. Вдигнаха флагшоци и насякоха дървета, за да оградят животните.

— Кой беше пратен да преговаря?

— Епископът на Безие — Рено дьо Монпейру.

— Мълви се, че е предател, *messire* — прошепна в ухото на Транкавел Пелтие, — и че вече е станал кръстоносец.

— Епископ Монпейру се завърна със списък заподозрени еретици, съставен от папските нунции. Не знам колко души са били посочени, *messire*, но със сигурност са били стотици. Там са били изброени имената на някои от най-влиятелните, най-заможните, най-благородните граждани на Безие, както и на последователи на новата Църква и обвинените, че са *Bons Chrétiens*. Ако консулите предадели еретиците, Безие щял да бъде пощаден. Ако ли не...

Той не се доизказа.

— Какъв беше отговорът на консулите? — попита Пелтие.

Това бе първият показател дали съюзът ще издържи пред лицето на французите.

— Че предпочитат по-скоро да се удавят във вълните на соленото море, отколкото да предадат съгражданите си.

Транкавел едва доловимо въздъхна:

— Епископът се изтегли от града, като взе със себе си неколцина свещеници християни. Командващият гарнизона Бернар дьо Сервиан се зае да организира защитата. — Той замълча и преглътна тежко. Дори Конгост, който се беше надвесил над пергаментата, спря и вдигна очи. — Двайсет и втори юли започна съвсем спокойно. Беше горещо още по изгрев-слънце. Неколцина кръстоносци, от хората, които дори не били войници, а просто ги следвали, отишли на реката току под укрепленията на юг от града. От стената горе ги наблюдавали. Започнали да си разменят обиди. Един от *routiers* излязъл с олюляване на моста и започнал да ругае. Младежите горе на стената се вбесили дотолкова, че се въоръжили с копия и тояги, дори намерили отнякъде барабан и знаме. Решени да дадат добър урок на французина, те

отворили портата и още преди някой да се усети какво става, се втурнали с кръсъци надолу по склона и се нахвърлили на мъжа. Всичко приключило за секунди. Те метнали трупа на routier от моста в реката.

Пелтие погледна към виконт Транкавел. Лицето му беше бяло като платно.

— Гражданите викали от стените на момчетата да се върнат, но те били като главозамаяни и не искали и да чуят. Врявата привлякла вниманието на командващия наемниците, или гоі, както го наричали подчинените му. Щом забелязал, че портата е отворена, той дал заповед за нападение. Най-после младежите видели опасността, но вече било прекалено късно. Routiers ги изклали на място. Малцината, които успели да се изплъзнат, се опитали да залостят портата, но routiers били много бързи и добре въоръжени. Успели да се промъкнат вътре и да я задържат отворена. След броени мигове френските войници, въоръжени с кирки, мотики и стълби, вече блъскали по градските стени. Бернар дьо Сервиан направил всичко по силите си, за да удържи положението, ала събитията се разиграли светкавично. Наемниците държали портата. Щом кръстоносците влязоха в града, започна клане. Навсякъде имаше трупове и осакатени тела, газехме до колене в кръв. Нашествениците изтръгваха от ръцете на майките невръстни деца и ги пробождаха с копията си. Обезглавяваха хората и набучваха главите на градската стена — да ги кълват гарваните, така че от горе свидетели на разгрома ни ставаха кървави страшилища, но не от камък, а от плът и кръв. Кръстоносците колежа де когото срещнат.

Виконт Транкавел вече не се сдържа и възкликна:

— Но как е възможно папските нунции и френските владетели да не спрат такава касапница? Знаеха ли какво става?

Дьо Мюрвиел вдигна глава.

— Знаеха, messire.

— Но избиването на невинни хора е в разрез с честта, с всички правила за водене на война — заяви Пиер-Роже дьо Кабаре. — Не мога да повярвам, че абатът на Сито с неговото религиозно усърдие и омраза към ереста ще допусне да се изстребват християнки и техните деца, та това е грях!

— Мълви се, че когато го попитали как ще различи благочестивите католици от еретиците, абатът отвърнал: „Tues-les tous.

Dieu reconnâtra les siens“^[2] — каза с глух глас Дьо Мюрвиел. — Поне така се говори.

Транкавел и Дьо Кабаре се спогледаха.

— Продължавай — нареди мрачно Пелтие.

— Големите камбани на Безие биеха тревога. Жените и децата се стичаха към църквите „Свети Юда“ и „Света Мария Магдалена“ в Горния град, вътре като добичета в кошара се наблъскаха хиляди хора. Католическите свещеници облякоха сутаните и запяха Реквиема, но кръстоносците избиха вратите и подложиха всички на сеч. — Гласът му трепна. — Само за няколко часа целият ни град беше превърнат в касапница. Започна плякосването. Всичките ни хубави къщи бяха ограбени от алчни диваци. Чак сега френските владетели се опитаха да озаптят routiers, но не от съвест, а от сребролюбие. Routiers пък не можеха да преглътнат, че са лишени от плячката, която са си извоювали, и подпалиха града, за да не се възползва никой. Дървените къщи в бедняшките квартали лумнаха като факли. Гредите по покрива на катедралата не издържаха, свлякоха се и затиснаха хората отдолу. Пламъците бяха толкова яростни, че катедралата се сцепи по средата.

— Каж ми, amic, колцина се спасиха? — попита виконтът.

Музикантът сведе глава.

— Никой не се спаси, messire. Освен шепата хора, които успяхме да избягаме от града. Всички останали са мъртви.

— Двайсет хиляди, изклани само за една сутрин! — пророни ужасен Реймон-Роже. — Как е възможно?

Транкавел вдигна глава и погледна музиканта.

— Ти, Пиер дьо Мюрвиел, си видял неща, които никой човек не бива да гледа. Проявил си голямо мъжество и храброст, като си ни донесъл тези вести. Каркасон ти е задължен и аз ще се погрижа да бъдеш пребогато възнаграден. — Той се замисли. — Преди да се сбогуваш, бих искал да те питам още нещо. Чичо ми Реймон, граф на Тулуза, участва ли в плякосването на града?

— Според мен не, messire. Ако се вярва на мълвата, е останал в лагера на французите.

Транкавел погледна Пелтие.

— И това е нещо.

— А докато идваше към Каркасон, подмина ли някого по пътя? — попита Пелтие. — Новината за клането разчула ли се е?

— Не знам, messire. Гледах да не минавам по главните пътища, вървах все през клисурите на Лаграс. Но не видях войници.

Виконт Транкавел се извърна към консулите си, в случай че имат въпроси, но те мълчаха.

— Добре тогава — рече той и отново погледна музиканта. — Можеш да се сбогуваш. Още веднъж благодаря.

Веднага щом изведоха Дьо Мюрвиел, Транкавел се обърна към Пелтие.

— Защо никой не ни е съобщил? Би трябвало до нас да са достигнали поне някакви слухове. От клането са минали четири дни.

— Ако разказът на Дьо Мюрвиел е верен, не е имало кой да донесе вестта — напомни мрачно Дьо Кабаре.

— Дори и да е така — отвърна Транкавел, като махна с ръка, за да отхвърли забележката. — Незабавно изпрати ездачи — всички, които можем да заделим. Трябва да разберем дали кръстоносците са още в Безие, или вече са поели на изток. Победата ще ускори напредването им.

Той се изправи и всички се поклониха.

— Заповядай на консулите да разгласят из Ciutat лошата новина. Аз отивам в сарела^[3] „Света Мария“. Изпрати при мен жена ми.

Докато се качваше към покоите, Пелтие имаше чувството, че влачи на краката си метални доспехи, а гърдите му са пристегнати с нещо, което му пречи да диша.

Алаис го чакаше на вратата.

— Носиш ли книгата? — попита тя въодушевено. Изражението му я накара да застине. — Какво има? Да не се е случило нещо?

— Не съм ходил, filha, в Сан Назари. Получиха се вести.

Пелтие седна тежко на стола.

— Какви вести?

Той долови страха в гласа ѝ.

— Безие е паднал — отговори ѝ. — Преди три-четири дни. Никой не се е спасил.

Алаис се свлече на скамейката.

— Всички ли са загинали? — попита тя ужасена. — И жените и децата?

— Сега сме на самия ръб на гибелта — потвърди баща й. — Щом те са в състояние да проявяват такава жестокост към невинни хора...

Алаис седна до него.

— Какво ще стане сега? — попита тя.

Пелтие не помнеше някога да е долавял страх в гласа на дъщеря си.

— Можем само да чакаме — отвърна той.

— Но това не променя уговорката ни — рече тя предпазливо. — Ще ми разрешиш да отнеса Трикнижието на сигурно място, нали?

— Обстоятелствата се промениха.

На лицето й се изписа яростна решимост.

— Моите уважения към теб, раіге, но заради това е още по-наложително да заминем. Ако не ни пуснеш, книгите ще останат като в капан вътре в Ciutat. Едва ли го искаш. — Тя замълча. — Такъв провал след всички жертви, които сте направили вие тримата със Симеон и Есклармонд, след всичките тези години, когато сте укривали книгите и сте ги пазили...

— Това, което се е случило в Безие, няма да се повтори тук — отсече Пелтие. — Каркасон може да издържи на обсадата. На всяка цена ще издържи. Ако оставим книгите тук, те ще бъдат в по-голяма безопасност.

Алаис се пресегна през масата и го хвана за ръката.

— Умолявам те, не се отмятай от думата си.

— Стига, Алаис — подвикна той рязко. — Не знаем къде е войската. Това, че Безие е бил сполетян от трагедия, вече не е новина. За нас тези събития може и да са новост, но оттогава са минали няколко дни. Нищо чудно предните отреди вече да са близо до Ciutat. Пусна ли те, все едно подписвам смъртната ти присъда.

— Но...

— Забранявам ти. Опасно е.

— Готова съм да поема риска.

— Не, Алаис — извика баща и, вече ядосан. — Няма да те принасям в жертва.

— Тогава ела с мен — извика тя. — Довечера. Хайде да вземем книгите и да тръгнем още сега, докато има възможност.

— Прекалено опасно е — повтори той упорито.

— Нима мислиш, че не го знам? Да, възможно е пътуването ни да завърши с меча на някой французин. Но със сигурност е за предпочитане да умрем, отколкото да допуснем страхът пред онова, което може да се случи, да ни открадне смелостта.

За нейна изненада баща ѝ се усмихна.

— Такъв дух ти прави чест, filha — каза той сломено. — Но книгите ще останат в Ciutat.

Алаис го погледна ужасена и тичешком излезе от стаята.

---

[1] Приятелю (окситански). — Б.пр. ↑

[2] Избийте ги всичките. Бог ще познае своите (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Параклис (окситански). — Б.пр. ↑

Безие

Два дни след неочакваната победа в Безие кръстоносците останаха в плодородните ливади и равнини около града. Беше истинско чудо, че са взели такава плячка с толкова малко жертви. Бог едва ли можеше да даде по-ясен знак, че делото им е справедливо.

Над тях се издигаха димящите развалини на големия град. В нелепата синева на лятното небе се носеше вихрушка от сива пепел, която вятърът развяваше над разгромената земя. От време на време се чуваше безпогрешно как се срутва зидария и рухват греди.

На другата сутрин кръстоносците се вдигнаха и поеха през равното поле на юг, към римския град Нарбон. Пред върволицата от мъже вървеше абатът на Сито заедно с папските нунции, чиято временна власт бе подсилена от смразяващия разгром на града, дръзнал да приюти ереста. Златните и белите кръстове се гънеха като тънко-претънко сукно по гърбовете на Божиите воители и сякаш улавяха лъчите на ослепителното слънце.

Победоносната войска се виеше като змия сред пейзажа, осеян със солени езера, мочурища и необходими пространства, покрити с жълти храсти, които ветровете откъм Лъвския залив брулеха яростно.

Френските войници, на които липсваха закалка и опит в климата на юга с неговите крайности, не бяха виждали никога места като тези. Те се кръстеха, защото съзираха в това знак, че наистина са навлезли в земи, изоставени от Бога.

На двайсет и трети юли в Капестан на среща с кръстоносците излязоха пратеници, оглавявани от архиепископа и виконта на Нарбон.

Това бе богат търговски град на Средиземно море, макар че сърцето му се намираше на известно разстояние навътре в сушата. И църковниците, и държавниците бяха чули слухове за ужасите, сполетели Безие, и се надяваха да спестят на Нарбон същата участ. Затова бяха готови да жертват своята независимост и чест. Пред

свидетели епископът и виконтът на града паднаха на колене пред абата и заявиха, че се подчиняват изцяло и безусловно на Църквата. Съгласиха се да предадат на нунциите всички известни им еретици, да изземат имуществото на катарите и на евреите, дори да платят налог върху притежаваното от тях, за да осигурят средства за Кръстоносния поход.

Условията бяха подписани след броени часове. Нарбон щеше да бъде пощаден. Едва ли някога са били набавяни по-лесно средства за водене на война.

И да са се изненадали от бързината, с която нарбонци преотстъпиха правата си, абатът и неговите нунции не го показаха с нищо. И да са били стреснати, че на техните сънародници им липсва смелост, мъжете, които бяха поели на поход под алените знамена на графа на Тулуза, не го изразиха на глас.

Беше дадена заповед за смяна на посоката. Кръстоносците щяха да пренощуват край Нарбон, а на заранта щяха да поемат към Олонзак. След това до самия Каркасон им оставаха само няколко дни.

На другия ден се предаде и укрепеният град Азил, който разтвори широко вратите си пред нашествениците. Доста семейства, избличени като еретици, бяха изгорени на клада, набързо вдигната на главното тържище. Над тесните стръмни улички се изви черен пушек, който се плъзна над дебелите градски стени и започна да се стеле над равнините отвъд тях.

Малките замъци и селца се предадоха едно по едно, без да се вади и меч. Ларьодорт, град в съседство с Азил, последва примера му, същото сториха и селцата между тях. Кръстоносците намериха други укрепени селища обезлюдени.

Те взимаха каквото си харесат от препълнените хамбари и хранилища за плодове и продължаваха нататък. Войската рядко се натъкваше на съпротива, но я потушаваше яростно, светкавично и жестоко. Малко по малко злокобната слава на кръстоносците започна да се разпростира като черна сянка пред тях. Така лека-полека бе прекъсната отколешната връзка между жителите на Източен Лангедок и династията Транкавел.

В навечерието на празника на Сан Назари, седмица след победата в Безие, предните отреди на кръстоносците излязоха при Треб, изпреварвайки с два дни войската.

Следобедът ставаше все по-влажен. Маранята и светлината бяха изместени от намръщено сиво небе. Чуха се няколко гръмотевици, последвани от яростна светкавица. Точно когато кръстоносците минаваха през градската порта, оставена отворена, без стража, започнаха да падат първите капки дъжд.

Улиците бяха зловещо пусти. Всички бяха изчезнали, бяха хлътнали някъде като призраци или духове. Необятното небе бе изпъстрено с черно и мораво, по хоризонта препускаха накъсани облаци. Когато бурята се разрази и връхлетя върху равнините около града, горе прокълтя тътен, сякаш се разпадаше самият небосвод.

Конете се захлъзгаха по калдъръма. Всяка улица и пресечка се превърна в река. Дъждът се лееше яростно върху щитовете и шлемовете. По стъпалата на църквата се стрелкаха плъхове, които търсеха къде да се скрият от бурните въртопи. Кулата бе ударена от гръм, но не се подпали.

Войниците от Севера падаха на колене, кръстеха се и се молеха Бог да ги пощади. В плоските като тепсия земи около Шартр, в нивята на Бургундия и в горите на Шампан нямаше такива бедствия.

Бурята отмина с грохот също толкова неочаквано, колкото бе и връхлетяла. Въздухът стана свеж и приятен. Камбаните в близкия манастир забиха. Кръстоносците възприеха това като знак, че най-лошото е отминало, излязоха от гората и запретнаха ръкави. Оръженосците затърсиха безопасни ливади, където конете да попасат. Слугите се заеха да разопаковат вещите на господарите си и тръгнаха да събират сухи клони за огън.

Малко по малко станът се оформи.

Започна да се здрачава. Небето приличаше на пъстра черга в розово и мораво. След като отминаха и последните бели облаци, северняците зърнаха за пръв път кулите и бойниците на Каркасон, които внезапно изникнаха на хоризонта.

Градът сякаш се бе възправил от самата земя — каменна крепост в небето, която наблюдава величествено от високото света на човеците. Нищо от онова, което кръстоносците бяха чували, не ги беше

подготвило за гледката на града, който бяха дошли да завоюват.
Нямаше думи за великолепието му.

Той беше невероятен, покоряващ. Непревземаем.

48.

Симеон дойде на себе си в нещо като краварник. Имаше смътното усещане, че е пътувал дълго.

Смрадта беше ужасна — вонеше на пот, на кози, на влажна слама. На стената бяха окачени няколко хамута, в ъгъла до вратата, стигаща едва до раменете, беше подпряна вила. На отсрещната стена имаше пет-шест железни халки за връзване на добитък.

Симеон се огледа. Качулката, която му бяха сложили на главата, беше паднала до него на земята. Ръцете и краката му още бяха вързани.

Закашля се и се опита да изплюе грубите влакна от плата, после седна с усилие. Беше скован, всичко го болеше, затова припълъзя бавно заднишком до вратата. Отне му доста време, но му олекна неимоверно, когато усети нещо твърдо зад гърба си. Изправи се търпеливо и за малко да удари с глава тавана. Заблъска по вратата, но тя беше залостена.

Симеон нямаше представа къде се намира. Помнеше като в просъница, че са го качили на кон и той е яздил през гора, сетне в равнина. Не познаваше добре околността, но предполагаше, че са някъде край Треб.

В тесния процеп под вратата виждаше ивица светлина, тъмносиня, но още не непрогледно черна, както е нощем. Долепи ухо до земята и чу шепота на похитителите си някъде наблизко.

Чакаха някого. При тази мисъл Симеон се вцепени — тя беше доказателство, от каквото той всъщност не се нуждаеше, че похищението не е извършено от случайни хора.

Дотътри се до другия край на краварника. След известно време се унесе, клюмнал на една страна.

Отърси се от съня, когато чу нечий крясък. Тутакси напрегна всяка клетка в тялото си. Чу как мъжете скачат на крака, после тъп удар: бяха махнали дебелия гред, която подпираше вратата.

На прага изникнаха три смътни силуета, откроици се на фона на ярката слънчева светлина отвън. Симеон примига, за да вижда по-добре.

— Къде е той?

Гласът беше на образован северняк, студен и властен. Настъпи мълчание. Някой вдигна по-високо факлата и озари Симеон, който продължаваше да стои и да примига в здрача.

— Доведете го при мен.

Сграбчиха Симеон за ръцете и го събориха на колене пред главатаря.

Французинът беше с жестоко дълго лице и с безизразни очи с цвят на кремък. Туниката и панталоните му бяха хубави, с кройка, каквато носеха мъжете на север, макар че от тях не личеше какво е положението му.

— Къде е тя? — попита той.

Симеон вдигна глава.

— Не разбирам — отвърна на идиш.

Ритникът го завари неподготвен. Едно от ребрата му изпука и той падна с подкосени крака. Нечии груби ръце го изправиха.

— Знам кой си, евреино — заяви мъжът. — Безсмислено е да ме разиграваш. Пак те питам. Къде е книгата?

Симеон отново вдигна глава.

Този път мъжът замахна към лицето му. В главата му се взриви болка, зъбите му изтракаха и устата му се напълни с кръв.

— Преследвам те като звяр, евреино — продължи французинът, — чак от Шартр и Безие дотук. Търпението ми се изчерпва. — Той направи крачка към Симеон и в студените му сиви очи блесна омраза. — Още веднъж: къде е книгата? На Пелтие ли я даде?

В съзнанието на Симеон изникнаха две мисли едновременно. Първо, че той не може да се спаси. И второ, че трябва да защити приятелите си. Още можеше да го направи. Очите му бяха подутти и полузатворени, в разкъсаните му клепачи се събираше кръв.

— Имам правото да знам как се казва обвинителят ми — заяви той с разранена уста. — Ще се моля за теб.

Мъжът присви очи.

— Хич не се заблуждавай! Все някога ще ми кажеш къде си скрил книгата.

Симеон отметна глава.

Изправиха го на крака. Разкъсаха дрехите му и ги смъкнаха, сетне го проснаха върху една каруца, като единият мъж го държеше за

ръцете, а другият — за краката. Кожен колан изплющя във въздуха точно преди токата да се забие в голата му кожа. Тялото му се сгърчи от болка.

— Къде е книгата? — Симеон затвори очи — коланът отново изплющя и се стовари върху гърба му. — В Каркасон ли е вече? Или още е у теб, евреино? — Французинът крещеше в такт с ударите. — Ще ми кажеш. Ти. Или те.

От раздраната кожа шурна кръв. По обичая на своите праотци Симеон започна да се моли, да изрича отколешни святи думи, които политаха в мрака и отклоняваха мислите му от болката.

— Où... est... le... livre^[1]? — настояваше мъжът и всяка дума беше съпроводена с поредния удар.

Това беше последното, което Симеон чу, после мракът се пресегна и си го прибра.

---

[1] Къде е книгата (фр.). — Б.пр. ↑

49.

Предният отряд на кръстоносците пое по пътя от Треб и на празника на Сан Назари вече се бе доближил дотолкова, че стражата на Пентската кула го видя и запали огньовете. Камбаните забиха тревога.

На първи август вечерта лагерът на французите на отсрещния бряг на реката се бе разраснал и бе заприличал на втори, не по-малък град от палатки и шатри, от знамена и златни кръстове, проблясващи на слънцето. Владетели от Севера, наемници гасконци, войници от Шартр, Бургундия и Париж, стрелци с лъкове, свещеници, хора, които просто вървяха след кръстоносците.

След вечерната служба виконт Транкавел се качи на градските стени с бойниците, придружаван от Пиер-Роже дьо Кабаре, Бертран Пелтие и още един-двама. Към небето в далечината се виеше пушек. Реката приличаше на сребърна лента.

— Толкова много са.

— Не повече от очакваното, messire — отвърна Пелтие.

— След колко време според теб ще пристигне цялата войска?

— Трудно е да се каже със сигурност — рече той. — Такава многобройна бойна сила се придвижва бавно. Ще им попречи и жегата.

— Да, ще им попречи — съгласи се Транкавел. — Но няма да ги спре.

— Готови сме за настъплението им, messire. Градът се е запасил добре. Hourds^[1] са сковани и ще защитят стените от техните сапъори, всички разрушени или повредени участъци са поправени и преградени, по всички кули има хора. — Пелтие махна с ръка. — Въжетата, на които се крепят воденичните камъни в реката, са прерязани, реколтата е изгорена. Французите няма да намерят там нищо, което да им е от полза.

Най-неочаквано Транкавел се обърна с блеснали очи към Дьо Кабаре.

— Хайде да оседлаем конете и да нападнем. Преди да падне нощта и слънцето да залезе, да вземем четиристотин от най-храбрите

мъже, от най-опитните бойци с копия и мечове и да прогоним французите от хълмовете ни. Те няма да очакват ние първи да влезем в бой. Какво ще кажеш?

Пелтие споделяше желанието те да нанесат първия удар. Знаеше обаче и че това ще е проява на върховно безумие.

— В равнините, messire, има бойни дружини, routiers, малки части от предния отряд.

Пиер-Роже дьо Кабаре също се намеси.

— Не жертвай хората си, Реймон.

— Но ако ние първи ги ударим...

— Подготвени сме за обсада, messire, а не за открита битка. Гарнизонът е силен. Тук са се стекли най-сърцатите, най-калените chevaliers, които само чакат случай, за да се докажат.

— Но... — въздъхна Транкавел.

— Ще ги пожертваш напразно — отсече твърдо другият мъж.

— Поданиците ви се доверяват, обичат ви — допълни Пелтие. — Ако се налага, ще жертват живота си за вас. Но е по-добре да изчакаме. Нека те първи започнат битка.

— Опасявам се, че на това място ни е довела моята гордост — прошепна виконтът. — Някак си не очаквах толкова скоро да се стигне дотук. — Той се усмихна. — Помниш ли, Бертран, как майка ми пълнеше двореца с песни и танци? Идваха да ѝ свирят най-великите странстващи музиканти. Емерик дьо Пьогюлан, Арно дьо Каркасес, дори Гилем Фабр и Берна Аланам от Нарбон. Празниците и тържествата не свършваха.

— Чувал съм, че това е бил най-прекрасният двор в Окситания. — Пелтие отпусна ръка върху рамото на господаря си. — И отново ще бъде.

Камбаните замлъкнаха. Всички погледи бяха вперени във виконт Транкавел.

Когато той заговори, Пелтие с гордост забеляза, че в гласа на господаря му не е останала и следа от съмнение. Вече не беше малко момче, което си спомня детството, а пълководец в навечерието на битка.

— Бертран, заповядай да затворят страничните врати и да залостят портите и повикай командващия на гарнизона при мен в donjon. Ще бъдем готови да посрещнем французите.

— Може би да пратим и подкрепления в Сан Висан, messire — предложи Дьо Кабаре. — Кръстоносците ще започнат нападението оттам. И не можем да си позволим да преотстъпим подстъпите към реката.

Транкавел кимна.

Пелтие поизостана след другите и погледна земите наоколо сякаш за да ги запечата в съзнанието си.

На север стените на Сан Висан бяха в ниското и почти не бяха защитени от кули. Ако нахлуеха в предградията, нашествениците щяха да се приближат под прикритието на къщите на разстояние, от което можеха да обстрелват със стрели стените на Града. Южното предградие Сан Микел щеше да издържи по-дълго.

Каркасон наистина беше готов за обсада. Имаше достатъчно храна: хляб, сирене, зрял боб и кози за мляко. Но вътре в градските стени имаше прекалено много хора и Пелтие се притесняваше дали ще стигне водата. По негово нареждане край всеки кладенец бе поставена стража, която да разпределя дажбите.

Докато излизаше от Пентската кула на двора, Пелтие усети, че мислите му го връщат отново към Симеон. Беше пращал на два пъти Франсоа за новини в еврейския квартал, но и двата пъти той се бе връщал с празни ръце и от ден на ден тревогата на Пелтие ставаше все по-голяма.

Огледа набързо двора и реши, че може да се отскубне за няколко часа.

Отправи се към конюшните.

Тръгна по най-прекия път през равнините и горите, без да изпуска от поглед стана на кръстоносците в далечината.

Макар че еврейският квартал беше оживен и по улиците имаше хора, всички бяха някак неестествено смълчани и притихнали. По лицата на младо и старо се четяха страх и безпокойство. Всички знаеха, че битката ще започне скоро. Докато Пелтие яздеше по тесните улички, жените и децата го гледаха с тревожни очи и търсеха да уловят надежда. Той нямаше какво да им предложи.

Никой нямаше вести от Симеон. Пелтие намери сравнително лесно жилището му, но вратата беше залостена. Слезе от коня и почука

в къщата отсреща.

— Търся човек на име Симеон — обясни, когато му отвори разтревожена жена. — Знаеш ли за кого говоря?

Тя кимна.

— Дойде заедно с другите от Безие.

— Помниш ли кога за последно си го виждала?

— Преди няколко дни, още преди да научим за Безие, той отиде в Каркасон. Някакъв мъж дойде да го повика.

Пелтие се свъси.

— Какъв мъж?

— Слуга в двореца. С рижа коса — отвърна жената, сбърчила нос. — Симеон явно го познаваше.

Пелтие бе още по-озадачен. По описанието приличаше на Франсоа, но как беше възможно?

— Тогава го видях за последен път.

— Значи твърдиш, че Симеон не се е върнал от Каркасон.

— Ако има поне малко ум в главата си, няма да се прибира. В града ще бъде в по-голяма безопасност, отколкото тук.

— Възможно ли е да се е върнал, без да си го видяла? — попита отчаян той. — Може би си спяла. И не си забелязала, че се е прибрал.

— Виж — рече жената и посочи къщата отсреща. — Можеш да се увериш сам. Празно е.

---

[1] Дървена пристройка в горния край на крепостна стена (фр.).
— Б.пр. ↑

50.

Ориан отиде на пръсти по коридора пред стаята на сестра си.

— Алаис! — Гиранд беше сигурна, че е излязла с баща им, но Ориан беше предпазлива. — Sòrre^[1]?

Отвори вратата и се пхна вътре. Бързо и ловко се зае да претърсва вещите на Алаис. Стъкленици, шишенца, купи, дрешника, шкафовете, пълни с парчета плат, благовония и уханни билки. Ориан потупа с ръка възглавниците и откри торбичка с лавандула, към която не прояви любопитство. Сетне провери и леглото, както и под него. Нямаше нищо, освен мъртви насекоми и паяжини.

Извърна се отново с лице към стаята и забеляза, че върху стола, където Алаис шиеше, е метнато дебело кафяво ловджийско наметало. Защо зимно наметало по това време на годината?

Ориан го взе и веднага забеляза, че нещо не е наред. Дрехата увисна на една страна. Вдигна подгъва и видя, че вътре в него е зашито нещо.

Разпра набързо шева, пхна пръсти и извади малък правоъгълен предмет, увит в парче лен.

В този миг вниманието ѝ бе привлечено от звук в коридора. Ориан скри светкавично пакета под дрехата си и върна наметалото на стола.

На рамото ѝ се стовари тежка ръка. Ориан подскочи.

— Какво правиш? — попита мъжки глас.

— Гилем! — ахна Ориан и притисна ръка до гърдите си. — Уплаши ме.

— Какво правиш в стаята на жена ми, Ориан?

Тя вирна брадичка.

— Бих могла да ти задам същия въпрос.

Забеляза в здрача на стаята, че Гилем помръква, и разбра, че го е засегнала по болното място.

— Аз имам пълното право да съм тук, докато ти... — Той погледна наметалото, после отново Ориан. — Какво правиш?

Тя се взря в очите му.

— Не те засяга.

Гилем изрита с ток вратата и я затвори.

— Самозабравяш се, госпожо — рече той и сграбчи Ориан за китката.

— Не бъди глупав, Гилем — каза тя тихо. — Отвори вратата. — И двамата не ни чака нищо добро, ако някой дойде и ни завари заедно.

— Не ме разигравай, Ориан. Нямам настроение за това. Няма да те пусна, докато не ми кажеш какво правиш тук. Той ли те прати?

Ориан го погледна, искрено объркана.

— Не знам за какво говориш, Гилем, наистина.

Той впи пръсти в кожата ѝ.

— Нима си въобразяваше, че няма да забележа, а? Видях ви заедно, Ориан.

Плисна я облекчение. Сега вече разбра причината Гилем да е толкова ядосан. Ако той наистина не бе познал човека, с когото Ориан беше разговаряла, можеше да обърне недоразумението в своя полза.

— Пусни ме! — Тя се опита да се отскубне. — В случай че си забравил, *messire*, тъкмо ти настоя да не се срещаме повече. — Тръсна черната си коса и го погледна с пламнали очи. — И да реша да потърся утеха другаде, какво те засяга? Нямах права над мен.

— Кой е той?

Ориан бързо трябваше да посочи име, което да го убеди.

— Преди да ти кажа, искам да ми обещаеш, че няма да правиш нищо безразсъдно — примили се тя, за да печели време.

— Точно сега, госпожо, не си в положение да поставяш условия.

— Нека поне отидем някъде другаде — в стаята ми, на двора, навсякъде, но не и тук. Ако Алаис се върне...

Ориан долови, че е улучила слабото му място. Сега Гилем се страхуваше най-много да не би Алаис да открие изневярата му.

— Добре тогава — грубо каза той.

Отвори рязко вратата и почти изтика Ориан в коридора. Докато стигнат стаята ѝ, тя вече беше събрала мислите си.

— Говори! — заповяда Гилем.

С очи, вперени в пода, тя призна, че се е поддала на ухажването на нов обожател, син на един от съюзниците на виконта. Бил отдавна влюбен в нея.

— Вярно ли е? — попита Гилем.

— Да, кълна се в живота си — пророни Ориан и го погледна с премрежени очи.

Гилем още имаше съмнения, но в очите му трепна нерешителност.

— Това не отговаря на въпроса какво търсеше в стаята на жена ми.

— Просто пазех доброто ти име — отвърна Ориан. — Връщах нещо твое там, където би трябвало да бъде.

— Какво?

— Мъжът ми намери в стаята мъжка катарама от мед и сребро.

— Изгубил съм точно такава — призна Гилем.

— Жеан реши да открие на кого е и да разгласи името му. Понеже знаех, че е твоя, си казах, че е най-безопасно да я върна в стаята ти.

Гилем се свъси.

— А защо не я върна на мен?

— Избягваш ме, *messire* — пророни тя едва чуто. — Не знаех кога и дали изобщо ще те срещна. Пък и ако ни видеха заедно, това щеше да бъде доказателство за онова, което е било между нас.

Ориан усети, че не го е убедила. Ръката му се плъзна към ножа на кръста му.

— Ако кажеш и дума на Алаис, Ориан, ще те убия, Бог да ме поразии, ако не го сторя — закани се Гилем.

— Алаис няма да научи от мен — заяви тя, после се усмихна. — Освен, разбира се, ако нямам друг избор. Трябва да се защитавам. — Ориан замълча. Гилем си пое дълбоко въздух. — А и искам да те помоля за една услуга — допълни тя.

Той присви очи.

— И ако не го направя?

— Искам да знам само дали баща ми е поверил на Алаис да пази нещо ценно, нищо повече.

— Искаш от мен да шпионирам жена си?! — възкликна невярващо Гилем. — За нищо на света няма да направя такова нещо, Ориан, а ти няма да я разстройваш, разбра ли?

— Аз да я разстройвам? Страхуваш се да не бъдеш разкрит, затова си толкова великодушен. Не аз, а именно ти, Гилем, предаваше Алаис, когато лежеше до мен. А аз търся само сведения. И с твоя

помощ, и без нея ще науча каквото ми трябва. Но ако започнеш да ми пречиш...

Тя остави заканата да виси във въздуха.

— Няма да посмееш.

— Колко му е да разкажа на Алаис всичко... Тя, Гилем, ще ми повярва. Душата ти се е изписала върху лицето.

Отвратен от нея и от себе си, Гилем отвори рязко вратата.

— Проклетата да си, Ориан — рече той и излезе като хала.

Ориан се усмихна. Гилем се беше хванал в капана.

Цял следобед Алаис се беше опитвала да намери баща си. Не го беше виждал никой. Тя се бе претрашила да отиде до Града с надеждата да поговори с Есклармонд. Но тя и Сажо вече не бяха в Сан Микел и явно не се бяха прибрали у дома.

Накрая, изтощена и притеснена, Алаис се върна в стаята си. Не можеше да си легне. Беше много нервна и разтревожена, затова запали светилника и седна на масата.

Камбаните бяха били един часа, когато Алаис се събуди от стъпки пред вратата.

— Риксанд? — прошепна в тъмното. — Ти ли си?

— Не, не е Риксанд.

— Гилем!

Той излезе на светло и се усмихна, сякаш не бе сигурен, че е добре дошъл.

— Извинявай. Знам, обещах да те оставя, но... може ли?

Алаис изправи гръб на стола.

— Бях в параклиса — продължи Гилем. — Молих се, но не съм сигурен, че думите ми са се издигнали нагоре.

Той седна в края на леглото. След кратко колебание Алаис отиде до него. Беше очевидно, че нещо го мъчи.

— Ела — прошепна тя. — Нека ти помогна.

Алаис развърза връзките на ботушите му и му помогна да разкопчае доспехите и колана. Кожата и катарамата се свлякоха с трясък на пода.

— Какво ще стане според виконт Транкавел? — попита Алаис.

Гилем легна и затвори очи.

— Той смята, че кръстоносците ще нападнат най-напред Сан Висан, после Сан Микел, за да се доближат до стените на самия Ciutat.

Алаис седна до него и вдигна косата, паднала върху лицето му. Потрепери от допира.

— Не е зле да поспиш, messire. Трябват ти сили за предстоящата битка.

Той отвори лениво очи и ѝ се усмихна.

— Би могла да ми помогнеш...

Алаис също се усмихна и се пресегна да вземе отварата от розмарин, която държеше на нощното си шкафче. Коленичи до Гилем и се зае да втрива в слепоочията му сладката течност.

— Ходих да търся татко и се отбих до стаята на сестра ми. Стори ми се, че при нея има някой.

— Сигурно Конгост — отвърна рязко Гилем.

— Едва ли. Той и другите писари спят в Пентската кула, в случай че виконтът има нужда от тях. — Тя се замисли. — Чу се смях.

Гилем сложи пръст върху устните ѝ, за да я спре.

— Стига сме говорили за Ориан — прошепна той и я притегли към себе си. Алаис усети вкуса на вино върху устните му. — Миришеш на лайка и на мед — рече Гилем. Пресегна се и развърза косата ѝ, която се спусна като водопад върху лицето ѝ. — Mon сог.

Бавно и внимателно, без да сваля поглед от лицето ѝ, смъкна роклята ѝ, която падна на пода като зимна кожа. После вдигна покривалото на леглото и Алаис легна върху възглавниците, които още пазеха спомена за него. Гилем се надвеси над нея. Тя почувства дъха му като летен ветрец по кожата си. Устните му заиграха, езикът му се завъртя по гърдите ѝ. Тя затаи дъх, когато Гилем стисна с устни зърното на гърдата ѝ и започна да го възбужда с език.

Той вдигна глава. Усмихна се едва-едва.

После, все така без да сваля очи от нейните, се смъкна между голите ѝ крака. Алаис се взря немигащо и тъжно в кафявите му очи.

— Mon сог — повтори Гилем.

Проникна бавно и полека в нея. За миг застина, сякаш си почиваше.

Алаис се почувства силна, могъща — в този миг можеше да направи всичко и да бъде всякаква. В крайниците ѝ започна да се просмуква упойваща тежка топлина, която я изпълни и погълна

сетивата ѝ. Не чуваше нищо, освен сърцето си. Изгуби представа за време и пространство. За нея не съществуваше друго, освен Гилем и трепкащите сенки на светилника.

Гилем започна да се движи плавно.

— Алаис.

Думата се плъзна между устните му.

Алаис сложи ръце на гърба му. Усети силата, мощта в загорелите му от слънцето ръце и стегнати бедра, нежните косъмчета по гърдите му, които се докосваха до кожата ѝ. Езикът му, топъл, влажен и ненаситен, проникна между устните ѝ.

Тласкан от желание и похот, Гилем дишаше все по-учестено. Алаис го притисна до себе си, когато той извика името ѝ. Потрепери, после застина.

Малко по малко тътенът в главата ѝ утихна и накрая не остана нищо освен приглушената тишина в стаята.

По-късно, след трескав шепот в тъмното, двамата се унесоха и заспаха. Дървеното масло в светилника изгоря. Пламъкът трепна и угасна. Луната пое сребърния си ход по небето. Скоро се появи моравата светлина на изгрева. Двамата не забелязваха нищо, усещаха се само един друг, докато спяха прегърнати: съпруг и съпруга, отново влюбени.

Помирени.

---

[1] Сестро (окситански). — Б.пр. ↑

51.

Четвъртък, 7 юли 2005 година

Алис се събуди броени секунди преди да иззвъни будилникът. Беше се проснала на леглото сред разпилени листове.

Пред нея бяха родословното дърво и записките, които си беше правила в библиотеката в Тулуза. Усмихна се. Точно както по време на следването, когато постоянно беше заспивала върху писалището.

Въпреки взлома от предната вечер сега Алис беше в добро настроение.

Протегна се и стана да отвори прозореца. Небето беше прорязано от бледи ивици светлина и плоски бели облаци. Склоновете на Града бяха в сянка, а из тревата по брега под градските стени блещукаше ранна утринна роса. По покривите се надпяваха чучулиги и мушитрънчета. Навсякъде личаха следите от разразилата се буря: подгизнали кашони и вестници се бяха струпали в локвите по паркинга.

Алис не искаше да напуска Каркасон, сякаш, ако заминеше, щеше да ускори някакво събитие. Но трябваше да предприеме нещо и в този момент Шартр бе единственото, което можеше да я отведе при Шийла.

Денят беше добър за пътуване.

Докато събираше листовите, Алис си каза и че постъпва разумно. Не искаше да седи тук като жертва и да чака човекът от предната вечер да се върне.

Обясни на администраторката, че ще замине за един ден, но че не освобождава стаята.

— Чака ви една жена, госпожице — каза момичето и посочи към файето. — Тъкмо смятах да ви звънна.

— О! — Алис се обърна. — Обясни ли защо?

Администраторката поклати глава.

— Добре. Благодаря ви.

— Сутринта получихте и това — добави момичето и ѝ подаде писмо.

Алис погледна пощенското клеймо. Писмото беше пуснато вчера във Фоа. Почеркът не ѝ беше познат. Алис посегна да отвори плика, когато при нея дойде жената, която я чакаше.

— Доктор Танър? — попита тя.

Изглеждаше притеснена.

Алис прибра писмото в джоба на якето си.

— Да, аз съм.

— Идвам по молба на Одрик Бейар. Той пита дали ви е възможно да отидете на гробищата.

Жената ѝ беше смътно позната.

— Познавам ли ви отнякъде? — попита Алис.

Жената се поколеба.

— От „Даниел Дьолагард“ — отговори тя припряно. — Адвокатската кантора.

Алис отново се взря в нея. Не помнеше да я е виждала предния ден, но в кантората имаше много хора.

— Господин Бейар ви чака на гроба на семейство Жиро-Био.

— Така ли? — възкликна Алис. — А защо не е дошъл самият той?

— Трябва да тръгвам.

После жената бързо излезе. Алис беше озадачена. Обърна се към администраторката, която сви рамене.

Погледна си часовника. Трябваше да тръгва. Чакаше я дълъг път. От друга страна, десет минути нямаше да я забавят много.

— A demain^[1] — каза тя на момичето от рецепцията, но то не ѝ обърна внимание, погълнато от всекидневната си работа.

Алис се отби до колата да остави раницата, после, кой знае защо подразнена, пресече забързано улицата и тръгна към гробищата.

Алис мина през високата желязна порта. Ранната суетня в пробуждащия се Град, бе заменена с покой.

Отдясно имаше ниска белосана постройка. Отвън на куки бяха накачени черни и зелени пластмасови лейки. Алис надзърна през прозореца и видя, че на облегалката на един от столовете е метнато старо яке, а на масата е отворен вестник, сякаш някой току-що е излязъл.

Тръгна бавно по централната алея и изведнъж се притесни. Всичко наоколо я потискаше. Издялани сиви надгробни камъни и надписи върху черен гранит, места за вечен покой. По много от гробовете имаше цветя, някои живи и вече повехнали, други изработени от коприна, пластмаса или порцелан.

Алис намери сравнително лесно гроба на Жиро-Био. Над него имаше каменен ангел с разперени ръце и прибрани криле.

Огледа се. Нямахше и следа от Бейар.

Тя прокара пръсти по повърхността. Тук бяха погребани повечето роднини на Жан Жиро, жена, за която не знаеше друго, освен че е връзката между Одрик Бейар и Грейс. Едва сега, докато стоеше и се взираше в имената от фамилията, Алис си даде сметка колко е странно, че тук се е намерило място и за леля ѝ.

Вниманието ѝ беше привлечено от някакъв шум, който дойде откъм съседните алеи. Алис се огледа: очакваше да види възрастния мъж от снимката.

— Доктор Танър?

Пред нея стояха двама мъже, и двамата в леки летни костюми, и двамата тъмнокоси и със слънчеви очила.

— Да?

По-ниският ѝ показва значка.

— Полиция. Трябва да ви зададем няколко въпроса.

На Алис ѝ причерня.

— Във връзка с какво?

— Няма да отнеме много време, madame.

— Бих искала да видя служебните ви карти.

Мъжът бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади карта. Алис нямахше представа дали е истинска. Но пистолетът в кобура под самото си изглеждаше съвсем истински. Сърцето ѝ заби лудешки.

Тя се престори, че чете картата, но всъщност хвърли един поглед към гробищата. Нямахше никого. Алеите бяха съвсем безлюдни.

— Във връзка с какво? — повтори Алис, като се опита да не издава вълнението си.

— Бихте ли дошли с нас?

„Не могат да ми направят нищо посред бял ден.“

Едва сега Алис се сети защо жената, дошла да я повика на гробищата, ѝ се е сторила позната. Приличаше на мъжа, когото бе

зърнала за кратко предната вечер в стаята си. „На този мъж тук.“

С периферното си зрение зърна няколко циментови стъпала, водещи към най-новата част на гробищата. Зад нея имаше портичка.

Мъжът я хвана за ръката.

— *Maintenant*^[2], доктор Тан...

Алис изненада мъжете и хукна устремно. Те не успяха да реагират навреме. Чу се вик, но Алис вече беше слязла по стъпалата и излезе на бегом през портичката на Шеман дез Англе.

Автомобилът, който пърпореше нагоре по хълма, удари спирачки. Алис не спря. Нахълта през паянтовата вратичка на някаква нива отпред и се завтече през редиците лози, като се препъваше по разораната пръст. Чувстваше, че мъжете я гонят и вече я настигат. Кръвта бумтеше в ушите ѝ, мускулите на краката ѝ се бяха изопнали като струни.

В долния край на нивата имаше ограда от гъсто наслагана бодлива тел, която беше прекалено висока. Алис се огледа уплашено. В ъгъла на другия край зърна дупка. Просна се на земята и запълзя по корем. Острите скали и камъни се забиваха в дланите и коленете ѝ. Провря се под бодливата тел, която се закачи на якето ѝ и я хвана здраво, като муха в паяжина. Алис се дръпна и със свръхчовешко усилие се отскубна, оставяйки върху телта парче дънков плат.

Озова се в градина с дълги лехи с високи бамбукови пръчки, които крепяха сини домати, тиквички и зрял боб. Алис наведе глава и хукна на зигзаг към прикритието на стопанските постройки. Когато излезе иззад ъгъла, към нея се хвърли огромен пес на тежка желязна верига, който залая яростно и затрака зловещо със зъби. Алис едва се съдържа да не запищи.

Главният вход на фермата извеждаше направо на оживената централна улица в подножието на хълма. Щом излезе на тротоара, Алис си позволи да хвърли един поглед през рамо. Зад нея се бе разпростряло безлюдно притихнало пространство. Мъжете се бяха отказали да я преследват. Спря се задъхана, докато ръцете и краката ѝ спрат да треперят. Мозъкът ѝ отново започна да работи.

„Какво ще правиш сега?“ Мъжете щяха да я чакат в хотела. Алис не можеше да се върне там. Потупа се по джоба и с облекчение видя, че при паническото си бягство не е изгубила ключовете от колата. Раницата ѝ беше пъхната под предната седалка.

„Трябва да се обадиш на Нубел.“

Изтупа се. Дънките ѝ бяха целите в пръст и бяха раздрани на коляното. Единственият ѝ шанс беше да се върне при колата и да се моли мъжете да не я чакат там.

Алис забърза по улица „Барбаркан“. Всеки път, когато се зададеше автомобил, навеждаше глава. Подмина църквата, сетне пое по пресечка вдясно.

„Кой ли ги е пратил?“

Вървеше бързо, като не излизаше от сянката. Беше трудно да се каже къде завършва една къща и започва следващата. Изведнъж Алис настръхна. Спря и погледна надясно, към красива къща с жълти стени — очакваше някой да я наблюдава от вратата. Тя обаче беше затворена, а капациите по прозорците бяха залостени. След кратко колебание Алис продължи.

Дали изобщо да ходи в Шартр?

Реши, че зад всичко това стои Отие. Той смяташе, че именно Алис е откраднала пръстена. И си беше наумил на всяка цена да си го върне.

„Обади се на Нубел.“

Не! Дотук инспекторът не бе помогнал с нищо. Един полицаи беше мъртъв. Шийла беше изчезнала. По-добре беше да разчита на себе си.

Стигна до стълбите, които свързваха улица „Тривал“ с паркинга. И да я чакаха, мъжете по-вероятно стояха пред главния вход на хотела. Стъпалата бяха стръмни, от тази страна имаше висока стена и Алис не можеше да види какво става долу. Нея обаче щяха да я забележат. Ако наистина бяха там, щеше да разбере прекалено късно.

„Има само един начин да проверя.“

Пое си дълбоко дъх и хукна нагоре по стълбите, краката ѝ получиха сили от адреналина, плиснал се в жилите ѝ. В горния край Алис спря и се огледа. Имаше два-три автобуса и няколко автомобила. Хора почти не се забелязваха.

Колата ѝ си беше на мястото. Алис се сниши и се запровира между редиците спрени коли. Седна с разтреперани ръце. Очакваше мъжете да изникнат отнякъде. Заклучи вратите и запали.

Огледа се трескаво и стисна волана така, че ръцете ѝ чак побеляха. Изчака една каравана и мъжът на входа на паркинга да

вдигне бариерата. Натисна газта и се стрелна устремно право към изхода. Пазачът изкрещя и отскочи назад, но Алис не му обърна внимание.

---

[1] До утре (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Сега (фр.). — Б.пр. ↑

Одрик Бейар стоеше с Жан на перона на гарата във Фоа и чакаше влака за Андора.

— Десет минути — каза Жан, след като си погледна часовника. — Още не е късно. Можеш да размислиш и да дойдеш с мен.

Той се усмихна на упорството ѝ.

— Знаеш, че не мога.

Тя махна нетърпеливо с ръка.

— Посветил си трийсет години, Одрик, на това да разказваш за тях. За Алаис, сестра ѝ, баща ѝ, съпруга ѝ, цял живот си живял заедно с тях. — Гласът ѝ отекина. — А живите?

— Техният живот, Жан, е и мой живот — отвърна Бейар със стаено достойнство. — Думите са единственото ни оръжие срещу лъжите на историята. Трябва да свидетелстваме за истината. Не го ли правим, онези, които обичаме, умират повторно. — Той се замисли. — Няма да намеря покой, докато не разбере как е завършило всичко.

— След осемстотин години? Не е изключено истината да е погребана много дълбоко. — Жан се поколеба. — И така може би е по-добре. За предпочитане е някои истини да си останат скрити.

Бейар се беше загледал в планините отпред.

— Знаеш, съжалявам, че внесох в живота ти толкова скръб.

— Друго имах предвид, Одрик.

— Но аз живея за това — продължи той, сякаш не бе чул Жан. — За да открия истината и да я оглася.

— Истината! Ами онези, с които се бориш, Одрик? Какво търсят те? Истината ли? Съмнявам се.

— Не — призна той накрая. — Не мисля, че това е тяхната цел.

— Тогава какво? — възкликна нетърпеливо Жан. — Заминавам, както ме посъветва. Какво ще навреди, ако ми кажеш сега?

Той продължи да се колебае. Жан обаче не се отказа.

— Noublesso Véritable и Noublesso de los Seres две имена на една и съща организация ли са?

— Не. — Думата се изплъзна от устните му по-сурово, отколкото той бе възнамерявал. — Не.

— Тогава какво?

Одрик въздъхна.

— Noublesso de los Seres са назначени за пазители на пергаментите за Граала. Хилядолетия наред са изпълнявали тази задача. Докато пергаментите са били разделени. — Той замълча. — От друга страна, Noublesso Véritable е учреден едва преди век и половина, когато е разчетен изгубеният език на пергаментите. Името „Véritable“ означава истински, действителни пазители, и е преднамерен опит организацията да се узакони.

— Значи Noublesso de los Seres вече не съществува?

Одрик поклати глава.

— След като Трикнижието е било разделено, е отпаднала и причината да има пазители.

Жан се намръщи.

— Но те не са ли се опитали да си върнат изгубените пергаменти?

— В началото са се опитали — призна Бейар, — но не са успели. С времето е ставало все по-безразсъдно да упорстват: имало е опасност да пожертват заради другите два пергаментата третия, единствения, който се е съхранил. А и никой не е бил в състояние да разчете писанията. Така тайната не е могла да бъде разгадана. Само един човек... — Бейар се запъна. Усети, че Жан е вперила очи в него. — Единственият човек, който е можел да разчете пергаментите, е предпочел да не предава познанията си.

— Какво се е променило?

— Векове наред не се е променило нищо. После през 1798 година император Наполеон поема с кораб към Египет, като взима със себе си не само войници, но и учени и мъдреци. Там те откриват останките на древни цивилизации, владели преди хилядолетия тези земи. Във Франция са пренесени стотици предмети, свещени плочки, камъни. От този миг нататък е въпрос само на време да бъдат разчетени древните езици: демотичен, клинопис, йероглифи. Както знаеш, Жан-Франсоа Шамполион пръв се досеща, че йероглифите трябва да се четат не като символи на отделни представи, а като фонетично писмо. През 1822 година той разчита шифъра, казано на

обикновен език. За древните египтяни писмото е било дар от боговете: думата „йероглиф“ всъщност означава „божествена реч“.

— Но ако пергаментите за Граала са написани на езика на Древен Египет... — Жан не се доизказа. — Ако имаш предвид това, което си мисля, Одрик... — Тя поклати глава. — Да, съгласна съм, че е съществувало братство като Noublesso. И се е смятало, че Трикнижието съдържа древна тайна. Но останалото? Звучи като небивалица.

Одрик се усмихна.

— Но ако искаш да опазиш една тайна, е най-добре да я скриеш с друга. Цивилизациите оцеляват именно защото заимстват и асимилират могъщите символи и представи на други цивилизации.

— Какво искаш да кажеш?

— Хората търсят истината. Мислят, че са я намерили. Спират, без да подозират, че отдолу лежи нещо по-изумително. Историята е пълна с религиозни, обредни, обществени знаци, откраднати от едно общество, за да допринесат за изграждането на друго. Така например денят, когато християните ознаменуват рождеството на Исус от Назарет, двайсет и пети декември, всъщност е празник на Sol In vie t us^[1], пак тогава е и зимното слънцестоене. Точно както Граала, и християнският кръст всъщност е древен египетски символ — анх, който император Константин заимства и пригодява. In hoc signo vinces — с този знак ще побеждаваш, — са думи, за които се смята, че той е изрекъл, когато е видял в небето символ във формата на кръст. В по-ново време последователите на Третия райх заимстват свастиката, която да олицетворява техния ред. Това всъщност е древен индуистки символ на прераждането.

— Лабиринтът — каза Жан, за да покаже, че е разбрала.

— „L'antica simbol del Miègjorn“.

Древният символ на Миди.

Жан замълча, погълната от мислите си.

— А сега? — попита тя накрая.

— След като пещерата е отворена, вече е въпрос само на време, Жан — отвърна Одрик. — И аз не съм единственият, който го знае.

— Но през войната нацистите също са правили разкопки в планината Сабартес — напомни тя. — Нацистите, търсачи на Граала, са знаели слухове, че съкровището на катарите е скрито някъде в

планините. Години наред са правели разкопки по всички места, представляващи езотеричен интерес. Щом пещерата е от такова значение, как не е била открита преди шейсет години?

— Направихме всичко възможно да не се доберат до нея.

— И ти ли си бил там? — подвижна изненадана Жан.

Бейар се усмихна.

— В Noublesso Véritable има конфликти — каза той, като избегна въпроса й. — Организацията се оглавява от жена на име Мари-Сесил дьо л'Орадор. Тя вярва в Граала и иска да го върне. Вярва, че ще го намери. — Той се замисли. — Но в организацията има и друг човек. — Лицето му помръкна. — Подбудите му са различни.

— Трябва да разговаряш с инспектор Нубел — отсече яростно Жан.

— Но ако той също работи за тях? Прекалено опасно е.

Тишината на гарата беше нарушена от оглушителния писък на локомотивна свирка. И двамата се обърнаха към влака, който навлизаше със скърцащи спирачки в гарата. Разговорът беше приключил.

— Не искам да те оставям тук сам, Одрик.

— Знам — рече той и я хвана за ръката, за да ѝ помогне да се качи на влака. — Но именно така трябва да приключи всичко.

— Да приключи ли? — Тя плъзна прозореца и се пресегна да го хване за ръката. — Много те моля, пази се. Не се излагай на прекалено големи опасности.

Навсякъде по перона тежките врати се затвориха с трясък и влакът потегли в началото бавно, после с все по-голяма скорост, докато не се скри в гънките на планината.

---

[1] Непобедимият бог на слънцето (лат.). — Б.пр. ↑

53.

Шийла усещаше, че в стаята има някой.

Опита се да вдигне глава. Устата ѝ беше пресъхнала, в главата ѝ бумтеше тъпа болка. Не можеше да се помръдне. Трябваше да минат няколко секунди, докато забележи, че сега седи на стол с вързани здраво на гърба ръце и прихванати за дървените крака глезени.

Чу се леко движение, дъските изскърцаха и някой се размърда.

— Кой е там?

Дланите ѝ бяха хлъзгави от страх. По кръста ѝ на вадичка се стичаше пот. Шийла си наложи да отвори очи, но пак не видя нищо. Изпадна в паника, заклати глава, замига и се опита да върне светлината, докато не си даде сметка, че качулката отново е на главата ѝ. Миришеше на пръст и на мухъл.

Дали Шийла още беше във фермата? Спомни си иглата, изненадата, когато тя се бе забила рязко. Същият мъж, който ѝ беше донесъл храна. Дали някой щеше да дойде и да я спаси?

— Кой е там? — Из въздуха се носеше тежката миризма на лосион за след бръснене и на цигари. — Какво искате?

Вратата се отвори. Шийла чу стъпки. Надделя инстинктът за самосъхранение и за миг тя трескаво се опита да се отскубне. Въжето само се затегна още повече.

Вратата се затвори със зловец тежък трясък.

Шийла притихна. За миг се спусна тишина, после се чу как някой се приближава. Шийла рязко се дръпна. Мъжът спря точно пред нея. После обиколи два пъти стола като звяр, който дебне плячката си, и стовари ръце върху раменете на Шийла.

— Кой сте вие? Много ви моля, махнете превръзката от очите ми.

— Трябва да поговорим отново, доктор О'Донъл.

Гласът бе студен и... познат. Шийла разбра, че е чакала тъкмо този човек. И се е страхувала от него.

Той най-неочаквано дръпна стола.

Шийла изпищя и се свлече, но не се удари в земята. Мъжът я спря на сантиметри от пода.

— Не сте в положение да искате каквото и да било, доктор О'Донъл.

Държа я така сякаш часове. После внезапно изправи стола.

— За кого работите, доктор О'Донъл?

— Не мога да дишам — прошепна тя.

Мъжът не ѝ обърна внимание. Шийла чу как той щраква с пръсти и някой слага пред нея втори стол. Непознатият седна и я придърпа, така че коленете му се опряха в бедрата ѝ.

— Хайде да се върнем към понеделник следобед. Защо разрешихте на приятелката си да отиде в онази част на разкопките?

— Алис няма нищо общо — извика тя. — Не съм я пускала да ходи там, отишла е сама. Аз дори не знаех. Беше грешка. Алис не знае нищо.

— Тогава ми кажете какво знаете вие, Шийла.

В устата му името ѝ прозвуча като закана.

— Не знам нищо — изкрещя тя. — Казах ви всичко, каквото знаех, още в понеделник, кълна се.

Ударът се стовари внезапно по бузата ѝ и главата ѝ отхвърча назад. Шийла усети в устата си кръв, която се плъзна по езика ѝ и надолу в гърлото.

— Приятелката ви ли взе пръстена? — попита с глух глас мъжът.

— Не, не, кълна се, че не го е взимала.

Непознатият я стисна по-силно.

— Кой тогава? Вие ли? Достатъчно дълго сте били сама със скелетите. Каза ми доктор Танър.

— Защо ми е да го взимам?

— Защо сте толкова сигурна, че не го е взела доктор Танър?

— Не би го направила. Просто не би го направила — извика Шийла. — Вътре влизаха много хора. Всеки от тях е могъл да го вземе. Доктор Брейлинг, полицаите...

Най-неочаквано тя замълча.

— Както казахте, полицаите — рече непознатият. Шийла затаи дъх. — Всеки от тях е могъл да вземе пръстена. Например Ив Био.

Шийла се вцепени. Чуваше как мъжът диша равномерно. Той знаеше.

— Пръстена го нямаше там.

Мъжът въздъхна.

— Био на вас ли даде пръстена? За да го предадете на приятелката си?

— Нямам представа за какво ми говорите — успя да изрече тя.

Той отново я удари, този път не с длан, а с юмрук. От носа ѝ рукна кръв.

— Само не разбирам защо не ви е дал и книгата, доктор О'Донъл — спокойно допълни мъжът.

— Не ми е давал нищо — отговори задавено Шийла.

— Доктор Брейлинг ми каза, че в понеделник вечерта сте тръгнали от хотела, където е отседнала експедицията със сак.

— Лъже.

— За кого работите? — попита тихо мъжът. — Това ще се прекрати. Ако приятелката ви не е замесена, няма причина тя да пострада...

— Алис няма нищо общо — изхлипа Шийла. — Изобщо не знае...

Шийла трепна, защото мъжът сложи ръка на врата ѝ като че ли я погали. После започна да стиска все по-силно и силно, докато дланта му не заприлича на желязна яка, която се стяга все повече около шията ѝ. Шийла се замята в опит да си поеме въздух, но мъжът беше много силен.

— И двамата ли с Био работехте за нея? — попита той.

Точно когато Шийла усети, че губи съзнание, мъжът я пусна. Почувства как той разкопчава едно по едно копчетата на ризата ѝ.

— Какво правите? — прошепна жената и трепна от студения допир до кожата ѝ.

— Никой не ви търси. — Чу се щракване, после Шийла надуши газ от запалка. — Никой няма да дойде тук.

— Много ви моля, не ми причинявайте болка...

— Заедно ли работехте с Био?

Тя кимна.

— За госпожа Дьо л'Орадор ли?

Тя кимна отново.

— Синът ѝ — успя да изрече Шийла. — Франсоа-Батист. Разговаряла съм само с него...

Усети пламъка близо до кожата си.

— А книгата?

— Не успях да я намеря. Ив също.

Шийла почувства реакцията на мъжа, после той дръпна ръката си.

— И така, защо Био е ходил до Фoa? Знаете ли, че е ходил до хотела на доктор Танър?

Шийла се опита да поклати глава, но от това по тялото ѝ се плисна нова вълна разтърсваща болка.

— Предал ѝ е нещо.

— Не е било книгата — едва успя да изрече Шийла.

Вратата се отвори и тя чу откъм коридора приглушени гласове, после се разнесе миризма на лосион за след бръснене и на пот.

— Как трябваше да предадете книгата на госпожа Дьо л'Орадор?

— Франсоа-Батист. — Болеше я. — Трябваше да се срещнем под връх... трябваше да позвъня на един номер. — Тя се дръпна от допира на ръката му до гърдата ѝ. — Моля ви, недейте...

— Виждате ли колко по-лесно е да ни сътрудничите? След малко ще се обадите на този номер.

— Ако разберат, че съм ви казала, ще ме убият.

— А ако не се обадите, аз ще убия и вас, и госпожица Танър — заяви спокойно мъжът. — Вие си решете.

Шийла не знаеше дали мъжът не е затворил някъде и Алис. Дали тя беше в безопасност, или също се намираше някъде тук.

— Той очаква да му се обадите, след като намерите книгата, нали?

Шийла вече нямаше смелостта да лъже. Кимна.

— Търсят не толкова пръстена, колкото малък диск.

Ужасена, тя си даде сметка, че му е казала единственото, което мъжът не е знаел.

— За какво служи дискът? — попита настойчиво той.

— Не знам.

По кожата я лизна пламък и Шийла изпищя.

— За какво служи дискът? — повтори мъжът.

Гласът му беше леден. Шийла се вцепени. Стелеше се ужасната миризма на изгорена плът, възсладка и гадна.

Тя вече не различаваше думите, болката надделяваше. Шийла сякаш се рееше, падаше.

— Ще се задуши. Махнете качулката — извика някой.

Платът се смъкна, като се закачи по раздраната кожа и раните.

— Пъха се вътре в пръстена... — Гласът ѝ прозвуча така, сякаш идваше изпод вода. — Като ключ. За лабиринта...

— Кой още знае за това? — изкрещя този път мъжът. Брадичката ѝ падна върху гърдите. Мъжът дръпна главата ѝ назад. Едното ѝ око се беше издуло и затворило, но другото трепна и се отвори. Единственото, което Шийла видя, беше петно размазани лица, които ту изникваха пред нея, ту се скриваха.

— Тя не си дава сметка, че...

— Кой? — подвикна мъжът. — Госпожа Дьо л'Орадор? Жан Жиро?

— Алис — пророни Шийла.

54.

Алис пристигна в Шартр късно следобед. Намери хотел, после купи карта и отиде право на адреса, който ѝ дадоха от „Справки“. Погледна изненадана изисканата къща с лъскаво месингово чукче и красиви цветя по прозорците. Не си представяше Шийла да е дошла тук.

„И какво ще кажеш, ако някой отвори?“

Пое си дълбоко въздух, качи се по стълбите и натисна звънеца. Никой не отвори. Алис почака, отстъпи крачка назад и погледна прозорците. Опита отново. Набра телефонния номер. След броени секунди чу как апаратът вътре звъни.

Поне адресът беше верен.

Това като че ли я успокои. Сблъсъкът, ако изобщо имаше такъв, можеше да почака.

Площадът пред катедралата гъмжеше от туристи. Спретнати германци, самодоволни англичани, наперени италианци, мълчаливи японци, въодушевени американци. Всички деца изглеждаха отегчени.

Някъде по време на дългото пътуване на север Алис бе престанала да се надява, че ще научи нещо от лабиринта в Шартр. Изглеждаше повече от очевидно, че има връзка с пещерата под връх Суларак, с Грейс, лично с нея... прекалено очевидно. Но все ѝ се струваше, че нарочно са я запратили по лъжлива следа.

Въпреки това Алис купи билет и се включи в обиколката на английски, която по програма трябваше да започне след пет минути. Екскурзоводката беше застаряваща жена, която се държеше високомерно и говореше отсечено.

— За днешното око катедралите са сиви огромни постройки на благочестието и вярата. През средновековието обаче те са били пъстри като индуистките храмове в Индия или Тайланд. Статуите и тимпаните, които са украсявали главните входове в Шартр и другаде, са били шарени. — Екскурзоводката посочи с чадъра външната стена. — Вгледайте се и ще забележите парченца розово, синьо и жълто, които са се запазили в пукнатините по статуите.

Всички около Алис закимаха покорно.

— През 1194 година — продължи жената — при пожар са унищожени почти целият град Шартр и самата катедрала. Първоначално се е смятало, че е изгоряла и най-святата реликва в катедралата — *sancta camisia*, дрехата, с която според преданието Дева Мария е била облечена, докато е раждала Христос. Но след три дни реликвата е открита: оказва се, че монасите са я скрили в криптата. Това е посрещнато като чудо, като знак, че катедралата трябва да се построи наново. Сегашната сграда е завършена през 1223 година, а през 1260 е осветена като катедрална църква „Успение Богородично“, първата катедрала във Франция, посветена на Богородица.

Алис слушаше с половин ухо, докато не излязоха откъм северната страна на катедралата. Екскурзоводката посочи зловещото шествие от старозаветни царе и царици, изсечени от камък над северния вход.

Алис усети как я обзема трепетно вълнение.

— Това е единственият значим образ в катедралата, свързан със Стария завет — обясни екскурзоводката. — Върху тази колона има изсечено изображение, на което според мнозина е показано как Менелик, син на Соломон и на Савската царица, изнася от Йерусалим Ковчега на Завета, макар че според историците преданието за Менелик се е разпространило в Европа чак през петнайсети век. А тук... — Тя посочи малко по-ниско. — Тук виждаме друга загадка. Които от вас са с добро зрение, сигурно разчитат латинското *НІС АМІТІТUR АRСНА СЕDЕРІS*. — Жената огледа групата и се усмихна самодоволно. — Ако някой знае латински, ще разбере, че надписът е безсмислен. В някои справочници *ARСНА СЕDЕРІS* е преведено като „Работи чрез Ковчега“, а целият надпис е предаден като: „Тук нещата приемат своя ход: работи чрез Ковчега“. Но ако подобно на някои изследователи приемем, че *СЕDЕРІS* е изопачено *FOEDERIS*, надписът може да се преведе като: „Нека тук започне всичко, Ковчегът на Завета“. — Екскурзоводката огледа групата. — Наред с другото тази врата е една от причините за катедралата да има толкова много митове и предания. Според обичая не се знае кой точно е изградил катедралата в Шартр. По всяка вероятност е имало причина имената на строителите да не са били записани и просто са били забравени. Но хора с по-развихрено въображение тълкуват липсата на сведения по друг начин. Според една

от най-упоритите мълви катедралата е била построена от потомци на Бедните Соломонови рицари — рицарите тамплиери, като книга от камък, съдържаща шифър, като огромен пъзел, който може да се разчете единствено от посветените. Мнозина са убедени, че под лабиринта са погребани тленните останки на Мария Магдалена. И дори самият Свещен Граал.

— Никой ли не е проверявал? — попита Алис и съжали на мига.

Към нея като прожектори се насочиха укорни погледи. Екскурзоводката вдигна вежди.

— Проверявали са, естествено. Многократно. Но едва ли ще се изненадате, че не е било намерено нищо. Поредният мит. — Тя замълча. — Да влезем ли вътре?

Притеснена, Алис тръгна след групата към Западната врата и се нареди на опашката, която чакаше да влезе в катедралата. Всички притихнаха, щом се озоваха вътре: характерната миризма на камък и на тамян сътвори своята магия. В здрача отстрани и при главния вход трепкаха редици запалени молитвени свещи.

Алис очакваше някаква реакция, видения от миналото, каквито я бяха споходили в Тулуза и Каркасон. Не усети нищо и след малко се поотпусна. От онова, което беше прочела, знаеше, че катедралата в Шартр се слави с най-красивата сбирка от стъклописи по света, но не беше подготвена за изумителното великолепие на прозорците. Катедралата беше удавена в калейдоскоп от трепкащи багри, с каквито бяха нарисувани сцени от делничния и библейския живот. Розовият прозорец и Синият прозорец на Дева Мария, Прозорецът на Ной с изображение на Потопа и на животните, които влизат по двойки в Ковчега. Докато обикаляше, Алис се опита да си представи как е изглеждала катедралата, когато стените са били покрити с фрески и с пищни гоблени, с източни тъкани и копринени хоругви, извезани със сърма. За средновековното око сигурно е било стъписващо да сравнява великолепие на Божия храм със света извън катедралата. И това вероятно е доказвало Божията слава на земята.

— И накрая — каза екскурзоводката — стигаме до прочутия лабиринт с единайсет окръжности върху пода. Завършен е през 1200 година и е най-големият в Европа. Първоначалното изображение в средата отдавна се е заличило, но останалото си е непокътнато. За християнина от средновековието лабиринтът е давал възможност да

поеме на духовно поклонничество вместо на истинско пътешествие до Йерусалим. Именно заради това лабиринтите по подовете — за разлика от лабиринтите по стените на катедралите и църквите, — често са били познати като *le chemin de Jérusalem*, тоест пътя към Йерусалим. Поклонниците вървят от периферията към центъра, понякога многократно, и това олицетворява все по-ясното познание или близост до Бога. Покаяните се често завършват пътуването на колене и понякога го правят с дни.

Алис тръгна с разтуптяно сърце напред пред групата — едва сега разбра подсъзнателно, че е отлагала този миг.

„Сега е моментът.“

Пое си дълбоко въздух. Симетрията беше разрушена от редиците столове от двете страни на нефа, обърнати към олтара за вечерната служба. И все пак, въпреки че от онова, което беше чела знаеше размерите, Алис бе изумена. Лабиринтът сякаш властваше над цялата катедрала.

Бавно, като всички останали, и тя тръгна по лабиринта, започна да се върти по стесняващите се окръжности, докато не стигна в средата.

Не почувства нищо. Нито тръпка по гръбначния стълб, нито миг на просветление или преображение. Нищо. Алис приклегна и докосна пода. Камъкът беше гладък и хладен, но не ѝ каза нищо.

Тя се усмихна горчиво. „Какво очакваш?“

Не ѝ се налагаше дори да вади от раницата рисунката на лабиринта от пещерата, за да разбере, че тук за нея няма нищо. Без да се суети, се извини и си тръгна.

След безпощадната жега на Миди мекото северняшко слънце беше истинско облекчение. През следващия един час Алис разглежда живописния исторически център на града. Търсеше някак между другото и ъгъла, на който Грейс и Одрик Бейар се бяха снимали.

Той или не съществуваше, или беше извън района, отразен върху картата. Повечето улици носеха имената на занаятите, упражнявани там едно време: часовникари, щавачи, майстори на пера и други писмени принадлежности — свидетелство колко важен е бил през

дванайсети и тринайсети век Шартр като средище за производството на хартия. Но улица „Троа Дьогре“ нямаше и нямаше.

Накрая Алис се върна там, откъдето беше започнала: Западната врата на катедралата. Седна на стената и се облегна на перилата. Погледът ѝ веднага се плъзна по ъгъла на улицата точно отсреща. Алис скочи и прочете надписа на стената: RUE DE L'ÉTROIT DEGRE. DITE AUSSI RUE DES TROIS DEGRÉS (DES TROIS MARCHES)^[1].

Улицата беше преименувана. Алис се усмихна, отстъпи назад, за да вижда по-добре, и се блъсна в мъж, заровил глава във вестник.

— Извинете — каза тя и се дръпна встрани.

— Не, вие извинете — отвърна мъжът с приятен американски акцент. — Аз съм виновен. Не внимавах къде вървя. Добре ли сте?

— Да.

За нейна изненада непознатият се взря съсредоточено в нея.

— Какво...

— Казвате се Алис, нали?

— Да — потвърди тя предпазливо.

— Точно така, Алис. Здравейте — каза мъжът и прокара пръсти през гъстата си чорлава кестенява коса. — Изумително!

— Извинете, но...

— Уилям Франклин — представи се той и протегна ръка. — Или Уил. — Запознахме се през деветдесет и четвърта или пета в Лондон. Бяхме голяма тумба. Тогава ходехте с един мъж... как ли се казваше... а, да, Оливър. Нали? Бях дошъл с братовчед си.

Алис си спомни смътно един следобед в апартамент, пълен с приятели на Оливър от университета. Спомни си и американеца: забавен, красив, макар че по онова време тя беше лудо влюбена и не забелязваше никой друг освен Оливър.

„Същият ли е?“

— Имате добра памет — каза Алис и се ръкува с него. — Беше отдавна.

— Не сте се променили много — отвърна с усмивка мъжът. — Е, как е Оливър?

Алис направи физиономия.

— Вече не сме заедно.

— Лошо — каза Уил. След кратко мълчание добави: — Кой е на снимката?

Алис погледна надолу. Беше забравила, че още я държи.

— Леля ми. Намерих фотографията сред вещите ѝ и реших, че щом съм тук, бих могла да видя къде е правена. — Тя се усмихна. — Оказа се по-трудно, отколкото си мислех.

Уил погледна през рамото ѝ.

— А мъжът?

— Само приятел. Писател.

Поредното мълчание, сякаш и двамата искаха да продължат разговора, а не знаеха какво да кажат. Уил отново погледна снимката.

— Леля ви изглежда мила жена.

— Мила ли? На мен пък ми се струва решителна, макар че не съм я виждала никога.

— Наистина ли! И защо тогава носите снимката ѝ?

Алис я прибра в раницата.

— Сложно е за обясняване.

— Аз ще разбера — усмихна се мъжът. — Знаете ли... — Той се поколеба. — Искате ли да прием кафе или нещо друго? Или трябва да ходите някъде?

Алис беше изненадана, но всъщност си бе помислила същото.

— Така ли се запознавате обикновено с жените?

— Не — отвърна Уил. — Въпросът е дали вие обикновено приемате.

Алис имаше чувството, че наблюдава всичко отвисоко. Че гледа как един мъж и една жена, която прилича на нея, влизат в старовремската сладкарница с какви ли не пасти и сладки по витрините.

„Не мога да повярвам.“

Гледки, миризми, звуци. Сервитьорите, които сновяха напред-назад между масите, горчивото уханье на печено кафе, потракването на вилиците, всичко бе особено ярко. И особено Уил, начинът, по който се усмихваше, начинът, по който пръстите му посягаха към сребърната верижка, докато говореше.

Избраха една маса отвън. Над покривите на къщите се виждаше малко от острата кула на катедралата. Щом седнаха, се почувства леко

напрежение. И двамата заговориха едновременно. Алис се засмя, Уил се извини.

— Бяхте наистина погълнат от вестника — рече Алис и погледна заглавието на първа страница. — Когато изскочихте иззад онзи ъгъл де. Уил се усмихна широко.

— Да, извинявайте още веднъж — каза той. — Обикновено тукашният вестник не е толкова занимателен. В реката, напред града са намерили труп на мъж. Бил е промушен с нож в гърба, ръцете и краката му са били завързани. Местните радиостанции направо ще полудеят. Смятат, че е някакво обредно убийство. Свързват го с един журналист, който е изчезнал миналата седмица, а преди това е публикувал разследване за тайните религиозни братства.

Усмивката на Алис помръкна.

— Може ли да видя? — попита тя и се пресегна да вземе вестника.

— Разбира се. На ваше разположение е.

Тя се притесни още повече, след като прочете списъка с имената. *Noublesso Véritable*. Звучеше й познато.

— Добре ли сте?

Алис вдигна очи, Уил я наблюдаваше съсредоточено.

— Извинявайте — каза тя. — Отнесох се на много километри отгук. Но наскоро се натъкнах на нещо подобно. Стъписах се от съвпадението.

— Съвпадение ли? Звучи любопитно.

— Дълго е за обясняване.

— Аз не бързам — каза Уил, след което се облакът на масата и се усмихна насърчително на Алис.

Тя твърде дълго бе сама със собствените си мисли и сега се изкуши от възможността най-после да поговори с някого. Пък и в известен смисъл Уил не бе съвсем непознат. „Ще му кажеш само каквото решиш.“

— Е, съмнявам се, че ще ви прозвучи смислено — подхвана тя. — Преди около два месеца най-неочаквано научих, че е починала някаква моя леля, за която изобщо не бях чувала и която ми е завещала всичко, включително къща във Франция.

— Жената от снимката.

Тя кимна.

— Казва се Грейс Танър. Така и така смятах да идвам във Франция, за да се видя с една приятелка, която участваше в археологическа експедиция в Пиренеите, и реших да съчетая двете пътувания. — Тя се поколеба. — На разкопките се случиха някои неща — няма да ви отегчавам с подробности, само ще ви кажа, че като че ли... Всъщност както и да е. — Алис си пое дъх. — Вчера след срещата с адвокатката отидох в къщата на леля ми и намерих нещо... изображение, което бях видяла и на разкопките — изпелтечи тя. — Открих и книга от писател на име Одрик Бейар, за когото съм почти сто процента сигурна, че е мъжът от снимката.

— Той жив ли е?

— Доколкото знам, да. Не успях да го издиря.

— Каква е връзката му с леля ви?

— Не знам. Надявам се той да ми каже. Бейар е единственото, което ме отвежда при нея. И при други неща.

„При лабиринта, при родословието, при съня ми.“

Алис вдигна очи и видя, че Уил е объркан, но заинтригуван.

— Май не разбрах — рече той с усмивка.

— Не обяснявам както трябва — призна си Алис. — Хайде да говорим за нещо, което не е толкова сложно. Така и не ми казахте какво правите в Шартр.

— И аз като всички останали американци във Франция се опитвам да пиша.

Алис се усмихна.

— Традицията не повелява ли да сте в Париж?

— Започнах там, но май ми се стори твърде безлик. Майка ми и баща ми имат познати тук. На мен ми хареса. И останах.

Алис очакваше Уил да продължи. Той обаче се върна към предишния разговор.

— Изображението, за което споменахте — подхвана Уил нехайно. — Което сте намерили на археологическите разкопки и после в къщата на Грейс... Какво представлява?

Тя се подвоуми.

— Лабиринт.

— Заради това ли сте в Шартр? За да отидете в катедралата?

— Не е съвсем същият... — Тя замълча, отново нащрек. — Отчасти да, но по-скоро защото се надявам да намеря една своя

приятелка. Шийла... Не е изключено да е в Шартр. — Алис бръкна в раницата и подаде на Уил листчето с адреса. — Днес ходих там, но нямаше никой. Затова реших да поразгледам забележителностите и пак да се върна.

Тя видя изумена, че Уил пребледнява. Изглеждаше стъписан.

— Добре ли сте? — попита го Алис.

— Защо смятате, че приятелката ви може да е там? — каза той напрегнато.

— Не съм сигурна, че е там — отговори Алис.

— Това ли е приятелката, при която сте ходили на археологическите разкопки?

Алис кимна.

— И тя ли като вас е видяла изображението с лабиринта?

— Предполагам, макар че не ми го е споменавала. Беше погълната от нещо, което намерих и което...

Алис не се доизказа, защото Уил стана рязко от масата.

— Какво правите? — възкликна тя, когато той я хвана за ръката.

— Елате. Трябва да видите нещо.

— Къде отиваме? — попита отново Алис, като се мъчеше да не изостава.

Завиха зад ъгъла и тя видя, че са в другия край на улица „Шовал Блан“. Уил отиде с широка крачка пред къщата, сетне изтича нагоре по стълбището пред входната врата.

— Да не сте полудели? Ами ако някой се прибере?

— Няма.

— Откъде знаете?

Алис загледа смаяна как Уил вади от джоба си ключ и отключва входната врата.

— Побързайте. Докато не са ни видели.

— Имате ключ — възкликна невярващо Алис. — Няма ли все пак да ми обясните?

Уил слезе тичешком по стълбите и я сграбчи за ръката.

— И тук го има вашия лабиринт — изсъска той. — Разбрахте ли? Е, ще дойдете ли най-после?

„Ами ако това е поредният капан?“

След всичко, което се беше случило, си беше лудост да тръгне с него. Беше твърде опасно. Никой не знаеше, че тя е тук. Но

любопитството надделя над здравия разум. Алис се взря в лицето на Уил разтревожено, но и нетърпеливо.

Реши да му повярва.

---

[1] Улица на тесния ъгъл, наречена и улица на трите степени (на трите стъпала) (фр.). — Б.пр. ↑

55.

Алис се озова във величествен вестибюл, каквито има по-скоро в музеите. Уил отиде направо при gobлена срещу входната врата и го дръпна.

— Какво правите?

Алис изтича след него и видя върху ламперията малка месингова топка. Уил я разклати и я дръпна, после я завъртя трескаво.

— По дяволите. Заключено е отвътре.

— Това врата ли е?

— Да.

— А лабиринтът, който сте видели, е долу, така ли?

Уил кимна.

— Слиза се по стълбище, после се тръгва по коридор, който извежда при странно помещение. Египетски символи по стените, саркофаг с изсечен отгоре символ на лабиринта, който описахте. А и...

— Той се замисли. — Онова във вестника. Фактът, че приятелката ви има този адрес...

— Правите заключения, които не се основават почти на нищо — напомни Алис.

Уил пусна края на gobлена и тръгна с широка крачка към отсрещния край на вестибюла. След кратко колебание Алис го последва.

— Какво правите? — изсъска тя, когато Уил отвори вратата.

Влезе в библиотеката и сякаш се върна назад във времето. Помещението беше строго, с атмосфера на мъжки клуб. Щорите не бяха спуснати докрай и по килима се образуваха линии златиста светлина. Миришеше на постоянство, на древност и на изисканост.

На трите стени от пода до тавана имаше лавици с книги и сгъваеми стълби, по които се стигаше до най-високите рафтове. Уил знаеше къде точно отива. Една част от лавиците беше отделена за книгите за Шартр: албуми с фотографии и трудове върху архитектурата и историята.

С разтуптяно сърце Алис се извърна разтревожена към вратата и загледа как Уил вади книга с родов герб върху корицата и я носи на масата. Тя надзърна през рамото му, докато той разлистваше страниците и търсеше нужната му част. Пред погледа ѝ се мярнаха лъскави цветни снимки, стари карти на Шартр, рисунки с молив и туш.

— Какво е това?

— Книга за къщата на Дьо л'Орадор. На тази къща — поясни той. — Родът живее тук от столетия, откакто тя е построена. Има архитектурни планове на всеки от етажите. — Уил продължи да разгръща книгата, докато откри страницата. — Ето — каза той и обърна тома така, че да вижда и Алис. — Това ли е?

Алис затаи дъх.

— О, боже! — пророни тя.

Беше съвършено изображение на нейния лабиринт.

И двамата подскочиха — входната врата се затръшна.

— Уил, вратата! Оставихме отворено! — Долови във вестибюла приглушени гласове, мъжки и женски. — Идват насам — изсъска тя.

Уил тикна книгата в ръцете ѝ.

— Бързо — рече тихо той и посочи голямото канапе до прозореца. — Аз ще се оправям сам.

Алис грабна раницата и изтича. Сви се в пролуката между канапето и стената. Миришеше силно на пури, прахта я загъделичка по носа. Уил застана в средата на помещението точно когато вратата се отвори.

— Какво тършувате там? — запита младежки глас.

Алис надникна и видя двамата, отразени в стъклените врати на шкафовете. Младежът беше млад и висок, на ръст горе-долу колкото Уил, само че по-слаб. Черна къдрава коса, високо чело и патрициански нос. Приличаше ѝ на някого.

— Здравейте, Франсоа-Батист — поздрави Уил.

Дори на Алис ѝ се стори превзето бодър.

— Какво тършувате тук, да ви вземат мътните? — повтори младежът на английски.

Уил размаха списанието, което взе от масата.

— Просто се отбих да взема нещо за четене.

Франсоа-Батист хвърли един поглед и прихна.

— Не знаех, че се интересувате от такива неща.

— Колкото и да сте изненадан, да.

Момчето пристъпи към Уил.

— Няма да се задържите тук дълго — каза тихо и злобно. — Тя ще ви се насити и ще ви изрита, както изрита всички останали. Дори не знаете, че замина, нали?

— Не ви влиза в работата какви са отношенията ни, затова, ако обичате...

Франсоа-Батист застана пред него.

— Защо се разбързахте?

— Не ме бутайте, Франсоа-Батист, предупреждавам ви.

Младежът сложи длан върху гърдите му, за да го спре. Уил изтика ръката му.

— Не ме докосвайте.

— Какво ще ми направите?

— Стига.

И двамата се извърнаха. Алис се опита да види жената, но тя още беше на вратата.

— Какво става тук? — попита тя. — Карате се като малки деца. Франсоа-Батист! Уилям!

— Нищо, мамо. Питам го.

Уил беше стъписан.

— Мари-Сесил. Нямах представа... — заекна той. — Не те очаквах толкова скоро.

Жената влезе в стаята и Алис видя добре лицето ѝ.

„Невъзможно.“

Не можеше да има никакво съмнение: това бе тя. Същата жена, която Алис бе видяла пред хотел „Сите“ в Каркасон. Мари-Сесил дьо л'Орадор.

Премести поглед от майката към сина. Приликата беше очебийна. Същият профил, същият властен вид. Сега вече Алис разбра защо Франсоа-Батист е проявил ревност и враждебност към Уил.

— Всъщност синът ми е прав — каза Мари-Сесил. — Какво правиш тук?

— Ами... Просто търсех нещо за четене. Без теб ми беше... самотно.

Алис трепна. Уил говореше ужасно неубедително.

— Самотно ли? — повтори жената. — Лицето ти ми говори друго, Уил.

Тя се наведе и го целуна по устата. Алис усети как в стаята се просмуква смущение. Целувката беше прекалено интимна. Алис видя, че Уил е стиснал юмруци. „Не иска да виждам това“ — проблесна за миг в съзнанието ѝ.

Мари-Сесил се отдръпна с едва загатнато задоволство на лицето.

— Ще наваксаме по-късно, Уил. Но се опасявам, че сега ние с Франсоа-Батист имаме малко работа. Съжалявам. Нали ще ни извиниш?

— Тук ли?

„Прекалено бързо. Прекалено очевидно.“

Мари-Сесил присви очи.

— А защо не тук?

— Просто питам — отвърна той остро.

— Мамо. Вече е шест часът следобед.

— Идвам — каза тя, без да сваля изпълнен с подозрение поглед от Уил.

— Но аз не...

— Иди да го потърсиш — тросна се тя.

Франсоа-Батист излезе с гръм и трясък от стаята. Алис видя как Мари-Сесил слага ръце на кръста на Уил и го притегля към себе си. На фона на бялата му тениска ноктите ѝ изглеждаха яркочервени. Алис искаше да отмести очи, а не успяваше.

— Ето — каза Мари-Сесил. — До скоро.

— Сега ли ще дойдеш? — попита Уил.

Алис долови паника в гласа му — беше разбрал, че ще се наложи да я остави тук като в капан.

— След малко.

Алис не можеше да направи нищо. Нищо, освен да чака.

Двамата мъже се разминаха на вратата.

— Ето — каза Франсоа-Батист и подаде на майка си същия вестник, който Уил беше чел по-рано.

— Как се е разбрало толкова бързо?

— Нямам представа — отвърна намусено младежът. — Подозирам, че от Отие.

Алис се вцепени. „Дали същият Отие?“

— Сигурно ли е, Франсоа-Батист? — попита Мари-Сесил.

— Е, все им е казал някой. Във вторник полицията е пратила водолази точно на същото място на река Йор. Знаели са какво търсят. Помисли сама. Кой пръв започна да твърди, че в Шартр изтича информация? Отие. Представил ли е изобщо доказателства, че Таверние е разговарял с журналиста?

— Таверние ли?

— Мъжът в реката — обясни кисело младежът.

— А, да. — Мари-Сесил запали цигара. — В статията Noublesso Véritable е споменато името.

— Вероятно им е казал самият Отие.

— Няма страшно, нали няма нищо, което да свързва Таверние с къщата — отвърна тя отегчено. — Нещо друго?

— Направих всичко, каквото ми каза.

— И приготви ли всичко за събота?

— Да, макар че не виждам защо изобщо си правим труда, при положение че нито пръстенът, нито книгата са у нас — заяви Франсоа-Батист.

По червените устни на Мари-Сесил се мярна усмивка.

— Ето, виждаш ли, Отие още ни трябва, въпреки че ти очевидно не му вярваш — отбеляза спокойно майка му. — Той твърди, че — чудо! — пръстенът вече е у него.

— А на мен защо не ми спомена? — вбеси се младежът.

— Ето, нали сега ти казвам аз. Твърди, че неговите хора са го взели снощи от хотелската стая на младата англичанка.

Алис усети как изтръпва. „Това е невъзможно.“

— Мислиш, че лъже ли?

— Не се вдетинявай, Франсоа-Батист — тросна се майката. — Повече от ясно е, че лъже. Ако го беше взела доктор Танър, Отие нямаше да чака четири дни, за да го прибере. Освен това пратих да претърсят апартамента и кантората му.

— В такъв случай...

Тя го прекъсна.

— Ако... ако пръстенът наистина е у Отие, в което се съмнявам, той или го е взел от бабата на Био, или пръстенът през цялото време е бил у него. Не е изключено самият той да го е прибрал от пещерата.

— Но защо ще си дава този труд?

Телефонът иззвъня натрапчиво и силно. Сърцето на Алис заби лудешки.

Франсоа-Батист погледна майка си.

— Вдигни — каза тя.

Той се подчини.

— Оуі.

Алис не смееше да си поеме дъх.

— Да, разбирам. Чакай. — Той закри слушалката с длан. — Обажда се О'Донъл. Твърди, че книгата е у нея.

— Питай я защо не се е свързала досега с нас.

Франсоа-Батист кимна.

— Къде се изгуби след понеделник? — Известно време той слуша. — Някой друг знае ли, че книгата е у теб? — Пак замълча. — Добре. До утре вечер в десет.

Младежът остави слушалката.

— Сигурен ли си, че беше тя?

— Беше нейният глас. Тя знаеше уговорката.

— Той вероятно е слушал през цялото време.

— В смисъл? — попита неуверено Франсоа-Батист. — Кой?

— Не ставай глупак, кой според теб? Отие, разбира се.

— Аз...

— Шийла О'Донъл е изчезнала преди няколко дни. Веднага след като аз се махам, връщам се в Шартр и вече не преча, тя се появява отново. Първо пръстенът, после и книгата.

Франсоа-Батист най-после избухна.

— Но нали току-що го защитаваше! — изкрещя той. — Обвини ме, че избързвам с изводите. Щом знаеш, че той работи срещу нас, защо не ме предупреди и ме остави да ставам за смях? И по-важното, защо не го спреш? Запитвала ли си се изобщо защо Отие иска толкова силно да се добере до книгата? Какво ще прави с нея и пръстена? Ще ги продаде, на който му брои най-много пари ли?

— Знам много добре защо Отие иска книгата — отвърна с леден глас майка му.

— Защо постоянно го правиш? Защо непрекъснато ме унижаваш?

— Разговорът приключи — отсече Мари-Сесил. — Пътуваме утре. Така ще стигнем навреме за срещата ти с О'Донъл и аз ще успея

да се приготвя. Церемонията ще се състои в полунощ, както предвиждахме.

— Искаш да се срещна с нея ли? — попита невярващо синът ѝ.

— Очевидно — потвърди тя. За пръв път Алис долови в гласа и нещо като чувства. — Искам книгата, Франсоа-Батист.

— А ако тя не е у него?

— Според мен нямаше да хвърля такива усилия, ако книгата не беше у него.

Алис чу как Франсоа-Батист прекосява стаята и отваря вратата.

— Ами онзи? — попита той и в гласа му пак прозвуча гняв. — Не можеш да го оставиш тук да...

— Аз ще се занимавам с Уил. Той също не е твоя грижа.

Уил се беше скрил в килера в коридора към кухнята.

Вътре имаше какво ли не и миришеше на кожени палта и стари ботуши, но само оттук Уил имаше добра видимост към библиотеката и кабинета. Видя как Франсоа-Батист излиза пръв и отива в кабинета, след броени секунди там влезе и майка му. Изчака тежката врата да се затвори, веднага изскочи от килера и притича през вестибюла до библиотеката.

— Алис — прошепна Уил. — Бързо. Трябва да ви изкарам оттук. — Чу се тих звук, после се показа и Алис. — Ужасно съжалявам — рече той. — Аз съм виновен. Добре ли сте?

Тя кимна, макар че бе мъртвешки бледа.

Уил посегна да я хване за ръката, Алис обаче отказа да тръгне с него.

— За какво изобщо става въпрос, Уил? Живеете тук. Познавате тези хора, но въпреки това сте готов да загърбите всичко и да помогнете на една непозната. Нещо не се връзва.

Той понечи да възрази, но млъкна.

Не знаеше какво да каже. Стаята сякаш изчезна. Единственото, което Уил виждаше, бяха сърцевидното лице на Алис и нетрепкащите ѝ кафяви очи, които сякаш виждаха сърцето му.

— Защо не ми казахте, че вие... че вие и тя... Че живеете тук.

Той не смееше да я погледне в очите. Алис продължи да се взира в него, после прекоси забързано помещението и излезе във вестибюла,

без да се обръща.

— Какво ще правите сега? — попита той отчаяно.

— Е, вече научих как Шийла е свързана с тази къща — отвърна Алис. — Тя работи за тях.

— Но нея я няма тук. Госпожа Дьо л'Орадор и синът ѝ също я издирват. Доколкото поддразбрах от разговора, я държат някъде край Фoa.

Най-неочаквано, вече в долния край на стълбището, Алис се обърна стресната.

— Уил, забравих си раницата в библиотеката — каза тя ужасена. — Зад канапето, и книгата е там.

Повече от всичко Уил искаше да я целуне. Едва ли можеше да има по-неподходящ момент, бяха се озовали в положение, което той не разбираше, а Алис не му се доверяваше. И въпреки това му се искаше да я целуне.

Без да се замисля, той се доближи и докосна лицето ѝ. Почувства, че знае съвсем точно колко гладка и хладна е кожата ѝ, сякаш вече е правил хиляди пъти това движение.

— Извинявайте — подхвана Уил, сякаш Алис можеше да прочете мислите му.

Тя го гледаше вторачено, сетне по напрегнатото ѝ лице за миг се мерна усмивка.

— Не исках да ви обиждам — изпелтечи Уил. — Просто...

— Няма значение — каза Алис, но гласът ѝ беше нежен.

Уил въздъхна от облекчение. Знаеше, че тя греши. Едва ли нещо на света имаше по-голямо значение, но Алис поне не му се сърдеше.

— Уил — каза тя, този път малко по-рязко. — Раницата ми. Всичките ми неща са в нея. Всичките ми записки.

— Да, разбира се — каза той. — Извинявайте. Ще я взема. Ще ви я донеса. — Опита да се съсредоточи. — Къде сте отседнали?

— В хотел „Пти Монарк“. На площад „Епар“.

— Добре — каза той и хукна обратно нагоре по стъпалата. — Дайте ми половин час.

Уил проследи Алис, докато тя се скри от погледа му, после влезе вътре. Под вратата на кабинета се процеждаше ивица светлина.

Най-неочаквано вратата се отвори. Уил отскочи назад и се скри между нея и стената. Франсоа-Батист излезе от кабинета и тръгна към кухнята. Уил чу как летящата врата се отваря, после нищо.

Притисна лице до пролуката, за да вижда Мари-Сесил. Тя седеше зад писалището и разглеждаше нещо, нещо, което при всяко нейно движение проблясваше и улавяше светлината.

Мари-Сесил стана и свали една картина от стената. Това беше любимото ѝ произведение на изкуството. Веднъж, още в началото, тя му беше разказала всичко за него. Представляваше златисто платно с ярки цветни мазки. На него бяха нарисувани френски войници, които гледат съборените колони и дворците на Древен Египет. Уил помнеше и името на картината: „Поглед към пясъците на времето. 1798 г.“

На мястото, където обикновено висеше картината, имаше малка желязна врата с електронно устройство. Мари-Сесил набра шифър от шест цифри. Чу се рязко щракване и вратата се отвори. Жената извади от сейфа два черни пакета. Уил се премести малко, за да вижда по-добре.

Не чу стъпките отзад.

— Не мърдай.

— Франсоа-Батист, аз...

Уил усети студеното дуло на пистолет.

— И дръж ръцете си така, че да ги виждам.

Той се опита да се обърне, но Франсоа-Батист блъсна лицето му в стената.

— Какво става? — провикна се Мари-Сесил.

Франсоа-Батист отново сръчка Уил.

— Аз имам грижата — отвърна той.

Алис отново си погледна часовника.

„Няма го.“

Стоеше на рецепцията в хотела и гледаше стъклената врата. Беше минал близо час, откакто си беше тръгнала от улица „Шовал Блан“. Не знаеше какво да прави. Портмонето, телефонът и ключовете от колата бяха в джоба на якето ѝ. Всичко останало беше в раницата.

„Не е толкова важно. Махай се оттук.“

Колкото повече чакаше, толкова повече се усъмняваше в Уил. Внезапното му появяване, Алис си повтори наум събитията в тяхната последователност.

Дали наистина беше съвпадение ненадейната им среща?

„Откъде би могъл да знае?“

В осем и половина реши, че не може да чака повече. Освободи стаята, драсна бележка с телефонния си номер, в случай че Уил се появи, и се качи на колата.

Метна якето на предната седалка и забеляза плика, който се подаваше от джоба. Писмото, което ѝ бяха предали в хотела и за което тя беше забравила. Извади го и го сложи на таблото, за да го прочете, когато спре да почине.

Докато пътуваше на юг, се мръкна. Фаровете на автомобилите в насрещното платно ѝ светеха в очите и я заслепяваха. От мрака като призраци изскачаха храсти и дървета. Орлеан, Поатие, Бордо, табелите проблясваха в тъмнината.

Сгушена като в пашкул в собствения си свят, Алис часове наред си задаваше все едни и същи въпроси. И всеки път им даваше различен отговор.

Защо? Заради информацията. Тя със сигурност им бе предоставила всичко. Всичките си записки и рисунки, снимката на Грейс и Бейар.

„Той обеща да ти покаже помещението с лабиринта.“

Алис не бе видяла нищо. Само фотографии в книга. Тя поклати глава. Направо не можеше да повярва.

Защо ѝ беше помогнал да се измъкне? Защото е получил каквото му е трябвало, по-точно, каквото е трябвало на госпожа Дьо л'Орадор. „За да те проследят.“

56.

Каркасон

Август 1209 година

Французите нападнаха Сан Висан призори в понеделник, трети август.

Алаис се качи по стълбите на Майордомската кула, за да гледа заедно с баща си от бойниците. Затърси в множеството Гилем, но не го откри.

Въпреки че всичко наоколо беше огласяно от звънтежа на мечовете и бойните викове на войниците, опитващи се да превземат с щурм ниските защитни стени, Алаис чу съвсем слабо песента, която се носеше откъм хълма Гравета над равнината.

Vent creator spiritus

Mentes tuorum visita!^[1]

— Свещениците — каза стъписана Алаис. — Прославят Бога, а идват да ни съсекат.

Предградието пламна. Във въздуха се извиха кълба пушек, хората и животните се разбягаха кой накъдето види.

Куките се закачаха за парапета толкова бързо, че защитниците не смогваха да ги махнат. До стените бяха наслагани десетки сгъваеми стълби. Войниците от гарнизона ги изритваха и ги подпалваха, но някои се закрепваха. Всичко наоколо гъмжеше от френски пехотинци, които приличаха на мравки. Колкото повече биваха отблъсквани, толкова повече прииждаха на тяхно място.

В подножието на укрепленията и от двете страни ранените и загиналите се свличаха един върху друг. От час на час жертвите ставаха все повече.

Кръстоносците дотикаха каменохвъргачка и започнаха да обстрелват укрепленията. Тъпите удари разклатиха из основи Сан Висан.

Стените започнаха да се срутват.

— Проникнаха вътре — изкрещя Алаис. — Преодоляха защитата.

Виконт Транкавел и хората му бяха готови да дадат отпор. Размахали мечове и брадви, наредени в редици по двама-трима, се втурнаха към нашествениците. Сред тях препуснаха бойните коне с огромни копита и тежки железни подкови, които запращаха във въздуха черепите, сякаш са люспи, и размазваха крайниците на пихтия от кожа, кръв и кост. Битката обхващаше улица след улица и се приближаваше все повече през предградието до стените на самия Град. Алаис видя, че през Родезката порта в Града на цели тълпи нахлуват ужасени жители, които се опитват да се спасят от кървавото сражение. Старци, недъгави, жени и деца. Всеки годен за бой мъж беше въоръжен и се биеше рамо до рамо с войниците от гарнизона. Повечето бяха покосени на място, защото сопите не можеха да отблъснат мечовете на кръстоносците.

Защитниците се сражаваха храбро, но съотношението на силите беше десет към един не в тяхна полза. Подобно на бурен прилив, плиснал се по брега, кръстоносците напредваха, като помитаха укрепленията и разрушаваха части от стената.

Транкавел и неговите рицари правеха всичко възможно да не изгубят реката, но това беше невъзможно. Виконтът свири отбой.

Победоносните възгласи на французите кънтяха в ушите на оцелелите, когато те се връщаха в Града през Родезката порта, отворена за тях. Докато виконт Транкавел водеше разгромените си воини в редица по един към замъка Контал, Алаис гледаше ужасена картината на опустошение и разорение. Неведнъж и два пъти беше виждала смъртта, но не и в такъв мащаб. Почувства се омърсена от действителността на войната, от безсмислените ѝ загуби.

А също измамена. Чак сега разбра, че *chansons à gestes*^[2], които като малка бе обичала толкова много, са лъжа. Във войната нямаше нищо благородно. В нея имаше само страдание.

Алаис слезе от бойниците в двора, при другите жени, които чакаха на портата, и се замоли Гилем да е сред оцелелите.

„Дано е имало избавление за него.“

Най-сетне чу по моста чаткане на копита. Видя Гилем и се ободри. Лицето и доспехите му бяха изцапани с кръв, очите му

отразяваха жестокостта на битката, но той беше невредим.

— Съпругът ти, госпожо Алаис, се би като истински мъж — каза виконт Транкавел, щом я забеляза. — Покоси мнозина и още повече спаси. Признателни сме му и за умението, и за храбростта. — Алаис се изчерви. — Я ми кажи, къде е баща ти?

Тя посочи североизточния ъгъл на двора.

— Наблюдавахме, messire, битката от бойниците.

Гилем слезе от седлото и подаде юздата на слугата си.

Алаис се приближи предпазливо, не знаеше как ще бъде посрещната.

— Messire.

Той доближи ръката ѝ до устните си.

— Тиери беше покосен — каза глухо. — Сега ще го донесат. Ранен е тежко.

— Какъв ужас, messire!

— Бяхме като кръвни братя — продължи Гилем. — Алзьо също. Разликата във възрастта ни беше само един месец. Винаги сме се застъпвали един за друг, бяхме посветени в рицарско звание по едно и също време, на Великден.

— Знам — рече едва чуто Алаис и притегли главата му към себе си. — Ела, нека ти помогна, а после ще направя каквото мога за Тиери.

Забеляза, че в очите му блестят сълзи.

— Ела, Гилем — подкани нежно. — Заведи ме при него.

Заедно с останалите тежко ранени Тиери беше отнесен в Голямата зала. Издъхващите и ранените бяха наслагани в три редици. Алаис и другите жени правеха всичко по силите си. Алаис беше сплела косата си на плитка и я беше преметнала през рамо — приличаше на дете.

Часовете отминаваха, в тясното помещение се стелеше все по-тежка смрад, а мухите ставаха все по-досадни.

Между войниците вървяха свещеници, които изслушваха изповедите и даваха последно причастие. Под прикритието на черните сутани двама parfaits също даваха consolament на вярващите катари.

Тиери беше улучен на няколко места. Глезенът му беше счупен и бедрото му беше пронизано от копие, което бе натрошило костта. Алаис знаеше, че той е загубил много кръв, но заради Гилем направи всичко по силите си. Стопли отвара от корени и листа на зарасличе и

ги добави към горещ восък. Щом компресът се поохлади, го сложи върху раните.

После остави Гилем при Тиери и насочи вниманието си към войниците, които имаха най-големи шансове да оцелеят. Тя разтвори стрит на прах корен на ангелика в отвара от невен и с помощта на слугите от кухнята донесе течността с кофи, после се зае да я дава на онези, които можеха да преглъщат. Ако успееше да предотврати инфекциите и да запази кръвта на ранените чиста, раните им може би щяха да зараснат.

При първа възможност Алаис се връщаше при Тиери, за да му сменя превръзките, макар да беше ясно, че надежда няма. Той беше изгубил съзнание, а кожата му бе придобила мъртвешки синкавобял оттенък. Алаис хвана Гилем за рамото.

— Съжалявам — пророни тя. — Ще издъхне всеки момент.

Гилем само кимна.

Алаис си запроправя път към другия край на залата. Повика я млад *chevalier*, малко по-възрастен от нея. Детинското му лице беше обезобразено от болка и объркване, устните му бяха напукани, в очите му се беше загнездил мъчителен страх.

— Мълчи! — пророни Алаис. — Никого ли си нямаш?

Той се опита да поклати глава. Алаис го погали по челото и вдигна плата, метнат върху ръката, с която младежът държеше щита. Рамото му беше размазано. От разкъсаната кожа стърчаха парчета кост, наподобяващи изхвърлени от морето клонки. Отстрани на бедрото му зееше дупка. От раната течеше кръв, която се стичаше на малка локва.

Дясната му ръка беше залепнала върху дръжката на меча. Алаис се опита да я отскубне, но пръстите се бяха вкочанили и не помръднаха. Тя откъсна от полата си парче плат и запуши с него дълбоката рана. Извади от кесията стъкленичка и капна две дози валерианов извлек върху устните на младежа, за да не го боли толкова, докато издъхва. Не можеше да стори нищо повече.

Смъртта беше безпощадна. Идваше бавно. Малко по малко гъргоренето в гърдите на младежа се засили и той задиша все по-трудно. Очите му помръкнаха, изпадна в още по-голям ужас и извика. Алаис остана при него, пя му и го гали по челото, докато душата му не напусна тялото.

— Дано Бог прибере душата ти — пророни тя и му затвори очите.

Покри лицето му, после отиде при следващия ранен.

Работи цял ден: промиваше и превързваше раните, докато очите я заболяха, а ръцете ѝ почервенияха от кръвта. Надвечер през високите прозорци на Голямата зала влязоха коси ивици предзалезна слънчева светлина. Мъртвите вече бяха изнесени. Живите бяха настанени възможно най-удобно.

Алаис беше капнала от умора, но я крепяха мислите за предната нощ, за обятията на Гилем. Костите я боляха, гърбът ѝ се беше схванал, но това като че ли вече нямаше значение.

Ориан се възползва от ситуацията в замъка Контал и се промъкна в стаята си, за да чака там своя информатор.

— Крайно време беше — тросна се тя. — Казвай какво научи.

— Евреинът издъхна още преди да сме разбрали много, но според господаря той вече е предал книгата на баща ви.

Ориан се подсмихна, ала не каза нищо. Не бе доверила на никого какво е открила в наметалото на Алаис.

— А Есклармонд от Сервиан?

— Държа се смело, но накрая му каза къде да намери книгата.

Зелените очи на Ориан блеснаха.

— И у теб ли е сега?

— Още не.

— Но е вътре в Ciutat, нали? Господарят Еврьо знае ли го?

— Той, господарке, разчита вие да му предоставите тези сведения.

Ориан се позамисли.

— Старицата мъртва ли е? А момчето? Нали тя не може да ни попречи? Не може да съобщи на баща ми?

Мъжът се усмихна напрегнато.

— Жената е мъртва. Малкият се изплъзна, но според мен той не може да ни навреди. Ще го намерим и ще го убием.

Ориан кимна.

— И предаде ли на господаря Еврьо, че... че проявявам интерес?

— Да, господарке. Той се почувства поласкан, задето сте готова да служите по този начин.

— А условията ми? Ще се погрижи ли да напусна невредима Ciutat?

— Да, господарке, стига да му предоставите книгите.

Тя стана и започна да снове напред-назад.

— Чудесно, всичко това е чудесно. А със съпруга ми ще се справиш ли?

— Няма да ме затрудни, господарке, но трябва да ми кажете къде ще се намира в даден час. — Мъжът се замисли. — Ще струва обаче повече отпреди. Опасността е много по-голяма, дори в такива смутни времена. Писар на виконт Транкавел. Той е човек с положение.

— Знам прекрасно — тросна се хладно Ориан. — Колко?

— Три пъти повече, отколкото за Раул — отговори мъжът.

— И дума да не става! — възкликна тя. — Няма откъде да взема толкова злато.

— Но цената ми, господарке, е такава.

— А книгата?

Този път мъжът се усмихна широко.

— За книгата ще се пазарим отделно, господарке!

---

[1] Ела, Творец на духа, ще помним Твоето пришествие! (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Рицарски песни (фр.). — Б.пр. ↑

Обстрелът беше подновен и продължи и през нощта.

Алаис виждаше от прозореца си, че къщите в равнините са превърнати в димящи развалини. Над върхарите на дърветата, като черна мъгла, хваната в клоните, висеше зловонен облак. Някои от жителите бяха успели да преминат голото пространство до развалините на Сан Висан и оттам да намерят убежище в Града. Но повечето бяха избити.

В олтара на параклиса горяха свещи.

Призори във вторник, четвърти август, виконт Транкавел и Бертран Пелтие отново се качиха при бойниците на градските стени.

Станът на французите край реката беше забулен от сутрешна мараня. Палатките, конюшните, животните, шатрите, които наподобяваха цял град, сякаш бяха пуснали корени. Пелтие погледна към небето. Чакаше ги поредният ужасно горещ ден. Това, че още в началото на обсадата загубиха реката, им действаше смазващо. Нямаше да издържат дълго без вода. Щяха да бъдат разгромени ако не от французите, то от жажда.

Вчера Алаис му беше разказала за първия случай на „обсадно“ заболяване в квартала около Родезката порта, който беше поел повечето бежанци от Сан Висан. Пелтие беше отишъл да провери на място и макар че консулт на квартала беше отрекъл, той се опасяваше, че Алаис е права.

— Много си се умислил, приятелю — каза му виконтът.

Бертран се обърна към него.

— Извинявайте, messire.

Транкавел посочи с ръка.

— Погледни ги, Бертран! Прекалено много са, не можем да ги разгромим... а и без вода!

— Ако се вярва на мълвата, Педро II, кралят на Арагон, е на един ден път с кон оттук — рече Пелтие. — Вие, messire, сте му васал. Той е длъжен да ви се притече на помощ.

Пелтие знаеше, че това ще стане трудно: Педро беше заклет католик и зет на Реймон VI, графа на Тулуза, макар че двамата мъже не се обичаха. Въпреки това между рода Транкавел и владетелите на Арагон имаше силна историческа връзка.

— Дипломатическите домогвания на краля са тясно свързани, messire, със съдбата на Каркасон. Той няма никакво желание да види Окситания управлявана от французи. — Пелтие се замисли. — Пиер-Роже дьо Кабаре и вашите съюзници подкрепят такава линия на действия.

Транкавел се подпря на стената.

— Да, така твърдят.

— Е, ще наредите ли да тръгне пратеник?

Педро откликна на молбата и пристигна надвечер в сряда, пети август.

— Отворете портата! Отворете портата за lo Rèi^[1]!

Портата на замъка Контал беше широко отворена. Алаис чу врявата и отиде на прозореца, после хукна към двора, за да види какво става. В началото смяташе само да попита какви са новините. Сетне обаче извърна очи към прозорците на Голямата зала високо над нея и любопитството надделя.

Зад завесата, отделяща Голямата зала от входа за покоите на виконт Транкавел, имаше малка ниша. Алаис не се беше опитвала да се пъкне там още от времето, когато беше момиче и се промушваше, за да чуе какво прави баща ѝ. Сега дори не беше сигурна, че ще успее да се смести в тясното пространство.

Покатери се на каменната скамейка и се пресегна да се хване за най-ниския прозорец на Пентската кула с изглед към Двора на Миди. Вдигна се, изтегли се на каменния перваз и се промуши в тясната пролука.

Имаше късмет. В помещението нямаше никой. Алаис скочи на пода, като внимаваше да не вдига шум, после отвори бавно вратата и се шумгна зад завесата. Намести се възможно най-близо до пролуката. Беше съвсем близо до мястото, където виконт Транкавел стоеше с ръце на гърба, можеше да се пресегне и да го докосне.

Алаис се бе промъкнала точно навреме. Вратите в другия край на Голямата зала се отвориха. Баща ѝ влезе с широка крачка в залата,

следван от краля на Арагон и неколцина съюзници на Каркасон, включително владетелите на Лавор и Кабаре.

Като васал на Педро, виконт Транкавел падна пред него на колене.

— Няма нужда — рече той и го подкани с ръка да стане.

Като външност двамата мъже бяха изумително различни. Кралят беше много по-възрастен от Транкавел — на години беше колкото бащата на Алаис. Беше висок и едър, не мъж, а бик, с лице, носещо белезите на не един и два военни похода. Косата му още беше черна, но както при баща й, вече бе започнала да побелява по слепоочията.

— Нареди на придворните си да се оттеглят — отсече кралят. — Ще разговарям насаме с теб, Транкавел.

— С твое разрешение, кралю, бих помолил моят майордом да остане с нас. Ценя съветите му.

Кралят се поколеба, после кимна.

— Няма думи, с които да изразим подобаващо признателността си...

Педро го прекъсна.

— Дошъл съм не да те подкрепя, а да ти помогна да видиш колко погрешен е пътят, по който си поел. Навлякъл си си това положение заради преднамерения си отказ да се справиш с еретиците във владенията си. Разполагаше с четири години — с цели четири години — за да решиш въпроса, а не направи нищо. Разрешаваш на епископите катари да проповядват свободно в градовете и селищата ти. Васалите ти подкрепят открито *Vons Hommes*...

— Никой васал...

— Нима отричаш, че нападения срещу свети люде и свещеници са останали ненаказани? Че църковниците са подлагани на унижения? В земите ти еретиците провеждат открито своите богослужения. Съюзниците ти им дават убежище. Всички знаят, че графът на Фoa скверни светите мощи, като отказва да им се поклони, а сестра му се е отдалечила от благодатта дотолкова, че е била ръкоположена като *parfaite* на церемония, на която графът е сметнал за уместно да присъства.

— Не мога да отговарям за графа на Фoa.

— Той ти е васал и съюзник — не му остана дължен Педро. — Защо допускаш такива неща?

Алаис усети как виконтът затаява дъх.

— Сам си отговори на въпроса, господарю. Живеем рамо до рамо с онези, които наричаш еретици. Израсли сме заедно, сред тях са най-близките ни роднини. Parfaits живееха благочестиво и честно и проповядваха на все по-многобройно паство. Можех да ги прогоня точно толкова, колкото и да попреча на слънцето да изгрява всеки ден.

Думите му не трогнаха Педро.

— Единствената ти надежда е да се помириш с пресветата майка — Църквата. Ти си равен на всеки от северните владетели, които абатът е довел със себе си, и те ще се отнасят към теб като към такъв, ако се покаеш. Той обаче ще те смаже, ако и за миг му дадеш основания да смята, че още се придържаш към тези еретични помисли ако не в действията, то вътре в сърцето си. — Кралят въздъхна. — Наистина ли смяташ, че можеш да устоиш, Транкавел? Съотношението е сто към едно не в твоя полза.

— Имаме предостатъчно храна.

— Храна да, но не и вода. Изгубили сте реката.

Алаис видя как баща ѝ стрелва с поглед виконта, очевидно се страхуваше той да не избухне.

— Не искам да те предизвиквам или да злоупотребявам с благоразположението ти към мен, но толкова ли не виждаш, че те са дошли да се бият не за душите, а за земите ни? Тази война се води не за Божията слава, а заради сребролюбието на човеците. Това, господарю, е войска на завоеватели. Ако съм подвел Църквата и с това съм те обидил, господарю, моля да ми простиш. Но не дължа нищо на графа на Невер или на абата на Сито. Те нямат права — нито духовни, нито земни, над владенията ми. Няма да предам народа си и заради такова нечестиво дело да сведа глава пред френските чакали.

Алаис усети как я плисва гордост. От изражението на баща си разбра, че той също се гордее. За пръв път смелостта и духът на Транкавел като че ли трогнаха малко краля.

— Това са благородни слова, виконте, но сега те няма да ти помогнат. Заради поданиците ти, които обичаш, ми разреши поне да кажа на абата на Сито, че ще изслушаш условията му.

Транкавел отиде до прозореца и каза едва чуто:

— Нямаме вода в града, нали?

Бащата на Алаис поклати глава.

— Не, нямаме.

Само дланите му, които се белееха върху каменния перваз на прозореца, издаваха колко много са му стрували тези думи.

— Чудесно. Ще изслушам абата.

След като Педро излезе, известно време Транкавел продължи да стои на същото място и да гледа как слънцето се скрива зад хоризонта. Накрая, след като запалиха свещите, той седна. Пелтие нареди да донесат храна и напитки.

Алаис не смееше да помръдне. Ръцете и краката ѝ бяха изтръпнали. Стените сякаш я бяха притиснали, но тя не можеше да стори нищо.

Виждаше зад завесата краката на баща си, който сновеше напред-назад, и от време на време чуваше разговора, който се водеше през шепот.

Вече беше късно, когато Педро II се върна. Алаис веднага прочете по лицето му, че не е успял. Тя посърна. Това беше последната възможност да изнесе Трикнижието от Града, преди да започне истинската обсада.

— Имаш ли вести? — попита Транкавел и стана да го посрещне.

— Нямам вести, които ми се иска да ти съобщя, виконте — отговори Педро. — За мен е обидно дори да повтора унизителните думи на абата на Сито. — Той взе чашата вино, която му поднесоха, и я изпи на един дъх. — Абатът заяви, че бил готов да разреши на теб и на още дванайсет души по твой избор да напуснете безпрепятствено довечера замъка заедно с всичко, което успеете да вземете.

Виконтът стисна юмруци.

— А Каркасон?

— *Ciutat* и всичко трябвало да премине във властта на кръстоносците. След Безие владетелите искали да бъдат обезщетени.

Настана тишина.

Накрая Транкавел даде воля на гнева си и запрати чашата в стената.

— Как смее да ми отправя такава обида! — ревна той. — Как смее да засяга честта и гордостта ни! Няма да оставя и един-единствен от поданиците си във властта на френските чакали!

— *Messire* — прошепна Пелтие.

Транкавел се изправи.

— Признателен съм ти, господарю, че се застъпи за нас и прояви великодушие. Но ако не желаеш или не можеш да се биеш с нас, трябва да се разделим.

Педро кимна, знаеше, че нямат какво повече да си кажат.

— Бог да те пази, Транкавел — рече той покрусено.

Виконтът го погледна в очите.

— Вярвам, че ще ме пази — заяви предизвикателно.

Когато Пелтие излезе да изпрати краля, Алаис се възползва и се измъкна от залата.

Празникът Преображение Богородично мина спокойно, без никоя от воюващите страни да отбележи напредък. Транкавел продължи да обстрелва отгоре със стрели и метателни оръдия кръстоносците, а каменохвъргачката не спря да мята с глух тътен камъни по стените. И от двете страни имаше жертви, но особен напредък нямаше.

Равнините приличаха на кланица. Трупове се разлагаха направо там, където жертвите бяха покосени, подпухнали от жегата и нападнати от гризачи и черни мухи. Над полесражението кръжаха врани и ястреби, които оглозгваха костите до бяло.

В петък, седми август, кръстоносците нападнаха южното предградие Сан Микел. Успяха да превземат за кратко рова под градските стени, но бяха отблъснати от градушка от стрели и камъни. След няколко часа на застои французите се изтеглиха под несекващия обстрел, присмех и победоносни възгласи на каркасонци.

Призори на другия ден, точно когато светът трептеше като сребро в утринната светлина и по склоновете се стелеше лека мъглица, над хиляда кръстоносци се спуснаха към Сан Микел.

На слабото слънце проблеснаха шлемове и щитове, мечове и копия. Върху гърдите на всеки имаше прикачен бял кръст на фона на гербовете на Невер, Бургундия, Шартр и Шампан.

Виконт Транкавел беше заел позиции върху стените на Сан Микел и рамо до рамо с мъжете си бе готов да отблъсне нападението.

Стрелците с лъкове и копиеносците бяха в пълна бойна готовност. Пехотинците под тях бяха въоръжени с брадви, мечове и копия. Отзад бяха рицарите, които чакаха своя ред да се включат в боя.

В далечината забиха барабаните на французите, които заудряха с копията по твърдата пръст — повтарящ се тежък звук, който прокълтя над притихналата в очакване земя.

Когато кръстоносците вече бяха в обсега на стрелците, виконт Транкавел даде заповед. Небето тутакси почерня от градушката стрели.

И двете страни дадоха жертви. Първата стълба вече бе подпряна на градските стени. Стрелата, изстреляна от арбалет, изсвистя във въздуха, заби се в грубото тежко дърво и разклати стълбата. Тя се наклони и бавно започна да пада, докато накрая не се свлече на земята заедно с мъжете и не ги превърна в пихтия от кръв, кост и трески.

Кръстоносците успяха да дотикат до стените на предградиято каменохвъргачка. Под нейно прикритие мокрите до кости сапъори се заеха да издърпват от стените камъни и да копаят кухня, за да отслабят укрепленията.

Транкавел изкрещя на стрелците с лъкове да унищожат каменохвъргачката. Към дървеното съоръжение полетя поредната градушка от камъни и горящи стрели. Небето се изпълни със съсък и черен пушек. Каменохвъргачката се подпали и запрати във въздуха мъжете с пламнали дрехи.

Но вече беше късно. На защитниците не им оставаше друго, освен да гледат как мината, която кръстоносците подготвиха от дни, се възпламенява. Алаис бързо затули лицето си с длани, когато от взрива във въздуха полетяха камъни, прах и пламъци.

Кръстоносците се втурнаха през отвора. Тътенът на пожара заглуши писъците на жените и на децата, които се разбягаха от тази преизподня.

Тежката порта между Града и Сан Микел беше отворена и рицарите на Каркасон се впуснаха в първото си нападение. „Пази го!“, започна да нашепва Алаис, сякаш думите бяха в състояние да отблъснат стрелите.

Кръстоносците започнаха да секат главите на загиналите и да обстрелват с тях градските стени, за да предизвикат паника и страх. Виковете и писъците станаха по-силни, когато виконт Транкавел поведе мъжете си на битка. Той беше сред първите, които пуснаха кръв, като заби меча си във врата на един кръстоносец и изрита тялото с ботуш.

По време на нападението Гилем бе съвсем близо до виконта и яздеше бойния си жребец през гъмжилото от кръстоносци, като тъпчеше наред.

Алаис зърна до него Алзьо дьо Прексан. Загледа ужасена как конят на Алзьо се подхлъзва и се свлича на земята. Гилем веднага обърна своя жребец и се притече на помощ на приятеля си. Превъзбуден от миризмата на кръв и от къртенето на стомана, мощният кон на Гилем се изправи на задни крака и смачка един кръстоносец. Алзьо получи достатъчно време да стане и да избегне опасността.

Съотношението на силите беше в полза на кръстоносците. Цели пълчища ужасени и ранени мъже, жени и деца бягаха към града. Кръстоносците напредваха неуморно. Французите превземаха улица след улица.

Накрая Алаис чу вика за отбой.

— Repli! Repli!

Назад!

Под прикритието на нощта шепа защитници успяха да се промъкнат обратно в опустошеното предградие. Те съсякоха няколкото кръстоносци, оставени на пост, и подпалиха малкото оцелели къщи, за да лишат французите ако не от друго, то от прикритие, откъдето те да започнат отново обстрела на Града.

Но истината беше ужасяваща.

Бяха паднали и Сан Висан, и Сан Микел. Не беше превзет само Каркасон.

---

[1] Краля (окситански). — Б.пр. ↑

58.

По нареждане на виконт Транкавел в Голямата зала бяха наредени маси, отрупани с храна. Виконтът и жена му Агнес вървяха между тях и благодаряха на мъжете за върнатата служба.

Пелтие се чувстваше все по-зле. В стаята се стелеха миризмите на изгорял восък, на пот, студена храна и топла бира. Той не беше сигурен, че ще издържи. Стомахът го присвиваше все по-често и по-силно.

Пелтие опита да се изправи в цял ръст, но най-неочаквано краката му се подкосиха. Той се хвана за масата, залитна напред и помете чинии, чаши и блюда. Имаше чувството, че за стомаха го ръфа див звяр.

Някой се разкрещя. Слугите се втурнаха да му помогнат и повикаха Алаис.

Усети, че го хващат, изправят го на крака и го повеждат към вратата. Лицето на Франсоа изникна пред него, сетне изчезна отново. На Пелтие му се стори, че чува как Алаис дава нареждания, макар че гласът ѝ идваше от много далеч и тя като че ли говореше на непознат език.

— Алаис — извика Пелтие и се пресегна в мрака, за да я хване за ръката.

— Тук съм. Ще те отведем в стаята ти.

Пелтие почувства как го вдигат силни ръце, как нощният въздух го гали по лицето, докато го пренасят през Парадния двор и после нагоре по стълбите.

Напредваха бавно. Стомашните спазми ставаха все по-болезнени и по-силни. Пелтие усещаше как болестта се промъква вътре в тялото му и отравя кръвта и дъха му.

— Алаис... — пророни той, този път вече уплашен.

Веднага щом влязоха в стаята на баща ѝ, Алаис изпрати Риксанд за церове и вода. Смъкна мръсното му наметало и туниката и ги струпа на купчина, за да бъдат изгорени, а него зави с чист тънък чаршаф. Болестта сякаш се процеждаше през порите на кожата му. Пристъпите

на стомашно разстройство ставаха по-чести и по-тежки — вече изхождаше кръв и гной. Алаис нареди да запалят билки и цветя, които да попритъпят смрадта, но никакви количества лавандула и розмарин не можеха да скрият истината за състоянието на баща ѝ.

Двете с Риксанд направиха рядка каша от изсушени червени боровинки и топла вода, после Алаис започна да налива между посинелите му устни отварата с лъжица. Той глътна първата, но веднага я повърна. Алаис опита отново. Този път баща ѝ успя да преглътне, макар че това му струваше огромни усилия и тялото му се разтнесе от гърчове.

В полунощ в стаята дойде виконт Транкавел.

— Какви са новините, госпожо?

— Баща ми е тежко болен, *messire*.

— Имаш ли нужда от нещо? Лечители, церове?

— Трябва ми още малко вода, ако можете да заделите. Преди известно време пратих Риксанд да потърси Франсоа, но той още не се е появил.

— Ще бъде направено.

Транкавел погледна към леглото.

— Защо заболяването го е покосило толкова бързо?

— Трудно е да се каже, *messire*, защото тази болест поваля едни така тежко, а други подминава. Организмът на баща ми е отслабен от дните, които е прекарал в светите земи. Особено уязвим е за стомашни болести. — Тя се подвоуми. — Дано Бог се смили и болестта не се разпространи.

— Сигурно ли е, че е същата болест, каквато често се появява при обсада? — попита мрачно виконтът. Алаис кимна. — Жалко. Прати да ми кажат, ако в състоянието му има някаква промяна.

Часовете се точеха бавно, а баща ѝ се отдалечаваше все повече от живота. От време на време съзнанието му се проясняваше и той явно разбираше какво точно се случва. В други мигове сякаш вече не знаеше кой е и къде се намира.

Малко преди зазоряване дишането му стана съвсем повърхностно. Алаис, която се беше унесла до него, чу промяната и моментално застана нащрек.

— *Filha...*

Докосна ръцете и челото му и разбра, че му остава малко. Температурата беше спаднала и сега кожата му беше ледена.

„Душата му се мъчи да се освободи.“

— Помогни ми... да седна... — изрече със сетни сили Пелтие.

С помощта на Риксанд Алаис успя да го подпре на възглавниците. Само за една нощ болестта го беше превърнала в старец.

— Не говори — пророни тя. — Пази си силите.

— Алаис — каза едва чуто баща ѝ, — знаеш, че не ми остава много.

Пелтие се опита да си поеме въздух и в гърдите му се чу гъргорещ, хъхрещ звук. Очите му бяха хлътнали, под тях се жълтееха сенки, по ръцете и врата му бяха избили светлокафяви петна.

— Ще пратиш ли някого да повика parfait? — Пелтие се насили да отвори хлътналите си очи. — Искам да си отида от този свят, както подобава.

— Искаш да получиш последно причастие ли, paire? — попита предпазливо Алаис.

Пелтие успя да се усмихне едва-едва и в тази помръкнала усмивка за миг се отрази човекът, който той е бил на времето.

— Слушал съм проповедите на Bons Chrétien. Научил съм думите на melhorer^[1] и consolament... — Той замълча. — Роден съм християнин и християнин ще умра, ала не в покварените обятия на онези, които в Божието име са дошли да воюват с нас. Ако съм живял благочестиво, с Божията благодат ще се присъединя към славните духове на небето.

Пелтие се закашля. Алаис огледа отчаяно стаята. Изпрати да съобщят на виконт Транкавел, че състоянието на баща ѝ се е влошило. Веднага щом слугата излезе, Алаис повика Риксанд.

— Доведи parfaits. Преди малко ги видях на двора. Предай им, че един човек иска да получи consomme.

Риксанд се ужаси.

— Никой няма да те обвини в нищо само защото си предала молбата ми — опита се Алаис да успокои момичето. — Не е нужно да се връщаш заедно с тях. — Баща ѝ се размърда и тя отново насочи вниманието си към леглото. — Хайде, Риксанд. Побързай. — Алаис се надвеси над Пелтие. — Какво има, paire? Тук съм, с теб.

Той се опитваше да ѝ каже нещо, ала думите сякаш засядаха на гърлото му още преди да ги е изрекъл. Алаис успя да налее малко вино в устата му и избърса с мокра кърпа напуканите му устни.

— Граалът, това е Божието слово, Алаис. Ето какво се стремеше да ми обясни Хариф, макар че аз не разбирах. — Гласът му пак заглъхна. — Но без *merel*... без истината на лабиринта, този път е погрешен.

— Какво за *merel*? — прошепна припряно Алаис.

— Оказа се права, Алаис. Не биваше да упорствам толкова. Трябваше да те пусна да заминеш, когато това още беше възможно.

Алаис се мъчеше да схване смисъла на думите му, които поемаха ту в една, ту в друга посока.

— Какъв път?

— Аз не я видях и няма да я видя никога — пророни Пелтие. — Пещерата... малцина са я виждали.

Отчаяна, Алаис се извърна рязко към вратата.

„Къде ли е Риксанд?“

Чу се как някой тича отвън в коридора. Риксанд се появи заедно с двама съвършени. Алаис познаваше по-възрастния — смугъл мъж с гъста брада и меко изражение, беше го срещала у Есклармонд. И двамата бяха облечени в тъмносини сутани, прихванати на кръста с усукан ширит с тока във вид на риба.

Той се поклони.

— Господарке Алаис! — Погледна към леглото. — Кой има нужда от последно причастие, баща ви, майордом Пелтие ли?

Тя кимна.

— Има ли сили да говори?

— Ще намери.

В коридора отново се чу шум и на прага застана виконт Транкавел.

— *Messire*... — подхвана тревожно Алаис. — Баща ми повика *parfaits*... искаше да си отиде от този свят като благочестив човек.

В очите на виконта проблесна изненада, но той заповяда да затворят вратата.

— Въпреки това ще остана — заяви Транкавел.

Алаис го гледа известно време, после се извърна към баща си. Съвършеният я повика.

— Майордом Пелтие се мъчи ужасно, но още е в пълно съзнание и не е изгубил смелостта си. — Алаис кимна. — Не е направил нищо, с което да навреди на църквата ни, не ни дължи нищо, нали?

— Той закриля всички Божии приятели.

Алаис и Реймон-Роже се отдръпнаха, а parfait отиде при леглото и се надвеси над издъхващия. Докато Бертран шепнешком изричаше *melhorer*, очите му трепнаха.

— Заричаш ли се да следваш правилото на справедливостта и истината и да се посветиш на Бога и на Църквата на Bons Chrétiens?

Пелтие се насили да изрече:

— Да.

Parfait сложи на главата му пергаментов препис на Новия завет.

— Нека Бог те благослови, нека те направи благочестив християнин и те отведе до добър край.

Съвършеният повтори три пъти благословията, после и *adoremus*^[2].

Алаис беше трогната от простотата на службата. Виконт Транкавел гледеше право напред. Очевидно трябваше да хвърли много усилия и воля, за да запази самообладание.

— Бертран Пелтие, готов ли си да получиш дара на Господнята молитва?

Бащата на Алаис пророни, че е готов.

С ясен, искрен глас съвършеният повтори седем пъти *paternoster*^[3], като спираше само за да остави Пелтие да отговори.

— Ето молитвата, която Исус Христос е донесъл на света и на която е научил Bons Hommes. Никога вече недей да ядеш или да пиеш, ако първо не си казал тази молитва, а ако не изпълниш този свой дълг, трябва да се покаеш отново.

Пелтие се опита да кимне. Сега хъхренето в гърдите му се чуваше по-силно, като вятър из есенни листа.

Съвършеният зачете Евангелието от Йоан:

— „В начало беше Словото и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото. То беше в начало у Бога.“ — Ръката на Пелтие над завивките трепна, когато съвършеният продължи да чете: — „И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.“

Най-неочаквано очите му трепнаха и се отвориха.

— Vertat — прошепна той. — Да, истината.

Разтревожена, Алаис го сграбчи за ръката, баща ѝ обаче вече издъхваше. Светлината в очите му беше помръкнала. Parfait заговори по-бързо, сякаш се страхуваше, че няма да има достатъчно време, за да завърши обряда.

— Той трябва да изрече последните думи — обясни съвършеният на Алаис. — Помогни му.

— Raige, трябва да...

Алаис не успя да се доизкаже, сломена от скръб.

— За всеки грях... който съм извършил... с думи и дела — изхъхри Пелтие, — моля... Бога и Църквата за опрощение... както и всички, които присъстват тук.

С очевидно облекчение съвършеният положи ръце на главата му и му даде целувката на умиротворението. Алаис затаи дъх. Благодатта на утехата се плисна върху Пелтие и лицето му се преобрази от облекчение. Това беше миг на просветление. Сега вече духът му беше готов да напусне болното му тяло и земята, която го държеше.

— Душата му е готова — рече parfait.

Алаис кимна. Седна на леглото и хвана баща си за ръката. От другата страна стоеше виконт Транкавел.

— Messire!

— Тук съм, Бертран.

— Каркасон не бива да пада.

— В името на любовта и на предаността, свързвали ни толкова години, ти давам думата си, че ще сторя всичко по силите си.

Пелтие се опита да вдигне ръка от завивката.

— За мен беше чест да ти служа.

Очите на виконта се напълниха със сълзи.

— Не ти, а аз, стари ми приятелю, трябва да ти благодаря.

Пелтие се опита да вдигне глава.

— Алаис!

— Тук съм, татко!

Лицето на Пелтие беше мъртвешки бледо.

— Никой мъж не е имал такава дъщеря.

Той сякаш въздъхна, когато животът напусна тялото му.

Алаис замря. Усети как в нея се надига дива скръб, която я обсебва и покосява, и захлипа неудържимо.

- [1] Благословия (окситански). — Б.пр. ↑
- [2] Хвалебствена молитва (окситански). — Б.пр. ↑
- [3] Отче наш (лат.). — Б.пр. ↑

59.

— Виконт Транкавел?

На вратата стоеше войник.

— Какво има?

— Крадец, *messire*. Взима вода от площад „Пло“.

— Трябва да те оставя, Алаис — въздъхна виконтът.

Тя кимна. От плач вече нямаше никакви сили.

— Ще имам грижата да бъде погребан най-тържествено, с почестите, които му се полагат. Беше храбър мъж, верен съветник и предан приятел:

— Неговата Църква не изисква погребение, *messire*. Плътта му не значи нищо. Духът му вече се възнесе.

— В такъв случай го приеми като проява на себичност от моя страна, но държа да отдам последна почит на баща ти. Изпитвах към него голямата обич и уважение. Ще се разпоредя тленните му останки да бъдат преместени в „Света Мария“.

— Той щеше да се почувства поласкан.

— Да ти изпратя ли някого на бдението? Не мога да се лиша от присъствието на съпруга ти, но може би сестра ти? Или жени, които да ти помагат?

Алаис вдигна рязко глава — чак сега си даде сметка, че нито веднъж не се е сетила за Ориан.

„Тя не го обичаше.“

— Сама ще отида при сестра си, *messire*.

Поклони се, когато виконтът стана, и се обърна към баща си. Сърце не ѝ даваше да го остави. Нареди заразените завивки да се махнат и изгорят. Сетне с помощта на Риксанд приготви плащаницата и благовонията. Сама уми тялото на баща си и приглади косата му над челото, така че в смъртта да прилича на мъжа, който е бил приживе.

Постоя още малко и се вгледа в изчистеното от чувства лице. „Не можеш да отлагаш повече.“

— Риксанд, съобщи на виконта, че тялото е готово и може да бъде пренесено в параклиса. А аз трябва да кажа на сестра си.

Гиранд спеше на пода пред стаята на Ориан.

Алаис я прекрачи и натисна бравата. Този път вратата не беше заключена. Ориан лежеше на леглото, не беше дръпнала балдахина. Разбърканите ѝ черни къдрици се бяха разпилели по възглавницата, а в ранната утринна светлина кожата ѝ изглеждаше бяла като мляко.

— Сестро!

Ориан отвори рязко зелените си котешки очи и върху лицето ѝ се изписа първо тревога, сетне изненада и накрая обичайното презрение.

— Имам лоши новини — каза Алаис.

Гласът ѝ беше мъртвешки, студен.

— Толкова ли не можеше да почака? Още не са били камбаните за сутрешната служба.

— Не, не можеше. Баща ни...

Алаис не се доизказа.

„Как е възможно тези думи да са истина?“

Тя си пое дълбоко дъх, за да се поуспокои.

— Баща ни почина.

Ориан се стъписа, но бързо се овладя.

— Какво? — попита с присвити очи.

— Тази сутрин татко се спомина. Малко преди зазоряване.

— Как? Как се спомина?

— Това ли е всичко, което ще кажеш? — извика Алаис.

Ориан скочи от леглото.

— Отговори ми от какво е починал!

— От болест. Покоси го много бързо.

— Ти с него ли беше, когато издъхна?

Алаис кимна.

— И не си сметнала за нужно да ми съобщиш! — изкрещя Ориан.

— Извинявай, но всичко се случи ужасно бързо. Знам, че трябваше да...

— Кой още беше там?

— Виконт Транкавел и...

Ориан долови колебанието ѝ.

— Баща ни изповяда ли греховете си, получи ли последно причастие, както го изисква Църквата? — попита настойчиво тя.

— Баща ни не е издъхнал неопростен — отвърна Алаис, като подбираше внимателно думите. — Помири се с Бога. — „Тя се е досетила“, помисли си. — И толкова ли е важно това! — извика Алаис. — Той, сестро, е мъртъв. Това нищо ли не значи за теб?

— Не си изпълнила дълга си, сестро — заяви Ориан и забучи пръст в гърдите ѝ. — Аз съм по-голямата, не ти, а аз имах право да съм до него. А ако разбере и че си разрешила разни еретици да се навъртат около него на смъртното му ложе, ще съжаляваш горчиво.

— Не ти ли е мъчно, не те ли боли?

Алаис прочете отговора по лицето на Ориан.

— Мъчно ми е точно толкова, колкото и за някое улично псе. Той не ме обичаше. Защо да скърбя? — Тя се приближи. — Той обичаше теб. Виждаше в теб себе си. — Ориан се усмихна злобно. — Споделяше с теб най-съкровенията си тайни.

Алаис поруменя.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, колкото и да се страхуваше от отговора.

— Знаеш прекрасно какво искам да кажа — изсъска сестра ѝ. — Нима си въобразяваш, че не знам за среднощните ви разговори? — Ориан сграбчи Алаис за китката. — Я ми кажи. Къде е третата книга?

— Не знам за какво говориш.

Ориан я шляпна.

— Къде е книгата? — процеди тя. — Знам, че е у теб.

— Пусни ме.

— Не ме разигравай, сестро. Баща ми със сигурност ти я е дал. Кажете ми къде е. Искане я на всяка цена.

Алаис усети как я побиват тръпки.

— Не го прави. Може да влезе някой.

— Кой? — подвикна Ориан. — Татко вече не може да те защити.

— Гилем.

Ориан прихна.

— Да, разбира се, забравих, че си се помирила със съпруга си. Знаеш ли какво всъщност мисли той за теб? — продължи тя. — Знаеш ли, а?

Вратата се отвори рязко.

— Престани! — изкрещя Гилем. Ориан пусна Алаис. Съпругът ѝ я притисна в обятията си. — Моп сог, дойдох още щом научих за кончината на баща ти. Моите съболезнования.

— Колко трогателно! — подвикна грубо Ориан. — Питай го какво го е върнало в леглото ти — допълни тя презрително, без да сваля очи от лицето на Гилем. — Или те е страх да чуеш? Питай го, Алаис. Това помирение се дължи не на любов или желание. То е заради книгата, нищо повече.

— Дръж си езика зад зъбите!

— Защо? Да не би да те е страх от онова, което ще кажа?

Алаис усещаше напрежението между двамата. Онова, което знаеха само те. И разбра веднага.

„Не. Само това не.“

— Гилем не желае теб, Алаис. Той търси книгата. Именно заради нея се върна в стаята ти. Толкова ли си сляпа?

Алаис се отдръпна от Гилем.

— Вярно ли е?

Отчаяние блесна в очите на Гилем.

— Тя лъже. Кълна се в живота си, тази книга изобщо не ме вълнува. Не съм ѝ казал нищо. Как бих могъл?

— Той претърси стаята, докато ти спеше. Не може да го отрече.

— Не е вярно — извика Гилем.

Алаис го погледна.

— Но си знаел, че има такава книга?

Тревогата, мярнала се в очите му, ѝ даде отговора, от който тя се страхуваше.

— Сестра ти се опита да ме изнудва, за да ѝ помогна, аз обаче отказах. — Гласът му трепна. — Отказах, Алаис.

— С какво те е държала, та да иска такава неща от теб? — възкликна тихо тя.

Гилем се опита да я прегърне, но Алаис се дръпна.

„Дори сега предпочитам той да отрича.“

Гилем отпусна ръка.

— Да, преди време аз... Прости ми.

— Малко е късно да се разкайваш.

Алаис не обърна внимание на сестра си.

— Обичаш ли я?

Гилем поклати глава.

— Толкова ли не виждаш какво прави тя, Алаис? Опитва се да те настрои срещу мен.

Алаис беше изумена, задето Гилем смяташе, че може да му повярва отново. Той протегна ръка.

— Много те моля, Алаис. Обичам те.

— Стига вече! — подвикна Ориан и застана пред Алаис. — Къде е книгата?

— Не е у мен.

— А у кого е тогава? — попита заканително сестра ѝ.

Алаис обаче не се уплаши.

— За какво ти е книгата? Защо е толкова важна за теб?

— Само ми кажи и всичко ще приключи тук — тросна се Ориан.

— А ако не ти кажа?

— Много е лесно да се разболееш — отговори сестра ѝ. — Грижила си се за баща ни. Заразата може би вече е вътре в теб. — Тя се извърна към Гилем. — Разбра ли ме? Ако тръгнеш срещу мен...

— Няма да позволя да ѝ се заканваш!

Ориан се засмя.

— Не можеш да ме заплашваш, Гилем. Имам достатъчно доказателства за измяната ти, за да те качат на бесилото.

— Доказателства, които си скалърпила сама — подвикна той. — Виконт Транкавел няма да ти повярва.

— Подценяваш ме, Гилем, ако смяташ, че съм оставила място за съмнения. Стиска ли ти да ме предизвикаш? — Тя се извърна към Алаис. — Ако не ми кажеш къде си скрила книгата, отивам при виконта.

Алаис преглътна тежко. Какво ли беше направил Гилем?

— Франсоа — промълви накрая Алаис. — Татко е дал книгата на Франсоа.

В очите на Ориан се мерна объркване, но бързо изчезна.

— Чудесно. Но те предупреждавам, сестро, ако ме лъжеш, ще съжаляваш.

Тя се обърна и тръгна към вратата.

— Къде отиваш?

— Как къде, да кажа последно сбогом на баща ни. Но първо ще се уверя, че си се прибрала в стаята си и си в безопасност.

Алаис отметна глава и погледна сестра си в очите.

— Напълно излишно е.

— О, изобщо не е излишно. Бих искала отново да си поговоря с теб, в случай че Франсоа не успее да ми помогне.

— Не съм направил нищо лошо — започна Гилем.

— Вече не ме вълнува, Гилем, какво си направил или не си направил. Знаел си какво вършиш, когато си спал с нея. А сега ме остави.

Алаис тръгна с вдигната глава по коридора към стаята си, следвана от Ориан и Гиранд.

— Връщам се след малко. Веднага щом приключи разговора с Франсоа.

— Както желаш.

Ориан затвори вратата. Както се беше опасявала Алаис, сестра и завъртя ключа в ключалката. Чу как Гилем спори на висок глас с нея.

Запуши уши, за да не ги слуша. Опита се да се отърси от ревността. Ала отново и отново си представяше Гилем и Ориан, сплели ръце в прегръдка. Нямахше как да прогони мисълта, че Гилем е нашепвал на сестра ѝ същите нежни думи, които е говорел и на нея — перли, които тя е държала близо до сърцето си.

Алаис долепи трепереща ръка до гърдите си. Усети, че сърцето ѝ бие като обезумяло — стъписано и предадено. Тя преглътна тежко.

„Не мисли за себе си.“

Не можеше да си позволи да бъде слаба. Допуснеше ли го, Ориан щеше да ѝ отнеме всичко ценно. По-късно щеше да се отдаде на съжаление и укори. Сега трябваше да мисли не за сломеното си сърце, а за обещанието да опази Книгата, което бе дала на баща си. Колкото и да ѝ беше трудно, трябваше да си избие от главата Гилем. Беше допуснала да я заключат в собствената ѝ стая заради нещо, което бе казала Ориан. Третата книга. Сестра ѝ я беше попитала къде е скрила третата книга.

Алаис изтича и грабна наметалото, опипа подгъва, където беше пришила книгата.

Нямаше я.

Алаис се свлече на стола, покосена от отчаяние. Ориан беше взела книгата на Симеон. Всеки момент щеше да разбере, че я е излъгала за Франсоа.

„А Есклармонд?“

Гилем вече не крещеше пред вратата.

„Дали е заедно с нея?“

И тя не знаеше какво да мисли. Всъщност вече беше все едно. Гилем я беше предал веднъж. Можеше да го направи пак. Алаис беше длъжна да заключи наранените си чувства. Трябваше да се измъкне оттук, докато още бе възможно.

Тя разпра торбичката с лавандула, за да извади преписа на „Книга Числа“. Огледа за последно стаята, за която беше смятала, че винаги ще бъде неин дом.

Знаеше, че повече няма да се върне тук.

Сетне отиде развълнувана на прозореца и погледна покрива. Единственият ѝ шанс беше да се измъкне оттук.

Ориан не чувстваше нищо. Стоеше в трепкащата светлина на свещта до ковчега и гледаше мъртвото тяло на баща си.

Нареди на хората, дошли на бдението, да се отдръпнат, и се наведе, сякаш за да целуне баща си. Хвана ръката му и издърпа от палеца пръстена с лабиринта — направо не можеше да повярва, че Алаис е била толкова глупава да го остави.

Пусна пръстена в джоба си. Оправи чаршафа, коленичи пред олтара и се прекръсти. Сетне тръгна да търси Франсоа.

60.

Алаис стъпи на ръба и се покатери на перваза — виеше й се свят. „Ще паднеш.“

Но какво от това! Баща й беше мъртъв. Гилем вече не съществуваше за нея. В крайна сметка баща й се беше оказал прав в преценката си за съпруга й.

„Вече нямам какво да губя!“

Алаис пое дълбоко въздух, изрече молитва и скочи. Хлъзна се по керемидите, като се мъчеше отчаяно да запази равновесие.

Стори й се, че пада безкрайно. Най-неочаквано нещо я дръпна рязко: подгъвът на роклята й се бе закачил на един пирон. Алаис не смееше да помръдне. Усещаше колко силно е опънат платът. Щеше да се скъса всеки момент. Единственият изход бе да смъкне наметалото и да се опита да пропълзи нагоре по покрива, който откъм западната страна опираше в стената на замъка Контал. Трябваше да се провере между гредите. Пролуките между бойниците бяха тесни, но Алаис беше слаба. Струваше си да опита.

Като внимаваше да не прави резки движения, тя се пресегна и дръпна плата. Върху пирона остана късче от полите й, но тя отново беше свободна.

Вдигна едното си коляно и се оттласна, сетне повтори и с другото. Усети как по слепоочията и между гърдите й, където беше скрила пергамента с преписа, избиват капчици пот. Кожата й беше ожулена от допира с керемидите.

Малко по малко Алаис се изтегли и се хвана за дървените подпори, които й се сториха успокоително устойчиви. Сетне притегли колене и почти приклепна върху покрива, сгушена в ъгъла между бойниците и стената. Пролуката беше по-тясна, отколкото тя се беше надявала — изпружи десен крак и присви левия, за да стъпи здраво, после се изтегли в процепа.

Без да обръща внимание на болката в крайниците си, се изправи бързо и тръгна предпазливо покрай загражденията. Макар да знаеше,

че стражата няма да я издаде на Ориан, тя предпочиташе час по-скоро да се махне от замъка и да отиде в Сан Назари.

Алаис надзърна, за да се увери, че долу няма никого, и слезе забързано по подвижната стълба. Скочи от последните няколко пръчки, краката ѝ се подкосиха и тя падна по гръб.

Хвърли поглед към параклиса. Ориан и Франсоа не се виждаха никъде. Долепена до стената, мина през конюшнията, като поспря при Тату. Искаше ѝ се много да даде на страдащата кобила малко вода, но оскъдните запаси се пазеха само за бойните коне.

Улиците бяха пълни с бежанци. Алаис покри устата си с ръкав, за да не вдишва смрадта на страдание и болест. Ранени мъже и жени, хора, останали без покрив над главата и притиснали децата до гърдите си, я гледаха невиждащо с отчаяни очи.

Площадът пред „Сан Назари“ гъмжеше от народ. Алаис погледна през рамо, за да се увери, че не я следят, после отвори вратата и се шмугна вътре. В нефа спяха хора. Бяха толкова нещастни, че не обръщаха внимание на нищо.

Пред основния олтар горяха свещи. Алаис забърза към северния край на параклиса, където не ходеше почти никой и където имаше малък обикновен олтар — тъкмо тук я беше довел баща ѝ. Пред Алаис се стрелнаха мишки, които задраскаха с малки нокти по плочника. Приклекна и бръкна зад олтара, както ѝ беше показал баща ѝ. Прокара пръсти по повърхността на стената. По ръката ѝ пробяга паяк, прогонен от скривалището си.

Чу се тих пукот. Бавно и предпазливо Алаис извади камъка и го приплъзна на една страна, после бръкна в прашния отвор отзад. Намери дългия тесен ключ и го пхна в ключалката на вратата с дървена решетка отпред. Пантите изскърцаха, дървото задраска по каменния под.

Алаис усети силно присъствието на баща си. Прехапа устни, за да не рухне.

„Сега вече това е единственото, което можеш да направиш за него.“

Бръкна вътре и извади кутията, както бе виждала да прави баща ѝ. Беше малка, като ковчеже за накити, най-обикновена, без украшения, с проста закопчалка. Алаис вдигна капака. Вътре имаше

кесия от овча кожа. Алаис въздъхна облекчено — Ориан не я бе изпреварила.

Побърза да скрие книгата под роклята си и да остави всичко, както си беше. В случай че знаеха за скривалището, Ориан и Гилем поне щяха да се забавят, ако смятаха, че кутията си е още на мястото.

Покрила глава с качулката, Алаис тичешком мина през църквата, после отвори тежката врата и се смеси с множеството страдалци на площада. Болестта, отнесла в гроба баща ѝ, се разпространяваше бързо. Улиците бяха пълни с разлагащи се трупове — овце и кози, дори говеда с подути туловища, от които се носеше зловоние.

Алаис се отправи към къщата на Есклармонд. През последните няколко дни безуспешно се опитваше да открие жената и сега нямаше причини да смята, че ще я заvari у дома. Но не се сещаше къде другаде да отиде.

Повечето къщи в южния квартал, включително къщата на Есклармонд, бяха със заключени или заковани капаци по прозорците. Алаис почука на вратата.

— Есклармонд! — Похлопа отново. Опита се да отвори вратата, но беше заключено. — Сажо!

Чу се глух тропот и резето щракна.

— Господарке Алаис!

— Слава богу, Сажо! Бързо, пусни ме да вляза.

Вратата се откряна.

— Къде беше? — попита Алаис и притисна до себе си момчето. — Какво се е случило? Къде е Есклармонд?

Сажо пхна ръката си в нейната.

— Ела.

Заведе я през завесата в помещението отзад на къщата. В пода зееше отвор.

— През цялото време ли си бил тук? — попита Алаис. Надзърна в тъмното и видя в долния край на стълбата запален светилник. — В зимника? Сестра ми ли се е върнала...

— Не беше тя — отвърна с разтреперан глас момчето. — Побързай, господарке.

Алаис слезе първа. Сажо затвори капака над главите им. Заслиза след нея и скочи от последните няколко стъпала на пръстения под.

— Насам.

Заведе я през влажен проход в малко подземно помещение. Вдигна светилника и Алаис видя Есклармонд, която лежеше неподвижно върху купчина кожи и одеяла.

— Не! — простена тя и се завтече към нея.

Главата ѝ беше превързана. Алаис повдигна края на бинтовете и запуши устата си с длан. Лявото око на Есклармонд беше червено, всичко беше покрито с пласт кръв. Върху раната имаше чист компрес, но кожата около смазаната очна ябълка беше разкъсана.

— Можеш ли да ѝ помогнеш? — попита Сажо.

Алаис вдигна завивката. Настръхна цялата. По гърдите на Есклармонд се червенееха белези от жестоки изгаряния, кожата беше жълта и черна там, където бяха държали пламъците.

— Есклармонд — прошепна тя. — Чуваш ли ме? Аз съм, Алаис. Кой ти причини това?

Стори ѝ се, че лицето на Есклармонд се раздвижи. Устните ѝ помръднаха едва доловимо. Алаис се обърна към Сажо.

— Как си я свалил тук?

— Помогнаха ми Гастон и брат му.

Алаис се извърна отново към обезобразеното тяло в постелята.

— Какво ѝ се е случило, Сажо?

Той поклати глава.

— Нищо ли не ти е казала?

— Тя... — За пръв път момчето загуби самообладание. — Тя не може да говори... езикът ѝ...

Алаис пребледня като платно.

— Не — пророни ужасена, после се опита да се поуспокои. — Тогава ми кажи каквото знаеш — подкани тя предпазливо.

— След като научихме, че Безие е паднал, меніна се притесни, че майордом Пелтие ще размисли и няма да ви пусне да отнесете Трикнижието на Хариф.

— Била е права — потвърди мрачно Алаис.

— Меніна знаеше, че ще се опиташ да убедиш майордом Пелтие, но смяташе, че той ще послуша само Симеон. Не исках баба да тръгва — изхлипа малчуганът, — въпреки това тя отиде в еврейския квартал. Последвах я, но понеже не исках да ме вижда, вървах на известно разстояние и в гората я изгубих. Уплаших се. Мръкна се и се върнах у дома. И точно тогава... — Сажо не се доизказа, кехлибарените му очи

пламтяха върху бледото му лице. — Веднага разбрах, че е тя. Беше се свлякла пред портата. Ходилата ѝ бяха разкъравени, сякаш е вървяла дълго. — Малчуганът погледна Алаис. — Искях да те повикам, господарке, но не посмях. Гастон ми помогна да я свалим тук, долу. Опитах се да си спомня какво би сторила тя, кои мазила би използвала. — Той сви рамене. — Направих каквото можах.

— Справил си се чудесно — рече разгорещено Алаис. — Есклармонд ще се гордее с теб.

Вниманието ѝ беше привлечено от движение в постелята.

— Есклармонд! — извика Алаис. — Чуваш ли ме? И двамата сме тук. В безопасност си.

— Опитва се да каже нещо.

Алаис загледа как жената мърда трескаво ръце.

— Май иска пергамент и мастило — рече тя.

С помощта на Сажо Есклармонд успя да напише нещо.

— Според мен е „Франсоа“ — каза Алаис, сбърчила чело.

— Какво означава това?

— Не знам. Вероятно че той може да помогне — отвърна тя. — Чуй ме, Сажо. Имам лоши новини. Почти сигурно е, че Симеон е мъртъв. Баща ми... баща ми също почина.

Сажо я хвана за ръката. Направи го толкова трогателно, че тя се просълзи.

— Моите съболезнования.

Алаис прехапа устни.

— Заради него, както и заради Симеон и Есклармонд трябва да удържа на дадената дума и да намеря начин да стигна при Хариф. Имам... — Гласът ѝ отново трепна. — Съжалявам, но у мен е само „Книга Слова“. Книгата на Симеон изчезна.

— Но нали майордом Пелтие ти я даде!

— Сестра ми я взе. Мъжът ми я е пуснал в стаята ни — обясни Алаис. — Той... той е дал сърцето си на сестра ми. Вече не можем да му се доверим, Сажо, и не мога да се върна в замъка. Сега, когато баща ми е мъртъв, вече нищо няма да ги спре.

Сажо погледна баба си, после отново Алаис.

— Ще оживее ли? — попита той тихо.

— Раните ѝ са тежки, Сажо. Ослепяла е с лявото око, но... няма инфекция. Духът ѝ е силен. Ако реши, ще се възстанови.

Той кимна — изведнъж сякаш бе надраснал своите единайсет години.

— Но с твое разрешение, Сажо, ще взема книгата на Есклармонд.

За миг малчуганът бе на път да се поддаде на сълзите.

— И тази книга изчезна — пророни той накрая.

— Не! — рече Алаис. — Как?

— Хората, които ѝ причиниха това... те я откраднаха — обясни Сажо. — Мепина я взе със себе си, когато тръгна към еврейския квартал. Видях я как я вади от скривалището.

— Само една книга — промълви Алаис. — Значи сме загубени. Всичко е било напразно.

През следващите пет дни под прикритието на мрака Алаис и Сажо се редуваха да излизат навън. Стана ясно, че не е възможно да се измъкнат незабелязано от Каркасон. Обсадата беше непробиваема. На всяка градска порта, под всяка кула имаше стража, плътен обръч от мъже и желязо. Каменохвъргачките обстрелваха ден и нощ стените и жителите на Града вече не знаеха какво чуват, дали звуците на метателните оръдия, или кълтежа им в главите си.

За Алаис и Сажо беше облекчение да се върнат в прохладните влажни подземни проходи, където времето беше застинало и нямаше нито нощ, нито ден.

61.

Гилем стоеше в сянката на бряста в средата на Парадния двор.

По заръка на абата на Сито графът на Оксер беше дошъл с коня си при Нарбонската порта и най-изненадващо беше предложил преговори. Така виконт Транкавел си беше възвърнал вродения оптимизъм. Това личеше в лицето и държането му, когато той се обърна към придворните си. Надеждата и мъжеството му се предадоха донякъде и на онези, които го слушаха.

Причините абатът да промени толкова внезапно мнението си бяха спорни. Кръстоносците почти не напредваха, макар че обсадата бе наложена едва преди седмица. Важни ли бяха подбудите на абата? Според виконт Транкавел — не.

Гилем почти не го слушаше. Беше се хванал в капан, който сам си беше заложил, и не виждаше как да се измъкне било с думи, било с меч. Живееше на ръба на острието. Алаис я нямаше от пет дни. Без да се вдига излишен шум, Гилем беше пращал да я издирват из града и бе претърсил замъка Контал, но така и не бе успял да разбере къде Ориан я държи като затворница. Сам се беше хванал на въдицата на собственото си предателство. Твърде късно си бе дал сметка, че Ориан е подготвила добре почвата. Ако не изпълнеше желанието ѝ, щеше да бъде изобличен като изменник и Алаис щеше да страда.

— И така, приятели мои — каза в заключение Транкавел. — Кой ще дойде с мен на това пътуване?

Гилем почувства върху гърба си острия нокът на Ориан. Още преди да се е усетил, направи крачка напред. Падна на колене с ръка върху дръжката на меча и предложи услугите си. Когато Реймон-Роже го потупа по рамото в знак на признателност, на него му идеше да потъне в земята от срам.

— Имаш огромната ни благодарност, Гилем. Кой още ще дойде с теб?

Към Гилем се присъединиха още шестима рицари. Ориан се промуши между тях и се поклони на виконта.

— С ваше разрешение, messire.

Конгост не беше забелязал жена си сред множеството. Той се изнерви и плесна притеснен с ръце, сякаш разгонва гарги на нива.

— Назад, госпожо — изпелтечи пискливо. — Тук не ти е мястото.

Ориан не му обърна внимание. Транкавел вдигна ръка и я повика да се приближи.

— Какво искаше да ни кажеш, госпожо?

— Простете ми, *messire*, достопочтени рицари, приятели... съпруже. С ваше разрешение и с Божията благословия бих искала да предложа услугите си и да се включа в свитата. Изгубих баща си, а сега, както личи, и сестра си. Трудно ми е да понеса такава скръб. Но ако съпругът ми ме пусне, бих искала с тази постъпка да възмездя някак загубата и да засвидетелствам любовта си към вас, *messire*. Такава щеше да бъде волята и на баща ми.

Конгост очевидно предпочиташе земята под него да се отвори и да го погълне. Гилем беше забил поглед надолу. Виконт Транкавел не успя да скрие изненадата си.

— Моите почитания, госпожо Ориан, но това не е работа за жена.

— В такъв случай, *messire*, предлагам себе си за заложенка. Присъствието ми ще докаже добрите ви намерения и ще се превърне в залог, че Каркасон ще спази постигнатите договорености.

Транкавел се замисли и се обърна към Конгост.

— Тя ти е жена. Готов ли си да я жертваш за нашето дело?

Жеан изпелтечи нещо и избърса потни длани в туниката си. Искеше му се да откаже, но беше ясно, че според виконта предложението има своите достойнства.

— Моите желания са подчинени на вашите, господарю — смотоледи той.

Транкавел се обърна към Ориан:

— Покойният ти баща, мой дълбокоуважаван приятел, щеше да се гордее с днешната ти постъпка.

Ориан го погледна изпод черните си мигли.

— С ваше разрешение, господарю, мога ли да взема със себе си и Франсоа? Обединява ни споделената скръб по достойния ми баща, а и той също би искал да служи вярно.

Гилем усети как в гърлото му се надига жлъч: не можеше да повярва, че Ориан успя да убеди присъстващите в любовта ѝ към баща си. По лицата на околните бе изписано възхищение. Гилем се навъси. Двамата с Конгост знаеха колко струва Ориан. Всички други бяха заблудени от хубостта и красивите ѝ думи. Както навремето и самият Гилем.

Погнусен до дън душа, Гилем погледна Франсоа, който стоеше в края на групата с безизразно лице.

— Щом си убедена, че това ще помогне на делото, имаш разрешението ми, госпожо — отвърна виконт Транкавел.

Ориан отново направи реверанс.

— Благодаря, *messire*.

Той плесна с ръце.

— Оседлайте конете.

Ориан не се отдалечаваше от Гилем, докато яздеха през опустошените земи към шатрата на граф Невер — мястото за преговорите. Част от защитниците мълком ги наблюдаваше от градските стени.

Веднага щом навлязоха в стана, Ориан се измъкна. Без да обръща внимание на похотливите подвиквания на войниците, тя тръгна след Франсоа из морето от палатки и знамена, докато двамата не се озоваха сред зелено-сребристото на Шартр.

— Насам, господарке — прошепна Франсоа и посочи една шатра, опъната встрани от другите.

Когато двамата се приближиха, войниците на пост застанаха мирно и препречиха входа с копията си. Единият кимна на Франсоа.

— Предай на господаря си, че при него е дошла господарката Ориан, дъщеря на покойния майордом на Каркасон, която би искала господарят Еврьо да я приеме.

Ориан поемаше ужасен риск. Тя знаеше от Франсоа колко жесток и избухлив е Еврьо. Но залогът беше голям.

— По какъв въпрос? — попита войникът.

— Господарката няма да разговаря с никой друг освен със самия Еврьо.

Мъжът се поколеба, после изчезна в шатрата. След малко ги повика.

Щом зърна за пръв път Ги д'Еврьо, Ориан се уплаши. Когато влезе в шатрата, той стоеше с гръб към нея. Обърна се, върху бледото му лице пламтяха кремъчносиви очи. Черната му коса бе пригладена назад, каквато беше модата сред французите. Еврьо приличаше на ястреб.

— Слушал съм много за вас, госпожо. — Гласът му беше спокоен и изобщо не трепна, в него обаче се долавяше стоманена нотка. — Не съм очаквал да имам удоволствието да се запознаем лично. С какво мога да бъда полезен?

— Надявам се да установим с какво мога да бъда полезна аз, а не вие — отвърна тя.

Еврьо я сграбчи за китката.

— Не ви препоръчвам, госпожо Ориан, да си играете пред мен с думите. Южняшките ви любезности не ме впечатляват. — Ориан усети, че Франсоа едва се сдържа. — Имате ли вести за мен? — попита Еврьо. — Говорете.

Ориан не изгуби самообладание.

— Бива ли да се отнасяте така към човек, който ви носи най-желаното? — възкликна Ориан и го погледна право в очите.

Той вдигна ръка.

— Бих могъл да изтръгна информацията от вас, вместо да седя тук и да чакам, така и двамата ще спестим време.

Ориан не извърна очи.

— В такъв случай ще научите само част от онова, което имам да ви съобщавам — заяви тя възможно най-спокойно. — Вложили сте много в издирването на Трикнижието за лабиринта. Мога да ви дам каквото търсите.

Известно време Еврьо я гледа, после свали ръка.

— Не ви липсва смелост, госпожо Ориан, няма как да не ви го призная. Остава да видим дали притежавате и мъдрост.

Той щракна с пръсти и слугата донесе поднос с вино. Ръцете на Ориан трепереха и тя не искаше да рискува и да вземе някоя от чашите.

— Не, благодаря, господарю.

— Както решите — рече Еврьо, след което ѝ посочи да седне. — И така, госпожо, какво е вашето желание?

— Ако ви предоставя онова, което търсите, искам, когато тръгнете да се прибирате на север, да вземете и мен. — От изражението му Ориан разбра, че най-сетне е успяла да го изненада. — Като своя съпруга.

— Вие си имате съпруг — рече Еврьо и погледна над главата ѝ към Франсоа — за потвърждение. — Доколкото съм чувал, е писар на Транкавел. Нали?

Ориан продължи да го гледа право в очите.

— Със съжаление трябва да ви съобщя, че съпругът ми беше убит. Повален вътре в градските стени, докато е изпълнявал дълга си.

— Моите съболезнования за загубата. Обсадата може да продължи с години. Откъде сте толкова сигурна, че ще се завърна на север?

— Убедена съм, господарю Еврьо, че присъствието ви тук е подчинено на една-единствена цел — отвърна тя, като подбираше внимателно думите. — Ако с моя помощ успеете да приключите бързо на юг, не виждам причина да останете тук повече от четирийсет дни.

Еврьо се усмихна сковано.

— Не вярвате ли в способността на своя владетел Транкавел да убеждава?

— При цялото ми уважение към онези, под чието знаме сте дошли, господарю, не вярвам, че преподобният абат наистина възнамерява да приключи това начинание с дипломатически средства.

Еврьо продължаваше да я гледа вторачено. Ориан затаи дъх.

— Добре си използвате козовете, госпожо Ориан — рече той накрая.

Тя сведе глава, но не каза нищо. Еврьо се изправи и тръгна към нея.

— Приемам предложението ви — заяви той и ѝ подаде бокал с вино.

Този път Ориан го взе.

— Има още нещо, господарю — каза тя. — В свитата на виконт Транкавел има един рицар, Гилем дю Ма. Той е съпруг на сестра ми. Стига да е по силите ви, е препоръчително да вземете мерки, за да намалите влиянието му.

— За постоянно ли?

Ориан поклати глава.

— Не е изключено той и занапред да играе някаква роля в плановете ни. Но не е зле влиянието му да се ограничи. Любимец е на виконт Транкавел, а сега, след кончината на баща ми...

Еврьо кимна и отпрати Франсоа.

— А сега, госпожо Ориан — подхвана той, след като двамата останаха сами, — нека говорим без недомлъвки. Кажете какво можете да ми предложите.

62.

— Алаис! Алаис! Събуди се!

Някой я дърпаше за рамото. Нещо не беше наред. Тя седеше на брега на реката, в спокойствието и шарената сянка на своята полянка. Усещаше как хладната свежа вода я гъделичка между пръстите на краката, как слънцето я милва нежно по бузата. Долавяше върху езика си силния вкус на корбиерско вино, носът ѝ беше пълен с опияняващото ухание на топъл бял хляб.

Гилем беше легнал до нея на тревата и спеше.

Светът беше толкова зелен, небето — толкова синьо.

Алаис трепна, събуди се и видя, че още е във влажния полуздрач на подземните проходи. Над нея се беше надвесил Сажо.

— Събуди се, господарке.

Алаис седна с усилие.

— Какво има? Есклармонд добре ли е?

— Виконт Транкавел е бил взет в плен.

— Взет в плен ли? — повтори тя изумена. — Къде? От кого?

— Мълви се, че са го предали. Хората разправят, че французите са го прилъгали да отиде в стана им, а после са го пленили. Според други се е предал доброволно, за да спаси Града. И...

Сажо млъкна наред изречението. Дори в сумрака Алаис видя, че той се е изчервил.

— Какво има?

— Според мълвата в свитата на виконта са били и господарката Ориан, и рицарят Дю Ма. — Момчето се поколеба. — Те също не са се върнали.

Алаис стана. Погледна към Есклармонд, която беше потънала и спокоен сън.

— Почива си. Известно време може и без нас. Ела. Трябва да разберем какво става.

Улиците отвън бяха пълни с хора.

Сажо я хвана за ръката и я затегли към една къщурка отсреща.

— Гастон със сигурност знае.

Когато Алаис се появи, Гастон и брат му Поне станаха на крака.

— Господарке!

— Вярно ли е, че виконтът е бил пленен? — попита тя.

Гастон кимна.

— Вчера сутринта графът на Оксер е предложил на виконт Транкавел да се срещне в присъствието на абата с графа на Невер. Виконтът отишъл с малка свита, в която била и сестра ти. Никой не знае, господарке Алаис, какво се е случило оттук насетне. Господарят Транкавел или се е предал по собствена воля, за да изкупи свободата ни, или е бил заловен с измама.

— Не се е завърнал никой — добави Поне.

— При всички положения битка няма да има — заяви тихо Гастон. — Гарнизонът се е предал. Французите вече са завзели основните порти и кули.

— Какво! — възкликна Алаис и погледна невярващо първо единия, после и другия мъж. — Какви са условията на капитулацията?

— Че всички граждани на Каркасон, били те катари, евреи или католици, ще могат да напуснат града, без да се страхуват за живота си, като не носят нищо освен дрехите на гърба си.

— Няма ли да има разпити? Клади?

— Очевидно не. Цялото население трябва да се изсели от града, но няма да пострада.

Алаис седна на един стол.

— А господарката Агнес?

— Тя заедно с невръстния престолонаследник ще бъде отведена при графа на Фоа, но при условие че се откаже от правата на сина си над престола. — Гастон се прокашля. — Много съжалявам, господарке Алаис, че загуби и съпруга, и сестра си.

— Някой знае ли каква е съдбата на нашите мъже?

Поне поклати глава.

— Това някаква измама ли е? — попита разгневена Алаис.

— Няма как да разберем, господарке. Едва когато хората тръгнат да се изселват, ще видим дали французите ще изпълнят обещанието си.

— Всички трябва да напуснат града само през една порта — Одската в западната част, когато по здрач забият камбаните.

— Значи това е краят — каза почти през шепот тя. — Градът се е предал.

„Добре поне че татко не доживя да види виконта пленник на французите.“

— Състоянието на Есклармонд се подобрява, ала тя все още е много немощна. Сигурно прекалявам, но мога ли да ви помоля да я изведете от Града? — Алаис се замисли. — Най-разумно е да пътуваме отделно, макар че заради вашата безопасност, както и заради сигурността на Есклармонд не ми се иска да посочвам причините.

Гастон кимна.

— Сигурно се притесняваш, че хората, нанесли й тези ужасяващи рани, още я издирват.

Алаис го погледна изненадана.

— Да — призна тя.

— За нас ще бъде чест да ти помогнем, господарке. — Той поруменя. — Баща ти... Беше справедлив човек.

Тя кимна.

— Да, така е.

Когато умиращите лъчи на залязващото слънце обагриха външните стени на замъка Контал с яростна оранжева светлина, дворът, уличките и Голямата зала бяха притихнали. Всичко беше изоставено, пусто.

При Одската порта се беше стекло огромно множество уплашени, стъписани хора, които отчаяно се опитваха да не губят от поглед близките си и извъръщаха очи от презрителните лица на френските войници, зяпнали ги така, сякаш са не човеци, а зверове. Войниците бяха хванали дръжките на мечовете, само чакаха повод.

Алаис се надяваше, че се е предрешила убедително. Едвам пристъпваше с мъжките ботуши, които й бяха няколко номера по-големи. Внимаваше да не изостава от мъжа отпред. Беше се пристегнала с ивици плат, за да изглежда по-плоска отпред и да скрие безценния товар, който трябваше да изнесе. С панталона, ризата и сламената шапка приличаше на всички останали момчета. Беше сложила в устата си камъчета, за да промени чертите на лицето си, беше си отрязала косата и беше втрила в нея кал, за да я направи по-тъмна.

Опашката се придвижи напред. Алаис гледаше в земята. Когато се приближиха до портата, хората застанаха в редица по един. Там стояха четирима кръстоносци с тъпи лица, върху които се беше изписало презрение. Те спираха хората и ги караха да се събличат, за да докажат, че не изнасят нищо.

Алаис видя, че мъжете от стражата са спрели покритата носилка на Есклармонд. Запушил устата си с кърпа, Гастон обясни, че майка му е много болна. Кръстоносецът дръпна завесата и тутакси отстъпи назад. Алаис едвам се сдържа да не се усмихне. Тя беше зашила в пикочен мехур на свиня прогнило месо и беше омотала краката на Есклармонд с мръсни окървавени бинтове.

Мъжът от стражата им махна с ръка да минават.

Сажо бе тръгнал с господин и госпожа Куза и шестте им деца. Алаис беше намазала и неговата коса с кал — да изглежда по-тъмна. Единственото, което не можеше да скрие, бяха очите му, затова му беше наредила да не вдига поглед.

Редицата от чакащи отново се люшна напред. „Мой ред е.“ Бяха се разбрали Алаис да се преструва, че не разбира, ако някой я заговори.

— Ти! Селянино. Какво носиш там?

Алаис продължи да стои със сведена глава, едвам издържаше на изкушението да докосне ивиците плат около тялото си.

— А ти!

Щикът разряза въздуха и Алаис се приготви за удар, който обаче не последва. Ала момичето отпред беше повалено на земята. Запълзя из прахта, за да си вземе шапката. Вдигна уплашено лице.

— Canhòt.

— Какво казва? — смотолеви мъжът от стражата. — Нищо не им разбирам.

— Chien^[1]. Носи кученце.

Още преди някой да е разбрал какво точно става, войникът изтръгна от ръцете на момичето кучето и го набучи на копието си. Кръвта напръска роклята на момичето.

— Хайде! Бързо!

Момичето беше толкова стъписано, че не можеше да помръдне. Алаис му помогна да стане и го насърчи да продължи, като го побутна

към портата и устоя на желанието да се обърне и да провери къде е Сажо. Не след дълго и тя беше излязла от града.

„Сега вече ги виждам.“

Френските владетели бяха на хълма над портата. Но не водачите, които, както Алаис предположи, чакаха изселването да приключи, за да влязат в Каркасон, а рицари с цветовете на Бургундия, Невер и Шартр.

В края на редицата, най-близо до пътя един висок слаб мъж беше яхнал едър сив жребец. Въпреки горещото южняшко лято кожата му бе бяла като мляко. До него стоеше Франсоа. А до Франсоа Алаис съгледа познатата червена рокля на Ориан.

Но не и Гилем.

„Продължавай да вървиш, не вдигай поглед от земята.“

Вече беше толкова близо, че долавяше миризмата на кожените седла и юзди на конете. Ориан сякаш бе впила пламнал поглед в нея.

По ръката я потупа старец с пълни с болка очи. Нуждаеше се от помощ, за да изкачи стръмния склон. Алаис подложи рамо. Трябваше й точно такъв късмет. Всички ги мислеха за внук и дядо и така Алаис мина точно пред погледа на Ориан.

Пътят сякаш нямаше край. Най-сетне излязоха на сянка в подножието на хълма, където земята ставаше равна и започваха горите и блатата. Алаис видя как старецът отива при сина и снаха си, после тя се отдели от основната група и се скри сред дърветата.

Веднага след това изплю камъчетата от устата си. Отвътре бузите й бяха разранени. Свали шапката и прокара пръсти по косата си, която стърчеше във всички посоки, сякаш беше влажна слама, остра и бодлива.

Вниманието на Алаис беше привлечено от вик.

„Не! Само не и той!“

Един войник държеше Сажо отзад за яката. Алаис видя как момчето рита и се опитва да се отскубне. Държеше нещо в ръцете си. Кутийка.

Сърцето на Алаис заби като обезумяло. Беше безсилна да стори каквото и да било. Госпожа Куза спореше нещо с войника, който я удари по главата и я запрати в прахта. Сажо се възползва от суматохата. Освободи се от хватката на мъжа и хукна надолу по склона. Господин Куза помогна на жена си да се изправи.

Алаис затаи дъх. За миг ѝ се стори, че всичко ще бъде наред. Войникът бе изгубил интерес. После обаче Алаис чу как някаква жена закрепця. Беше Ориан, която викаше и сочеше Сажо.

„Познала го е.“

Тутакси настана суетня. Двама войници от стражата се завтекоха надолу по склона след Сажо, той обаче тичаше бързо. Войниците бяха с тежко оръжие и брони и не можеха да се мерят с едно единайсетгодишно момче. Алаис го подкани наум да побърза, като го гледаше как криволичи, докато не излезе при прикритието на гората.

Ориан разбра, че може да го изпусне, и прати след него Франсоа. Конят му препусна и бързо догонваше Сажо, но той се шумугна в храсталака.

Алаис разбра, че момчето се е отправило към мочурището, където Од се разделяше на няколко ръкава. Всичко наоколо се зеленееше като ливада напролет, отдолу обаче дебнеше смъртоносна опасност. Местните хора не припарваха насам.

Алаис се качи на едно дърво, за да вижда по-добре. Франсоа или не знаеше накъде се е отправил Сажо, или нехаеше, защото пришпори коня. „Настига го.“ Сажо се препъна, но успя да се задържи и продължи да тича, като криволичеше между храстите.

Най-неочаквано Франсоа нададе вик на гняв, който тутакси прерасна в тревога. Мочурището беше поддало под задните крака на коня. Ужасеното животно се мъчеше да отстъпи назад. Но от всеки отчаян опит да се измъкне затъваше все повече в предателската тиня.

Франсоа се хвърли от седлото и заплува към края на блатото, ала тялото му затъваше все повече в калта.

Сетне настана тишина. На Алаис ѝ се стори, че дори птиците са спрели да пеят. Ужасена за Сажо, тя скочи на земята точно когато момчето се появи пред погледа ѝ. Беше с пепеляво лице, горната му устна трепереше от усилието, но продължаваше да стиска кутийката.

— Отведох го в мочурището — рече Сажо.

Алаис сложи ръка на рамото му.

— Умно направи.

— И той ли беше предател?

Тя кимна.

— Според мен Есклармонд се опитваше да ни каже точно това.

— Алаис бе доволна, че баща ѝ не е доживял да разбере, че го е предал

не друг, а Франсоа. Тя се отърси от тази мисъл. — Но защо взе тази кутийка, Сажо? За малко да те убият заради нея.

— Меніна каза да я пазя като зеницата на окоето си.

Сажо разпери пръсти по дъното на кутията, докато не натисна едновременно и двата края. Чу се рязко щракване, после момчето обърна дъното — отдолу имаше нещо като чекмедже. Сажо бръкна и извади парче плат.

— Това е карта. Меніна каза, че ще ни трябва.

Алаис разбра на мига.

— Есклармонд не смята да идва с нас — заключи тя тъжно.

Сажо поклати глава.

— Но защо не ми е казала? — възкликна с разтреперан глас Алаис. — Не ми ли е вярвала?

— Ти нямаше да я пуснеш.

Алаис оброни глава върху дънера на дървото. Изведнъж осъзна каква тежка задача е паднала върху плещите ѝ. Не знаеше как ще се справи без Есклармонд.

Сякаш прочел мислите ѝ, Сажо рече:

— Ще се грижа за теб. И няма да отнеме много време. Щом предадем на Хариф „Книга Слова“, ще се върнем и ще намерим Есклармонд. Si es atal es atal.

Да става каквото има да става.

— Дано всички сме мъдри колкото теб.

Сажо се изчерви.

— Трябва да отидем ето тук — обясни той, като посочи на картата. — Не е отбелязано върху никоя карта, но баба го нарича село Лос Серес.

„Ами да.“ Името не само на пазителите, но и на мястото.

— Видя ли? — попита момчето. — В планината Сабартес.

Алаис кимна.

— Струва ми се, че най-после видях.

---

[1] Куче (фр.). — Б.пр. ↑

ЗАВРЪЩАНЕ В ПЛАНИНАТА

63.

Планината Сабартес

Петък, 8 юли 2005 година

Одрик Бейар седеше на маса от лъснато до блясък тъмно дърво в къщата си в сянката на планината.

Таванът във всекидневната беше нисък, подът беше покрит с големи квадратни плочки с цвят на червена планинска пръст. Той беше внесъл малко промени. Толкова далеч от цивилизацията нямаше електрически ток, течаща вода, автомобили и телефони. Единственият звук, който се чуваше, беше тиктакането на часовника.

На масата имаше газениче, което сега беше угаснало. До него беше оставена стъклена чаша, пълна почти догоре с гиньоле — от него цялата стая ухаеше на алкохол и череши. В другия край на масата беше оставен месингов поднос с две чаши и бутилка червено вино, неотворено, както и чинийка с дъхави курабийки, покрити с бяла ленена кърпа.

Бейар беше отворил капациите на прозорците, за да вижда изгрева. През пролетта дърветата около селото бяха окичени със стегнати сребристи и бели пъпки, от живите плетове и бреговете свенливо надзъртаха жълти и розови цветя. По това време на годината почти не бяха останали багри — само сивото и зеленото на планината, в чието вечно присъствие Бейар беше живял толкова дълго.

Леглото му беше отделено със завеса. Цялата стена в дъното беше покрита с тесни лавици, които сега бяха почти празни. Старо хаванче и чукало, две-три паници и черпаци, няколко стъкленици. А също книги, написани и от самия Бейар, и от великите гласове на катарската история: Делтей, Дюверноа, Нели, Марти, Брьонон, Рукет. Трудовете на арабски философи стояха редом с преводи на древноюдейски писания и текстове на писатели, древни и съвременни. Пространството, където навремето беше имало церове, отвари и билки, беше запълнено с редици евтини книги с меки корици, които не се вписваха в обстановката.

Бейар беше готов да чака.

Доближи чашата до устните си и отпи голяма глътка.

Ами ако тя не дойдеше? Ако Бейар така и не научеше истината за онези последни часове?

Старецът въздъхна. Ако тя не дойдеше, той щеше да бъде принуден да направи сам последните стъпки от това дълго пътуване. Както винаги се беше опасявал, че ще стане.

64.

Когато започна да се зазорява, Алис беше на няколко километра от Тулуза. Спря на една бензиностанция и изпи две чаши горещо сладко кафе, за да поуспокои нервите си.

Прочете още веднъж писмото. Беше пуснато в сряда сутринта във Фоа. Писмо от Одрик Бейар, в което той й даваше напътствия. Алис знаеше, че е истинско. Беше познала ситния почерк.

Чувстваше, че няма друг избор и трябва да отиде.

Разгъна картата върху барплота, за да разгледа къде точно отива. Селцето, където живееше Бейар, не беше отбелязано, макар че той беше посочил достатъчно знаци и имена на близки градове.

Пишеше й, че тя ще разпознае мястото веднага щом го види — убеден бил в това.

Като предпазна мярка, която, както сега осъзна, е трябвало да вземе по-рано, на летището Алис смени колата под наем с друга, в случай че тръгнат да я търсят.

Подмина Фоа, насочи се към Андора, сетне влезе и в Тараскон и продължи да следва указанията на Бейар. При Люзнак отби от главния път и мина през Лорда и Бестиак. Пейзажът се промени. Сега й напомняше на алпийските склонове. Ситни планински цветя, висока трева, къщи като швейцарски хижи.

Алис прекоси река Лоз. Видя се принудена да превключи на втора, защото пътят стана по-стръмен, а завоите — по-остри. Вече й прилягаше от постоянните серпантини, когато се озова в малко селце.

Имаше два магазина и кафене с две маси и столове отвън на тротоара. Алис реши, че не е зле да провери дали не е сбъркала посоката, затова влезе в кафенето. Вътре беше задимено и около бара бе пълно със сгърбени намусени мъже с изпръхнали от слънцето лица и сини гащеризони.

Алис си поръча кафе и извади картата така, че да я видят всички. Тук хората не гледаха с добро око на непознатите, особено пък на сами жени. Известно време никой не я заговори, накрая обаче тя успя все

пак да подхване разговор. Никой не беше чувал за Лос Серес, затова пък познаваха областта и доколкото можаха, ѝ помогнаха.

Алис се качи с колата още по-нависоко и малко по малко започна да се ориентира. Шосето се превърна в селски път, който накрая съвсем изчезна. Алис спря и слезе от автомобила. Едва сега, сред познатия пейзаж, тя си даде сметка, че всъщност се е върнала там, откъдето тръгна. Намираше се от другата страна на връх Суларак.

Качи се на най-високото място и затули с длан очите си, за да не я заслепява слънцето. Разпозна езерото Тор с неговата особена форма, което мъжете в кафенето ѝ бяха казали да търси. Наблизо имаше още едно езеро, известно сред местните жители като Дяволското.

Накрая Алис се ориентира по връх Сен Бартелеми, възправил се между връх Суларак и самия Монсегюр.

Точно отпред сред зелените храсти, кафявата пръст и яркожълтия зановец се виеше тесен път. Тъмнозелените листа на чемшира бяха дъхави и остри.

Изкачва се десет минути. После пътят я изведе на поляна и тя видя, че е пристигнала.

Сред развалините се виждаше самотна едноетажна къща от кафяв камък, който се сливаше с планината. На прага стоеше мъж, много слаб и много стар, с гъста бяла коса и в светлия костюм, който Алис помнеше от снимката.

Краката ѝ я понесоха едва ли не сами. Земята стана равна, докато Алис правеше последните няколко крачки към Бейар. Той я гледаше застинал, без да казва нищо. Не се усмихна, не вдигна ръка за поздрав. Дори след като Алис се приближи, мъжът не се помръдна и продължи да мълчи. Нито за миг не свали очи от лицето ѝ. Те бяха с изумителен цвят.

„Кехлибар, примесен с есенни листа.“

Алис спря пред него. Най-сетне той се усмихна. Сякаш слънцето излезе иззад облаците и преобрази гънките и бръчките по лицето му.

— Madomaisela Танър — подхвана Бейар. Гласът му беше гърлен и стар, като вятъра в пустинята. — Venvenguda. Знаех, че ще дойдете. — Той се дръпна и я пусна да влезе. — Заповядайте.

Притеснена и плаха, Алис се наведе, за да мине през ниската врата, и все така усещайки вперения поглед на мъжа, влезе в стаята. Бейар сякаш искаше да запечата всяка нейна черта в паметта си.

— Господин Бейар — каза Алис и млъкна.

Не се сещаше какво да добави.

Радостта му, учудването, че е дошла, примесено с вярата, че тя ще се появи на всяка цена, правеха обичайния разговор невъзможен.

— Приличате на нея — провлече Бейар.

— Виждала съм я само на снимка, но и на мен ми се стори, че си приличаме.

Той се усмихна.

— Не ви говорех за Грейс — рече тихо, после се обърна, сякаш бе казал прекалено много. — Заповядайте, седнете.

Алис огледа крадешком стаята и забеляза, че няма съвременни уреди. Запита се дали изобщо има кухня.

— Господин Бейар — подхвана пак Алис. — Радвам се да се запознаем. Питам се... откъде разбрахте как да ме откриете?

Той се усмихна отново.

— Толкова ли е важно?

Алис се замисли и се съгласи.

— Madomaisela Танър, знам за връх Суларак. Искам да ви попитам нещо, преди да продължим. Намерихте ли книга?

На Алис ѝ се прииска повече от всичко да каже, че е намерила.

— Съжалявам — поклати тя глава. — Той ми зададе същия въпрос, но не съм виждала книга.

— Кой?

Алис се смръщи.

— Мъж на име Пол Отие.

Бейар поклати глава.

— А, да — рече той. — Но мисля, че сте намерили това, нали?

Бейар вдигна лявата си ръка и я сложи на масата. За свое изумление Алис видя, че той е с каменния пръстен. Усмихна се. Пръстенът ѝ беше до болка познат, макар да го беше държала в ръка само няколко секунди.

Тя преглътна.

— Може ли?

Бейар го свали от палеца си. Алис го взе и го завъртя между пръстите си, и този път смутена от вторачения поглед на стареца.

— Ваш ли е? — запита, макар да се опасяваше от утвърдителния отговор на Бейар и всичко, което той значи.

Мъжът се замисли.

— Не — каза той накрая, — въпреки че навремето и аз имах такъв.

— Тогава на кого е принадлежал?

— Нима не знаете?

За стотна от секундата на Алис ѝ се стори, че наистина знае. После искрата на ясното съзнание угасна и умът ѝ отново се замъгли.

— Не съм сигурна — отговори тя плахо и поклати глава, — но ми се струва, че не му достига това. — Алис извади от джоба си диска с лабиринта. — Беше при родословието в къщата на леля ми. — Тя му го подаде. — Вие ли сте ѝ го пратили?

Бейар не отговори.

— Грейс беше обаятелна жена, високообразована и умна. При първия ни разговор установихме, че имаме много общи интереси и сме изживели много сходни неща.

— За какво служи? — попита Алис, защото не искаше да се отклоняват от темата.

— Нарича се merel. Навремето е имало много. Днес се е запазил само този.

Алис загледа изумена как Бейар пъха диска в отвора на пръстена.

— Aquì. Готово.

Бейар се усмихна и отново сложи пръстена на палеца си.

— Само за украса ли служи, или има и друго предназначение?

Той се усмихна, сякаш Алис е издържала някакъв изпит.

— Това е ключът, без който не може — промълви тихо.

— Без който не може какво?

И този път старецът не отговори.

— Алаис ви навещава понякога насън, нали?

Алис се сепна от внезапния обрат в разговора. Не знаеше какво да направи.

— Ние носим миналото вътре в нас, в костите и кръвта си — обясни Бейар. — Алаис е била с вас през целия ви живот и е бдяла. Имате много общи качества. Точно като вас и тя притежаваше огромна смелост и решителност. Беше вярна и предана, вероятно също като вас. — Той замълча и отново и се усмихна. — И тя сънуваше сънища. За едно време, за началото. Те ѝ разкриваха съдбата, макар тя да не искаше да я приеме, точно както сега вашата съдба ви осветява пътя.

Алис имаше чувството, че словата му идват от много далеч и сякаш нямат нищо общо с нея, с Бейар и с когото и да било, и са съществували винаги във времето и пространството.

— Винаги съм я сънувала — сподели тя, без да знае къде ще я отведаат думите. — Винаги съм сънувала огъня, планината, книгата. Тази планина ли? — Бейар кимна. — Чувствам, че Алаис се опитва да ми каже нещо. От няколко дни лицето ѝ става все по-ясно, но още не я чувам да ми говори. — Алис се поколеба. — Не разбирам какво иска от мен.

— Или може би вие от нея — каза ведро старецът.

Наля от виното и ѝ подаде чаша. Въпреки че беше рано, тя отпи няколко глътки и усети как течността се плъзга надолу по гърлото ѝ и я стопля.

— Трябва да знам какво се е случило с Алаис, господин Бейар. Докато не го сторя, всичко ще ми се струва безсмислено. Вие го знаете, нали?

Изведнъж той се натъжи.

— Тя все пак се е спасила — каза бавно Алис, която се страхуваше да чуе отговора. — След Каркасон... те не са ли... тя не е ли била заловена?

Бейар допря длани до масата. Те бяха слаби, на кафяви старчески петна и Алис си помисли, че приличат на крака на птица.

— Алаис не е умряла преждевременно — изрече предпазливо старецът.

— Това не ми казва дали... — подхвана Алис.

Бейар вдигна ръка.

— Под връх Суларак бяха отприщени събития и те ще ви дадат... ще ни дадат отговорите, които търсим. Истината за миналото ще се изясни само ако разберем настоящето. Вие издирвате приятелката си, нали?

И този път Алис се сепна от начина, по който старецът скачаше от тема на тема.

— Откъде знаете за Шийла? — попита тя.

— Знам за археологическите разкопки и за случилото се там. Сега приятелката ви е изчезнала. Вие се опитвате да я намерите.

Алис реши, че е безсмислено да се опитва да разбере какво знае старецът и как го е научил, затова отвърна:

— Преди два дни Шийла е напуснала мотела, където бяха отседнали членовете на експедицията. Оттогава не я е виждал никой. Знам, че изчезването ѝ е свързано с лабиринта, който беше открит. — Тя се поколеба. — Всъщност ми се струва, че знам кой би могъл да стои зад всичко това. В началото си помислих, че Шийла е откраднала пръстена.

Бейар поклати глава.

— Взел го е Ив Био, който го е изпратил на баба си Жан Жиро.

Очите на Алис се разшириха: поредната плочка от пъзела си беше дошла на мястото.

— Ив и приятелката ви работят за жена на име Дьо л'Орадор. — Старецът се замисли. — За щастие Ив се е усъмнил. Предполагам, че и вашата приятелка.

Алис кимна.

— Био ми даде един телефонен номер. Намерих адреса и когато никой не ми вдигна, реших да отида и да проверя на място дали Шийла е там. Оказа се, че това е къщата на госпожа Дьо л'Орадор. В Шартр.

— Ходили сте до Шартр? — възкликна с блеснали очи Бейар. — Разкажете. Какво видяхте?

Той слуша, без да казва нищо, докато Алис разказваше.

— Но този младеж, Уил де, не ви е показал залата, така ли?

Алис поклати глава.

— След известно време започнах да си мисля, че такава зала всъщност не съществува.

— Не, съществува си — възрази Бейар.

— Забравих си раницата. Вътре са всичките ми записки за лабиринта, снимката ви с леля ми. Раницата ще ги доведе право при мен. — Алис се замисли. — Точно заради това Уил се върна да я прибере.

— И сега вие се притеснявате, че и на него му се е случило нещо, така ли?

— Да ви призная, не съм сигурна. Ту ме е страх за Уил, ту ми се струва, че може би и той е замесен.

— Но защо изобщо сте решили, че можете да му се доверите? — Алис вдигна поглед, стресната от промяната в тона му. Обичайното му благо изражение беше изчезнало. — Да не смятате, че му дължите нещо?

— Да му дължа нещо ли? — изненада се младата жена. — Не, няма такова нещо. Почти не го познавам. Но вероятно ми е допаднал. Чувствах се добре с него. Усещах, че...

— Que? Какво?

— Беше по-скоро обратното. Звучи налудничаво, но сякаш той смяташе, че дължи нещо на мен. И трябва да ме възмезди.

Най-неочаквано Бейар избута стола назад и отиде до прозореца. Определено беше объркан.

Алис зачака, не знаеше какво става. Накрая старецът се обърна.

— Ще ви разкажа живота на Алаис — каза той. — И с познанието за него може би ще намерим смелостта да посрещнем онова, което ни предстои оттук нататък. Ала знайте едно, madomaisela Танър. Щом чуете разказа ми, няма да имате друг избор, освен да извървите пътя до края.

Алис се намръщи.

— Звучи като предупреждение.

— Не — побърза да каже старецът. — Няма такова нещо. Но не бива да губим от поглед приятелката ви. От онова, което сте чули, можем да отсъдим, че засега не я застрашава нищо — най-малкото до довечера.

— Но аз не знам къде ще се състои срещата — рече Алис. — Франсоа-Батист не спомена. Каза само утре в девет и половина вечерта.

— Аз се досещам къде ще бъде — отвърна спокойно Бейар. — На здрачаване трябва да сме там и да ги чакаме. Разполагаме с малко време да поговорим.

— Но ако грешите?

Старецът сви рамене.

— Да се надяваме, че не греша.

Известно време Алис мълча.

— Просто искам да знам истината — заяви тя, изумена колко спокоен е гласът ѝ.

Бейар се усмихна.

— Аз също — рече той.

65.

Уил усети как го влачат надолу по стълбите към сутерена, после по циментовия коридор и през двете врати. Миризмата на тамян не беше толкова силна, макар че още се стелеше като спомен из притихналия здрач в подземие.

В началото мислеше, че го водят в залата, за да го убият. В съзнанието му изникнаха камъкът в долния край на саркофага и кръвта по пода. После обаче го накараха да прекрачи едно стъпало. Той усети върху лицето си свежия въздух на ранната утрин и разбра, че е навън, на някоя от пресечките зад улица „Шовал Блан“. Носеха се утринните миризми на печено кафе и боклук; чуваше се как някъде наблизко камионът обикаля и събира отпадъците. Уил разбра, че именно така са изнесли от къщата трупа на Таверние, за да го откарат на реката.

Прониза го гърч на страх и Уил потрепери, при което усети, че ръцете и краката му са вързани. Чу как отварят багажника на автомобил. Качиха го, или по-скоро го метнаха вътре в багажника. Но имаше нещо особено. Уил се намираше в нещо като голяма кутия. Миришеше на пластмаса.

Докато се обръщаше тронаво на една страна, главата му опря в долния край на кутията и Уил почувства как кожата около раната му се отваря. По слепоочието му на дразнеща смъдяща струйка се застича кръв. Не можеше да помръдне ръцете си, за да я изтрие.

Отново си припомни как стоеше пред вратата на кабинета. После удара с пистолета по главата и ослепителната остра болка.

Някой го сграбчи с мазолеста ръка. Уил почувства как вдигат рязко ръкава му, сетне острия връх на иглата, проболо кожата му. Както преди. След това някой щракна закопчалките и метна отгоре му някакво покривало, може би брезент.

Опиатът, студен и приятен, се просмука във вените му и притъпи болката. Уил изпадна в унес. Ту губеше съзнание, ту отново идваше на себе си. Усети как автомобилът набира скорост. Вече му се гадеше от клатушкането по завоите. Мислеше си за Алис. Повече от всичко

искаше да я види. Да ѝ каже, че е направил всичко по силите си. Че не я е подвел.

Халюцинираше. Представяше си водовъртежите в мътната зелена вода на река Йор, която прониква през устата и носа в белите му дробове. Опита се да държи в съзнанието си лицето на Алис, сериозните ѝ кафяви очи, усмивката ѝ. Ако успееше да запази образа ѝ пред очите си, може би щеше да се измъкне здрав и невредим.

Но страхът, че ще се удави и ще умре на това чуждо място, надделя. Уил хлътна в мрака.

В Каркасон Пол Отие стоеше на балкона си с изглед към река Од и държеше чаша кафе. Беше използвал Шийла О'Донъл като примамка, за да се добере до Франсоа-Батист дьо л'Орадор, но дълбоко в себе си отхвърляше възможността тя да му занесе фалшива книга. Момчето щеше да се досети. Освен това щеше да види в какво състояние е жената и да разбере, че са му заложили капан.

Отие остави чашата на масата и разкопча маншетите на снежнобялата си риза. Можеше да направи само едно: да се изправи срещу Франсоа-Батист и да му каже, че ще доведе О'Донъл с книгата при Мари-Сесил под връх Суларак точно преди церемонията.

Съжаляваше, че не се е добрал до пръстена, макар и досега да бе убеден, че Жиро го е дала на Одрик Бейар и че той сам ще дойде под връх Суларак. Отие не се и съмняваше, че старецът е някъде наблизо и наблюдава развоя на събитията.

Алис Танър му създаваше повече главоболия. Дискът, за който О'Донъл му беше споменала, го озадачаваше, още повече че Отие не знаеше какво е предназначението му. Танър все му се изплъзваше. На гробищата беше избягала на Доминго и Бресар. Вчера те бяха изгубили автомобила ѝ от поглед за няколко часа и когато днес сутринта най-сетне бяха получили сигнал, че колата е забелязана, бяха видели, че тя просто е спряна пред представителството на „Херц“ на летище Тулуза.

Отие стисна кръстчето около врата си. До полунощ всичко щеше да е приключило. Писанията на еретиците, а и самите еретици щяха да бъдат унищожени.

Камбаната на катедралата в далечината започна да призовава вярващите за петъчната служба. Отие си погледна часовника. Смяташе

да отиде да се изповяда. След като греховете му бѣдеха опростени, той щеше да коленичи в състояние на благодат пред олтара и да получи светото причастие. Сетне щеше да бѣде готов телом и духом да изпълни Божията воля.

Автомобилът намали скорост и зави по селски път.

Шофьорът караше внимателно и заобикаляше дупките. Зѣбите на Уил тракаха, докато колата с друсане изкачваше баира.

Накрая спряха.

Уил усети как автомобилът се разклаща, когато двамата мъже слязоха, после чу как вратите се затръшват и се заключват с дистанционното устройство. Ръцете му бяха завързани отзад. Той завъртя китки, за да разхлаби връвта. Не постигна почти нищо. Отново го плисна онова чувство. Беше лежал дълго в това неудобно положение и раменете го боляха, сякаш бяха пристегнати с обръч.

Най-неочаквано багажникът се отвори. Уил продължи да лежи с разтуптяно сърце. Мъжете отвориха закопчалките на пластмасовия контейнер. Единият хвана Уил под мишниците, а другият — през коленете. Измъкнаха го от багажника и го пуснаха на земята.

Дори под въздействието на опиата Уил разбра, че е на километри от цивилизацията. Слънцето прежуряше безжалостно, във въздуха имаше някаква острота и свежест, които му подсказаха, че се намират на открито и безлюдно място. Царяха пълна тишина и спокойствие. Никакви автомобили, никакви хора. Уил примига. Опита се да фокусира поглед, но светлината беше ослепителна. Слънцето сякаш прогаряше зениците му и правеше всичко бяло.

Уил усети иглата на спринцовката, която се заби отново в ръката му, и познатата прегръдка на опиата плъзна във вените му. Мъжете грубо го изправиха и го завлачиха нагоре по хълма. Беше стръмен, Уил чу как мъжете дишат запъхтяно и усети миризмата на пот.

Докато изпадаше в унес, той си даде сметка, че свистенето в главата му всъщност е призрачната въздишка на вятъра.

Началникът на криминалната полиция в Горните Пиренеи влезе в кабинета на инспектор Нубел във Фоа и затръшна вратата след себе си.

— Дано имаш основателна причина, Нубел.

— Благодаря ти, шефе, че дойде. Нямах да ти развалям обяда, ако не смятах, че е важно.

Другият мъж изсумтя.

— Установил си кои са убийците на Био?

— Сирил Бресар и Жавие Доминго — рече Нубел, като размаха факса, получен преди минути. — Две сигурни потвърждения. Едното малко преди злополуката във Фоа от понеделник вечер, второто непосредствено след това. Колата е намерена вчера, изоставена на границата на Испания и Андора. — Нубел замълча, за да избърше потта, избила по носа и челото му. — Работят за Пол Отие, шефе.

Началникът, едър като канара мъж, приседна на ръба на писалището.

— Слушам.

— Нали си чувал какво се твърди за Отие? Че членува в *Noblesse Véritable*.

Той кимна.

— Днес следобед разговарях с полицейския участък в Шартр, за да проследя връзката с Шийла О’Донъл, и оттам потвърдиха, че наистина разследват дали организацията не стои зад убийство, извършено тази седмица.

— Какво общо има Отие?

— Трупът е бил намерен бързо благодарение на сведения, предоставени от човек, който не се е представил.

— Има ли доказателства, че това е Отие?

— Не — призна Нубел, — но се знае със сигурност, че той се е срещал с журналист, който също е изчезнал. Според полицаите в Шартр двата случая са свързани. — Нубел забеляза скептицизъм по лицето на шефа си, затова продължи: — Археологическите разкопки под връх Суларак са финансирани от госпожа Дьо л’Орадор. Те се

провеждат именно с нейни пари, макар това да е добре скрито. Ръководителят на експедицията Брейлинг подметна, че О'Донъл е изчезнала, след като е откраднала някои от намерените предмети. Приятелите ѝ обаче не са на това мнение. — Той се замисли. — Сигурен съм, че я е отвлякъл Отие — или по нареждане на госпожа Дьо л'Орадор, или защото така е решил самият той.

Вентилаторът в кабинета беше счупен и Нубел беше плувнал в пот. Под мишниците му се бяха образували тъмни петна.

— Не е никак убедително, Нубел.

— Госпожа Дьо л'Орадор е била от вторник до четвъртък в Каркасон, шефе. Срещала се е два пъти с Отие. Според мен е ходила с него под връх Суларак.

— В това, Нубел, няма нищо престъпно.

— Когато сутринта дойдох на работа, намерих това съобщение — продължи следователят. — И тогава реших, че вече разполагаме с достатъчно сведения, за да поискам тази среща.

Нубел натисна копчето на телефонния секретар. Помещението се изпълни с гласа на Жан Жиро. Началникът на криминалната полиция започна да слуша съобщението, лицето му ставаше все по-мрачно.

— Коя е тази жена?

— Баба на Ив Био.

— А Одрик Бейар?

— Писател и неин приятел. Дойде заедно с нея в болницата във Фоа.

Другият мъж сложи ръце на кръста си и отпусна глава. Нубел усети, че той обмисля доколко ще си изпатят, ако тръгнат да разследват Отие и не открият нищо.

— И на сто процента ли си сигурен, че разполагаш с достатъчно данни, за да докажеш, че Доминго и Бресар са свързани и с Био, и с Отие?

— Описанието съответства напълно, шефе.

— Такова описание съответства на половината мъже в Ариез!

— О'Донъл е изчезнала преди цели три дни, шефе.

Началникът на криминалната полиция въздъхна и стана от бюрото.

— Какво смяташ да правиш, Нубел?

— Смятам да разпитам Бресар и Доминго, шефе.

Другият мъж кимна.

— Трябва ми и заповед за обиск. Отие притежава няколко имота, включително изоставена ферма в планината Сабартес, която се води на името на бившата му жена. Ако държат О'Донъл някъде наблизко, най-вероятно е точно там.

Началникът поклати глава.

— Може би, ако поговориш по телефона с префекта... — каза той. Нубел не отговори нищо и продължи да чака. — Добре де. Но от мен да го знаеш, Клод, ако оплескаш нещо, сам ще се оправяш. Отие е човек с влияние. Колкото до госпожа Дьо л'Орадор... — Той отпусна ръце. — Ако се издъниш и не докажеш нищо, ще те разкъсат на парчета и аз няма да мога да ги спра. — Началникът на криминалната полиция се обърна и тръгна към вратата. Но точно преди да излезе, спря. — Я ми припомни кой беше този Бейар. Познавам ли го? Името ми се струва познато.

— Пише за катарите. Специалист е и по Древен Египет.

— Не, имаше още нещо... — Нубел изчака. — Не, не се сещам. — Но при всички положения не е изключено госпожа Жиро да прави от мухата слон.

— Възможно е, шефе, но съм длъжен да те предупредя, че не успях да открия Бейар. Никой не го е виждал от сряда вечерта, когато си е тръгнал с госпожа Жиро от болницата.

Другият мъж кимна.

— Ще ти звънна, когато подготвя документите. Тук ли ще бъдеш?

— Всъщност, шефе, мислех да опитам отново с англичанката — отвърна предпазливо следователят. — Тя е приятелка на О'Донъл. Може би знае нещо.

— Ще те намеря.

Веднага щом началникът на полицията излезе, Нубел се обади по телефона на няколко места, после грабна сакото си и се отправи към колата. Реши, че разполага с достатъчно време да отскочи до Каркасон и да се върне още преди подписът на префекта върху заповедта за обиск да е изсъхнал.

В четири и половина Нубел вече седеше при колегата си в Каркасон. Арно Муро му беше стар приятел. Нубел знаеше, че може да говори спокойно. Той бутна през масата листче хартия.

— Доктор Танър каза, че ще отседне тук.

Отне им само няколко минути да проверят дали тя наистина се е регистрирала там.

— Хубав хотел точно до градските стени, на по-малко от пет минути от улица „Гаф“. С моята кола ли ще отидем?

Администраторката на рецепцията се притесни много, че я разпитват двама полицаи. Не им беше от голяма полза, почти през цялото време беше готова да се заплаче. Нубел ставаше все по-нетърпелив, докато накрая не се намеси Муро. По-дружелюбният му подход се увенча с по-голям успех.

— Е, Силви — рече той предпазливо. — Значи доктор Танър е напуснала хотела вчера рано сутринта. — Момичето кимна. — И каза, че ще се върне днес, така ли? Просто искам да го изясним.

— Оуі.

— И не си чувала нищо друго. Не се е обаждала по телефона?

Момичето поклати глава.

— Чудесно. Какво още можеш да ни кажеш? Например, откакто е отседнала тук, идвал ли е някой при нея?

Администраторката се поколеба.

— Вчера много рано идва една жена, искаше да ѝ предаде нещо.

Нубел не се сдържа и пак се намеси.

— По кое време?

Муро му направи знак да замълчи.

— Колко рано е това рано, Силви?

— Смяната ми започна в шест часа. Малко след това.

— Доктор Танър познаваше ли я? Нейна приятелка ли беше?

— Не знам. Според мен не. Доктор Танър беше изненадана.

— Помогна ни много, Силви — рече Муро. — Защо реши така?

— Защото жената каза на доктор Танър да отиде на гробищата, за да се срещне с някого там. Стори ми се странно място за среща.

— С кого да се срещне? — намеси се пак Нубел. — Чухте ли някакво име?

Силви поклати глава с още по-ужасен вид.

— Не знам дори дали е отишла.

— Чудесно. Това ни помага много. Нещо друго?

— За доктор Танър се получи и едно писмо.

— По пощата, или някой го донесе?

— Нали си смени стаята — провикна се някой от дъното на помещението. Силви се обърна и погледна към момче, скрито зад цяла камара кашони. — Много работа ни отвори...

— Как така си е сменила стаята? — прекъсна го Нубел.

— Аз не съм била тук — уточни вироглаво Силви.

— Но съм сигурен, че все пак знаете.

— Доктор Танър каза, че някой е влизал в стаята й. В сряда вечерта. Настоя да я преместим.

Нубел изтръпна. Отиде веднага в другия край на фойето.

— На всички ви се е отворила много работа — каза меко Муро, за да продължи разговора със Силви.

По миризмата на готвено Нубел откри лесно младежа.

— Тук ли бяхте в сряда вечерта?

Момчето се усмихна дяволито.

— Бях на работа в бара.

— Видяхте ли нещо?

— Видях как една жена изхвърча от вратата и хукна да гони някакъв тип. Чак по-късно разбрах, че това е доктор Танър.

— Видяхте ли мъжа?

— Всъщност не. Забелязах по-скоро нея.

Нубел извади от сакото си снимките и ги доближи до лицето на момчето.

— Разпознавате ли някого от двамата?

— Този съм го виждал и друг път. Беше облечен в хубав костюм. Не беше турист. Биеше на очи. Навърташе се наоколо. Във вторник, може би в сряда. Но не съм сигурен.

Докато Нубел се върне във фойето, Муро беше успял да разсмее Силви.

— Младежът позна Доминго. Каза, че се е навъртал в хотела.

— Но това не доказва, че именно той е влизал в стаята — прошепна Муро.

Нубел плъзна снимката върху плота пред Силви.

— Някой от тези мъже познат ли ви е?

— Не — поклати тя глава, — въпреки че... — Момичето се подвоуми, сетне посочи снимката на Доминго. — Жената, която дойде да търси доктор Танър, прилича много на него.

Нубел се спогледа с Муро.

— Сестра?

— Ще наредя да проверят.

— Опасявам се, че ще се наложи да ви помоля да ни пуснете в стаята на доктор Танър — каза Нубел.

— Не мога да го направя!

Муро обори всичките й възражения.

— Ще стоим вътре само пет минути. Така, Силви, ще бъде много по-лесно. Ако тръгнем да искаме разрешение от управителя, ще се наложи да пристигнем тук с цял следователски екип. Ще бъде неприятно за всички.

Администраторката свали ключа от кукичката и притеснена, ги отведе в стаята на Алис.

Прозорците бяха затворени, пердетата бяха дръпнати и вътре беше задушно. Леглото беше старателно оправено и след кратък оглед в банята се разбра, че хавлиените кърпи и чашите са сменени с чисти.

— Тук не е влизал никой от вчера сутринта, когато камериерката е чистила — промърмори Нубел.

В банята нямаше никакви лични вещи.

— Намери ли нещо? — попита Муро.

Нубел поклати глава и тръгна към гардероба. Там огледа куфара на Алис, който беше старателно подреден.

— Както личи, не е вадила нищо от багажа, след като е сменила стаите. Явно е взела със себе си паспорта, телефона, тоалетните принадлежности — съобщи той, докато прокарваше ръце под дюшека.

Отвори с носната си кърпа чекмеджето на нощното шкафче. Вътре видя блистер хапчета за главоболие и книгата на Одрик Бейар.

— Муро! — повика той рязко.

Докато му подаваше книгата, измежду страниците изпадна листче.

— Какво е това?

Нубел го вдигна, после навъсен го подаде на колегата си.

— Някакъв проблем ли има? — попита Муро.

— Това е почеркът на Ив Био — обясни Нубел. — Телефонен номер в Шартр.

Извади телефона, но той иззвъня още преди следователят да е набрал.

— Нубел — подвикна той. Муро не сваляше очи от него. — Чудесна новина, шефе. Да. Още сега.

Нубел затвори.

— Имаме заповед за обиск — съобщи той и се отправи към вратата. — По-бързо, отколкото очаквах.

— А какво си очаквал! — възкликна Муро. — Той е притиснат до стената.

— Дали да не седнем отвън? — предложи Одрик. — Поне докато не стане много горещо.

— Чудесно — отвърна Алис и излезе след него от малката къща.

Имаше чувството, че сънува. Всичко се разиграваше като в забавен кадър. Величествените планини, необятното небе, ленивите, премерени движения на Бейар.

Алис усети как се отърсва от напрежението и объркването, съпътствали я през последните няколко дни.

— Ето тук е добре — каза тихо старецът, като спря при обрасло с трева хълмче.

Седна и точно като малко момче, изпружи дългите си слаби крака. Алис се поколеба, после също седна. Доближи колене до брадичката си и ги обхвана с ръце, след това видя, че Бейар се усмихва.

— Какво? — попита тя, защото внезапно се притесни.

Одрик само поклати глава.

— *Los reasons.* — Ехото. — Извинявайте, *madomaisèla* Танър. Простете ми глупостта, все пак съм стар човек.

Алис не знаеше защо той се усмихва така, но й беше хубаво.

— Много ви моля, наричайте ме Алис. *Madomaisèla* звучи много официално.

Бейар наклони глава.

— Добре.

— Вие на какъв език говорите — на окситански или на френски? — полюбопитства тя.

— И на двата.

— А други знаете ли?

Той се усмихна скромно.

— Английски, арабски, испански, староеврейски. Разказите променят формата и духа си, възприемат различни цветове в зависимост от думите, които човек употребява от езика, на който предпочита да ги разкаже. Понякога са по-сериозни, друг път по-

закачливи и напевни. Тук, в тази част на държавата, която днес наричаме Франция, хората, на които е принадлежала земята, са говорили на langue d’Oc. Langue d’oil, предтечата на съвременния френски, е езикът на нашествениците. Такъв избор разделя хората. — Той махна с ръка. — Но вие сте дошли да чуете друго. Вълнуват ви хората, а не предположенията, нали?

Беше ред на Алис да се усмихне.

— Чела съм една от книгите ви, господин Бейар, намерих я в къщата на леля си в Салел д’Од.

Той кимна.

— Красиво място. По бреговете растат лимонови дръвчета и пинии. — Той се замисли. — Знаете ли, предводителят на кръстоносния поход Арналд-Амалрик е получил къща в Салел. А също в Каркасон и Безие.

— Не, не знаех — поклати тя глава. — Когато пристигнах, казахте, че Алаис не е умряла преждевременно. Значи... е оцеляла и след падането на Каркасон.

Алис с изненада забеляза, че сърцето ѝ бие по-ускорено.

Бейар кимна.

— Алаис напуска Каркасон заедно с едно момче, Сажо, внук на една от пазителките на Трикнижието за лабиринта. — Той вдигна очи, за да види дали Алис го слуша, после продължи: — Насочили са се насам — уточни Бейар. — На древен език Лос Серес означава планинско било, хребет.

— Защо насам?

— Водачът на Noublesso de los Seres — братството, на което бащата на Алаис и бабата на Сажо са се вrekli във вярност, ги е чакал именно тук. Алаис се страхувала, че ще ги преследват, затова двамата вървели по обиколни пътища. След падането на Каркасон навсякъде имало войници. Навъртали се и разбойници, които най-безпощадно ограбвали бежанците. Алаис и Сажо пътували рано сутрин и късно вечер, за да се предпазят от прежурящото слънце и непоносимата жегга. Онова лято било особено горещо, затова след спускането на нощта спели на открито. Хранели се с ядки и с горски плодове, с каквото им попаднало. Алаис избягвала градувете, освен ако не била сигурна, че може да се подслони при верни хора.

— Как са разбрали къде да отидат? — попита Алис, която си спомни как самата тя пътува допреди няколко часа.

— Сажо е имал карта, дадена му от...

Гласът на Бейар трепна от болка. Без да знае защо, Алис го хвана за ръката. Това сякаш го успокои.

— Напредвали бързо — продължи старецът — и пристигнали в Лос Серес малко преди празника на Сан Микел в края на септември, точно когато земята наоколо ставала златна. От запалените стърнища над нивите се стелел дим. За тях това бил нов свят, тъй като те били израсли на сянка, по тесните улички и в препълнените зали на Каркасон. Каква светлина! Какво небе, сякаш опряло в самия рай. — Бейар замълча и се взря в гледката, ширнала се пред тях. — Разбирате ли?

Тя кимна, омагьосана от гласа му.

— Хариф ги е чакал. — Старецът сведе глава. — След като чул какво се е случило, се разридал за душата на бащата на Алаис, а също и на Симеон. За загубата на книгите и за великодушието на Есклармонд, която оставила Алаис и Сажо да заминат без нея, защото така „Книга Слова“ щяла да бъде в по-голяма безопасност.

Бейар мълча известно време.

— Било блажено време и в планината, и в равнините — поне така изглеждало в началото. Въпреки неописуемия ужас при разгрома на Безие мнозина жители на Каркасон вярвали, че скоро ще им разрешат да се приберат по домовете си. Мнозина се уповавали на Църквата. Смятали, че ако еретиците бъдат прокудени, техният живот ще бъде спасен.

— Но кръстоносците не са си тръгнали — вметна Алис.

Бейар поклати глава.

— Това е било война за земи, а не за вяра — потвърди той. — След като през август 1209 година Ciutat бил разгромен, за виконт бил избран Симон дьо Монфор, въпреки че Реймон-Роже Гранкавел още бил жив. За съвременния ум е трудно да разбере какво нечувано и тежко престъпление е това. То е влизало в разрез с всички традиции, с честта. Войната се е финансирала отчасти от откупите, които един благороднически род е плащал на друг. Освен ако владетелят не е бил осъден за някакво тежко престъпление, земите му никога не са били изземвани, за да бъдат дадени на друг. Едва ли е могло да има по-ясен

знак за презрението, с което северняците са се отнасяли към Окситания.

— Какво се е случило с виконт Транкавел? — попита Алис. — Видях, че в Града го помнят.

Бейар кимна.

— Той е достоен паметта му да се почита. Убили са го — след три месеца, през ноември 1209 година, в занданите на замъка Контал. Дьо Монфор разгласил, че Транкавел е издъхнал от дизентерия. Никой не му повярвал. От време на време избухвали бунтове и размирици и накрая Дьо Монфор се видял принуден да предостави на двегодишния син и наследник на Реймон-Роже годишна издръжка от три хиляди сола в замяна на законния му отказ от благородническата титла.

В съзнанието на Алис внезапно изникна едно лице. Благодетелна тъжна жена, красива и вярна на съпруга и сина си.

— Агнес — пророни тя.

Известно време Бейар я гледа съсредоточено.

— Тя също се помни в Града — промълви той тихо. — Дьо Монфор е бил благодетел католик. Той — може би единствен от кръстоносците, е бил убеден, че върши Божието дело. Въвел налог за Църквата, както и десетък над първите плодове. Ciutat бил разгромен, но крепостите в Минервоа, в Черната планина и Пиренеите не се предавали. Кралят на Арагон Педро не искал да признае Дьо Монфор за свой васал, Реймон VI, чичо на виконт Транкавел, се оттеглил в Тулуза, графовете на Невер и на Сен Пол, както и други, например Ги д'Еврьо, се завърнали на север. Симон дьо Монфор владеел Каркасон, но бил откъснат. Търговците и тъкачите носели вести — добри и лоши — за обсади и битки. Монреал, Прексан, Савердюн и Памие паднали, Кабаре продължавал да се съпротивлява. През пролетта на 1210 година, през април, след тримесечна обсада Дьо Монфор превзел град Брам. Заповядал на войниците си да обкръжат разгромения гарнизон и избол очите на всички. Поцадил само един, който трябвало да поведе шествието слепци към Кабаре — ясно предупреждение за съпротивляващите се да не чакат милост. Жестокостите и гоненията ставали все по-ужасни. През юли 1210 година Дьо Монфор обсадил крепостта Минерв, разположена върху хълм. От двете страни градът е защитен от дълбоки скалисти клисури, прорязвани с хилядолетия от реките. Високо над селището Дьо Монфор разположил огромна

стенобитна машина, известна като La Malvoisine — Лошата съседка. — Бейар замълча и се извърна към Алис. — Там сега има точно копие на машината. Представлява странна гледка... В продължение на месец и половина Дьо Монфор обстрелвал селището. Когато накрая Минерв паднал, сто и четирийсет parfaits на катарите не се отказали от вярата си и били изгорени на обща клада. През май 1211 година, след едномесечна обсада нашествениците превзели и Лавор. Католиците го наричали „свърталище на Сатаната“. В известен смисъл били прави. Това била епархията на епископа катар в Тулуза и там мирно и свободно живеели стотици свършени. — Бейар отпи от чашата. — На клада са изгорени близо четиристотин credents и parfaits, включително Амори дьо Монреал, който оглавявал съпротивата, както и осемдесет от рицарите му. Кладата рухнала под тежестта им. Французите били принудени да им прережат гърлата. Тласкани от кръвожадност, нашествениците претърсили педя по педя града с надеждата да открият жената на Лавор Гиранд, под чиято закрила живеели Bons Hommes. Намерили я, гаврили се с нея. Влачили я като най-обикновена престъпница по улиците, после я хвърлили в кладенеца и я замеряли с камъни, докато тя не издъхнала.

— Алаис и Сажо знаели ли са за всички тези ужаси? — попита Алис.

— Чували разни неща, но най-често месеци след събитията. Войната още се водела главно в равнините. Тук, в Лос Серес, двамата живеели скромно, но щастливо заедно с Хариф. Събирали дърва, осолявали месо за дългите тъмни месеци на зимата, учили се да месят хляб и да поправят сламения покрив, който ги предпазвал по време на бури. — Бейар бе заговорил по-тихо. — Хариф научил Сажо да чете, после и да пише първо на окситански, сетне и на езика на нашествениците, както и малко на арабски и на староеврейски. — Старецът се усмихна. — На Сажо не му се учело много, той предпочитал движението пред мисленето, но с помощта на Алаис упорствал.

— Вероятно е искал да й докаже нещо.

Бейар я стрелна с поглед, но не каза нищо.

— Всичко това продължило до тринаisetия рожден ден на Сажо някъде около Великден, когато Хариф му съобщил, че ще го прати да

чиракува в двореца на Пиер-Роже дьо Мирпоа, където да се обучи за chevalier.

— А Алаис какво е казала?

— Зарадвала се много. Сажо мечтаел точно за това. В Каркасон гледал как слугите лъскат ботушите и шлемовете на господарите си. Промъквал се на рицарските турнири, за да наблюдава. Потеклото му не позволявало да стане рицар, но това не му пречело да мечтае. Сега най-последно получавал възможност да докаже, че е достоен.

— Значи е заминал?

Бейар кимна.

— Пиер-Роже Мирпоа бил справедлив, но строг господар и се славел с това, че обучавал добре момчетата си. Усилието било голямо, но Сажо бил умен, схватлив и трудолюбив. Научил се да мята копие по движеща се мишена, да се бие с меч, боздуган, гюле на верига, кинжал.

Алис забеляза, че Бейар се е вторачил в планините, и не за пръв път си помисли как тези далечни хора, в чиято компания старецът е прекарал голяма част от живота си, са придобили за него кръв и плът.

— А какво е правела Алаис през това време?

— Докато Сажо бил в Мирпоа, Хариф се заел да я обучава в обредите и ритуалите на Noublesso. Тя вече се славела като лечителка. Почти нямало заболявания на тялото и духа, които Алаис да не можела да изцери. Хариф я учел за звездите, за законите, на които е подчинен светът, посвещавал я в мъдростта на древните мистици от своите земи. Алаис съзнавала, че той има по-далечна цел. Давала си сметка, че я подготвя, както и Сажо, за тяхната отговорна задача. През това време Сажо почти не се сещал за селото. Случвало се пастирите и parfais да разказват в Мирпоа за Алаис, която обаче не ходела там. Благодарение на сестра си Ориан се била превърнала в бегълка, за чиято глава била обявена награда. Хариф пратил пари, с които Сажо да закупи рицарски доспехи, кон, броня и меч. Момчето получило рицарска титла едва петнайсетгодишно. — Бейар се поколеба. — Малко след това заминало на война. Преминалите в лагера на французите с надеждата да получат милост, включително графът на Тулуза, бързо се върнали при своите. Този път, когато графът се обърнал към господаря си Педро II, краля на Арагон, той приел задълженията си и през януари 1213 година заминал на север. Обединил се с графа на Фоа и силите им били достатъчни да

разгромят обезверените войници на Дьо Монфор. През септември 1213 година двете войски — северната и южната, застанали една срещу друга при Мюре. Педро бил храбър пълководец и опитен стратег, но нападението не било проведено добре и в разгара на битката кралят бил посечен. Югът загубил водача си. — Бейар замълча. — Сред борците за свобода бил и един рицар от Каркасон. Гилем дю Ма. — Старецът се замисли. — Представял се добре. Всички го обичали. Мъжете го приемали за водач.

В гласа му се бе появило нещо странно — възхищение, примесено с чувство, което Алис не можеше да определи. Бейар продължи:

— На двацет и петия ден от юни 1218 година Вълка бил съсечен.

— Вълка ли?

Бейар вдигна ръце.

— Извинявайте. В песните от онова време, например в *Canso de lo Crosada*^[1], Дьо Монфор е познат като Вълка. Бил убит при обсадата на Тулуза. Ударен от камък, метнат от каменохвъргачка, зад която според преданието стояла жена. — Алис не се сдържа и се усмихна. — Отнесли тялото му в Каркасон и го погребали според обичая на северняците. Сърцето, черният дроб и стомахът му били закарани в „Сан Серни“, а костите — в „Сан Назари“, за да бъдат погребани под камък, който днес е окачен върху стената на южния неф в базиликата. — Бейар замълча отново. — Вероятно сте го забелязали по време на посещението си в *Ciutat*.

Алис се изчерви.

— Усетих... усетих, че не мога да вляза в катедралата — призна си тя.

Бейар я стрелна с очи, но не каза нищо.

— Синът на Симон дьо Монфор — Амори, го наследил на престола, но като пълководец не можел да се мери с баща си и веднага започнал да губи земите, завзети от него. През 1224 година се оттеглил.

Родът Дьо Монфор се отказал от претенциите си към земите на Транкавел. Сажо можел вече да се прибере у дома. Пиер-Роже дьо Мирпоа не искал да го пуска, но Сажо имал... — Той замълча, после се изправи и се отдалечи надолу по хълма. Когато продължи, не се

обърна към Алис. — Бил на двайсет и шест години — уточни Бейар. — Алаис била по-възрастна, но Сажо... хранел надежди. Гледал на нея с други очи, вече не като брат. Знаел, че не могат да се оженят, защото Гилем дю Ма още бил жив, но мечтаел, че щом вече се е доказал, между тях може да се случи нещо повече.

Алис се поколеба, после отиде и го хвана за ръката. Бейар трепна, сякаш беше забравил за нея.

— Какво е станало? — попита тя тихо.

Имаше чувството, че слуша някаква много съкровена история.

— Сажо събрал смелост да говори. — Бейар пак трепна. — Хариф е знаел. Ако младежът го е попитал за съвет, щял е да му го даде.

— Може би Сажо не е искал да чуе какво има да му казва Хариф. Бейар се подсмихна тъжно.

— Може би.

Алис пак зачака.

— Е... — подкани тя, когато разбра, че старецът няма да продължи. — Казал ли й е Сажо какво изпитва към нея?

— Да, казал й.

— Е, и? — побърза да попита Алис. — Какво му е отговорила тя?

Бейар я погледна.

— Нима не знаете? — почти прошепна той. — Молете се на Бога да не узнавате никога какво е да обичаш, без да имаш и най-малка надежда любовта ти да бъде споделена.

Колкото и налудничаво да беше, Алис се впусна да защитава Алаис.

— Но тя го е обичала — отсече твърдо. — Като брат. Това не е ли било достатъчно?

Бейар се усмихна.

— Сажо се примирил с това — отвърна той. — Но дали е било достатъчно? Не. Не е било. — Обърна се и тръгна към къщата. — Искате ли да влезем вътре? Стана ми малко горещо. А и вие, madomaisela Танър, сигурно сте уморена от дългото пътуване.

Алис забеляза, че Бейар е пребледнял и изглежда изтощен. Погледна си часовника и се учуди, че разговарят от часове.

— Разбира се — съгласи се бързо тя и му подаде ръка.

— Нали ще ме извините — попита тихо старецът, след като влязоха вътре. — Трябва да поспя малко. Може би и вие трябва да си починете.

— Да, уморена съм — призна Алис.

— Щом се събудя, ще приготвя нещо за ядене, а после ще ви разкажа края. Преди мръкване, когато ще насочим мислите си към друго.

Алис изчака старецът да отиде в дъното на къщата и да дръпне завесата след себе си. После, странно натъжена, взе едно одеяло — вместо възглавница — и отново излезе.

Намери си място под дърветата. Чак тогава се сети, че заради миналото, приковало цялото ѝ въображение, бе забравила за Шийла и Уил.

---

[1] Песен за Кръстоносния поход (окситански). — Б.пр. ↑

68.

— Какво правиш? — попита Франсоа-Батист, щом влезе в стаята на малката къща недалеч от връх Суларак.

Мари-Сесил седеше на масата с разтворена „Книга Числа“ върху черна подложка.

— Запознавам се с разположението на залата.

Франсоа-Батист седна до нея.

— Има ли конкретна причина?

— За да си припомня разликите между тази рисунка тук и самата пещера с лабиринта.

Синът ѝ надникна през рамото ѝ.

— Много ли са?

— Няколко. Както е отбелязано, нашият жертвеник е тук. В пещерата е по-близо до стената.

— Това не означава ли, че лабиринтът, изсечен върху камъка, не се вижда добре?

Мари-Сесил го погледна, изненадана от уместната забележка.

— Но щом първите пазители, например Noublesso Véritable, са използвали в обредите си „Книга Числа“, не би ли трябвало жертвениците да са същите?

— Да, би трябвало — потвърди майка му. — Няма гробница, това е най-очевидното отклонение, но любопитното е, че гробът, където са били положени скелетите, е в съвсем същото положение.

— Научи ли още нещо за телата? — попита Франсоа-Батист.

Тя поклати глава.

— Значи още не знаем кои са тези хора?

Мари-Сесил сви рамене.

— Толкова ли е важно? Според мен тези неща не са от особено значение. Важна е рисунката, пътят, който Navigataidè изминава, докато изрича думите.

— Сигурна ли си, че ще можеш да разчетеш пергаментата в „Книга Слова“?

— Ако е от същото време, както другите пергаменти, ще мога. Йероглифите не са много сложни.

Тръпката на очакването я плисна толкова внезапно и бързо, че тя вдигна пръсти, сякаш някой я е стиснал за гърлото. Довечера щеше да изрече забравените думи. Довечера щеше да получи силата на Граала. Времето щеше да бъде победено.

— А ако О'Донъл лъже? — попита Франсоа-Батист. — Ако книгата не е у нея? И Отие също не я е намерил?

Мари-Сесил отвори рязко очи: предизвикателният, груб тон на сина ѝ я беше върнал към действителността. Погледна го с неприязън.

— „Книга Слова“ е там — отсече тя.

Ядосана, затвори „Книга Числа“ и я върна в калъфа. Сложи върху поставката „Книга Отвари“.

На външен вид двете книги бяха еднакви. С едни и същи дървени корици, покрити с кожа и прихванати с кожени връзки.

Първата страница беше празна, ако не се брои малкият златен бокал в средата. От другата страна на листа нямаше нищо. На третата страница бяха думите и изображенията, които се появяваха и в горния край на стените в залата в сутерена на улица „Шовал Блан“.

Първата буква на всяка от следващите страници беше откроена в червено, синьо и жълто със златисто отстриани, иначе текстът се състоеше от слети думи без интервал между тях.

Мари-Сесил насочи вниманието си към пергаментата в средата на книгата.

Между йероглифите имаше малки изображения на цветя и символи в зелено. След години на изследвания и проучвания, проведени със средства от състоянието на рода Дьо л'Орадор, дядото на Мари-Сесил беше стигнал до извода, че никоя от илюстрациите не е от особено значение.

Важни бяха само йероглифите в двата папируса за Граала. Всичко останало: думи, изображения, цветове, служеше само да разкрасява или да скрива истината.

— Там е — отсече Мари-Сесил и се вторачи яростно във Франсоа-Батист. Той благоразумно премълча. — Донеси ми нещата — нареди строго майка му. — След това пригответи колата.

Само след няколко секунди той се върна с квадратната чантичка с тоалетните ѝ принадлежности.

— Къде да я оставя?

— Ето там — Мари-Сесил посочи тоалетката.

Тя отиде и седна пред огледалото. Чантичката беше от мека кафява кожа с нейните инициали, изписани със златисто. Беше подарък от дядо ѝ.

— Къде ли са? — попита Мари-Сесил, без да се обръща.

— Наблизо — отвърна Франсоа-Батист.

Тя долови напрежението в гласа му.

— Той добре ли е?

Синът ѝ се приближи до нея и отпусна ръце на раменете ѝ.

— Това вълнува ли те изобщо, татан?

Мари-Сесил погледна отражението на сина си в огледалото — стоеше така, сякаш позираше за портрет. Гласът му беше нехаен. Но очите му го издаваха.

— Не — отвърна тя и видя как лицето на младежа се поотпусна.
— Просто ми е любопитно.

— Ако искаш да ти отговоря на въпроса — жив е. Създал е доста главоболия, докато са го извеждали. Наложило се е да го поозаптят.

Мари-Сесил повдигна вежди.

— Надявам се, че не са се увлекли — отбеляза тя. — Не ми трябва полужив.

— Не ти трябва ли? — повтори рязко Франсоа-Батист.

Майка му прехапа език.

— Не ни трябва — поправи се тя.

69.

Алис дремеше в сянката на дърветата, когато след около два часа Одрик дойде при нея.

— Приготвих нещо за хапване — каза той.

След съня изглеждаше по-добре. Кожата му вече не приличаше на восък, очите му блестяха.

Алис си събра нещата и се върна заедно с него в къщата. На масата бяха сложени козе сирене, маслини, домати, праскови и кана вино.

— Заповядайте.

Веднага щом седнаха, Алис започна да задава въпросите, които беше репетирала наум. Забеляза, че Бейар почти не яде, макар че пийна от виното.

— Алаис опитала ли се е да си върне двете книги, откраднати от сестра ѝ и съпруга ѝ?

— Веднага щом върху Окситания паднала сянката на приближаващата война, Хариф решил да събере Трикнижието за лабиринта — обясни старецът. — Благодарение на Ориан за главата на Алаис била обявена награда. Било ѝ трудно да пътува. В редките случаи, когато напускала селото, се предрешавала. Било лудост да тръгне на север. Сажо възнамерявал да стигне до Шартр. Но така и не успял.

— Заради Алаис ли?

— Отчасти, но и заради баба си Есклармонд. Чувствал се отговорен към Noblesse de los Seres, точно както и Алаис към баща си.

— Какво е станало с Есклармонд?

— Мнозина Bons Hommes отишли в Северна Италия. Есклармонд не била добре и не можела да стигне толкова далеч. Гастон и брат му я отвели в малка общност в Навара, където тя останала няколко години, до смъртта си. Сажо я посещавал при всяка възможност. — Той замълча. — Алаис много тъгувала, че двете не успели да се видят отново.

— А Ориан? — попита след малко Алис. — Алаис научила ли е нещо за нея?

— Почти нищо. По-любопитен бил лабиринтът, вграден в катедралата „Нотр Дам“ в Шартр. Никой не знаел по чие нареждане е бил построен и какво означавал. Именно заради него Еврьо и Ориан се установили там, а не се завърнали в именията още по на север.

— И самите книги са били изработени в Шартр.

— Всъщност лабиринтът е бил изработен, за да отклони вниманието от пещерата с лабиринта на юг.

— Видях го вчера — вметна Алис. „Нима наистина е било вчера?“ — Не усетих нищо. В смисъл, стори ми се много красив, много внушителен, но само толкова.

Одрик кимна.

— Ориан получила каквото искала. Ги д’Еврьо я отвел на север като своя съпруга. В замяна тя му дала „Книга Отвари“ и „Книга Числа“ и му обещала да продължи да издирва „Книга Слова“.

— Като своя съпруга ли? — учуди се Алис. — Ами...

— Жан Конгост ли? Бил свестен човек. Сухар, ревнив, но бил верен слуга. Франсоа го убил по заповед на Ориан. — Бейар замълча.

Алис поклати глава.

— Искях да попитам за Гилем — поясни тя.

— Той останал в Миди.

— Но не е ли очаквал нещо от Ориан?

— Бил неуморен в усилията си да прогони кръстоносците. С годините събрал в планините много последователи. Отначало се биел за Пиер-Роже Мирпоа. После и за сина на виконт Транкавел, когато той се опитал да си върне отнетите от баща му земи.

— Преминавал е от лагер в лагер ли? — изуми се Алис.

— Не, той... — Бейар въздъхна. — Не. Гилем дю Ма не е предал нито веднъж виконт Транкавел. Със сигурност е бил глупак, но в крайна сметка не и предател. Ориан го е използвала. Когато Каркасон паднал, Гилем бил взет в плен заедно с Реймон-Роже Транкавел. За разлика от виконта успял да избяга. — Одрик си пое дълбоко дъх, сякаш му беше мъчително да го признае. — Не е бил предател.

— Но Алаис го е смятала за такъв — пророни тихо Алис.

— Сам си е бил виновен...

— Да, знам, но дори и при това положение... да живее с такива угризения, да знае, че Алаис го мисли за по-черен и от...

— Гилем не заслужава състрадание — прекъсна я рязко Бейар. — Предал е Алаис, престъпил е брачния обет, унизил я е. Въпреки това тя... — Той замълча. — Извинете. Понякога е трудно човек да бъде обективен.

„Защо ли това го разстройва толкова много?“

— Не се ли е опитал поне веднъж да види Алаис?

— Обичал я е — отвърна простичко Одрик. — Не е искал да рискува и да отведе при нея французите.

— Тя също ли не се е опитала да го намери?

Одрик поклати бавно глава.

— Вие щяхте ли да се опитате, ако бяхте на нейно място? — попита той тихо.

Алис се замисли.

— Не знам. Въпреки онова, което той е направил, ако Алаис го е обичала...

— От време на време до селото достигали вести за военните походи на Гилем. Алаис не казвала нищо, но се гордеела с него.

Алис се намести на стола. Одрик като че ли долови нетърпението ѝ, защото започна да говори по-бързо.

— През петте години, след като Сажо се върнал в селото — продължи той, — царувал тревожен мир. Тримата с Алаис и Хариф живеели добре. В планината имало и други каркасонци, включително някогашната слугиня на Алаис Риксанд, която се установила в същото село. Живеели скромно, но добре. — Бейар се замисли. — През 1229 година всичко се променило. На френския престол се качил нов крал. Луи бил ревностен мъж със силни религиозни убеждения. Не желал да търпи ереста, която продължавала да се шири. Въпреки дългите години на потисничество и гонения в Миди Църквата на катарите все още можела да се мери като авторитет и влияние с Римокатолическата. На много места петте катарски епархии: в Тулуза, Алби, Каркасон, Ажан и Разес, се радвали на по-голямо уважение и влияние, отколкото католиците. В началото всичко това не засягало по никакъв начин Алаис и Сажо. Те продължили да живеят както преди. През зимата Сажо ходел в Испания, за да събира пари и оръжие за съпротивата. Алаис оставала в селото. Яздеа много добре, стреляла бързо с лък и

знаела да се бие с меч, била изключително смела. Носела съобщения на водачите на съпротивата в Ариез и навред из планината Сабартес. Давала подслон на свършени, осигурявала храна и сведения къде и кога ще има богослужение. Parfaits най-често били пътуващи проповедници и се изхранвали с ръчен труд. Чепкали вълна и предели, месели хляб. Обикаляли по двама, един по-опитен учител заедно с помлад посветен. Обикновено по двама мъже, но понякога и жени. — Одрик се усмихна. — Точно както приятелката и наставница на Алаис — Есклармонд, правела навремето в Каркасон. Пак щяло да има отлъчване от Църквата, индулгенции за кръстоносците, нов поход за изкореняване на ереста, както го наричали, ако не се бил появил нов папа. Григорий IX. Той вече не бил готов да чака. През 1233 година подчинил на пряката си власт Светата инквизиция. Задачата ѝ била да издири и да изстреби еретиците, без да подбира средства. За свои представители избрал доминиканците, или Черните монаси.

— Мислех, че Инквизицията се е появила в Испания.

— Грешка, която допускат всички — отвърна Бейар. — Инквизицията е била създадена за унищожаването на катарите. Започнал истински ужас. Инквизиторите обикаляли от град на град, обвинявали когото им падне. Навсякъде имали съгледвачи. Ексхумирали мъртъвци, случвало се покойници, погребани в свети земи, да бъдат изгаряни като еретици. Инквизиторите сравнявали изповеди с полуизповеди и се заели да съставят карта на катарството. Окситания започнала да потъва, залята от злостната вълна на убийствата. Съдът осъждал почтени, честни хора. От страх съсед се обръщал срещу съседа. Всички големи градове, от Тулуза до Каркасон, имали съд към Инквизицията. След като осъждали жертвите си, инквизиторите ги предавали на светските власти, които ги хвърляли в тъмница, изтезавали ги, осакатявали ги или ги изгаряли на клада. Самите те не си мърсели ръцете. Малцина били оневинявани. Но след като са ги пускали на свобода, дори те са били принуждавани да носят по дрехите си жълт кръст — знак, че са еретици.

В съзнанието на Алис изникна спомен: как тича през гората, за да избяга от преследвачите си. Как пада. Как от нея се отделя късче плат с цвят на есенен лист, което се понася във въздуха.

„Дали съм го сънувала?“

Алис се взря в лицето на Одрик и видя по него такава болка, че чак сърцето ѝ се сви.

— През май 1234 година инквизиторите пристигнали в град Лиму. За лош късмет Алаис била там за кратко заедно с Риксанд. Като две жени, които пътували заедно, вероятно са ги взели за parfaites, задържали ги и ги откарали в Тулуза.

„Точно от това се страхувах.“

— Двете не казали истинските си имена, така че Сажо научил за случилото се чак след няколко дни. Отишъл незабавно при тях, без дори да се замисля, че се излага на опасност. Но и този път късметът не бил на негова страна. Заседанията на съда към Инквизицията се провеждали главно в катедралата „Сан Сериен“ и Сажо отишъл да търси там Алаис. Но тя и Риксанд били отведени в църквата „Сент Етиен“.

Алис затаи дъх при спомена за жената с вид на призрак, влачена от монасите в черни сутани.

— Била съм там — успя да изрече тя.

— Условиата били ужасни. Мръсотия, жестокост, унижения. Затворниците били държани без осветление, без топлина. Различавали деня от нощта само по писъците на събратята си по участ. Мнозина издъхнали в тъмницата още преди да ги изправят пред съда.

Алис се опита да каже нещо, но устата ѝ беше пресъхнала.

— А Алаис...

— Човешкият дух може да издържи много изпитания, но веднъж сломен, се срутва като прах. Инквизиторите вършели точно това. Сломявали духа, точно както мъчителите разкъсвали кожата и трошали костта.

— Разкажете ми — подкани бързо тя.

— Сажо закъснял — продължи той с глух глас. — Но не и Гилем. Чул отнякъде, че за разпит е доведена лечителка от планината, и някак се досетил, че това е Алаис. Подкупил надзирателите да го пуснат — подкупил ли ги е, или ги е заплашил, не знам. Но намерил Алаис. Двете с Риксанд били отделно и благодарение на това Гилем имал възможност да я изведе от „Сент Етиен“ и Тулуза още преди инквизиторите да се усетят.

— Но...

— Още от самото начало Алаис била убедена, че са я хвърлили в тъмница по заповед на Ориан. Със сигурност не са я разпитвали.

Алис усети, че се е просълзила.

— Гилем завел ли я е обратно в селото? — побърза да попита, като избърса с длан лицето си. — Алаис прибрала ли се е у дома?

Бейар кимна.

— Двете с Риксанд се прибрали малко преди празника Успение Богородично.

Каза го на скоропоговорка.

— Гилем не е ли отишъл с тях?

— Не — отговори Бейар. — И двамата не са се срещнали отново, докато... — Той замълча. Алис чу, всъщност по-скоро усети как старецът си поема дъх. — Дъщеря ѝ се родила след шест месеца. Алаис ѝ дала името Берtrand — в памет на баща си Бертран Пелтие.

Думите на Одрик сякаш увиснаха помежду им.

„Още едно парченце от пъзела.“

— Гилем и Алаис — пророни Алис.

Представи си родословието на пода в стаята на Грейс в Салел д'Од. Името „АЛАИС ПЕЛТИЕ-ДЮ МА (1193-)“, открито с червено мастило. Алис не бе успяла да разчете името до него, бе прочела само името на Сажо, написано със зелено мастило един ред по-долу и встрани.

— Алаис и Гилем — повтори тя.

„Аз съм им пряка потомка.“

Искаше ѝ се много да узнае какво е станало през трите месеца, когато Гилем и Алаис са били заедно. Защо са се разделили отново? Искаше да разбере и защо символът на лабиринта се появява до имената на Алаис и на Сажо.

„И до моето.“

Порой от въпроси напираше у нея, но изражението на Одрик я спря. Алис разбра инстинктивно, че не му се говори повече за Гилем.

— Какво се е случило след това? — попита тихо тя. — Алаис и дъщеря ѝ останали ли са в Лос Серес, при Сажо и Хариф?

От усмивката, мярнала се за миг по лицето на Одрик, тя разбра, че старецът ѝ е признателен, задето е сменила темата.

— Берtrand била красиво дете — поясни той. — Добродушно, хубаво, вечно усмихнато, все пеело. Всички го обожавали, особено

Хариф. С часове ѝ разказвал за светите земи и за дядо ѝ Бертран Пелтие. Като поотраснала, започнала да му помага с едно друго. Когато навършила шест години, той се заел да я учи на шахмат. — Лицето на Одрик отново стана мрачно. — Но през това време черната десница на Инквизицията стигала все по-надалеч. След като разгромили равнините, кръстоносците насочили вниманието си към непревзетите крепости в Пиренеите и планината Сабартес. През 1240 година синът на Транкавел — Реймон, се завърнал от изгнание заедно с войска рицари и към него се присъединили почти всички благородници от Корбиерите. Той си върнал без особено усилие повечето градове между Лиму и Черната планина. На крак се вдигнала цялата страна: Сесак, Азил, Лор, замъците Керибю, Пейрпертюз, Агилар. Но след близо едномесечни сражения Реймон не успял да завземе отново Каркасон. През октомври се оттеглил в Монреал. Никой не му се притекъл на помощ. Накрая той се видял принуден да отиде в Арагон. — Одрик замълча. — Веднага започнали гонения. Монреал бил изравнен със земята, Монтолийо — също. Лиму и Але се предали. Било ясно, че за бунта ще плати народът. — Най-неочаквано Бейар спря. — Ходили ли сте в Монсегюр, госпожице Алис? — Тя поклати глава. — Невероятно място. Може би свещено. Дори сега там витаят духове. От трите страни е изсечено в планината. Божи храм на небето.

— Защитената планина — каза Алис.

— Много години преди това, още преди началото на Кръстоносния поход, водачите на Църквата на катарите помолили владетеля на Монсегюр Реймон дьо Перей да построи наново срутената крепост и да подсили укрепленията ѝ. През 1243 година гарнизонът вече се командвал от Пиер-Роже дьо Мирпоа, в чийто дворец се обучавал Сажо. Алаис се страхувала за Берtrand и Хариф и смятала, че не бива да стоят повече в Лос Серес. Сажо предложил да се изселят в Монсегюр.

— Алаис катарка ли е била? — попита внезапно Алис, след като си даде сметка, че дори сега не е сигурна.

Бейар се замисли.

— Според катарите светът, който виждаме, чуваме, усещаме с обонянието и вкуса си, който докосваме, е създаден от дявола. Смятали са, че дяволът е прилъгал чистите духове да избягат от

Божие царство и ги е хванал в затвора на плътта тук, на земята. Вярвали са, че ако живеят добродетелно и умрат благочестиво, душите им ще бъдат освободени от робството и ще се завърнат при Бога в славата на небето. В противен случай след четири дни ще се преродят на земята и ще започнат цикъла наново.

Алис си спомни думите в Библията на Грейс.

— Което от плът е родено, е плът, което от Дух е родено, е дух.

Одрик кимна.

— Трябва да разберете, че Bons Hommes са били обичани от хората, на които са служили. Не са взимали пари за венчавките, кръщенетата и погребенията. Не са искали налози или десятък. Според преданието един parfait се натъкнал на селянин, който бил коленичил в ъгъла на нивата си. „Какво правиш?“, попитал го. „Благодаря на Бога, че ми е дал такава добра реколта“, отвърнал селянинът. Parfait се усмихнал и помогнал на мъжа да се изправи. „Това дело не е на Бога, то е твое. Именно твоята ръка е разкопала през пролетта пръстта, именно тя е обработвала земята.“ — Бейар вдигна очи към Алис. — Разбрахте ли?

— Мисля, че да — потвърди тя. — Вярвали са, че човек може да направлява живота си.

— Да, в ограниченията и рамките на времето и мястото, където се раждаме.

— Но и Алаис ли е споделяла този начин на мислене? — продължи да упорства тя.

— Била е като тях. Помагала е на хората, поставяла е нуждите на другите пред своите. Постъпвала е, както е смятала за правилно, без да се съобразява с традициите и обичаите. — Той се усмихна. — Подобно на катарите, е смятала, че няма да има Страшен съд. Вярвала е, че злото, което вижда около себе си, не е сътворено от Бога, но в крайна сметка — не, не е била катарка. Вярвала е в света, който е могла да докосне и да види.

— А Сажо?

Одрик не отговори направо.

— Днес употребяваме думата „катар“, но по времето на Алаис вярващите са наричали себе си Bons Hommes. В писанията на Инквизицията на латински те са известни като albigenses или heretici.

— И откъде идва понятието „катар“?

— Е, не можем да допуснем победителите да пишат собствената ни история — рече Бейар. — Това е понятие, което аз и други... — Той замълча и се усмихна. — Има най-различни обяснения. Например че окситанската дума „catar“ — на френски „cathare“, идва от гръцкото „катарос“, което означава „чист“. Кой може да каже какви са били намеренията?

Алис се замисли.

— А самата религия? Къде се е зародила?

— Корените на европейското катарство са заложили в богомилството, дуалистична вяра, която от десети век нататък процъфтява в България, Македония и Далмация. Свързана е с по-стари религиозни вярвания, например със зороастризма в Персия и с манихейството. Според тях съществува прераждане.

В съзнанието на Алис започна да се избистря някаква представа. Връзката между всичко, което ѝ разказваше Одрик, и онова, което тя вече знаеше.

„Чакай и то ще те намери. Бъди търпелива.“

— В Двореца на изкуствата в Лион — продължи Бейар — се пази препис, който катарите са направили на Евангелието от Йоан, едно от малкото писания, които като по чудо не са били унищожени от Инквизицията. Той е на окситански и по онова време се е смятало, че който го притежава, е еретик и трябва да бъде наказан. От всички свещени писания Евангелието от Йоан е най-важно за *Vons Hommes*. Именно в него се слага най-голямо ударение върху личното просветление на отделния човек чрез познанието — „гносис“. *Vons Hommes* отказват да се кланят на идоли, кръстове и олтари, изсечени от камъни и от дървета, все творение на дявола, и почитат изключително много Божието слово.

„В начало беше Словото и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото.“

— Прераждането — промълви бавно Алис, сякаш мислеше на глас. — Как то може да се впише в ортодоксалното християнско богословие?

— Основното в християнския Завет е дарът на вечния живот — получава го, който вярва в Христос и е изкупен чрез Неговата жертва на кръста. Прераждането също е разновидност на вечния живот.

„Лабиринтът. Пътят към вечния живот.“

Одрик стана от стола и отиде до отворения прозорец. Докато гледаше слабия му изправен гръб, Алис усети в него решителност, каквато преди не бе забелязвала.

— Я ми кажете, madomaisèla Танър — продължи старецът, — вярвате ли в съдбата? Или според вас ставаме такива, каквито сме, заради пътя, който избираме да следваме?

— Аз... — подхвана тя, после млъкна. Тук, в тези планини извън времето, високо в облаците, делничният свят и ценности сякаш губеха значението си. — Аз вярвам в сънищата си — промълви накрая Алис.

— Вярвате ли, че можете да промените съдбата си? — попита Бейар с надеждата да получи все пак отговор.

— Ако не вярвах, какъв е смисълът? Ако просто вървим по предназначения път, всичко онова, което ни прави такива, каквито сме: любовта, мъката, радостта, познанието, промените, не струва нищо.

— Значи няма да попречите на някого да направи своя избор?

— Зависи от обстоятелствата — колебливо отговори Алис. —
Защо?

— Моля ви да не го забравяте — каза тихо Бейар. — Нищо повече. Когато му дойде времето, ще поискам от вас да си го припомните. Si es atal es atal.

Думите му събудиха нещо у Алис. Тя беше сигурна, че ги е чувала и преди, но така и не си спомни кога.

— Да става каквото има да става — преведе тихо старецът.

70.

— Господин Бейар, аз...

Одрик вдигна ръка.

— Benlèu — рече той, после се върна на масата и продължи разказа си, сякаш изобщо не са го прекъсвали. — Ще ви разправа всичко, каквото трябва да знаете, давам ви думата си.

Алис понечи да каже нещо, но се отказа.

— В цитаделата било пренаселено — продължи старецът, — но въпреки това всички били щастливи. За пръв път от доста години Алаис се чувствала в безопасност. Много от децата, които живеели в и около крепостта, обичали Берtrand, която скоро щяла да навърши десет години. Макар и стар и немощен, Хариф също се чувствал прекрасно. Имал с кого да общува: очарователната Берtrand, parfaits, с които да спори за естеството на Бога и на света. Почти през цялото време Сажо бил до Алаис. Тя била щастлива.

Алис затвори очи и остави миналото да оживее в съзнанието ѝ.

— Живеели добре и това сигурно щяло да продължи и занапред, ако не бил един безразсъден акт на отмъщение. На двацет и осми май 1242 година Пиер-Роже дьо Мирпоа получил вест, че в град Авиньоне са пристигнали четирима инквизитори. Това означавало, че щели да бъдат хвърлени в тъмница или изгорени на клада още parfaits и credents. Той решил да действа. Въпреки препоръките на съветниците си, включително на Сажо, събрал осемдесет и пет рицари от гарнизона в Монсегюр, към тях пътом се присъединили и други. Извървели осемдесетте километра до Авиньоне. Малко след като инквизиторът Гийом Арно и тримата му колеги легнали да спят, някой отворил отвътре заключената врата и пунал рицарите в къщата. Те разбили вратите на стаите и изклали инквизиторите. Седем различни рицари твърдели, че са нанесли ударите. Според мълвата Гийом Арно издъхнал с Te Deum^[1]. Знае се със сигурност, че регистрите му били изнесени и унищожени.

— Какво по-хубаво!

— Тъкмо това предизвикателство наклонило везните. Клането бързо получило отговор. Кралят постановил Монсегюр да бъде разрушен веднъж завинаги. В подножието на планината се настанила войска от северни владетели, инквизитори католици, наемници и помагачи. Започнала обсада. Въпреки това мъже и жени от цитаделата спокойно излизали и влизали в нея. След пет месеца гарнизонът загубил само трима мъже и всички започнали да смятат, че обсадата ще се провали. Кръстоносците повикали наемници баски, които точно в началото на лютата зима изкачили планината и направили лагер само на хвърлей от стените на замъка. Нямаło пряка заплаха, но Пиер-Роже решил да изтегли хората си от укрепленията по уязвимия източен склон. Тази грешка му струвала скъпо. Въоръжени със сведения от местни помагачи, наемниците успели да се покатерят по почти отвесния склон откъм югоизточната страна на планината. Наръгали с ножове стражата и завзели Рок дьо ла Тур, каменен връх в най-източната точка на билото на Монсегюр. Хората в крепостта не могли да сторят друго, освен да наблюдават безпомощно как наемниците качват на Рок каменохвъргачките и балистите. По същото време откъм източната страна на планината имало мощен *trébuchet*, който започнал да руши източните предни укрепления. По Коледа 1243 година французите успели да превземат предните укрепления. Сега вече били само на няколко десетки метра от крепостта. Разположили поредната каменохвъргачка. В обсега ѝ били и южната, и източната стена на цитаделата.

Докато говореше, Бейар непрекъснато въртеше пръстена на палеца си. Алис го гледаше и в съзнанието ѝ изникна споменът за друг мъж, който също е въртял такъв пръстен, докато е разказвал.

— За пръв път — продължи Одрик — жителите на крепостта осъзнали, че има вероятност Монсегюр да падне. В долината в подножието, макар и опърпани и избелели от жега, от дъжд и сняг, още се веели пряпорците и знамената на Римокатолическата църква и *fleurs-de-lys*^[2] на френския крал. Войската на кръстоносците, предвождана от Юг де Арси, тогавашния майордом на Каркасон, наброявала шест до десет хиляди души. Вътре в крепостта имало най-много стотина бойци. Алаис искала да... — Бейар замълча. — Било свикано събрание с водачите на Катарската църква, епископ Бертран Марти и Реймон Егиле.

— Съкровището на катарите. Значи е истина? Имало го е?

Бейар кимна.

— За задачата били излъчени двама *credents*, Матю и Петер Боне. Добре облечени, за да не замръзнат в хапещия студ на новата година, те прикрепели съкровището към гърбовете си и под прикритието на нощта се измъкнали от замъка. Заобиколили постовете по проходимите пътища от планината през селото и поели на юг към Сабартес.

Очите на Алис се разшириха.

— Към връх Суларак.

Старецът отново кимна.

— Там трябвало да предадат съкровището на други. От преспите проходите за Арагон и Навара били непроходими. Затова мъжете се отправили към пристанищата и се качили на кораб за Ломбардия в Северна Италия — там имало процъфтяваща общност на *Bons Hommes*, които не били подложени на такива гонения.

— А братя Боне?

— В края на януари Матю се върнал сам. Този път стражата на пътя се състояла от местни хора родом от Камон сюр л'Ер край Мирпоа и те го пуснали да мине. Матю донесъл вест, че скоро ще пристигне подкрепление. Мълвяло се, че през пролетта ще дойде новият крал на Арагон. Но това били само приказки. Обсадата вече била много плътна, за да бъде сломена от подкрепления. — Бейар вдигна кехлибарените си очи и погледна Алис. — Носели се слухове, че Ориан се е отправила на юг заедно със сина и съпруга си, за да осигури свежи сили за обсадата. Въпреки годините, през които Алаис бягала и се криела, сестра й научила, че тя е жива. Искала да се добере до „Книга Слова“.

— Но Алаис едва ли я е държала у себе си.

Одрик не отговори.

— В средата на февруари нападателите отново преминали в настъпление. На първи март 1244 година, след последен опит баските да бъдат изтласкани от Рок дьо ла Тур, откъм стената с бойниците на опустошената крепост прозвучал само един рог. — Бейар преглътна тежко. — Реймон дьо Перей, владетел на Монсегюр, и командващият на гарнизона Пиер-Роже дьо Мирпоа отишли на Голямата порта и се предали на Юг де Арси. Битката приключила. Паднала и последната крепост — Монсегюр.

Алис се облегна на стола — съжаляваше, че краят не е бил друг.

— Зимата по скалистите скатове на планината и в долината била сурова и мразовита. И двете страни били изтощени. Преговорите не продължили дълго. Капитулацията била подписана още на другия ден от Петер Амиел, архиепископа на Нарбон. Условията били прещедри. Някои биха казали — нечувани. Според тях крепостта преминавала във владение на Римокатолическата църква и френската корона, но на всички жители до последния се опрощавали престъпленията. Тежковъоръжените войници щели да получат съвсем леки наказания и после да бъдат пуснати на свобода, при положение че изповядат прегрешенията си пред инквизиторите и те ги впишат в регистрите. Всички, които се откажели от еретическите си възгледи, щели да бъдат пуснати да си тръгнат свободно и щели да бъдат наказани само със задължението да носят върху дрехите си кръст.

— А който не се откажел? — попита Алис.

— Щял да бъде изгорен на клада като еретик. — Бейар отпи отново от виното. — След края на всяка обсада споразумението обикновено се е скрепявало с размяна на заложници. Сред тях били братът на епископ Бертран — Реймон, старият рицар Арналд-Роже дьо Мирпоа и малкият син на Реймон дьо Перей. — Бейар замълча. — Необичайното в случая било — продължи той предпазливо, — че на водачите на катарите отпуснали половин месец, през който да останат в Монсегюр, преди да слязат от планината. Такава била молбата им и тя била удовлетворена.

Сърцето на Алис заби ускорено.

— Защо?

Одрик се усмихна.

— Вече столетия наред историци и богослови спорят защо катарите са поискали такава отсрочка на екзекуцията. Какво още е трябвало да направят? Съкровището е било на сигурно място. Какво ги е задържало в разрушената студена планинска крепост, след като били страдали толкова дълго?

— Какво?

— Алаис, която е била с тях — обясни Бейар. — Трябвало ѝ е време. Ориан и хората ѝ я причаквали в подножието на планината. Вътре в цитаделата били и Хариф, и Сажо, и дъщеря ѝ. Било твърде опасно. Ако ги заловели, жертвите, които Симеон, баща ѝ и

Есклармонд били направили, за да запазят тайната, щели да се обезсмислят.

Най-сетне пъзелът беше подреден докрай и Алис видя цялостната картина — ясна и ярка, колкото и да не ѝ се вярваше.

Погледна през прозореца към пейзажа — непроменлив и вечен. Навярно същият, както по времето на Алаис. Същото слънце, същият дъжд, същото небе.

— Кажете ми истината за Граала — помоли тя тихо.

---

[1] Теб, Боже (славим) (лат.) — начало на богослужебно песнопение. — Б.пр. ↑

[2] Емблемата на монархията във Франция. — Б.пр. ↑

71.

Монсегюр

Март 1244 година

Заметната с дебело зимно наметало, Алаис стоеше сама на стената на цитаделата Монсегюр. С годините осанката ѝ бе станала изящна. Тя си погледна ръцете. В ранната утринна светлина изглеждаха сини, почти прозрачни.

„Ръцете на старица.“

Алаис се усмихна. Още не беше стара. Не беше навършила годините, на които баща ѝ беше починал.

Светлината беше мека, изгряващото слънце се опитваше да върне на света неговата форма и да прогони сенките на нощта. Алаис погледна към покритите със сняг назъбени върхове на Пиренеите. Над острия връх Сан Бартеlemi препускаха облаци. Зад тях се мерзелееше връх Суларак.

Алаис си представи своята къща, скромна и гостоприемна, сгушена в гънките на хълмовете. Спомни си как в мразовити утрини като тази над комина се виеше пушек. В планината се запролетяваше късно, последната зима беше тежка. Алаис виждаше обещанието за пролет в розовите оттенъци по небето на здрачаване. Скоро дърветата в Лос Серес щяха да напъпят. До април планинските пасища щяха да се покриват отново с нежни сини, бели и жълти цветя.

Долу Алаис съгледа оцелелите сгради на село Монсегюр, малкото къщи и постройки, останали след десетмесечната обсада. Те бяха заобиколени от знамената и палатките на френската войска. И те като жителите на цитаделата бяха оцелели след тежката зима.

На западните склонове в подножието на планината имаше дървена площадка. Строяха я вече няколко дни. Вчера войниците бяха струпали в средата клада. На здрачаване Алаис беше видяла как слагат отстрани стълби.

„Клада за еретиците.“

Тя потрепери. След няколко часа всичко щеше да приключи. Не се страхуваше да умре, когато дойде и този миг. Но беше гледала

как горят прекалено много хора, за да живее със заблудата, че вярата ще им спести болката. Беше раздавала отвари, с които да притъпят страданията. Повечето бяха избрали да се пренесат без такава помощ от този свят в отвъдното.

Моравите камъни под краката ѝ бяха хлъзгави от скрежа. Алаис нарисова с върха на ботуша си лабиринт върху бялата земя. Беше притеснена. Ако хитрината успееше, търсенето на „Книга Слова“ щеше да приключи. Ако се провалеше, заради Граала Алаис беше заложила на карта живота на хората, които години наред ѝ бяха давали подслон — хората на Есклармонд, хората на баща ѝ.

Стана ѝ страшно при мисълта за последиците.

Затвори очи и се остави да се пренесе през годините в пещерата на лабиринта. Хариф, Сажо, самата тя. Още помнеше нежната милувка на въздуха по голите си ръце, трепкащия пламък на свещите, красивите гласове, извили се на вихрушка в тъмното. Помнеше думите, които беше изрекла, толкова ярки, че сякаш усещаше вкуса им върху езика си.

Алаис потрепери при мисълта за мига, когато накрая беше разбрала и заклинанието беше излязло само от устните ѝ. Онзи единствен миг на възторг, на просветление, когато всичко, случвало се дотогава, и всичко, което предстоеше да се случи, се сляха неповторимо и Граалът се спусна върху нея.

А чрез гласа и ръцете ѝ — и върху него.

Някакъв звук прекъсна мислите ѝ. Алаис отвори очи и се отърси от миналото. Обърна се и видя Берtrand, която се промушваше бавно през бойниците. Усмихна се и вдигна ръка, за да я поздрави.

Дъщеря ѝ не бе така вгълбена, както Алаис на нейните години. Но беше ѝ одрала кожата. Същото сърцевидно лице, същият пряк поглед и дълга кестенява коса.

— Сажо каза, че войниците идват — рече плахо Берtrand.

Алаис поклати глава.

— Ще дойдат чак утре — отсече тя твърдо. — И дотогава има много неща, с които да запълваме времето. — Алаис стисна студените ръце на Берtrand. — Разчитам на теб да помогнеш на Сажо и да се грижиш за Риксанд. Особено довечера. Те имат нужда от теб.

— Не искам да те губя, тама — пророни момичето с треперещи устни.

— Няма да ме изгубиш — усмихна се Алаис и се помоли наум.
— Скоро всички пак ще сме заедно. Бъди търпелива. — Берtrand й се усмихна едва-едва. — А сега ела, filha. Хайде да сливаме.

Призори в сряда, шестнайсети март, се събраха в помещението при Голямата порта на Монсегюр.

Мъжете от гарнизона гледаха от бойниците как кръстоносците, изпратени да задържат *Vons Hommes*, изкачват горния край на каменистата пътека, още хлъзгава от скрежа.

Бертранд стоеше заедно със Сажо и Риксанд пред множеството. Беше много тихо. Необичайно тихо след дългите месеци неуморен обстрел.

Последният половин месец бе време на мир. За мнозина — краят на дните им. Отпразнуваха Великден. Съвършените бяха постили. Въпреки обещанието, че който се откаже от вярата си, ще бъде помилван, почти половината население на Цитаделата, включително Риксанд, бе избрало да получи последно причастие. Предпочитаха да умрат като *Von Chretiens*, отколкото да живеят разгромени под френската корона. Осъдените да умрат заради вярата си бяха завещали личното си имущество на онези, които бяха осъдени да живеят без любимите си хора.

Бертранд огледа смълчаните лица и се замоли наум за майка си. Алаис беше избрала внимателно облеклото на Риксанд. Тъмнозелена рокля и червено наметало със сложна шарка от зелени квадрати и ромбове и жълти цветя, извезани по подгъва. Майка й й беше обяснила, че точно същата шарка е имало и върху наметалото, което тя е носила на венчавката си в сарела „Света Мария“ в замък Контал. Алаис беше сигурна, че въпреки изминалите години Ориан го помни.

За всеки случай беше изработила и чантичка от овча кожа, която Риксанд държеше до червеното наметало, съвсем същата като кожената кесия, където се пазеше всяка книга от Трикнижието за лабиринта. Напълниха я с ивици плат и пергамент, така че поне от разстояние заблудата да мине. Бертранд не разбираше докрай смисъла на тези приготовления, знаеше обаче, че са важни. Радваше се, че са й разрешили да помага.

Тя се пресегна и хвана Сажо за ръката.

Водачите на Катарската църква, епископ Бертран Марти и Реймон Егиле, сега вече и двамата старци, стояха смирено в тъмносините си сутани. Години наред бяха служили в Монсегюр, бяха проповядвали Словото и бяха носили утеха на credents в откъснатите селца в планините и равнините. Сега бяха готови да поведат своите хора към кладата.

— Матà ще бъде добре — прошепна Бертранд в опит да успокои и себе си, и Сажо.

Усети на рамото си ръката на Риксанд.

— Жалко, че...

— Направила съм своя избор — промълви Риксанд. — Искам да умра за своята вяра.

— Ами ако заловят матà? — прошепна Бертранд.

Риксанд я помилва по косата.

— Не можем да сторим нищо друго, освен да се молим.

Бертранд се просълзи, когато войниците стигнаха до тях. Риксанд протегна китки, за да ги пристегнат с веригите. Момчето поклати глава. Не бяха очаквали толкова много хора да изберат смъртта и не бяха донесли окови за всички.

Бертранд и Сажо загледаха мълком Риксанд и другите, които минаваха през Голямата порта и слизаха за последен път по стръмната, криволичеща планинска пътека. Червеното наметало на Алаис се открояваше на сивото небе, сред приглушените кафяви и зелени тонове.

Окованите запяха, пръв започна епископ Марти. Монсегюр беше паднал, но те не бяха разгромени. Бертранд избърса сълзите си с ръка. Беше обещала на майка си да бъде силна. Щеше да направи всичко, за да удържи на думата си.

Под ливадите по ниските склонове бяха наслагани трибуни за зрителите. Бяха пълни — новата аристокрация на Миди, френски владетели, помагачи, римокатолически нунции и инквизитори, поканени от майордома на Каркасон Юг де Арси. След близо трийсет годишна гражданска война всички бяха дошли да видят как се въздава „справедливост“.

Гилем се загърна с наметалото, за да не го познаят. Цял живот се беше сражавал срещу французите и лицето му беше познато. Той не можеше да си позволи да го заловят. Огледа се.

Ако сведенията бяха верни, някъде сред множеството беше и Ориан. След толкова време той се разгневяваше дори при мисълта за нея. Стисна юмруци — съжаляваше, че не може още сега да пристъпи към действие. Искаше му се да не чака и да не се крие, а просто да забие нож в сърцето ѝ, както е трябвало да направи още преди трийсет години. Знаеше, че трябва да е търпелив.

Плъзна поглед по редовете, докато не съгледа лицето, което търсеше. Ориан седеше в средата на първия ред. У нея не беше останало нищо от благородничката южнячка. Дрехите ѝ бяха скъпи — по-официални и натруфени, каквито носеха на Север. Наметалото ѝ от синьо кадифе беше поръбено със сърма, беше с яка от хермелин, пак с хермелин беше обточена и качулката, зимните ръкавици бяха в същия цвят. Макар че и досега беше изумително красиво, лицето ѝ бе станало слабо и бе обезобразено от озлоблението и огорчението.

Редом с Ориан стоеше млад мъж. Приличаха си и Гилем предположи, че е някой от синовете ѝ. Беше чувал, че най-големият — Луи, се е присъединил към кръстоносците. Имаше кожата и черните къдрици на Ориан и орловия профил на баща си.

Чу се вик. Гилем се обърна и видя, че върволицата оковани са слезли в подножието на планината и сега ги подкарват към кладата. Те вървяха спокойно, с достойнство. Пееха. Като ангелски хор — помисли Гилем, забелязал какво неудобство се е изписало по лицата на зрителите от тези нежни звуци.

Майордомът на Каркасон стоеше рамо до рамо с архиепископа на Нарбон. По негов знак във въздуха беше вдигнат златен кръст и черните монаси и духовниците пристъпиха напред, за да заемат местата си на площадката.

Гилем видя зад тях редица войници, които държаха запалени факли. Те се мъчеха да отклонят пушека от трибуната — пламъците пукаха и плющяха на поривистия силен северняк.

Еретиците бяха викани един по един по име. Те излизаха напред и изкачваха стъпалата към кладата. Гилем се вцепени от ужас. Място не можеше да си намери, задето не е в състояние да стори нищо, за да спре екзекуциите. Знаеше, че дори и да бе довел достатъчно мъже, осъдените нямаше да пожелаят да се спасят. По-скоро по силата на обстоятелствата, отколкото от религиозни убеждения беше прекарал

доста време заедно с Bons Hommes. Възхищаваше им се и ги уважаваше, макар да не твърдеше, че ги разбира.

Купчинките съчки и слама бяха залети с катран. Няколко от войниците се бяха качили горе и завързваха с вериги свършените за стълбовете в средата.

Епископ Марти започна да се моли.

— Peyre saut, Dieu dels bons esprits.^[1]

Към него постепенно се присъединиха и други гласове. Нашепването ставаше все по-силно и по-силно, докато накрая се превърна в тътен. Зрителите по трибуните се спогледаха смутено и притеснено. Не бяха дошли да гледат точно това.

Архиепископът даде припряно знак и свещениците с развети от вятъра сутани запяха псалом, превърнал се в химн на Кръстоносния поход. Veni Spirite Sancti^[2], крещяха те, за да надвикат молитвите на катарите.

Епископът излезе напред и метна първата факла върху кладата. Войниците последваха примера му. Пламъците се загърчиха като змии из сламата, издуваха се и съскаха, диплеха се като тръстики в реката.

Гилем видя през пушека нещо, от което кръвта му се вледени. Извезано с цветя червено наметало, тъмнозелена рокля с цвят на мъх. Той си проправи път и излезе отпред.

Не можеше, не искаше да повярва на очите си.

Годините се заличиха и Гилем се видя такъв, какъвто е бил едно време — млад рицар, горд, самоуверен, коленичил в параклиса „Света Мария“. До него беше Алаис. Според някои венчавката по Рождество била на добро. Докато двамата се вричаха във вярност, по олтара имаше нацъфтял глог и трепкащи червени свещи.

Гилем отчаяно се опитваше да се доближи още малко. Огънят беше ненаситен. Над зрителите се носеше възкладката противна миризма на изгоряла човешка плът. Войниците се бяха отдръпнали. Дори духовниците се видяха принудени да отстъпят, за да се предпазят от непоносимата горещина.

Гилем се задушаваше, но не спря. Беше запушил уста с наметалото, за да не диша зловонния смрадлив пушек, и се опита да се доближи до площадката с кладата, но валмата дим бяха закрили всичко. Най-неочаквано от средата на огъня екна глас, ясен и точен.

— Ориан!

Дали беше на Алаис? Гилем не можеше да каже.

— Ориан!

Този път някой се провикна откъм трибуните. Гилем се завъртя кръгом и видя през пушека лицето на Ориан, обезобразено от гняв. Тя беше станала и ръкомахаше трескаво на войниците.

На Гилем му се прииска също да извика името на Алаис, но не можеше да рискува и да привлича вниманието към себе си. Беше дошъл да я спаси.

Трите месеца, които беше прекарал с Алаис, след като тя беше избягала от Инквизицията в Тулуза, бяха най-щастливите в живота му. Алаис беше отказала да остане за по-дълго и Гилем не бе успял да я разубеди. Но му беше обещала — и той ѝ беше повярвал, — че някой ден, когато ужасите приключат, двамата отново ще бъдат заедно.

— Mon cor — прошепна той почти през стон.

Това обещание и споменът за дните заедно го бяха крепили през десетте дълги празни години. Като светлина в мрака.

Сърцето му щеше да се пръсне.

— Алаис!

До червеното наметало гореше бяло пакетче от овча кожа с размерите на книга. Ръцете, които го държаха, вече ги нямаше. Бяха се превърнали в кост, в съскаща мазнина и почерняла плът.

Гилем се свлече на колене, отчаянието го бе връхлетяло със страшна сила.

---

[1] Пресвети Отче, Боже на благодетелните духове (окситански).
— Б.пр. ↑

[2] Ела, Свят Дух (лат.). — Б.пр. ↑

73.

Планината Сабартес

Петък, 8 юли 2005 година

Дойде на себе си, подразнен от смрадта. Миризма на амоняк, на кози изпражнения, на мръсни завивки и студено готвено месо — вонята пърлеше гърлото и носа му.

Уил лежеше на тясна твърда кушетка, закрепена за каменната стена. Успя някак да седне и се облегна на камъка. Ръцете му още бяха завързани отзад.

Имаше чувството, че е изиграл четири рунда боксов мач. Беше се издрал от глава до пети, докато по време на пътуването се беше удрял в багажника. Болеше го и слепоочието там, където Франсоа-Батист го беше ударил с пистолета. Уил усещаше подутината под кожата си и кръвта около раната.

Не знаеше колко е часът и кой ден е. Дали още беше петък?

Бяха напуснали Шартр призори. Когато го бяха извадили от колата, беше следобед, горещ, с прежурящо слънце. Уил се опита да погледне ръчния си часовник, но от движението му се пригади.

Изчака да му мине. После отвори очи и опита да разбере къде е. Приличаше на овчарска колиба. На малкия прозорец с размери на книга имаше метални пръчки. В дъното имаше вградена полица, нещо като маса, и висок стол без облегалка. В огнището се виждаха останките от отдавна угаснал огън. На пръчка отгоре беше окачено тежко метално котле.

Отпусна се пак на коравия дюшек, усети по ожулената си кожа грубото одеяло и се запита къде ли е сега Алис.

Отвън се чуха стъпки, после ключ в катинар. Металната верига се свлече на земята, вратата изскърца зловещо.

— Време е. — Гласът му беше някак познат.

Шийла усети по голите си ръце и крака въздух и разбра, че я местят някъде.

Докато я изкарваха от фермата, тя разпозна сред тихите като шепот звуци гласа на Пол Отие. Там бяха и двамата мъже, които я държаха в плен. Шийла беше свикнала с миризмата им. Лосион за след бръснене, долнопробни цигари, застрашителна мъжественост, от която мускулите ѝ се свиваха.

Краката и ръцете ѝ бяха вързани. Едното ѝ око беше подутото и затворено. От глада и опиатите, които ѝ бяха давали, главата ѝ се въртеше. Но тя знаеше къде е.

Отие я беше върнал обратно в пещерата. Шийла долови промяната, когато от прохода влязоха в самата пещера, почувства и напрежението в краката си, докато я сваляха по стъпалата към пониското равнище, където тя беше намерила Алис в безсъзнание.

Шийла забеляза, че някъде, може би на жертвеника, гори светлина. Мъжът, който я носеше, спря. Бяха отишли чак в дъното на пещерата, по-далеч, отколкото тя бе стигала предния път. Човекът я смъкна от рамото си и я пусна на земята. После я хвана под мишниците и я завлачи. Шийла усети, че я завързват за нещо метално и студено, може би халка, забита в пръстта.

Мъжете смятаха, че тя е още в безсъзнание, и говореха спокойно.

— Колко бомби сложи?

— Четири.

— И всичките ще избухнат едновременно?

— Малко след десет. Онзи ще го направи сам. — Шийла долови в гласа на мъжа доволство. — И той веднъж да си измърси ръцете. Само натискаш копчето и бум! Всичко ще хвъркне във въздуха. И досега не разбирам защо трябваше да я мъкнем тая кучка чак тук — оплака се мъжът. — Много по-лесно беше да я оставим във фермата.

— Не иска да установят самоличността ѝ. След няколко часа половината планина ще се срути. Тая тук ще остане погребана под тонове скали.

Страхът вдъхна на Шийла сили. Тя се опита да се изправи, както е вързана, но беше много изнемощяла и краката не я държаха. Стори ѝ се, че чува смях, и пак се свлече на земята.

— Не трябваше ли да стоим при нея?

Другият се засмя.

— Какво ще направи? Ще избяга ли? Господи! Погледни я!

Шийла чу как стъпките на мъжете кълтят все по-слабо и слабо,
после остана само тишина и мрак.

— Искам да знам истината — повтори Алис. — Искам да знам как са свързани лабиринтът и Граалът. Ако изобщо са свързани.

— Истината за Граала — натърти Бейар. Погледна я вторачено. — Кажете ми, madomaisèla Танър, какво знаете за Граала?

— Предполагам, обичайните неща — отговори Алис.

— Не, наистина. Любопитно ми е да разбера какво сте открили.

Алис се размърда притеснена на стола.

— Вероятно се придържам към обичайната представа, че това е бокал, съдържащ в себе си еликсир, който носи дара на вечния живот.

Тя замълча и погледна смутено Бейар.

— Дар ли? — попита той и поклати глава. — Не, не е дар. — Старецът въздъхна. — И откъде според вас идва това предание?

— Вероятно от Библията. Или може би от Свитъците от Мъртво море. Или от други раннохристиянски писания, не съм сигурна. Всъщност никога досега не съм се замисляла.

Одрик кимна.

— Това е едно твърде разпространено погрешно схващане. Всъщност първите разновидности на преданието, за което говорите, водят началото си от дванайсети век, макар да има очевидни прилики с теми в класическата и келтската литература. И особено в средновековна Франция.

Най-неочаквано в съзнанието на Алис изникна споменът за картата, която беше намерила в библиотеката в Тулуза.

— Например лабиринтът.

Той се усмихна, но не каза нищо.

— През последната четвърт на дванайсети век е живял поет на име Кретиен дьо Троа. Негова първа покровителка е била Мария, една от дъщерите на Елеонора Аквитанска, жена на графа на Шампан. След като Мария умира през 1181 година, под крилото си го взема един от братовчедите ѝ, Филип Елзаски, граф на Фландрия. Кретиен дьо Троа е бил изключително популярен сред съвременниците си. Прочул се е с преводите на класически писания от латински и гръцки, после е

насочил уменията си към написването на поредица от творби за рицари, които вие познавате като Ланселот, Парсифал и Гавейт. Тези алегорични писания са дали тласък за появата на многобройните разкази за Крал Артур и неговите рицари на Кръглата маса. — Бейар се замисли. — Разказът за Парсифал — *Li contes del graal* — е най-ранното повествование за Светия Граал, достигнало до нас.

— Но... — понечи да възрази Алис. — Кретиен дьо Троа със сигурност не си е съчинил историята. Тя едва ли се е появила като гръм от ясно небе.

Върху лицето на Одрик отново се появи същата загатната усмивка.

— Когато го призовават да разкрие източника си, поетът твърди, че е прочел за Граала в книга, дадена му от неговия покровител Филип. Всъщност творбата на Кретиен дьо Троа е посветена именно на него. За съжаление той загива при обсадата на Акра през 1191 година, по време на Третия кръстоносен поход. Така поемата си остава незавършена.

— А какво е станало с Кретиен?

— След смъртта на Филип за него не се знае нищо. Просто е изчезнал.

— Странно, нали е бил много известен?

— Не е изключено смъртта му да не е била вписана в регистрите — отвърна бавно Бейар.

Алис го погледна изпитателно.

— Защо мислите така?

Старецът не отговори.

— Въпреки решението на Кретиен дьо Троа да не довършва повествованието за Светия Граал, то придобива свой живот. В среднохоландския и староуелския има явни адаптации на писанието на старофренски. Няколко години по-късно, в началото на тринайсети век, друг поет, Волфрам фон Ешенбах, пише доста бурлесков вариант — „Парцивал“. Той твърди, че се е осланял на повествованието не на Кретиен дьо Троа, а на неизвестен писател.

— Как Кретиен дьо Троа описва всъщност Граала? — попита Алис.

— Мъгляво. Представя го не като бокал, или чаша, а като чиния, като съд, какъвто през средновековието са наричали на латински

gradalis, откъдето идва старофренското gradal, или graal. Ешенбах е по-недвусмислен. Неговият Граал, или gral, е камък.

— Откъде тогава води началото си представата, че Светият Граал е чашата, от която Христос е пил на Тайната вечеря?

Одрик поясни:

— От друг писател — Робер дьо Борон. Някъде между „Парсифал“ на Кретиен дьо Троа и 1199 година той пише поемата „Йосиф Ариматейски“. Описва Граала не само като съсъд, като чашата от Тайната вечеря, която нарича *san gréai*, но и я напълва с кръвта, взета от Кръста. На съвременен френски *sang real*, или „истинска“, „кралска“ кръв. — Той замълча и погледна Алис. — За пазителите на Трикнижието за лабиринта това езиково объркване: *san gréai* и *sang real*, е било твърде удобно като прикритие.

— Но Светият Граал е мит — заяви вироглаво Алис. — Не може да е истина.

— Светият Граал определено е мит — потвърди Бейар, без да сваля очи от нея. — Увлечателна басня. Ако се взрете по-внимателно, ще видите, че всички тези писания всъщност са една и съща тема, която е била разкрасена. Средновековната християнска представа за жертвата и за търсенето, които водят до изкупление и спасение. В светлината на християнството Светият Граал е духовен, символичен образ на вечния живот, а не нещо, което трябва да се тълкува като буквална истина. Това е представата, че чрез Христовата саможертва и Божията благодат човекът ще живее вечно. — Той се усмихна. — Но няма никакво съмнение, че съществува такова нещо като Граала. Такава е истината, съдържаща се в Трикнижието за лабиринта. Именно заради нея пазителите на Граала, *Noublesso de los Seres*, са пожертвали живота си, за да опазят тайната.

Алис заклати невярващо глава.

— Твърдите, че представата за Граала изобщо не е християнска. Че тези предания и митове се градят... на погрешно схващане.

— Не толкова на погрешно схващане, колкото на хитрост.

— Но две хилядолетия се спори дали Светият Граал съществува. Ако сега вече се знае, че са верни не само преданията за Граала, но и... — Алис не се доизказа. Не можеше да повярва, че изрича такова нещо. — Граалът изобщо не е християнска реликва, дори не си представям...

— Граалът е еликсир, който притежава силата не само да изцерява, но и да удължава значително живота. Но при определени условия. Открит е преди около четири хилядолетия в Древен Египет. И онези, които са го създали и са осъзнали силата му, са си давали сметка, че тайната трябва да се пази от хора, които ще го използват не за благо на другите, а в своя изгода. Свещеното познание е било изложено с йероглифи върху три отделни папируса. Единият съдържа точния план на залата с Граала, самия лабиринт, във втория са изброени съставките, необходими за направата на еликсира, а в третия е посочено заклинанието, с което еликсирът се превръща в Граал. Скрили са ги под земята в пещерите край древния град Аварис.

— Египет — побърза да добави Алис. — Докато четях различни книги, за да разбера какво точно съм видяла тук, ми направи впечатление колко често се появява Египет.

Одрик кимна.

— Папирусите са написани с класически йероглифи — самата дума означава „Божии слова“ или „божествена реч“. След като великата египетска цивилизация изживява упадък и се срива на прах, умението да се разчитат йероглифи също е изгубено. Познанието, съдържащо се в папирусите, е запазено и се предава от поколение на поколение и от пазител на пазител. Ала никой не е знаел как да прочете заклинанието, с което се призовава Граалът. Събитията са се развивали хаотично, но те на свой ред са добавили още един пласт тайнственост — продължи той. — През девети век от християнското летоброене един арабски алхимик, Абу Бакр Ахмед ибн Вахшия, разчита тайната на йероглифите. За щастие пазителят Хариф е разбрал за опасността и е успял да осуети опитите на алхимика да разпространи познанието. По онова време средищата на науката са били малко и връзката между хората е била бавна и несигурна. След това папирусите са пренесени тайно в Йерусалим и са скрити в подземия в равнините край Елеонската планина. От девети до деветнайсети век никой не напредва в разчитането на йероглифите. Никой. Значението им е изяснено едва след като през 1799 година Наполеон отива в Северна Африка заедно с войската си, в която има и учени. Те откриват подробен надпис на тайния език на йероглифите, той е на демотично писмо, каквото по времето на Древна Гърция

египтяните са използвали във всекидневието си. Чували ли сте за Розетския камък?

Алис кимна.

— От този миг нататък е само въпрос на време. Един французин, Жан-Франсоа Шамполион, упорито се залавя с шифъра. През 1822 година успява. Най-неочаквано могат да се разчетат чудесата на древните, техните магии и заклинания, всичко, от надписи върху надгробни плочи до „Книга на мъртвите“. — Той се замисли. — И така, две от книгите в Трикнижието за лабиринта са били в ръцете на хора, които са могли да злоупотребят с тях, и това е пораждало страх и загриженост.

Думите му прозвучаха като предупреждение. Алис потрепери. Внезапно видя, че се свечерява. Лъчите на залязващото слънце отвън бяха обагрили планините в червено, златно и оранжево.

— Щом познанието е било толкова пагубно, ако се е използвало не за добро, а за зло, защо тогава Алаис или другите пазители не са унищожили книгите, когато това е било възможно? — попита тя.

Усети как Одрик застива. Даде си сметка, че е докоснала сърцевината на историята, която ѝ разказваше.

— Ако книгите не бяха нужни, да. Може би това е щяло да реши въпроса.

— Нужни ли? По какъв начин?

— Пазителите винаги са знаели, че Граалът дава живот. Нарекохте го дар и... — Бейар затаи дъх. — Разбирам, че някои сигурно го разбират така. Други може би го възприемат с различни очи. — Старецът замълча. Вдигна чашата и отпи няколко глътки вино, после я остави тежко на масата. — Но това е живот, даван с определена цел.

— Каква? — попита тихо Алис от страх да не би той да замълчи.

— Силата на Граала е била използвана многократно през последните четири хилядолетия, когато е трябвало да се свидетелства. Познаваме великите патриарси дълголетници от християнската Библия, Талмуда, Корана. Адам, Яков, Мойсей, Мохамед, Матусал. Пророци, чието дело не е могло да бъде осъществено за времето, което обикновено се отрежда на човеците. Всеки от тях е живял по няколко века.

— Но това са притчи — възрази Алис. — Alegории.

Одрик поклати глава.

— Живели са по няколко века именно за да разкажат на какво са станали очевидци, за да свидетелстват за истината на своето време. Хариф, който е убедил Абу Бакр да скрие трудовете си, където е разчел езика на Древен Египет, е доживял да види падането на Монсегюр.

— Но това са петстотин години.

— Живели са — повтори простичко Одрик. — Представете си, Алис, живота на пеперудата. Толкова бляскав, а трае само един човешки ден. Цял живот. Времето има много значения.

Алаис избута стола назад и се отдалечи от масата — вече не знаеше какво чувства и в какво вярва.

Обърна се.

— Символът на лабиринта, който видях върху стената на пещерата и върху пръстена на ръката ви — това ли е символът на истинския Граал?

Старецът кимна.

— А Алаис? Тя знаела ли го е?

— В началото и тя като вас се е съмнявала. Не е вярвала в истината, съдържаща се върху страниците на Трикнижието, но от любов към баща си е правела всичко по силите си, за да ги опази.

— Тя вярвала ли е, че Хариф е на повече от петстотин години? — продължи да упорства Алис, сега вече без да се опитва да прикрива скептицизма в гласа си.

— В началото не е вярвала — призна Бейар. — Но с времето е започнала да вижда истината. А когато е дошъл моментът, е установила, че е в състояние да изрече, да разбере словата.

Алис се върна и седна на стола.

— Но защо Франция? Защо изобщо папирусите са били донесени тук? Защо не са ги оставили, където са били?

Одрик се усмихна.

— Хариф е отнесъл папирусите в Свещения град през десети век от християнското летоброене и е пратил да ги скрият недалеч от Елеонската планина. Близо столетие те са били в безопасност, после обаче войската на Саладин е предприела настъпление към Йерусалим. Хариф е избрал един от пазителите, млад рицар християнин ма име Бертран Пелтие, който да донесе папирусите във Франция.

„Бащата на Алаис.“

Алис се усмихна, сякаш току-що бе чула вест за стар приятел.

— Хариф е осъзнавал две неща — продължи Одрик. — Първо, че папирусите ще бъдат на по-сигурно, ако се сложат между страниците на книга и така ще бъдат по-неуязвими. Второ, че из дворците на европейските владетели вече е плъзнала мълвата за Граала и истината ще бъде съхранена най-добре под пласт от легенди и митове.

— Повествованията, в които се казва, че Христовата чаша е именно у катарите — проумя внезапно Алис.

Бейар кимна.

— Последователите на Исус от Назарет не са очаквали Той да умре на кръста, но е станало точно това. Смъртта и възкресението Му дали тласък за появата на преданията за свещена чаша или бокал, за граал, който осигурява вечен живот. Не мога да кажа как са се тълкували те навремето, сигурно е обаче, че разпъването на Исус от Назарет е породило вълна от гонения. Мнозина избягали от светите земи, сред тях били Йосиф Ариматейски и Мария Магдалена, които се качили на кораб за Франция. Според преданието донесли със себе си познанието за древна тайна.

— Папирусите за Граала ли?

— Или съкровища, скъпоценности, взети от Соломоновия храм. Или чашата, от която Исус от Назарет е пил на Тайната вечеря и в която е събрана кръвта Му, докато Той е висял, разпънат на кръста. Или пергаменти, писания, свидетелство, че Христос не е умрял, разпънат на кръста, а още е жив и се укрива цял век и повече заедно с неколцина избрани вярващи в планините на пустинята.

Алис погледна изумена Одрик, ала лицето му беше затворена книга.

— Че Христос не е умрял, разпънат на кръста... — повтори тя, почти безсилна да повярва, че го казва.

— Или други предания — изрече бавно Бейар. — Според някои Мария Магдалена и Йосиф Ариматейски пристигнали с кораба не в Марсилия, а в Нарбон. Векове наред се шири убеждението, че някъде из Пиренеите е укрито нещо с огромна стойност.

— Значи не катарите, а Алаис е знаела тайната за Граала — каза Алис, след като подреди в съзнанието си плочките от пъзела. — А те са ѝ предоставили убежище.

Тайна, скрита зад друга тайна. Алис се облегна на стола и отново си повтори наум събитията в тяхната последователност.

— А сега пещерата с лабиринта беше отворена.

— За пръв път от близо осем века книгите отново могат да бъдат обединени — рече Бейар. — А вие, Алис, и досега не знаете дали да ми вярвате, или да отхвърлите казаното от мен като старчески брътвежи. Има обаче хора, които изобщо не се съмняват.

„Алаис е вярвала в истината за Граала.“

Дълбоко в себе си, отвъд пределите на съзнателната мисъл, Алис знаеше, че Бейар говори истината. Само разумът ѝ отказваше да го приеме.

— Мари-Сесил — каза тя със свито сърце.

— Довечера госпожа Дьо л'Орадор ще отиде в пещерата с лабиринта и ще се опита да призове Граала.

Алис усети как я залива тревога.

— Но тя не може да го направи — изрече бързо. — „Книга Слова“ не е у нея. Пръстенът също.

— Опасявам се, че знае: „Книга Слова“ би трябвало да е вътре в пещерата.

— А там ли е?

— Не съм сигурен.

— А пръстенът? Той също не е у нея.

Алис сведе поглед към тънките му ръце, които Бейар бе долепил до масата.

— Знае, че и аз ще отида.

— Но това е лудост — избухна Алис. — Как изобщо ви минава през ум да се доближите до тази жена?

— Довечера тя ще се опита да призове Граала — повтори той бавно и глухо. — И знаят, че ще отида и аз. Не мога да го допусна.

Алис удари по масата.

— Ами Уил? Ами Шийла? Не се ли притеснявате за тях? Няма да им помогнете, ако отвлекат и вас.

— Ще отида, Алис, именно защото се притеснявам за тях, а и за вас. Убеден съм, че Мари-Сесил ще ги принуди да участват в церемонията. Нужни са петима души — *navigataire* и още четирима.

— Мари-Сесил, синът ѝ, Уил, Шийла и Отие ли?

— Не, не Отие. Друг.

— Кой тогава?

Той избегна въпроса.

— Не знам къде са сега Уил и Шийла — рече така, сякаш мислеше на глас, — но според мен на свечеряване те ще бъдат отведени в пещерата.

— Кой, Одрик? — повтори Алис, сега по-твърдо.

И този път Бейар не отговори. Стана от стола, отиде до прозореца и затвори капациите, после се обърна с лице към Алис.

— Не е зле да тръгваме.

Тя беше разстроена, притеснена, озадачена и най-вече уплашена. И в същото време разбираше, че няма друг избор.

Спомни си за името на Алаис върху родословието, от собственото ѝ име го деляха осем века. Представи си символа на лабиринта, който ги свързваше през времето и пространството.

„Две истории, преплетени в една.“

Взе нещата си и излезе след Одрик. Навън се смрачаваше.

Монсегюр

Март, 1244 година

В скривалището под цитаделата Алаис и тримата ѝ спътници се опитваха да не слушат зловещия звук на изтезанията. Но писъците на болка и ужас проникваха дори през дебелия планинска скала. Виковете се промушваха като чудовища в убежището им.

Алаис се молеше душата на Риксанд да се завърне при Бога, молеше се за всичките си приятели, добродетелни мъже и жени, молеше се за милост. Единственото, на което можеше да се уповава, беше планът ѝ да е успял.

Само времето щеше да покаже дали Ориан се е заблудила и е решила, че Алаис и „Книга Слова“ са били погълнати от пламъците.

„Какъв огромен риск!“

Алаис, Хариф и водачите им смятаха да останат в каменната гробница, докато се свечереше и хората бѐдеха изведени от цитаделата. Сетне под прикритието на нощта четиримата бегълци щяха да се спуснат по стръмните планински пътеки и да се отправят към Лос Серес. Ако им провървеше, утре на здрачаване Алаис щеше да си бѐде у дома.

Те нарушаваха всички условия на примирието и на капитулацията. Алаис не се съмняваше, че ако ги заловяха, възмездието щеше да бѐде бързо и жестоко. Пещерата всъщност представляваше дупка в гънките на планината, беше плитка и близо до повърхността. Ако трѐгнеха да претѐрсват цитаделата, войниците със сигурност щяха да ги открият.

При мисълта за дѐщеря си Алаис прехапа устни. Усети как Хариф тѐрси ръката ѝ в тъмното. Кожата му беше суха и грапава, като пясъците на пустинята.

— Берtrand е силна — каза той, сякаш знаеше какво я потиска.
— Като теб е. Смела е и ще издѐржи. Скоро отново ще бѐдете заедно.

— Но тя е съвсем малка, Хариф, не е хубаво, че вижда такива неща. Сигурно е много уплашена...

— Берtrand е смела, Алаис. Сажо също. Няма да ни подведат.
„Дано си прав...“

Алаис седеше в тъмното със сухи очи и сърце, което щеше да се пръсне от съмнения и страх пред бъдещето. Притесненията и неизвестността бяха направо непоносими. Мисълта за бледото бяло лице на Берtrand продължаваше да я преследва.

Дълго след като бе замлъкнала и последната жертва, писъците на *Vons Nommes* продължаваха да кълтят в главата на Алаис.

Над долината се стелеше огромен облак лютив черен пушек, който беше затулил деня.

Сажо стискаше ръката на Берtrand, когато двамата излязоха през Голямата порта от замъка. Беше заключил болката дълбоко в сърцето си, на място, до което инквизиторите нямаха достъп. Сега той нямаше да скърби за Риксанд. Сега нямаше право да се страхува за Алаис. Трябваше да се съсредоточи и да пази Берtrand, така че те двете да се приберат здрави и невредими в Лос Серес.

В подножието на склоновете бяха наслагани масите на инквизиторите. Съдебният процес трябваше да започне незабавно, в сянката на кладата. Сажо разпозна инквизитора Ферие, мъж, когото цялата област ненавиждаше. Той се придържаше сурово към духа и буквата на църковния закон. Сажо премести поглед надясно, където седеше другият инквизитор — Дюранти, човек, който вдъхваше не по-малко страх.

Стисна още по-здраво ръката на Берtrand.

Когато излязоха на по-равното, Сажо видя, че разделят задържаните. В едната посока пращаха старците, мъжете от гарнизона и момчетата, в другата — жените и децата. Усети пронизващ страх. Щеше да се наложи Берtrand да се изправи сама пред инквизиторите.

Тя долови промяната в настроението му и уплашена го погледна в лицето.

— Какво става? Какво ще ни направят?

— *Brava*^[1], разпитват мъжете отделно от жените — отвърна той.
— Не се притеснявай. Отговаряй на въпросите им. Бъди смела и стой точно където си, докато дойда. Не ходи никъде с никого, разбра ли? С абсолютно никого.

— Какво ще ме питат? — рече тихо момичето.

— Името, възрастта — отвърна Сажо и повтори подробностите, които Берtrand трябваше да запомни. — Знаят, че съм от гарнизона, но нямат причини да ни свързват. Когато те попитат, кажи, че не знаеш кой е баща ти. Посочи Риксанд за своя майка и обясни, че цял живот си живяла в Монсегюр. Каквото и да става, не споменавай Лос Серес. Ще запомниш ли всичко?

Берtrand кимна.

— Браво на теб. — Сетне, за да я понасърчи, той добави: — Едва ли съм бил по-голям от теб, когато баба ми ме пращаше да съобщавам едно или друго. Караше ме да повтарям по няколко пъти, докато се увереше, че съм запомнил всичко дума по дума.

Берtrand се усмихна плахо.

— Мама твърди, че имаш невероятна памет. Като сито.

— Права е. — Сажо отново стана сериозен. — Възможно е да те питат и за *Vous Nommes* и в какво вярват те. Отговаряй възможно най-честно. Така е почти изключено да си противоречиш. Не можеш да им кажеш нищо, което те вече да не са чували. — Той се поколеба и накрая й напомни още нещо. — И не забравяй. Изобщо не споменавай майка си или Хариф.

Очите на момиченцето се напълниха със сълзи.

— Ами ако войниците претърсят цитаделата и намерят мама? — попита то с все по-уплашен глас. — Какво ще правят, ако ги открият?

— Няма да ги открият — побърза да я увери Сажо. — Не забравяй, Берtrand. Щом инквизиторите приключат с теб, стой където си. Веднага щом мога, ще дойда да те взема.

Още не беше довършил изречението, когато един от войниците заби пръст в гърба му и го подкара надолу към селото. Берtrand беше отпратена в обратната посока.

Отведоха го на място, оградено с дъски, където Сажо видя Пиер-Роже дьо Мирпоа, командващия гарнизона. Вече го бяха разпитали. За Сажо това беше добър знак. Показваше, че условията на капитулацията се спазват и мъжете от гарнизона са разглеждани като военнопленници, а не като престъпници.

След като се присъедини към другите войници, които чакаха да бъдат повикани, Сажо махна каменния пръстен от палеца си и го скри в дрехите си. Кой знае защо, без него се чувстваше като гол. От

двайсет години, откакто Хариф му го беше поверил, почти не го беше свалял от ръката си.

Разпитите се провеждаха в две палатки. Монасите чакаха с жълти кръстове, за да ги прикачат върху гърбовете на онези, за които се установеше, че са общували с еретици, после отвеждаха задържаните във второ оградено пространство, където ги затваряха като до бичета на тържище.

Беше ясно, че докато не бъдат разпитани всички, от най-стария до най-младия, никой няма да бъде пуснат. Съдебният процес можеше да продължи дни наред.

Когато дойде ред и на Сажо, му разрешиха да влезе сам в една от палатките. Той спря пред инквизитора Ферие и зачака.

Восъчното лице на Ферие беше безизразно. Той попита Сажо как се казва, на колко години е, каква длъжност заема и откъде е родом. Пачето перо задраска по пергаментата.

— Вярваш ли в рая и ада? — попита внезапно инквизиторът.

— Да, вярвам.

— Вярваш ли в чистилицето?

— Да, вярвам.

— Вярваш ли, че Божият Син е бил направен съвършен Човек?

— Аз съм войник, а не монах — отговори Сажо, без да вдига поглед.

— Вярваш ли, че човешката душа има само едно тяло, в което и с което ще бъде възкресена?

— Свещениците казват, че е така.

— Чувал ли си някой да твърди, че е грях да полагаш клетва? И ако си чувал, кого?

Този път Сажо вдигна очи.

— Не, не съм чувал — отвърна той предизвикателно.

— Е, бива ли да говориш така, войнико. Служил си в гарнизона повече от година, а не знаеш, че еретиците отказват да полагат клетва.

— Служил съм на Пиер-Роже дьо Мирпоа, инквизиторе. Не съм слушал какво говорят другите.

Разпитът продължи още известно време, но Сажо остана верен на ролята си на обикновен войник: постоянно твърдеше, че не разбира нищо от писания и вяра. Не обвини никого. Все повтаряше, че не знае нищо.

Накрая инквизиторът Ферие нямаше друг избор, освен да го пусне да си върви.

Слънцето вече залязваше. Здрачът пропълзяваше отново в долината и покриваше всичко с черни сенки.

Сажо беше пратен при неколцина войници, които също бяха минали разпита. Всеки получи завивка, парче корав хляб и чаша вино. Сажо видя, че на цивилните задържани не раздават нищо.

Униинето му стана още по-голямо, когато започна да се свечерява.

Постоянно го глождеше мисълта, че не знае дали Берtrand е преминала през изпитанието и дори къде точно я държат в огромния лагер. Сажо се страхуваше за Алаис, която сигурно гледаше спускащия се мрак, все по-разтревожена с приближаването на часа за път. Беше му криво, че е безсилен да стори каквото и да било, за да помогне.

Притеснен, той стана да се поразтърпче. Усецаше как влагата и студът се просмукват в костите му.

— Assis^[2] — изръмжа един войник от охраната и го бутна с копието по рамото.

Сажо щеше да се подчини, ако не беше забелязал по-високо в планината някакво раздвижване. Няколко души, натоварени да претърсят околността, се бяха отправили към скалистата урва, където се криеха Алаис, Хариф и техните водачи. Пламъците на факлите, които носеха, трепкаха и хвърляха сенки по разлюлените от вятъра храсти.

Кръвта на Сажо се смрази.

Вече бяха претърсили крепостта. Сажо си мислеше, че всичко е приключило. Но беше ясно, че те смятат да огледат и храсталака, и плетеницата от пътеки в подножието на цитаделата. Ако продължаха в същата посока, щяха да отидат точно на мястото, където трябваше да е Алаис. А вече бе почти тъмно.

Сажо хукна към оградата.

— Ей! — подвикна войникът, който ги пазеше. — Не чу ли какво ти казах. Спри!

Сажо не му обърна внимание. Без да се замисля за последиците, прескочи дъсчената ограда и се завтече нагоре по склона, към войниците, тръгнали да претърсват. Чу, че войникът долу вика

подкрепление. Единствената му мисъл беше, че трябва да отклони вниманието от Алаис.

Мъжете, тръгнали на оглед, спряха да видят какво става.

Сажо изкрещя, за да ги накара от наблюдатели да станат участници. Те се обърнаха един по един. Сажо забеляза, че объркването върху лицата им отстъпва място на войнствеността. Те бяха отегчени и премръзнали, само чакаха да се сбият.

Сажо има време само да разбере, че планът му е успял, когато някой заби юмрук в корема му. Той се опита да си поеме въздух и се преви о две. Двама от войниците извиха ръцете му назад и върху Сажо от всички страни се посипаха удари. Усети на гърлото си вкуса на кръв, ударите не спираха да се сипят.

Чак сега осъзна, че не е преценил правилно положението. Смяташе само да отклони вниманието от Алаис. В съзнанието му изникна бледото лице на Берtrand, която го чакаше. Един от пестниците се стовари върху челюстта му и всичко потъна в мрак.

---

[1] Миличка (окситански). — Б.пр. ↑

[2] Седнал (фр.). — Б.пр. ↑

Ориан се беше посветила на издирването на „Книга Слова“.

След разгрома на Каркасон и завръщането в Шартр съпругът ѝ доста бързо беше изгубил търпение — наградата, за която ѝ беше платил, я нямаше. Между тях никога не беше имало любов и когато желанието му към нея угасна, разговорите бяха заменени с юмруци и каиш.

Ориан търпеше побоите и непрекъснато мислеше за отмъщение. Земите и богатствата на мъжа ѝ се увеличаваха, той имаше все по-голямо влияние над краля на Франция. Беше оставил Ориан сама. Тя беше свободна да продължи издирването и започна да плаща на цяла мрежа съгледвачи в Миди, които да ѝ предоставят сведения.

Само веднъж се беше доближила до възможността да залови Алаис. През май 1234 година беше напуснала Шартр и беше заминала на юг, за Тулуза. Когато отиде в катедрала „Сент Етиен“, установи, че надзирателите са били подкупени и сестра ѝ отново е изчезнала.

Ориан беше решила да не допуска отново същата грешка. Този път още щом беше чула мълвата за жена със същото описание, тя беше дошла с един от синовете си на юг.

Тази сутрин ѝ се стори, че в моравата светлина на изгрева вижда как книгата гори. Беше на крачка от успеха. Провалът я хвърли в ярост. Не можеха да я успокоят нито синът ѝ Луи, нито слугите. Но следобед Ориан бе започнала да преосмисля начина, по който е разтълкувала събитията от сутринта. Ако наистина беше видяла Алаис, а Ориан се съмняваше дори в това, нима беше възможно сестра ѝ да допусне „Книга Слова“ да изгори на кладата на инквизиторите?

Ориан отсъди, че това е изключено. Прати слугите да поразучат из лагера и разбра, че Алаис има дъщеря, момиченце на девет-десет години, чийто баща бил войник под командването на Пиер-Роже дьо Мирпоа. Ориан не вярваше, че сестра ѝ ще довери на човек от гарнизона такъв безценен предмет. Войниците щяха да бъдат претърсени. Но едно дете?

Ориан изчака да се мръкне и отиде на мястото, където държаха жените и децата. Подкупи пазачите, за да влезе. Никой не ѝ зададе никакви въпроси и не я отпрати. Докато минаваше, усети неодобрителните погледи на черните монаси, но това не я трогна.

Пред нея изникна синът ѝ Луи, наглото му лице беше зачервено. Вечно търсеше одобрение, вечно се чудеше как да ѝ угоди.

— Какво искаш? — тросна се майка му.

— Има едно момиче, което трябва да видите, мамо.

Ориан отиде с него в другия край на ограденото пространство, където едно момиченце спеше малко встрани от останалите.

Приликата с Алаис беше изумителна — сякаш гледаше близначката на сестра си. Детето излъчваше същата яростна решимост и имаше същия цвят на кожата, както Алаис на неговите години.

— Остави ме сама — нареди Ориан. — Тя няма да ми повярва, ако и ти стоиш тук.

Лицето на Луи помръкна и това я подразни още повече.

— Остави ме — повтори тя и му обърна гръб. — Иди да приготвиш конете. Не ми трябваш тук.

Щом той си тръгна, Ориан приклепна и потупа момиченцето по ръката.

То се събуди веднага, очите му блестяха от страх.

— Коя сте вие?

— Уна amiga — отвърна Ориан на езика, от който се беше отказала преди трийсет години. — Приятелка.

Бертранд не се помръдна.

— Ти си францужойка — отсече тя вироглаво, след като погледна облеклото и прическата на Ориан. — Не беше в цитаделата.

— Не, не съм била — потвърди тя, като се опитваше да говори търпеливо, — но съм родена в Каркасон, точно като майка ти. Израснали сме заедно в замъка Контал. Познавах дори дядо ти, майордом Пелтие. Сигурна съм, че Алаис ти е говорила често за него.

— Кръстена съм на дядо си — побърза да каже момиченцето.

Ориан се сдържа и не се усмихна.

— Е, Бертранд. Дошла съм да те изведа оттук.

Детето се намръщи.

— Но Сажо ми каза да стоя тук, докато не дойде да ме вземе — рече то вече не така предпазливо. — Предупреди ме да не тръгвам с

никой друг.

— Това ли ти каза Сажо? — усмихна се Ориан. — А на мен каза, че знаеш да се грижиш за себе си и трябва да ти дам нещо, с което да те убедя да ми вярваш.

Тя показа пръстена, който беше откраднала от студената ръка на баща си. Както и очакваше, Берtrand го позна и посегна към него.

— Сажо ли ти го даде?

— Вземи го. Виж сама.

Момиченцето завъртя пръстена и го огледа. Изправи се.

— Къде е Сажо?

— Не знам, освен ако... — отговори тя и се смръщи от яд.

— Да? — погледна я Берtrand.

— Как мислиш, дали е имал предвид, че трябва да се прибереш у дома?

Детето се позамисли.

— Възможно е — рече не особено убедено.

— Далече ли е? — попита нехайно Ориан.

— Един ден път с кон, но по това време на годината може би и повече.

— А селото има ли си име? — подметна небрежно жената.

— Лос Серес — каза Берtrand, — но Сажо ме предупреди да не споменавам пред инквизиторите.

Noublesso de los Seres. Не само името на пазителите на Граала, но и мястото, където той можеше да бъде намерен. Наложих се Ориан да прехапе език, за да скрие радостта си.

— Дай като начало да махнем това — каза тя, после се наведе и смъкна от гърба на Берtrand жълтия кръст. — Не бива да се досетят, че сме бегълки. Имаш ли багаж?

Ако книгата беше у момичето, нямаше нужда да ходят толкова далеч. Търсенето й щеше да приключи тук.

Берtrand поклати глава.

— Нямам.

— Чудесно тогава. А сега тихо. Не бива да привличаме вниманието.

Берtrand пак беше като на тръни, но докато вървяха покрай заспалите хора, Ориан разказваше за Алаис и за замъка Контал. Беше

обаятелна, убедителна и внимателна. Малко по малко спечели момичето.

Пусна още една монета в ръката на пазача, който стоеше на изхода, после изведе Берtrand от лагера, при мястото, където синът ѝ я чакаше с шест войници на коне и покрита каруца.

— Те с нас ли ще дойдат? — попита Берtrand, изведнъж се беше усъмнила.

Ориан се усмихна и я качи в каруцата.

— По пътя някой трябва да ни пази от разбойници, нали? Сажо няма да ми прости никога, ако допусна с теб да се случи нещо.

След като Берtrand беше настанена, Ориан се обърна към сина си.

— Ами аз? — възкликна той. — И аз искам да дойда.

— Ти ще стоиш тук — отсече майка му. — Ако случайно си забравил, си във войската. Не можеш да изчезнеш просто така. Ще стане по-лесно и бързо, ако тръгна сама.

— Но...

— Казах вече — сопна се Ориан тихо, за да не ги чуе Берtrand. — Трябва да защитаваш интересите ни тук. Оправи се с бащата на момичето, както говорихме. Остави другото на мен.

Единствената мисъл на Гилем бе как да намери Ориан. Дойде в Монсегюр, за да помогне на Алаис и да я предпази от Ориан. Близо трийсет години я наблюдаваше отдалече.

Сега вече Алаис беше мъртва и той нямаше какво да губи. От година на година жаждата му за мъст бе ставала все по-голяма. Съжаляваше, че навремето не е убил Ориан. Нямаше да пропусне втори шанс.

Скрил лицето си под качулката на наметалото, Гилем се промъкваше през лагера на кръстоносците, докато не видя зеленото и сребристото на шатрата на Ориан.

Отвътре се чуваха гласове. Говореха на френски. Млад мъж даваше заповеди. Гилем си спомни сина на Ориан, младежа, който бе седял до нея на трибуните. Долепи ухо до шатрата и заслуша.

— Той е войник от гарнизона — каза с наглия си глас Луи д'Еврьо. — Познат е под името Сажо дьо Сервиан. Същият, който

предизвика днес безредиците. Селяндури — изсъска той презрително. — И добре да се отнасяш с тях, се държат като добичета. — Младежът се засмя сприхаво. — Отведоха го на ограденото място край шатрата на Юг де Арси, по-далеч от другите задържани, за да не създава неприятности. — Луи заговори тихо и Гилем почти не го чуваше. — Това е за теб — рече той. Издрънчаха монети. — Сега половината. Останалото, след като свършиш работа.

Гилем изчака войникът да излезе, после се промъкна през входа, където не пазеше никой.

— Казах ти да не ме безпокоиш — тросна се Луи, без да се обръща.

Ножът на Гилем опря в гръкляна му.

— Ако издадеш и звук, ще те убия — закани се Гилем.

— Взимай каквото искаш... Само не ме убивай.

Гилем огледа разкошната шатра, красивите килими и топлите завивки. Ориан беше получила богатството и общественото положение, към които винаги се беше стремела.

— Как се казваш?

— Луи д'Еврьо. Не знам кой си, но майка ми ще...

Гилем дръпна рязко главата му.

— Не ме заплашвай. Няма кой да те чуе. — Притисна още поплътно острието към бледата северняшка кожа на Еврьо. Младежът застина. — Сега вече е по-добре. И така. Къде е Ориан? Ако не ми отговориш, ще ти прережа гърлото.

Когато чу името на Ориан, Еврьо настръхна, но от страх езикът му се развърза.

— Отиде на мястото, където държат жените — изпелтечи той.

— Защо?

— За да потърси... едно момиче.

— Не ми губи времето, пепоп — изръмжа Гилем. — Какво момиче? Защо го търси?

— Детето на една еретичка. На сестрата на майка ми — каза Еврьо така, сякаш имаше в устата си отрова. — На леля ми. Майка ми искаше да види сама момичето.

— Алаис — пророни невярващо Гилем. — На колко години е детето?

Направо надушваше страха, избил по кожата на Еврьо.

— Откъде да знам? На девет-десет.

— А бащата? И той ли е загинал?

Еврьо се опита да се размърда. Гилем увеличи натиска върху врата му и обърна острието така, че върхът да притисне кожата под лявото ухо на младежа.

— Той е войник от гарнизона на Пиер-Роже дьо Мирпоа.

Гилем разбра.

— И ти прати войник да се погрижи за него...

Острието на ножа му проблесна, отразило светлината на свещта.

— Кой си ти?

Гилем не му обърна внимание.

— Къде е Еврьо? Защо не е тук?

— Баща ми е мъртъв — отвърна младежът. В гласа му имаше не скръб, а нещо като самохвална гордост, която Гилем не можеше да разбере. — Сега вече аз съм владетел на именията на рода Еврьо.

Гилем се засмя.

— Или най-вероятно ги владее майка ти.

Момчето трепна, сякаш го удариха.

— Я ми кажи, господарю Еврьо — каза Гилем презрително, — защо момичето е притрябвало на майка ти?

— Толкова ли е важно? То е дете на еретици. Трябваше да ги изгорят всички на кладата.

В мига, в който изрече думите, Еврьо съжали, но беше късно. Гилем преряза гръкляна му, като прокара ножа от едното до другото ухо.

— Per lo Miegjorn — каза той.

За Миди.

Кръвта рукна на тласъци от раната върху красивите килими. Гилем пусна Еврьо и той се свлече.

— Ако слугата ти се върне бързо, ще живееш. В противен случай не е зле да се помолиш на своя Бог да ти опрости греховете.

Гилем отново си сложи качулката и побягна. Трябваше да намери Сажо преди убиеца.

Малката група продължи да си проправя път през студената нощ.

Ориан вече съжаляваше, че са взели каруцата. С коне щяха да се придвижват по-бързо. Дървените колела се удряха в парчетата кремък и дращеха по твърдата вледенена земя.

Заобикаляха главните пътища, които още бяха препречени, и първите няколко часа пътуваха на юг. После, когато зимният здрач отстъпи място на нощната тъма, завиха на югоизток.

Бертранд спеше, завита презглава с наметалото. Хапещият вятър свистеше под чергилото на каруцата. Момичето беше засипало Ориан с въпроси за живота в Каркасон едно време, преди войната. Ориан се подразни и ѝ даде бучки захар и вино с приспивателно. Накрая детето млъкна и потъна в дълбок сън.

— Събуди се!

Сажо чу нечий глас. Мъж. Съвсем наблизо.

Опита се да се размърда. Всичко го болеше. Пред очите му блеснаха светкавици.

— Събуди се!

Този път гласът беше по-настойчив.

Сажо трепна. До разраненото му лице се допря нещо студено и успокояващо. В съзнанието му бавно изникна споменът за ударите по главата, тялото, навсякъде.

Дали беше мъртъв?

После си спомни. Някой извика на войниците да спрат.

Вероятно не беше мъртъв.

Сажо отново се опита да се раздвижи. Усети зад гърба си нещо твърдо. Разбра, че ръцете му са извити назад. Опита се да отвори очи, но едното се бе издуло. Затова пък другите му сетива се бяха изострили. Чуваше, как конете пристъпват, как чаткат с копита. Чуваше гласа на вятъра и писъците на козодоите. На самотен бухал. Това бяха звуци, които разбираше.

— Можеш ли да движиш краката си? — попита мъжът.

Макар болката да беше жестока, Сажо се размърда.

— Ще се задържиш ли на кон?

Сажо се вгледа в мъжа, който го освободи. Нещо в гласа и в начина, по който извъръщаше главата си, му се стори познато.

Изправи се със залитане.

— На какво дължа такава добрина? — попита, като разтриваше китките си.

После внезапно разбра. В съзнанието му изплува замъкът Контал и Алаис.

— Гилем дю Ма — промълви Сажо.

Мъжът го погледна изненадано.

— Познаваме ли се, приятелю?

— Едва ли помниш — отговори Сажо, нямаше сили да го погледне в лицето. — Я ми кажи, amic^[1] — натърти той на думата. — Какво искаш от мен?

— Дойдох да... — Гилем беше смутен от враждебността му. — Ти си Сажо дьо Сервиан, нали?

— И какво от това?

— Заради Алаис, която и двамата... — Гилем замълча и се отърси от вълнението. — Тук е сестра ѝ Ориан заедно с един от синовете си. Пристигнаха са с войската на кръстоносците. Ориан е дошла заради Книгата.

Сажо го погледна вторачено.

— Каква книга? — попита той предизвикателно.

Гилем продължи, без да му обръща внимание:

— Ориан е научила, че имате дъщеря. Отвлякла я е. Не знам накъде са поели, но точно след здрачаване са напуснали лагера. Дойдох да ти съобщя и да ти предложа помощ. — Той се изправи. — Но ако ти не я искаш...

Сажо пребледня.

— Чакай! — извика той.

— Ако искаш да си върнеш дъщерята жива — продължи Гилем, без да трепва, — предлагам да забравиш за враждебното си отношение към мен, каквото и да го е породило.

Той му подаде ръка.

— Знаеш ли къде Ориан е могла да я отведе?

Сажо се взря в мъжа, когото беше мразил цял живот. Но заради Алаис и дъщеря му пое протегнатата ръка.

— Детето си има име — рече той. — Казва се Берtrand.

---

[1] Приятелю (окситански). — Б.пр. ↑

Връх Суларак

Петък, 8 юли 2005 година

Одрик и Алис се изкачваха мълчаливо в планината.

Одрик дишаше тежко, но не откъсваше очи от земята в краката си и нито веднъж не се препъна.

— Остана още малко — рече Алис по-скоро на себе си.

— Да.

След няколко минути Алис видя, че са се качили при археологическите разкопки. Всички палатки бяха вдигнати, но още се виждаха следи по изсъхналата пръст. Алис забеляза лопатка и колче за палатка, което вдигна и прибра в джоба си.

Продължиха да се катерят, докато не излязоха при огромния камък, който Алис беше разместила. Той лежеше на една страна под входа на пещерата, точно където беше паднал. В призрачната бяла светлина на луната приличаше на глава на повален идол.

„Нима наистина се случи едва в понеделник?“

Бейар спря и се облегна на камъка, за да си поеме въздух.

— Остана съвсем малко — каза тя, за да го успокои. — Извинявайте. Трябваше да ви предупредя, че е стръмно.

Одрик се усмихна.

— Помня — отвърна той. Хвана я за ръката. Кожата му беше тънка като оризова хартия. — Когато стигнем до пещерата, ще изчакате да ви съобщя кога е безопасно да дойдете. Трябва да ми обещаете, че ще се скриете.

— Още съм на мнение, че не е разумно да влизате сам — заяви вироглаво Алис. — Може и да сте прав, че другите ще дойдат чак по тъмно, но пак можете да бъдете хванат в капан. Защо не ми разрешите да ви помогна, Одрик? Ако вляза с вас, мога да ви помогна да намерите книгата. Ако сме двама, ще стане по-бързо. А после ще се скрием тук отвън и ще видим какво ще стане.

— Извинете, но е по-добре да се разделим.

— Наистина не разбирам, Одрик. Никой не знае, че сме тук. В безопасност сме — натърти Алис, макар че изобщо не бе убедена в това.

— Вие, madomaisela, сте смела като нея — промълви тихо старецът. — Алаис винаги мислеше първо за другите. Правеше големи жертви за хората, които обичаше.

— Никой не прави никакви жертви — възрази остро Алис. От страх беше изнервена. — И още не разбирам защо не ми разрешихте да дойда по-рано. Щяхме да бъдем още по светло в пещерата и да не се излагаме на опасността да ни заловят.

Бейар сякаш не я чуваше.

— Свързахте ли се с инспектор Нубел? — попита той.

— Да — въздъхна тя тежко. — Казах му каквото заръчахте.

— Вен — пророни той тихо. — Доколкото схващам, madomaisela, ме мислите за безразсъден, но ще видите. Всичко трябва да се случи в отреденото време. Иначе няма да има истина.

— Истина ли? — повтори Алис. — Вие, Одрик, ми казахте всичко, каквото има да се знае. Всичко. Притеснявам се само за Шийла... и за Уил, искам да ги изведем оттук невредими.

— Всичко ли? — повтори тихо Одрик. — Дали е възможно? — Той се обърна и погледна към входа, малък черен отвор в плътната скала. — Една истина може да влиза в противоречие с друга — прошепна старецът. — Сега не е тогава. — Той я хвана за ръката. — Ще осъществим ли последния етап от нашето пътешествие? — попита Одрик.

Алис го погледна озадачено, изненадана от настроението, което го беше обхванало. Беше спокоен и замислен. Беше го обзело някакво примирение, докато Алис беше нервна и уплашена от всичко, което можеше да се обърка; ужасена, че Нубел ще закъснее и ще се окаже, че Одрик е грешал.

„Ами ако те вече са мъртви!“

Тя прогони тази мисъл. Беше длъжна да вярва, че всичко ще бъде наред.

На входа Одрик се обърна и се усмихна.

— Какво има? — побърза да попита Алис. — Има нещо... — Тя замълча, защото не успя да намери нужната дума. — Нещо...

— Чакам много отдавна — пророни тихо старецът.

— Чакате ли? Да намерите книгата ли?

Той поклати глава.

— Чакам изкупление — отговори Одрик.

— Изкупление? Но за какво? Не разбирам, Одрик — каза с треперлив глас.

— *Ras a ras se va luenh* — рече старецът. — Видели сте тези думи в пещерата, изсечени в горния край на стъпалата, нали?

Алис го погледна изумена.

— Да, но как...

Той посегна да вземе факлата.

— Трябва да влизам.

Алис му я подаде и дълго гледа след него, докато светлината не се загуби в прохода.

Подскочи, уплашена от писъка на кукумявка. И най-тихият звук сякаш бе подсилен стократно. В мрака имаше нещо злоещо — дърветата, страховитата сянка на планината, скалите, които приемаха непознати, заплашителни форми. Някъде в далечината, в долината се чу автомобил.

После отново я плисна тишина.

Погледна си часовника. Беше десет без двайсет.

В десет без десет мощните фарове на два автомобила осветиха паркинга в подножието на връх Суларак.

Пол Отие угаси двигателя и слезе. С изненада видя, че Франсоа-Батист не го чака. Погледна нагоре към пещерата — най-неочаквано се притесни, че може би са вътре.

Отхвърли тази мисъл. Явно губеше самообладание. Бресар и Доминго бяха там от цял час. Ако Мари-Сесил или синът ѝ се бяха появили, Отие вече щеше да е разбрал.

Докосна дистанционното устройство в джоба си. Вече беше включено. Нямаше нужда да прави нищо. Трябваше само да чака. И да гледа.

Пипна кръстчето около врата си и започна да се моли.

Вниманието му беше привлечено от звук в гората. Отие отвори очи. Не видя нищо. Върна се до колата и включи фаровете. Лишени от цвят, дърветата изскочиха от мрака.

Отие затули очи и отново се взря. Този път забеляза, че някой се движи в гъсталака.

— Франсоа-Батист!

Не отговори никой. Отие настръхна.

— Стига глупости! — провикна се той в тъмнината. — Ако искаш книгата и пръстена, излез, за да те видя. — Запита се дали не е преценил погрешно нещата. — Чакам — извика той отново.

Изад дърветата излезе човек.

— Къде е О'Донъл?

Отие едва не се разсмя, когато видя Франсоа-Батист, облечен в няколко номера по-голямо сако. Изглеждаше жалък.

— Сам ли си? — попита Отие.

— Не ти влиза в работата — отвърна младежът и спря в края на гората. — Къде е Шийла О'Донъл?

Адвокатът кимна рязко към пещерата.

— Вече е горе и те чака, Франсоа-Батист. Реших да ти спестя главоболията. — Той се засмя. — Не мисля, че ще ти създава неприятности.

— А Книгата?

— И тя е там. Пръстенът също. Всичко е както обещах.

Франсоа-Батист прихна.

— И си го увил като подарък, нали? — подметна той ехидно. — Нали не искаш да повярвам, че просто си ги оставил горе?

Отие го погледна презрително.

— Задачата ми беше да осигуря книгата и пръстена и го направих. Същевременно ви върнах... как ли да я наречем, вашата съгледвачка. Наречи го филантропия от моя страна. — Той присви очи. — Нека госпожа Дьо л'Орадор сама реши какво да прави с нея, на мен ми е все тая.

По лицето на момчето се мерна съмнение.

— И всичко това от доброта?

— Всичко това заради *Noblesse Véritable* — отвърна благо Отие. — Или ти още не си поканен да влезеш в братството? Това, че си неин син, вероятно не е от особено значение. Иди и виж. Или майка ти вече е горе?

Франсоа-Батист го стрелна с поглед.

— Нима си въобразяваш, че тя не ми е казала? — Отие пристъпи към него. — Нима си въобразяваш, че не знам какво прави? — Усети как в него се надига гняв. — Не си ли я виждал, Франсоа-Батист? Не си ли виждал въодушевлението ѝ, когато изрича онези гнусни богохулствени слова? Това е обида спрямо Бога!

— Как смееш да говориш така! — провикна се младежът и пъхна бързо ръка в джоба си.

Отие се засмя.

— Точно така. Обади ѝ се. Тя ще ти каже какво да правиш. Как да мислиш.

Той се обърна и тръгна към автомобила. Секунди преди да разбере какво става, чу как предпазителят щраква. Извърна се невярващо. Но се забави. Чу пукота на куршумите, един, втори, в бърза последователност.

Първият изсвистя край него. Вторият го улучи в бедрото. Мина право през него, като натроши костта, и излезе от другата страна. Отие се свлече с писък.

Франсоа-Батист тръгна към него. Държеше с две ръце пистолета точно пред себе си. Отие запълзя, оставяйки след себе си кървава следа, но младежът вече се беше надвесил над него.

За миг очите им се срещнаха. После Франсоа-Батист стреля отново.

Тишината, обгърнала планината, беше взривена.

Алис подскочи.

Сърцето ѝ заби като обезумяло. Тя не разбра откъде идват изстрелите.

Взря се в мрака, там, където според нея беше паркингът. Чу как се затръшва врата на автомобил. Сега вече долови и човешки гласове, думи, които вятърът донесе.

„Какво ли прави вътре Одрик?“

Бяха далеч, тя обаче усещаше присъствието им в планината. От време на време чуваше как камъчетата по пътеката се търкалят под нозете им.

Приблужи се до входа на пещерата, като се взираше трескаво, сякаш само с напън на волята можеше да накара Одрик да се появи.

„Защо не се връща?“

— Одрик! — изсъска Алис. — Идва някой. Одрик!

Нищо. Само тишина. Алис се вгледа в тъмния проход и усети как смелостта я напуска.

„Но съм длъжна да го предупредя.“

И хукна към пещерата с лабиринта.

Лос Серес

Март, 1244 година

Придвижваха се бързо въпреки раните на Сажо. Следваха течението на реката южно от Монсегюр. Не носеха багаж и спираха само за да напоят конете. Разбиваха леда с мечовете.

Гилем знаеше малко за миналото на Сажо. Беше чувал, че е пренасял съобщения от свършените до отдалечените села в Пиренеите и е доставял сведения на размирните бунтовници. Беше ясно, че по-младият мъж познава всяка проходима долина и хребет, всяка пътека, скрита в гората, клисурите и равнините.

Същевременно Гилем усещаше яростната неприязън на Сажо, въпреки че той си мълчеше. Сякаш прежурящото слънце напичаше тила му. Гилем знаеше, че той се слави като верен, смел и почтен човек, готов да умре в битка за онова, в което вярва. Въпреки враждебността му Гилем разбираше защо Алаис е обичала този мъж и му е родила дете, макар че самата мисъл за това го пронизваше като с нож.

Имаха късмет. През нощта не вали сняг. Следващият ден, деветнайсети март, беше ясен и слънчев, с малко облаци и почти никакъв вятър.

Сажо и Гилем пристигнаха в Лос Серес на свечеряване. Селото беше сгушено в малка прикътана долина и въпреки студа във въздуха миришеше на пролет. Дърветата в покрайнините бяха окичени със зелени и бели пъпки. Докато двамата мъже яздеха към няколкото къщи, първите пролетни цветя надзъртаха свенливо от живите плетове и по бреговете. Селото изглеждаше изоставено.

Слязоха от конете и ги поведоха към центъра. Железните им подкови чаткаха по камъните и звукът кънтеше силно в тишината. Над една-две от къщите се виеше тънък дим. От процепите и пролуките в капаците по прозорците внимателно надзъртаха очи, които бързо се скриваха. Толкова високо в планината рядко идваха френски

дезертъори, но и това се случваше. Те обикновено носеха неприятности.

Вързаха конете си до кладенеца и тръгнаха през центъра на селото към малка къща. Някои от керемидите по покрива бяха паднали, капаците се нуждаеха от поправка, но стените бяха здрави. Гилем си помисли, че се иска малко, та къщата да оживее отново.

Изчака, докато Сажо избута вратата и влезе. Гилем го последва и усети по лицето си влажния като в гроб въздух, от който пръстите му изтръпнаха. До отсрещната стена се беше събрала купчинка листа и слама, явно навети от зимния вятър. От вътрешната страна на капаците се виждаше скреж.

На масата имаше остатъци от ядене. Стара кана, чинии, чаши и нож. По повърхността на виното като зелени водорасли по езеро се стелеше тънък слой плесен. Пейките бяха прибрани старателно до стената.

— Това ли е твоят дом? — попита тихо Гилем.

Сажо кимна.

— Кога си го напуснал?

— Преди една година.

В средата на стаята, над купчина пепел и овъглени дърва, беше окачено ръждясало котле. Гилем погледна със съжаление Сажо, който намести капака.

В дъното на помещението висеше дрипава завеса. Сажо я дръпна и зад нея се видяха втора маса и два стола. На стената имаше редици тесни, почти празни рафтове. По тях нямаше друго, освен старо хаванче с чукало, две паници и два черпака, няколко покрити с прах буркана. Над тях, върху ниския таван бяха забити кукички, по които бяха окачени няколко прашни китки билки: връзка вкаменено бълхавче и връзка листа от къпина.

— За отварите и лековете — обясни Сажо, с което изненада Гилем.

Той слушаше, без да прекъсва спомените на Сажо.

— При нея идваха всички, и мъже, и жени. За болест, за мъка, за всичко... Берtrand й помагаше в приготвянето на церовете и ги разнасяше по къщите.

Гласът на Сажо издайнически трепна.

Гилем не издържаше повече болката на Сажо и излезе да почака отвън.

След малко при него дойде и Сажо. Очите му все още бяха зачервени, но той крачеше уверено към Гилем.

Двамата мъже застанаха един до друг. Бяха еднакви на ръст, макар бръчките по лицето на Гилем и кичурите побеляла коса да издаваха, че той е с петнайсет години по-близо до гроба.

Гилем мълчаливо чакаше.

— Трябва да приберем конете и да пренощуваме някъде — каза Сажо. — Съмнявам се, че ще пристигнат преди зазоряване.

— Не искаш ли... — попита Гилем и посочи къщата.

— Не — прекъсна го Сажо. — Не тук. Има една жена, която ще ни нахрани и ще ни подслони. Утре ще се качим по-високо в планината и ще направим стан някъде при самата пещера, там ще чакаме.

— Смяташ, че Ориан ще подмине селото ли?

— Тя ще се досети къде Алаис е скрила „Книга Слова“. През последните трийсет години все е имала време да проучи другите две Книги.

Гилем го погледна крадешком.

— А права ли е? Дали книгата още е в пещерата?

Сажо не му обърна внимание.

— Не проумявам как Ориан е убедила Берtrand да тръгне — рече той. — Заръчах ѝ да не заминава без мен. Да чака, докато се върна.

Гилем не каза нищо. Не знаеше как да разсее страховете на Сажо. Гневът на по-младия мъж премина бързо.

— Как мислиш, дали Ориан е донесла другите две книги? — попита неочаквано той.

Гилем поклати глава.

— Според мен Книгите са прибрани на сигурно в някое от хранилищата в Еврьо или Шартр. Защо ще рискува да ги носи тук?

— Обичаше ли я?

Въпросът изненада Гилем.

— Желаех я — провлече той. — Бях като омагьосан, възпламенен от собствената си значимост...

— Не Ориан — прекъсна го Сажо, — Алаис...

Гилем се почувства така, сякаш имаше около врата си железен обръч.

— Алаис — прошепна той.

Продължи да стои, затиснат от спомените си, докато Сажо не го върна с вторачения си напрегнат поглед към студеното настояще.

— След като... — Гилем замълча. — След като Каркасон падна, съм я виждал само веднъж. Тя остана при мен три месеца. Беше заловена от инквизиторите и...

— Знам — извика Сажо, после гласът му сякаш се срина. — Знам за това.

Озадачен от реакцията му, Гилем продължи да гледа право напред. За своя изненада усети, че се усмихва.

— Да — изплъзна се от устните му. — Обичах я повече от всичко на света. Просто не разбирах колко безценна е любовта, колко крехка е, докато не я смачках сам.

— Заради това ли след Тулуза я пусна да се върне тук?

Гилем кимна.

— Бог ми е свидетел, че след онези седмици, които прекарахме заедно, ми беше трудно да стоя далеч от нея. Искях да я видя поне още веднъж... Надявах се, че след като всичко това приключи, бихме могли да... Но тя очевидно е намерила теб. А сте...

Гласът му заглъхна. Той се просълзи, в студа очите му пареха. Усети, че Сажо пристъпва до него от крак на крак.

— Извинявай, че рухнах пред теб. — Пое си дълбоко дъх. — Паричната награда, която Ориан бе обявила за главата на Алаис, беше голяма, изкушаваше дори онези, които не й мислеха злото. Плацах на съгледвачите на Ориан, за да й предават лъжливи сведения. Близо трийсет години правя, каквото мога, само и само Алаис да е в безопасност.

Гилем отново замълча, в съзнанието му като неканен гост се промъкна споменът за книгата, която гореше на фона на почернялото червено наметало.

— Не знаех, че вярата ѝ е толкова силна — продължи Гилем и погледна Сажо в очите — опитваше се да прочете истината. — Искаше ми се да не бе избрала смъртта — рече простичко Гилем. — Заради теб, мъжа, когото е избрала, и заради мен, глупака, който имаше

любовта ѝ и я изгуби. — Той се задави от чувства. — Но най-вече заради дъщеря ви. Да познаваш Алаис...

— Защо ни помагаш? — прекъсна го Сажо. — Защо дойде?

— За да отмъстя — отговори Гилем.

79.

Алаис се събуди рязко, беше премръзнала и вкочанена. По изгрев-слънце сиво-зеленият пейзаж беше окъпан в нежна морава светлина. През планинските долчини и клисури на пръсти пристъпваше лека бяла мъгла, застинала и мълчалива.

Алаис погледна Хариф. Той спеше кротко, завит до ушите с обточеното с кожа наметало. Беше се уморил много от пътуването, продължило цял ден и цяла нощ.

Над планината тегнеше мълчание. Въпреки че ѝ беше студено, въпреки неудобствата Алаис се радваше на самотата след месеците отчаяна пренаселеност и теснотия в Монсегюр. Като внимаваше да не събуди Хариф, тя се изправи и се протегна, после бръкна в дисагите. Отчупи си малко твърд хляб. Наля си чаша гъсто червено вино и го топна в него. Започна да яде бързо и се зае да приготвя храна и за другите.

Не смееше да мисли за Берtrand и Сажо. Къде ли бяха сега?

Въздухът беше разсечен от писъка на улулица, завърнала се от нощен лов. Успокоена от познатите звуци, Алаис се усмихна. Из шубрака се стрелкаха животни. Из горите виеха вълци, за да заявят присъствието си. Светът си беше все същият...

Събуди двамата придружители и им съобщи, че храната е готова. После заведе конете на реката и разчупи с дръжката на меча си леда, за да ги напои.

Сетне отиде да вдигне от сън Хариф. Зашепна на неговия език и го хвана полека за ръката. Напоследък той често се будеше натъжен.

Хариф отвори изсветлели от времето очи с увиснали клепачи.

— Берtrand!

— Аз съм, Алаис — промълви тихо жената.

Старецът примига, объркан, че се е озовал на този сив планински склон. Сигурно отново е сънувал Йерусалим — помисли си Алаис, — минарето на джамията, виковете, призоваващи сарацините на молитва, безкрайното море на пустинята.

През годините, които бяха прекарвали заедно, Хариф ѝ беше разказвал за дъхавите подправки, за ярките цветове и лютивия вкус на храната, за ослепителното кървавочервено слънце. Беше говорил за Пророка и за древния град Аварис, негов пръв дом. Беше ѝ разказвал за баща ѝ на младини и за Noublesso.

Алаис загледа със свито сърце мургавата му, посивяла от времето кожа и бялата му коса. Хариф беше прекалено стар за такава битка. Но мисълта за Лос Серес и за Берtrand му вдъхваше сили да продължи.

— Алаис — промълви той.

— Малко остана — успокои го тя и му помогна да се изправи. — Близо сме до дома.

Гилем и Сажо мълчаливо седяха в прикритието на планината.

Гилем се беше опитал на няколко пъти да подхване разговор. Накрая се отказа и се затвори в своя си свят, също като Сажо.

Той се измъчваше от угризения. Навремето беше завиждал на Гилем, после го беше мразил, а накрая се беше научил да не го помни — и така цял живот. Беше заел мястото му до Алаис, но не и в сърцето ѝ. Алаис бе останала вярна на първата си любов. Беше устояла въпреки отсъствието и мълчанието.

Сажо знаеше колко смел е Гилем, колко дълго и безстрашно се е сражавал, за да прогони от Окситания кръстоносците. Но не искаше да признае, че го харесва и му се възхищава. Нито да го съжалява.

Чакаха цял ден, като се редуваха да дежурят. Малко преди здрачаване долу по склоновете изхвърча ято гарвани. Те закръжиха, понесоха се и заграчиха, като махаха рязко с криле.

— Идва някой — каза Сажо и застана нащрек.

Надзърна иззад огромния камък, закрепен на тясната скала над входа на пещерата сякаш от великанска ръка. Не видя долу нищо, никакво движение. Излезе предпазливо от укритието си. Всичко го болеше. Ръцете му бяха изтръпнали. Надвеси се от ръба на скалата и скочи долу. Приземи се лошо. В изкълчения глезен го прониза болка.

— Подай ми меч — рече той и протегна ръка.

Внезапно някъде в далечината се чува гласове. Сажо съзря в сумрака тънка струйка дим, който се виеше зад рядката гора.

Погледна хоризонта, където лилавата земя се сливаше с притъмнялото небе.

— На югоизточната пътека са — съобщи Сажо, — а това означава, че Ориан изобщо не е влизала в селото. От тази посока няма да могат да продължат с конете. Пътят е непроходим. Ще им се наложи да вървят пеш. — Мисълта, че Берtrand беше само на хвърлей оттук, не му даваше мира. — Слизам долу!

— Не! — побърза да каже Гилем. — Много е рисковано. Ако те видят, ще изложиш на опасност живота на Берtrand. Знаем, че Ориан ще дойде в пещерата. Тук ще я изненадаме. — Той замълча. — Не вини себе си, приятелю. Не си могъл да го предотвратиш. Ще помогнеш на дъщеря си, като се придържаш твърдо към плана ни.

— Нямаш представа какво ми е — рече с треперещ от гняв глас.

Гилем разпери ръце.

— Извинявай.

— Тя е още дете.

— На колко години е?

— На девет — отговори рязко Сажо.

— Значи е достатъчно голяма, за да разбере. Берtrand може би вече е осъзнала, че има нещо гнило. Знаеше ли, че Ориан ѝ е леля?

Сажо поклати глава.

— Знае, че Ориан не е приятелски настроена към Алаис. Не би трябвало да тръгва с нея.

— Може би не е знаела коя е — предположи Гилем. — Иначе едва ли е щяла да тръгне.

След кратко мълчание Гилем продължи:

— Смятам, че след като спасим Берtrand, ще се справим с войниците. Все повече ми се струва, че Ориан ще остави хората си в лагера и ще тръгне нагоре сама с дъщеря ти.

Сажо кимна.

— Продължавай.

— Ориан е чакала този ден повече от трийсет години. Едва ли ще рискува да показва на друг къде се намира пещерата. И да споделя с някого тайната. Смята, че само синът ѝ знае къде е, и няма да очаква никаква съпротива.

Разговорът беше прекъснат от пискливия глас на Ориан, властен и студен. Без да се чуе и звук, двамата мъже извадиха сабите и заеха

позиции недалеч от входа на пещерата. Сажо се скри зад скалата, а Гилем — в хрусталака.

Гласовете се приближаваха.

Сажо имаше чувството, че прави всяка крачка заедно с Берtrand. Всеки миг бе сякаш цяла вечност. Накрая от прикритието на дърветата изникнаха два силуета. Ориан и Берtrand. Наистина бяха сами.

Сажо гневно стисна юмруци. Върху бузата на Берtrand имаше рана от нож. Ориан беше омотала около врата ѝ въже, което се спускаше по гърба до двете ѝ китки, завързани отзад. Другият край на въжето беше в лявата ръка на Ориан. В дясната тя носеше кинжал, с който ръгаше Берtrand по гърба, за да върви по-бързо.

Момиченцето стъпваше плахо и често се препъваше. Сажо присви очи и видя, че краката му под полата са вързани хлабаво, така че да върви, но не и да тича.

Той си наложи да не мърда, докато двете излязат на поляната точно под пещерата.

— Каза, че е зад дърветата.

Берtrand прошепна нещо.

— Дано е истина, иначе мисли му — закани се Ориан.

— Ето там е — рече детето.

Сажо долови в гласа ѝ ужас и сърцето му се сви.

Смятаха да причакат Ориан при входа на пещерата. Той щеше да насочи вниманието си към Берtrand, за да я издърпа извън обсега на Ориан, а Гилем трябваше да обезоръжи жената още преди тя да е успяла да използва кинжала.

Сажо погледна Гилем, който му кимна, че е готов.

— Но не е хубаво да влизаш вътре — каза Берtrand. — Това място е свещено. Там могат да влизат само пазителите.

— Виж ти — ухили се Ориан. — И кой ще ме спре? Ти ли? — На лицето ѝ се изписа горчивина. — Приличаш ужасно на нея, чак ми се повдига — рече тя и дръпна въжето около шийката на Берtrand. — Алаис казваше на всички какво да правят. Все се мислеше за най-умната.

— Не е вярно — извика Берtrand.

На Сажо му се прииска да я накара някак да замълчи.

Берtrand се разплака.

— Няма пък да те вода нататък.

Ориан вдигна ръка и я удари. От гърдите на Сажо се изтръгна гърлен вик и той се хвърли върху Ориан.

Ориан реагира начаса: издърпа Берtrand и допря кинжала до гърлото ѝ.

— Колко разочароващо. А аз си мислех, че синът ми ще се справи с такава проста задача. Вече те бяха заловили, поне така ми казаха. Но както и да е.

Сажо се усмихна на Берtrand, за да я поуспокои.

— Пусни меча — нареди спокойно Ориан, — или ще я убия.

— Извинявай, Сажо, че не те послушах — проплака Берtrand, — но пръстенът ти беше у нея. Тя ми каза, че си я пратил да ме вземе.

— Това не е моят пръстен, брава — отвърна мъжът и пусна меча.

Той падна със силно дрънчене на твърдата земя.

— Вече е по-добре. — Ориан се усмихна. — Сам ли си?

Сажо не отговори. Ориан допря острието до вратлето на Берtrand и боцна кожата под ухото ѝ. Детето изпищя, а по шийката му на тънка струйка се застича кръв, която приличаше на червена панделка.

— Пусни я, Ориан. Трябвам ти аз, а не тя.

Гласът на Алаис. Сякаш самата планина затаи дъх.

Привидение? Гилем не можеше да каже.

Имаше чувството, че тялото му е кухо и безтегловно. Не помръдна от страх, че ще подплаши видението и то ще изчезне. Погледна към Берtrand, сетне към Алаис, ако това изобщо беше тя.

— Пусни я, Ориан.

Думите на Алаис развалиха магията.

— Мамо — извика Берtrand и протегна отчаяно ръце.

— Невъзможно... — заяви Ориан, присвила очи. — Ти умря. Видях те как издъхваш.

Сажо се стрелна към нея и се опита да изтръгне Берtrand, но не беше достатъчно бърз.

— Не се приближавай! — изкрещя Ориан и затегли момиченцето към входа на пещерата. — Кълна се, ще я убия.

— Мамо!

Алаис направи крачка напред.

— Пусни я, Ориан. Разправията ти е с мен.

— Няма разправия, сестро. „Книга Слова“ е у теб. Искам я.

— И след като я получиш, какво?

Гилем беше като омагьосан. Още не смееше да повярва, че това е Алаис.

Вниманието му беше привлечено от някакво раздвижване, от проблеснала стомана и шлемове. През гъсталака към Алаис се промъкваха двама войници. Други чакаха в засада.

— Заловете ги!

Войникът най-близо до Сажо го сграбчи за ръцете и го хвана с все сила, през това време и другите излязоха от прикритието си. Алаис дръпна светкавично меча си и го завъртя, като заби острието в крака на най-близкия войник. Вторият се метна към нея. Мечовете зазвънтяха, разхвърчаха се искри.

Алаис имаше предимството да е по-нависоко, но беше по-дребна и слаба.

Гилем изскочи от скривалището си и се завтече към нея точно когато тя се препъна и залитна. Войникът се спусна към нея и я рани в ръката. Алаис изпищя и пусна меча.

— Мамо!

Гилем се втурна и след няколко крачки заби меча си в корема на войника. От устата му блъвна кръв. Очите му се разшириха от ужас и той се свлече.

Нямаше време дори да си поеме дъх.

— Гилем! — извика Алаис. — Внимавай отзад!

Той се завъртя кръгом и видя още двама войници. Извади с рев меча си и се нахвърли. Острието разсичаше въздуха, докато Гилем ги отблъскваше, като размахваше оръжието напосоки — безпощадно, първо към единия, после и към другия.

Беше по-добър в меча, но онези имаха числено преимущество.

Сега Сажо беше вързан и повален на колене. Единият от войниците бе останал да го пази, опрял острието във врата му, а вторият се притече на помощ на останалите, за да обезвредят Гилем. Доближи се до Алаис дотолкова, че я достигаше със сабята си. Макар да губеше много кръв, тя успя да извади от колана си нож и да го забие с все сила между краката на своя нападател. Острието разряза бедрото му и той изпищя.

Заслепен от болка, залитна назад. Гилем видя как Алаис също отскача и си удря главата в скалата. Опита се да се изправи, но беше замаяна. От раната на главата ѝ рухна кръв.

С камата, все още забита в крака му, войникът се хвърли на Гилем като мечка, привлечена от примамка. Гилем отстъпи назад, но се подхлъзна. Другите двама му се нахвърлиха и го залепиха с лицето надолу за земята.

Той усети как ребрата му пукат, когато някой го изрита отстрани. При втория ритник се загърчи от болка. Почувства в устата си кръв.

Откъм Алаис не долиташе и звук. Тя сякаш изобщо не помръдваше.

После Гилем чу как Сажо крещи. Вдигна глава, но войникът го фрасна с плоската страна на меча си.

Ориан беше изчезнала в пещерата с Берtrand.

Гилем нададе рев, събра сетни сили и се вдигна на крака, като запрати един от войниците по нанадолнището. Грабна меча и го заби в гърлото на единствения мъж, който още стоеше на крака, а Алаис коленичи и прониза другия в крака със собствения му кинжал. Воят заглъхна в гърлото му.

Всичко притихна.

Гилем се вгледа в Алаис. Дори сега не можеше да повярва на очите си. Сетне протегна ръка.

Алаис вплете пръсти в неговите. Той почувства кожата ѝ, разкъсана и разранена. Истинска.

— Мислех, че...

— Знам — побърза да каже тя.

Гилем не искаше да я пуска, но си спомни за Берtrand.

— Сажо е ранен — каза той и тръгна по склона към входа на пещерата. — Помогни му. Аз отивам да търся Ориан.

Алаис се надвеси над Сажо, после хукна след Гилем.

— Просто е в безсъзнание — обясни тя. — Ти остани тук. Разкажи му какво се е случило. Трябва да намеря Берtrand.

— Не, Ориан цели точно това. Ще те принуди да кажеш къде си скрила Книгата, после ще ви убие и двете. Толкова ли не разбираш, ако отида сам, има по-голяма вероятност да изведе дъщеря ти жива.

— Дъщеря ни — поправи го Алаис.

Той чу думите, макар да не разбра какво означават. Сърцето му заби като обезумяло.

— Алаис, какво... — подхвана Гилем, но тя вече тичаше по прохода към тъмнината.

80.

Ариеж

Петък, 8 юли 2005 година

— Отишли са в пещерата — изкрещя Нубел и тръшна слушалката на телефона, — ама че глупост...

— Кой?

— Одрик Бейар и Алис Танър. Решили са, че който е отвлякъл Шийла О'Донъл, я държи под връх Суларак. Танър твърдяла, че е похитен още някой. Американец на име Уилям Франклин.

— Кой е той?

— Нямам представа — отвърна Нубел, после грабна сакото си и изхвърча в коридора.

Муро го последва.

— Кой се обади?

— Дежурният. Явно е получил съобщението на доктор Танър в девет часа, но „не искал да ме безпокои по време на разпита каквото и да става“ — изимитира Нубел носовия глас на застъпилия нощна смяна.

Двамата погледнаха по инерция часовника на стената. Беше десет и петнайсет.

— А Бресар и Доминго? — попита Муро и кимна към помещенията за разпит по-нататък по коридора.

Предчувствието на Нубел се беше оказало вярно. Двамата мъже бяха задържани под стража недалеч от фермата на бившата жена на Отие. Бяха поели на юг към Андора.

— Могат да почакаат.

Нубел отвори вратата на гаража толкова рязко, че я запрати към аварийната стълба. Двамата заслизаха бързо към автомобила.

— Изтръгна ли нещо от тях?

— Нищо — отвърна Нубел и след като отвори вратата на колата, метна сакото си на задната седалка. Намести се с мъка зад волана. — И двамата мълчат като гроб.

— Страхуват се повече от шефа си, отколкото ти — отбеляза Муро, докато затръшваше вратата откъм своята страна. — Нещо ново за Отие?

— Нищо. Днес е ходил на служба в Каркасон. Оттогава ни вест, ни кост от него.

— Фермата? — предположи Муро, докато автомобилът препускаше към главния път. — Полицайте, които отидоха да я претърсят, съобщиха ли нещо?

— Още не.

Телефонът на Нубел иззвъня.

— Нубел, oui? — Натисна рязко спирачката и Муро отхвърча към предното стъкло. — По дяволите! Защо, да го вземат мътните, научавам чак сега? Има ли някой вътре? — Той заслуша. — Кога е избухнал? — Връзката беше лоша. — Не, не! Стойте там. Дръжте ме в течение. — Нубел метна апарата върху светлинното табло, включи сирената и отпраши към магистралата. — Фермата гори — обясни той, като натисна газта до дупка.

— Умишлен палеж ли?

— Най-близкият съсед е на половин километър. Твърди, че е чул два силни взрива, после видял пламъците и се обадил в пожарната. Но докато те пристигнат, огънят се разгорял.

— Има ли някой вътре? — попита разтревожен Муро.

— Не знаят — отговори мрачно Нубел.

Шийла ту изпаднаше в безсъзнание, ту отново идваше на себе си.

Нямаше представа колко време е минало, откакто мъжете си бяха тръгнали. Едно по едно сетивата ѝ се изключваха. Тя вече не знаеше къде е. Ръце, крака, тяло, глава — Шийла се чувстваше така, сякаш е безтегловна. Не усещаше горещина и студ. Беше се затворила като в пашкул в собствения си свят. Неуязвима. Свободна.

Не беше сама. В съзнанието ѝ изникваха лица, хора от миналото и настоящето, шествие от притихнали образи.

Светлината сякаш отново се усили. Бял лъч запращаше подскачащи сенки по стените и каменния таван на пещерата. Точно като в калейдоскоп цветовете се променяха и мърдаха направо пред очите ѝ.

Стори ѝ се, че е зърнала мъж. Много стар. Усети върху челото си студените му длани. Кожата бе суха като оризова хартия. Гласът му каза, че всичко ще бъде наред. Че сега тя е в безопасност.

После Шийла чу други гласове, които нашепваха в главата ѝ, мълвяха и говореха тихо, милваха я.

Усети до рамото си черни криле, които я люлееха нежно, сякаш е дете. И я зовяха у дома.

Сетне друг глас, който развали всичко.

— Обърнете се.

Уил си даде сметка, че тътенът е вътре в главата му и идва от кръвта — гъста и тежка, бучаща в ушите му. Ехото от куршумите кънтеше отново и отново в паметта му.

Преглътна и се опита да си поеме дъх. Тежката миризма на кожа в носа и устата му беше прекалено силна. Пригади му се.

Колко изстрела беше чул? Два? Три?

Двамата мъже, които го пазеха, слязоха от автомобила. Уил ги чу как разговарят или може би спорят с Франсоа-Батист. Бавно и полека, за да не привлича вниманието, той се понадигна на задната седалка на автомобила. В светлината на фаровете видя, че Франсоа-Батист се е надвесил над трупа на Отие. Беше отпуснал ръката си, в която още стискаше пистолета. Някой сякаш беше лиснал кутия червена боя върху вратата и калника на автомобила на убития. Кръв, тъкан, натрошена кост. Каквото беше останало от черепа на Отие.

На Уил му се пригади още повече. Наложил си да гледа. Внезапно Франсоа-Батист се обърна. Уил усети как настръхва. Свлече се отново на седалката, признателен, че поне не са го затворили отново в онази клаустрофобична кутия в багажника на автомобила.

Вратата на колата се отвори рязко и той пак почувства върху ръцете и врата си познатите мазолести длани, които го издърпаха от седалката и го пуснаха на земята.

Уил усети хладния нощен въздух. Мантията, с която го бяха облекли, беше дълга и широка, макар и пристегната в кръста. Почувства се уязвим и ужасен.

Видя безжизненото тяло на Отие, проснато върху чакъла. До него, под предната гума на автомобила, мигаше червена светлинка.

— Занесете го в пещерата — нареди Франсоа-Батист и Уил откъсна очи от светлинката. — Чакайте ни отвън. Пред входа. — Младежът се замисли. — Сега е десет без пет. Ще влезем след четирийсет, може би петдесет минути.

Десет часът. Уил отпусна глава, когато мъжът го хвана под мишниците. Докато го влачеха нагоре по склона към пещерата, той се запита дали в единайсет ще е жив.

— Обърнете се — повтори Мари-Сесил.

Одрик помилва Шийла по главата, после бавно се изправи в цял ръст. Облекчението, че я е намерил жива, не трая дълго. Тя беше в много тежко състояние. Одрик се опасяваше, че ако не ѝ се окаже бърза медицинска помощ, жената ще издъхне.

— Оставете факлата там — нареди му Мари-Сесил. — Слезте тук, долу, за да ви виждам.

Одрик се обърна бавно и излезе иззад жертвеника.

Мари-Сесил държеше в едната ръка светилник, а в другата пистолет. Първото, което хрумна на Одрик, бе, че те си приличат като две капки вода. Същите зелени очи, същата къдрава черна коса, обрамчила красивото сурово лице. Със златната диадема и огърлица, с амулетите над лактите и стройното издължено тяло в бяла мантия Мари-Сесил наподобяваше египетска фараонка.

— Сама ли сте дошли, госпожо?

— Не мисля, че непременно трябва да ме придружава някой, господине, пък и...

Той погледна пистолета.

— Нали не смятате, че ще ви създавам главоболия? Все пак съм стар, нали? — Сетне добави: — Но същевременно не искате и никой да чува.

По устните ѝ се мерна нещо като усмивка.

— Силата е заложена в потайността.

— Човекът, който ви е научил на това, е мъртъв, госпожо.

Очите ѝ блеснаха.

— Познавахте ли дядо ми?

— Знаех за него — отвърна Одрик.

— Добре ме е научил. Да не се доверявам на никого. Да не разчитам на никого.

— Самотен начин на живот, госпожо.

— Не мисля.

Мари-Сесил се въртеше около него като звяр, който дебне плячка, докато накрая не застана с гръб към жертвеника. Одрик стоеше в средата на пещерата, до вдлъбнатината в пръстта.

„Гробът — помисли той. — Гробът, където са били намерени телата.“

— Къде е тя? — попита Мари-Сесил.

Старецът не отговори.

— Приличате много на дядо си... Но и вие като него сте заблудена.

По лицето ѝ се мярна гняв.

— Дядо ми беше велик човек. Почиташе Граала. Посвети живота си на издирването на „Книга Слова“, за да разбира повече.

— За да разбира ли, госпожо? Или за да се възползва?

— Не знаете нищо за него.

— О, знам — промълви тихо Одрик. — Хората не се променят чак толкова много. — Той се подвоуми. — И беше съвсем близо, нали? — продължи още по-тихо. — Няколко километра на запад и именно дядо ви, а не вие, щеше да намери пещерата.

— Сега вече е все едно — натърти тя ядосано. — Принадлежи на нас.

— Граалът не принадлежи на никого. Той не е нещо, което може да се притежава, с което можеш да се пазариш или да изнудваш. — Одрик замълча. В светлината на газеничето върху жертвеника погледна Мари-Сесил право в очите. — Граалът нямаше да го спаси.

Тя въздъхна.

— Еликсирът лекува и удължава живота. Дядо ми щеше да живее.

— Граалът нямаше да го спаси от болестта, която смъкваше плътта от костите му, госпожо, на вас също няма да даде онова, към което се стремите. — Бейар се замисли. — Граалът няма да дойде при вас.

Мари-Сесил направи крачка към него.

— Само се надявате това да не стане, Бейар, но не сте сигурен.

— Грешите.

— Това е единствената ви възможност, Бейар. След всичкото писане и ровене из книгите искате да видите как става не по-малко от мен.

— А ако откажа да ви помогна?

Мари-Сесил прихна.

— О, недейте така. Синът ми ще я убие, знаете го. От вас зависи как ще го направи и колко време ще отнеме.

Въпреки предпазните мерки, които старецът беше взел, по гърба му премина тръпка. Стига Алис да стоеше там, където беше сега, нямаше място за тревога. Тя беше в безопасност. Всичко щеше да приключи още преди да е разбрала какво става.

Най-неочаквано в съзнанието му нахлуха спомени за Алаис... и за Берtrand. Тяхната дързост, нежеланието да се подчиняват на заповеди, безразсъдната им смелост.

Дали Алис беше от същото тесто?

— Всичко е готово — рече Мари-Сесил. — „Книга Отвари“ и „Книга Числа“ са тук. И така, ако просто ми дадете пръстена и ми кажете къде е скрита „Книга Слова“...

Одрик си наложи да насочи вниманието си към нея.

— Защо сте толкова сигурна, че книгата е още в пещерата?

Тя се усмихна.

— Защото вие, Бейар, сте тук. Защо иначе ще идвате? Искате, преди да умрете, да видите поне веднъж церемонията. Ще сложите мантията — изкреця тя, внезапно изгубила търпение.

Замахна с пистолета към парчето бял плат, оставено в горния край на стълбите. Старецът поклати глава и забеляза, че за стотна от секундата по лицето ѝ се изписа съмнение.

— После ще ми донесете Книгата.

На Бейар му направи впечатление, че в по-ниската част на пещерата в земята са забити три метални халки. И си спомни, че не друг, а именно Алис е открила скелетите в плиткия гроб.

Усмихна се. Не след дълго щеше да получи отговорите, които търсеше.

— Одрик! — прошепна Алис, докато вървеше слепешката по прохода.

Ставаше все по-стръмно.

Съгледа отпред в пещерата слабо жълто сияние.

— Одрик — извика повторно.

Ускори крачката, последните няколко метра дори се затича, докато не нахлу в пещерата, където спря като попарена.

„Това не може да е истина.“

Одрик стоеше в долния край на стъпалата. Беше облечен в дълга бяла мантия.

„Помня го.“

Тя се отърси от спомена. Ръцете на стареца бяха вързани отпред, той беше прихванат за земята като животно. В дъното на пещерата, озарена от светилника, който трепкаше върху жертвеника, беше застанала Мари-Сесил дьо л'Орадор.

— Това е предостатъчно — заяви тя.

Одрик се обърна, в очите му се четеше съжаление и скръб.

— Ужасно съжалявам — промълви Алис, след като осъзна, че е провалила всичко. — Но трябваше да ви предупредя...

Някой я сграбчи отзад. Тя изпищя и зарита, но онези, които я държаха, бяха двама.

„Така се случи и преди.“

После някой я повика по име. Не Одрик.

Пригади й се и тя се свлече.

— Хванете я, малоумници — изкрещя Мари-Сесил.

81.

Връх Суларак

Март, 1244 година

Гилем не можеше да настигне Алаис. Тя бе отишла много напред.

Той тръгна плахо в тъмния проход. Отстрани в пукнатите ребра го прониза болка, от която остана без дъх. Но продължи, тласкан от думите на Алаис, които кънтяха в главата му, и от страх, от който в гърлото му беше заседнала буца.

Въздухът като че ли ставаше по-студен, мразовит, сякаш животът в пещерата беше изсмукан. Забеляза, че е застанал на естествена каменна площадка. Две широки ниски стъпала водеха към по-ниско пространство, където пръстта беше равна и гладка. Върху каменния жертвеник гореше *calèlh*^[1], който излъчваше мъждива светлина.

Двете сестри стояха една срещу друга. Ориан все така държеше ножа допрян до вратлето на Берtrand. Алаис се беше вкаменила.

Гилем се приведе, като се молеше Ориан да не го забележи. Промъкна се покрай стената, за да вижда ясно какво става.

Ориан метна нещо на земята пред Алаис.

— Вземи — изкрещя тя. — Отвори лабиринта. Знам, че „Книга Слова“ е скрита тук.

Гилем видя как очите на Алаис се разширяват от изненада.

— Чела ли си изобщо „Книга Числа“? Изумяваш ме, сестро. Там е обяснен ключът.

Алаис се подвоуми.

— Пръстенът с *merel*, пъхнат в него, отключва отвора в сърцевината на лабиринта.

Ориан дръпна назад главата на Берtrand, така че кожата по шията ѝ се изопна.

— Направи го сега, сестро.

Момиченцето изпищя. Звукът прокънтя в главата на Гилем, сякаш го прониза нож. Той погледна Алаис, чиято ранена ръка висеше.

— Първо я пусни — рече тя.

Ориан поклати глава. Косата ѝ се беше разплела, очите ѝ блестяха диво. Без да сваля поглед от сестра си, тя направи малък разрез върху вратлето на Берtrand.

Детето изпищя отново, по шията му се застича кръв.

— Следващият разрез ще бъде по-дълбок — закани се Ориан. — Дай ми Книгата.

Алаис вдигна пръстена и отиде до лабиринта. Ориан тръгна след нея, като влачеше подире си Берtrand. Алаис чу учестеното дишане на дъщеря си. После детето загуби съзнание и се олюля напред. Краката му още бяха вързани.

За миг мислите на Алаис се понесоха като вихрушка назад към времето, когато тя за пръв път бе видяла Хариф да прави същото.

Долепи длан до грапавия каменен лабиринт. В ранената ръка я прониза остра болка. На Алаис не ѝ трябваше свещ, за да види очертанията на египетския символ на живота — анх. После, с гръб към Ориан, пхна пръстена в малък процеп в средата на лабиринта. Замоли се заради Берtrand да се получи. Не беше казано нищо, не бе направено нищо, нямаше предварителна подготовка, каквато се изискваше. Обстоятелствата бяха коренно различни в сравнение с единствения път, когато Алаис бе стояла и се беше молила пред лабиринта от камък.

— Ди анх джет — пророни тя.

Усети като пепел в устата си древните слова. Чу се рязко щракване. За миг сякаш не се случи нищо. После някъде от дълбините на скалата се чу как нещо се размърдва и камъкът стърже о камък. Алаис се дръпна и в полумрака Гилем видя, че в самата среда на лабиринта е зейнал отвор. Вътре имаше книга.

— Дай ми я — заповяда Ориан. — Сложи я тук, върху жертвеника.

Алаис го направи, без да сваля очи от лицето на сестра си.

— А сега пусни Берtrand. Вече не ти трябва.

— Отвори книгата — подкани Ориан. — Искам да съм сигурна, че не ме мамиш.

На първата страница имаше обрамчен със златисто символ, който потрепваше на светлината. Представляваше овал с формата на сълза, разположен върху кръст, наподобяващ пастирска гега.

— Продължавай нататък — рече Ориан. — Искам да я видя цялата.

Ръцете на Алаис трепереха, докато тя разлистваше страниците. Гилем видя смесица от странни рисунки и редове плътно нанесени символи, които запълваха целия лист.

— Вземи я, Ориан — каза Алаис, като се постара гласът ѝ да не трепери. — Вземи книгата и ми върни дъщерята.

Гилем видя как острието проблясва. Разбра какво ще стане миг преди то да се е случило, проумя, че от ревност и огорчение Ориан ще унищожи всичко, което Алаис обича и ценя.

Хвърли се върху Ориан и я запрати встрани. Пукнатите му ребра се огънаха и от болка за малко не изгуби съзнание.

Кинжалът падна от ръката ѝ и отхвърча. От сблъсъка Берtrand също беше отхвърлена напред. Тя изпищя и си удари главата в ъгъла на жертвеника. После застина.

— Вземи Берtrand, Гилем — извика Алаис. — Ранена е, Сажо също е ранен. Помогни им. В селото чака мъж на име Хариф. Той ще ти помогне.

Гилем се поколеба.

— Моля те! Спаси я!

Последните ѝ думи бяха заглушени от Ориан. Беше докопала кинжала и се метна към сестра си. Острието се заби във вече разранената ѝ ръка.

Сърцето на Гилем се разкъсваше. Не искаше да оставя Алаис сама с Ориан, но виждаше, че Берtrand лежи в несвят на земята.

— Моля те, Гилем! Върви!

Погледна за последно назад към Алаис, вдигна Берtrand и хукна. Беше разбрал, че Алаис иска от него това.

Докато залиташе тромаво през пещерата, чу тътен, нещо като гръмотевица, отекнала между хълмовете. Препъна се и реши, че не го държат краката. Пак тръгна напред, изкачи стъпалата и отново навлезе в прохода. Захлъзга се по камъните, краката и ръцете му пареха от болка. После забеляза, че земята се движи и се тресе.

Беше останал без сили. Берtrand не се помръдваше в ръцете му и с всяка крачка му се струваше все по-тежка. Шумът ставаше все по-силен. От тавана западаха парчета скала и прах.

Гилем усети срещу себе си полъха на студения въздух. Още няколко крачки, и вече беше излязъл в сивкавия здрач.

Изтича на мястото, където Сажо лежеше в несвяст.

Бертранд беше мъртвешки бледа, ала беше започнала да хлипа и да се размърдва в ръцете му. Положи я на земята до Сажо, после изтича при мъртвите войници, за да смъкне наметалата им и да направи завивка. Накрая свали от врата си и своето наметало, при което катарамата му от сребро и мед отхвърча в прахта. Сгъна го под главата на момиченцето.

Поспря, за да целуне дъщеря си по челото.

— Filha — пророни Гилем.

Това беше първата и последната целувка, която щеше някога да ѝ даде.

Откъм пещерата се чу силен тътен. Гилем се затича и се върна в прохода. В тясното пространство шумът бе направо оглушителен.

Гилем усети, че нещо се носи стремглаво към него от мрака.

— Привидение... лице — изпелтечи Ориан с очи, обезумели от страх. — Лице в средата на лабиринта.

— Къде е Алаис? — изкрещя Гилем и я сграбчи за ръката. — Какво си й направила?

Ориан беше цялата в кръв.

— Лица в... лабиринта — изпищя тя отново.

Гилем се обърна рязко, за да види какво има зад него, но не забеляза нищо. Точно тогава Ориан заби кинжала в гърдите му.

Той знаеше, че му е нанесла смъртоносен удар. Тутакси усети как смъртта се прокрадва в крайниците му. Пред очите му причерня и в мъглата Гилем видя как Ориан бяга. Почувства, че заедно с него умира възмездието. То вече беше без значение.

Ориан излезе в сивата светлина на помръкващия ден, а Гилем тръгна слепешката през прохода с отчаяната надежда да открие Алаис в хаоса от камъни и прах.

Намери я да лежи в малка вдлъбнатинка в земята, стискаше торбата, където държаша „Книга Слова“, а в ръката си — пръстена.

— Mon cor — пророни Гилем.

При звука на гласа му очите ѝ трепнаха и се отвориха. Алаис се усмихна, а той усети как сърцето му се преобръща.

— Берtrand?

— В безопасност е.

— Сажо?

— Той също ще оживее.

Алаис затаи дъх.

— Ориан...

— Пуснах я да си върви. Ранена е тежко. Няма да стигне далеч.

Последният пламък в светилника, който още гореше върху жертвеника, примига и угасна. Алаис и Гилем не го забелязаха, докато лежаха прегърнати. Не забелязаха нито мрака, нито тишината, спуснали се в пещерата. За тях не съществуваше нищо друго, освен самите те.

---

[1] Светилник (окситански). — Б.пр. ↑

82.

Връх Суларак

Петък, 8 юли 2005 година

Тънката мантия почти не предпазваше Алис от усойния студ в пещерата. Тя потрепери и обърна бавно глава.

Вдясно се падаше жертвеникът. Единствената светлина идваше от старовремски светилник, който беше сложен в средата и запращаше сенки по полегатите стени. Но и тя беше достатъчна, та Алис да види символа на лабиринта върху камъка отзад, голям и внушителен в тясното пространство.

Усети, че наблизко има и други хора. Извърна се леко и видя Одрик на същото място, вързан за халка, забита в пода. Бялата му коса образуваше нещо като ореол около главата му. Старецът беше застинал като статуя, изсечена върху гроб.

Сякаш усетил, че Алис го гледа, той срещна очите ѝ и ѝ се усмихна.

Тя също му се усмихна едва-едва, забравила за миг, че Одрик сигурно ѝ се сърди, задето не спази обещанието да стои отвън.

Внезапно Алис забеляза, че има някаква промяна. Плъзна поглед към дланите на Одрик, разтворени на ветрило върху бялото наметало.

„Няма го пръстена.“

— Шийла е тук — прошепна Алис едва чуто. — Оказахте се прав.

Той кимна.

— Трябва да направим нещо — изсъска Алис.

Одрик поклати едва забележимо глава и погледна към другия край на пещерата. Алис също се извърна натам.

— Уил! — пророни невярващо.

Плисна я облекчение, последвано от съжаление за окаяното състояние, в което той се намираше. Косата му беше сплъстена от спечената кръв, едното му око беше подуто, по лицето и ръцете му се виждаха рани от нож.

„Но той е тук. Заедно с мен.“

Щом чу гласа ѝ, Уил отвори очи. Взря се в тъмното. Видя я, позна я и върху разранените му устни се мерна усмивка.

Двамата се гледаха дълго.

„Mon cor. Любов моя.“ Тази осъзната мисъл ѝ вдъхна смелост.

Скръбният вой на вятъра в прохода се засили, вече примесен с нашепване. Монотонно говорене, което наподобяваше песен. Алис не разбра откъде идва. В пещерата проехтяха странно познати откъслечни думи и изречения, докато въздухът не се насити от звука: montanhas — планини, Noblessa — благородство, livres — книги, graal — Граал. На Алис ѝ се зави свят, тя се почувства опиянена от думите, които звънтяха в главата ѝ като камбани на катедрала.

Точно когато си мислеше, че повече няма да издържи, пеенето спря. Музиката заглъхна бързо и не остави след себе си нищо освен спомен.

В напрегнатата тишина се зарея един-единствен глас. Женски, ясен и красив.

*„В началото на всички времена,
в земите на Египет
повелителят на тайните
даде думи и писмена.“*

Алис откъсна очи от Уил и се извърна към звука. От здрача зад жертвеника като привидение изникна Мари-Сесил. Когато застана пред лабиринта, зелените ѝ очи, изрисувани с черно и златисто, проблеснаха на мигация светилник като изумрудни. Косата ѝ беше вдигната над челото, бе прихваната от златна диадема с диаманти отпред и блещукаше като черен кехлибар. Изваяните ѝ ръце бяха голи, ако не се броят амулетите от усукан метал.

Мари-Сесил носеше трите книги, сложени една върху друга. Тя ги подреди върху жертвеника, до най-обикновена глинена купа. Когато се пресегна да намести светилника върху жертвеника, Алис забележа някак между другото, че на палеца на лявата си ръка тя носи пръстена на Одрик.

„Не ѝ стои добре.“

Алис се почувства потопена дълбоко в миналото, което не помнеше. Велумът би трябвало да е сух и чуплив при допир, като умиращи листа по есенно дърво. Но почти усещаше между пръстите си кожените връзки, меки и податливи, макар че те би трябвало да са се вкоравили от дългите години. Сякаш споменът се беше врязал в костите и кръвта ѝ. Алис си спомни как кориците блещукат с преливащи се цветове под светлината.

Тя видя рисунката на мъничкия златен бокал, който не беше по-голям от монета от десет пенса и който сияеше като скъпоценен камък върху дебелия жълтеникав пергамент. На следващите страници: редове, написани с красив почерк. Алис чу как Мари-Сесил говори в сумрака и същевременно видя червените, сините, жълтите и златните букви. „Книга Отвари“.

В главата ѝ нахлуха образи на двуизмерни фигури, на животни и птици. Тя си представи пергаментов лист, по-плътен от останалите и различен, полупрозрачен, жълт. Беше папирус, още си личаха влакнцата. Беше покрит със същите символи, както началото на книгата, макар че тук те се редуваха с рисунки на мънички растения, с цифри и мерки.

Сега Алис мислеше за втората книга — „Книга Числа“. Върху първата страница имаше изображение не на бокал, а на лабиринт. Без да осъзнава какво прави, Алис пак огледа пещерата, този път с различни очи, за да провери подсъзнателно формата и съотношението.

Отново се извърна към жертвеника. Най-ясен беше споменът ѝ за третата книга. Върху първата страница, оброчен в преливащо златисто, беше *анх*, древноегипетският символ на живота, днес познат по цял свят. Между облечените с кожа дървени корици на „Книга Слова“ имаше празни страници, наподобяващи бяла стража на папируса, скрит в средата на книгата. Йероглифите бяха написани близо един до друг и не се четяха лесно. Нямаше цветни петна, по нищо не личеше къде завършва едната дума и започва следващата.

Някъде между тях беше скрито заклинанието.

Алис отвори очи и усети, че Одрик я наблюдава.

Размениха си поглед, с който се разбраха. Думите изникнаха тихо от прашните кътчета на съзнанието ѝ и се върнаха при нея. За стотна от секундата Алис сякаш напусна тялото си и погледна всичко отгоре.

Преди осемстотин години беше изрекла същите слова. И Одрик ги беше чул.

„Истината ще ни направи свободни.“

Нищо не се беше променило, най-неочаквано Алис престана да се страхува.

Вниманието ѝ беше привлечено от звук, дошъл откъм жертвеника. Застиналостта се разсея, светът на настоящето се завърна устремно. А заедно с него и страхът.

Мари-Сесил взе глинената купа, достатъчно малка, за да я обхване с ръце. Жената вдигна и ножчето с тъпо износено острие, оставено до нея. Разпростря над главата си дълги бели ръце.

— Dintar — провикна се Мари-Сесил. — Влизам.

От тъмния проход излезе Франсоа-Батист. Огледа внимателно пещерата, местейки очи от Одрик към Алис, накрая спря поглед върху Уил. По лицето на момчето се изписа ликуване. Алис разбра, че точно то е нанесло раните на Уил.

„Този път няма да ти позволя да му причиниш болка.“

Сетне погледът му продължи нататък. Спря за миг върху трите книги, подредени една до друга върху жертвеника. Алис не разбра дали Франсоа-Батист е изненадан, или му е олекнало. После той се взря в лицето на майка си.

Въпреки разстоянието Алис долови напрежението между двамата.

По лицето на Мари-Сесил се мярна нещо като усмивка, когато слезе от стъпалото при жертвеника, както държеше в ръце ножа и купата. Докато се движеше из пещерата, от трепкащата светлина на свещите мантията ѝ трептеше и блещукаше като усукан лунен лъч. Алис усети във въздуха мириса на парфюма ѝ, който почти не се долавяше от тежкото ухание на запаленото дървено масло.

Франсоа-Батист също слезе по стъпалата и застана зад Уил.

Мари-Сесил спря пред него и му пошушна тихо нещо, Алис не чу какво. Макар че усмивката на младежа не угасна, Алис забеляза гнева по лицето му, когато той се наведе напред, вдигна вързаните китки на Уил и доближи ръката му до майка си.

Алис трепна, когато Мари-Сесил направи между китката и лакътя на Уил само един разрез. Той се смръщи и въпреки че не издаде нито звук, Алис долови стъписването в очите му.

Мари-Сесил поднесе купата, за да улови с нея пет капки кръв.

Повтори същото с Одрик, сетне спря пред Алис. Видимо се вълнуваше, докато прокарваше върха на острието отдолу по бялата ѝ ръка, по линията на старата рана. После точно като хирург със скалпел вкара ножа в кожата и натисна бавно върха, докато белегът не се отвори.

Тъпата болка връхлетя Алис. Отпърво ѝ стана топло, после студено и накрая сякаш се вцепени. Загледа като омагьосана капките кръв, които падаха една по една в странно светлата смес в купата.

После всичко приключи. Франсоа-Батист я пусна и тръгна след майка си към жертвеника. Мари-Сесил повтори всичко отначало със сина си, след това застана между жертвеника и лабиринта.

Сложи купата в средата и прокара ножа и по своята кожа, сетне загледа как кръвта ѝ се стича на струйка по ръката.

„Смесване на кръв.“

Алис сякаш получи прозрение. Граалът принадлежеше на всички и на никоя вяра. Християни, юдеи, мюсюлмани. Петима пазители, избрани заради личните им качества и дела, а не заради потеклото. Всички бяха равни.

Алис загледа как Мари-Сесил вади нещо измежду страниците на книгите. Вдигна третата. Лист хартия. Не, не хартия, а папирус. Докато Мари-Сесил го държеше срещу светлината, ясно личаха власинките тръстика. Както и символът.

„Анх, символът на живота.“

Мари-Сесил доближи купата до устните си и отпи. Остави я с две ръце и огледа пещерата, докато не прикова поглед в Одрик. На Алис ѝ се стори, че тя го предизвиква да я спре.

Жената свали от палеца на ръката си пръстена и размествайки застиналия въздух, се извърна към каменния лабиринт. Светилникът отзад примигваше и хвърляше сенки, които подскачаха по стените. В сумрака, обгърнал изсечената скала, Алис видя две изображения, които не бе забелязала досега.

Вътре в очертанията на лабиринта ясно личаха сянката на изображението на анх и на чаша.

Алис чу рязко щракване, сякаш някой бе пъхнал ключ в ключалка. За миг като че ли не се случи нищо. Сетне някъде дълбоко в

стената екна шум, все едно нещо се размества, стържене на камък о камък.

Мари-Сесил отстъпи назад. Алис забеляза, че в средата на лабиринта е зейнал малък отвор с размерите приблизително на книга.

В съзнанието ѝ изникнаха думи и изречения, обясненията на Одрик, примесени с онова, което тя беше научила сама. *В средата на лабиринта е просветлението, в средата е заложено прозрението.* Алис се сети за поклонниците християни, които в катедралата в Шартр изминават Chemin de Jérusalem и в търсене на просветление кръжат ли, кръжат по стесняващите се спирали на лабиринта.

Тук, в лабиринта на Граала, светлината — в буквалния смисъл на думата — беше в сърцевината на всички неща.

Алис загледа как Мари-Сесил вдига светилника от жертвеника и го слага горе в нишата. Той се вмести съвсем точно. Пещерата бе окъпана в светлина.

Мари-Сесил взе от една от книгите върху жертвеника папирус, който пъхна в процепа в предната част на нишата. В пещерата стана по-тъмно.

Мари-Сесил се обърна рязко и се втренчи в Одрик, а думите ѝ развалиха магията.

— Казахте, че ще видя нещо — изкреця тя.

Той вдигна кехлибарени очи. Алис започна да му внушава наум да мълчи, макар и да знаеше, че старецът няма да го направи. По причини, които младата жена не проумяваше, Одрик бе решен да остави церемонията да следва своя ход.

— Истинското заклинание се разкрива само когато трите папируса се сложат един върху друг. Едва тогава, в играта на светлина и сянка, ще се разкрийт думите, които трябва да се изрекат, а не думите, които трябва да се премълчат.

Алис трепереше. Разбра, че студът е вътре в нея, сякаш телесната ѝ топлина изтичаше като кръв, но тя не можеше да се овладее. Мари-Сесил обърна между пръстите си трите пергаментата.

— Как да ги сложа?

— Развържете ме — каза тихо и спокойно Одрик. — Развържете ме, после застанете в средата на пещерата. Ще ви покажа как.

Тя се подвоуми, сетне кимна на Франсоа-Батист.

— Мaman, je ne pense^[1]...

— Прави каквото ти казват — тросна се тя.

Младежът разряза мълком въжето, с което Одрик беше завързан. После отстъпи.

Мари-Сесил се пресегна назад и вдигна ножа.

— Ако направите нещо, ще я убия — заяви тя, сочейки към Алис, докато Одрик прекосяваше бавно пещерата. — Разбрахте ли? — После замахна към сина си, който стоеше до Уил. — Или ще го направи той.

— Разбрах.

Стрелна с поглед Шийла, която лежеше, без да се помръдва, сетне прошепна на Алис:

— Прав ли съм? — пророни той, внезапно обзет от съмнения. — Граалът няма да дойде при нея?

Макар Одрик да гледаше нея, Алис усети, че той задава въпроса си на някой друг. На някого, с когото вече е изживявал заедно всичко това.

Но въпреки това тя установи, че знае отговора. Беше сигурна. Усмихна се, за да му вдъхне увереността, от която той се нуждаеше.

— Няма да дойде — пророни едва чуто Алис.

— Какво чакате? — подвижна Мари-Сесил.

Одрик пристъпи напред.

— Трябва да вземете един по един папирусите — обясни той — и да ги сложите пред пламъка.

— Направете го вие.

Алис загледа как старецът вдига трите полупрозрачни листа и ги реди в ръцете си, сетне пъха внимателно между тях папирусите. Пламъкът в нишата трепна, сякаш щеше да угасне. В пещерата настана сумрак.

После, когато очите ѝ свикнаха, Алис видя, че са останали само няколко йероглифа, осветени от редуваща се светлина и сянка, следващи очертанията на лабиринта. Всички излишни думи бяха затулени. „Ди анх джет...“, прокълтя ясно в съзнанието ѝ.

— Ди анх джет... — изрече тя на глас, после довърши изречението, като си преведе наум древните слова. — В началото на всички времена, в земите на Египет повелителят на тайните е дал думи и писмена. Дал е живот.

Мари-Сесил се извърна към Алис.

— Прочели сте думите — сопна се тя, като отиде с широка крачка при нея и я сграбчи за ръката. — Откъде знаете какво означават?

— Не, не знам.

Алис се опита да се откопчи, но Мари-Сесил я дръпна напред, към върха на ножа, толкова близо, че тя видя кафявите петна на износеното острие. Затвори очи и повтори:

— Ди анх джет...

Всичко сякаш се случи наведнъж.

Одрик се спусна към Мари-Сесил.

— Маман!

Уил се възползва от мига и изрита Франсоа-Батист. Изненадан, младежът се свлече, като стреля с пистолета в тавана на пещерата. Изстрелът прокънтя оглушително в тясното пространство. Куршумът се удари в твърдата планинска скала и рикошира.

Мари-Сесил вдигна ръка към слепоочието си. Пръстите ѝ се обагриха с кръв. Жената се олюля и падна.

— Маман!

Франсоа-Батист вече бе скочил на крака и тичаше. Пистолетът се плъзна и отхвърча към жертвеника.

Одрик грабна ножа на Мари-Сесил и разряза с изненадваща сила вървите, с които беше завързан Уил, после сложи ножа в ръката му.

— Развържете Алис.

Без да му обръща внимание, Уил се втурна през пещерата към Франсоа-Батист, който беше коленичил и държеше в ръце майка си.

— Не, мамо. Не си отивай. Чуй ме, мамо, събуди се.

Уил хвана младежа за горния край на сакото, което му беше прекалено голямо, и удари главата му в твърдия каменен под. После отиде при Алис и се зае да размотава въжето.

— Мъртва ли е?

— Не знам.

— Ами...

Той я целуна бързо по устните, сетне освободи ръцете ѝ от въжето.

— Франсоа-Батист ще бъде още известно време в безсъзнание, да се махаме оттук!

— Помогни на Шийла, Уил — каза тя трескаво. — Аз ще отида при Одрик.

Уил вдигна на ръце разраненото тяло на Шийла и тръгна към прохода. Алис изтича при Одрик.

— Книгите — подвикна тя припряно. — Трябва да ги изнесем, докато онези двамата не са дошли на себе си.

Той стоеше и гледаше безжизнените тела на Мари-Сесил и сина й.

— Побързайте, Одрик — повтори Алис. — Трябва да се махаме оттук.

— Не биваше да ви забърквам — пророни той тихо. — Желанието ми да разбера, да изпълня обещание, което дадох на времето, но така и не изпълних, ме направи сляп за всичко останало. Себичен. Мислех прекалено много за себе си. — Одрик отпусна ръка върху една от книгите. — Попитахте ме защо Алаис не я е унищожила — рече внезапно старецът. — Отговорът е, че не й позволих. Измислихме как да заблудим Ориан. Заради това се върнахме в пещерата. Кръговратът от смърт и жертви продължи. Ако не беше това, може би... — Той заобиколи жертвеника и отиде при Алис, която се опитваше да махне папирусите от светилника. — Алаис не би искала това. Прекалено много погубени животи.

— Можем да поговорим за това по-късно, Одрик — каза отчаяно Алис. — Сега трябва да ги изнесем оттук. Именно това чакахте, Одрик. Възможността да видите Трикнижието отново цяло. Не можем да й ги оставим.

— И досега не знам — пророни през шепот старецът. — Какво е станало с нея накрая.

Дървеното масло в светилника почти бе свършило, но здрачът малко по малко се разсея, когато Алис издърпа първия, после втория и накрая третия папирус.

— Взех ги — съобщи тя и се обърна рязко. Грабна книгите от жертвеника и ги подаде на Одрик. — Носете ги. Хайде да тръгваме.

Алис почти го завлачи след себе си и като се взираше в здрача, тръгна към прохода. Препънаха се във вдлъбнатината в пръста, където бяха намерени скелетите, и точно тогава от мрака зад тях се чу силен

пукот, сетне звукът на разместваща се скала, след това още два приглушени трясъка в бърза последователност.

Алис се просна на земята. Запълзя отчаяно напред, като стискаше със зъби папирусите и се молеше Одрик да е зад нея. Мантията се заплиташе в краката ѝ и я бавеше. От ръката ѝ течеше кръв, но успя някак да се добере до долния край на стъпалата.

Продължаваше да чува тътена. Внезапно екна глас.

— Не мърдайте. Или ще ви застрелям.

Алис застина.

„Изключено е да е тя. Беше простреляна. Видях я как пада.“

— Обърнете се. Бавно.

Алис се изправи полека. Мари-Сесил стоеше пред жертвеника, като едва се държеше на крака. Мантията ѝ беше напръскана с кръв. Диадемата беше отхвърчала и косата ѝ падаше диво и необуздано около лицето. Жената държеше в ръка пистолета на Франсоа-Батист. Оръжието беше насочено право към Одрик.

— Върнете се бавно при мен, доктор Танър.

Пещерата се разлюля от нов, по-силен трус. Мари-Сесил също го чу. На лицето ѝ се изписа объркване. Този път вече нямаше съмнение, че е избухнал взрив. В затвореното пространство на талази лъхна студен въздух. Светилникът зад Мари-Сесил започна да се тресе, а каменният лабиринт се пропука, разтвори се и се зарони.

Алис се върна тичешком при Одрик. Земята, твърдият камък и хилядолетната пръст се разцепиха на две и започнаха да се трошат. От всеки ъгъл се посипаха камъни, а Алис заподскача, за да избегне ямите, които зейваха навсякъде около нея.

— Дайте ми ги! — изкрещя Мари-Сесил, като обърна пистолета към нея. — Нима наистина смятате, че ще допусна да ми ги отнемете?!

Думите ѝ бяха погълнати от еката на падащи камъни: пещерата се срутваше.

Одрик се изправи и извика:

— Не, не Алис.

Мари-Сесил се извърна рязко, за да види какво гледа старецът.

И изпищя.

Алис съгледа нещо в мрака. Сияние, бяло сияние, почти като лице. Ужасена, Мари-Сесил насочи отново пистолета към Алис.

Поколеба се, после натисна спусъка. Но не толкова бързо, че Одрик да не застане между тях.

Всичко сякаш се движеше в забавен кадър.

Алис изпищя. Одрик се свлече на колене. От силата на изстрела Мари-Сесил отхвърча назад и изгуби равновесие. Задраска във въздуха, запъхтяна, отчаяна, и се заплъзга в огромната бездна, зейнала в скалата.

Одрик лежеше на земята. Раната кървеше силно. Лицето му беше с цвят на хартия и Алис забеляза под почти прозрачната кожа сините вени.

— Трябва да се махнем отгук — изкрещя тя. — Може да последва нов взрив. Скалата ще ни затрупа всеки момент.

Той се усмихна.

— Всичко приключи, Алис — промълви Одрик. — *A la perfin*. Както и досега, Граалът запази тайните си. Мари-Сесил не успя.

Алис поклати глава.

— Не, Одрик, в пещерата беше заложен взрив. Трябва да се махаме.

— Няма да има повече взривове — възрази старецът. В гласа му нямаше съмнение. — Това беше ехо от миналото.

Алис видя, че го боли да говори. Тя доближи глава до неговата. В гърдите му се чуваше тихо хъхрене, дишането му беше повърхностно и слабо. Алис се опита да спре кръвта, ала си даде сметка, че е безнадеждно.

— Исках да разбера как Алаис е прекарала последните си мигове. Разбирате ли? Не успях да я спася. Тя беше като в капан вътре и аз нямаше как да стигна до нея. — Той простена от болка. Пое си още глътка въздух. — Но този път...

Накрая Алис прие това, което инстинктивно беше разбрала от мига, когато беше отишла в Лос Серес.

„Това е неговият живот. Това са неговите спомени.“

Сети се за родословието, съставено с толкова много любов и старание.

— Сажо — промълви Алис. — Вие сте Сажо.

За миг в кехлибарените му очи проблесна живот. По лицето му, където вече се четеше смъртта, се мярна неопикуема радост.

— Когато се събудих, Берtrand беше до мен. Някой ни беше завил, за да не премръзнем...

— Гилем — каза Алис, убедена, че истината е такава.

— Чу се ужасен тътен. Видях как каменната козирка над входа се срутва. Огромният камък се свлече на земята сред градушка от кремък и прах и затисна Алаис вътре. Нямахме как да стигна до нея — допълни с разтреперан глас Одрик. — До тях.

После най-неочаквано всичко утихна.

— Не знаех — продължи измъчено старецът. — Бях дал дума на Алаис, че ако нещо се случи с нея, ще се постарая „Книга Слова“ да е в безопасност, но не знаех. Не знаех дали книгата е у Ориан и къде е самата тя. — Гласът му заглъхна до шепот. — Нищо.

— Значи телата, които намерих, са на Гилем и Алаис — каза Алис по-скоро на себе си.

Сажо кимна.

— Намерихме тялото на Ориан малко по-надолу по хълма. Книгата не беше у нея. Чак тогава разбрах.

— Умрели са заедно, за да спасят Книгата. Алаис е искала да живеете, Сажо. Да живеете и да се грижите за Берtrand, ваша дъщеря във всичко освен в едно.

Той се усмихна.

— Знаех, че ще разберете — рече ѝ. Думите се изплъзнаха като въздишка между устните му. — Живях прекалено дълго без нея. Всеки ден чувствах отсъствието ѝ. Всеки ден ми се искаше да не съм прокълнат, да не съм принуден да живея, когато всички любими хора остаряват и умират. Алаис, Берtrand...

Той замълча. Алис усети как сърцето ѝ се свива.

— Не бива повече да се чувствате виновен, Сажо. Сега вече знаете какво се е случило и трябва да си простите.

„Накарай го да говори. Не допускай да заспива.“

— Имаше пророчество — рече той, — че по мое време в земите на Окситания ще се роди човек, който да свидетелства за сполетялата трагедия. Подобно на своите предшественици — подобно на Авраам, Матусал, Хариф, аз не го желяех. Но го приех.

Сажо се опита да си поеме въздух. Алис го притегли по-близо, като обгърна с ръце главата му.

— Кога? — промълви тя с усилие. — Разкажете ми.

— Алаис призова Граала. Тук. В същата тази пещера. Бях на двайсет и пет години. Трябваше да се върна в Лос Серес, убеден, че животът ми непременно ще се промени. Вярвах, че ако ухажвам Алаис и се грижа за нея, тя ще ме обикне.

— Алаис ви е обичала — заяви яростно Алис.

— Хариф я научи да разбира древния език на египтяните — продължи той с усмивка. — Струва ми се, че малко от това познание живее още във вас. С познанието, което Хариф ѝ беше предал, и с онова, което бяхме научили от пергаментите, дойдохме тук. Подобно на вас, когато настъпи мигът, Алаис знаеше какво да каже. Граалът действаше чрез нея.

— Как... — Алис се поколеба. — Какво стана?

— Помня мекия допир на въздуха върху кожата си, трепкащия пламък на свещите, красивите гласове, които се извиваха на вихрушка във въздуха. Думите сякаш се лееха от устните ѝ, още неизречени. Алаис стоеше пред жертвеника, до нея беше Хариф.

— Със сигурност е имало и други.

— Да, имаше, но... вероятно ще ви се стори странно, но почти не помня. Единственото, което виждах, беше Алаис. Лицето ѝ, съсредоточено, с едва загатнатата бръчица между веждите. Косата ѝ се спускаше като водопад на гърба ѝ. Не виждах нищо освен нея, за мен съществуваше само тя. Алаис вдигна чашата и изрече думите. Очите ѝ трепнаха и се отвориха само за един-единствен миг на просветление. Подаде ми чашата и аз отпих от нея.

Клепачите му трепкаха бързо.

— Щом животът е бил толкова тягостен за вас, защо сте продължили без нея?

— Perque? — повтори той изненадан. — Защо? Защото Алаис искаше точно това. Бях длъжен да живея, за да разкажа какво се е случило на хората по тези земи, тук, сред тези планини и равнини. Да се уверя, че историята им няма да умре. Такава е целта на Граала. Да помага на онези, които ще свидетелстват. Историята се пише от победителите, от лъжците, от най-силните, от най-решителните. Откриваме истината най-често в мълчанието, в тихите места.

Алис кимна.

— Вие, Сажо, го направихте. Вие променихте всичко.

— Гилем от Толедо е описал Кръстоносния поход в лъжлива светлина, в полза на французите. Нарекъл е повествованието си *La chanson de la Croisade*^[2]. След смъртта му тя е довършена от анонимен поет, който е симпатизирал на Окситания и който я е преименувал на *La Canso*^[3]. Нашата история.

Алис усети, че въпреки всичко се усмихва.

— *Los mots viventes* — пророни Одрик. Живите слова. — Това беше началото. Зарекох се пред Алаис, че ще говоря истината, ще пиша истината, та идните поколения да знаят какви ужаси са преживели в тяхно име предците им. И да помнят.

Алис кимна.

— Хариф разбра. Беше извървял преди мен самотния път. Беше обиколил света и беше видял как думите се изопачават и изкривяват, докато се превърнат в лъжи. Той също живееше, за да свидетелства. — Сажо си пое въздух. — Не живя много след Алаис, макар че когато умря, беше на повече от осемстотин години. Тук, в Лос Серес, с Берtrand и мен до себе си.

— Но къде сте живели през всичките тези години. Как сте живели?

— Докато седях и чаках светлината да помръкне, гледах как зеленото на пролетта отстъпва място на златото на лятото, как медта на есента е измествана от белотата на зимата. Питях се отново и отново защо. Ако знаех какво е да живееш в такава самота, да бъдеш единствен свидетел на безкрайния кръговрат от раждане, живот и смърт, какво щях да направя? Оцелях през този дълъг живот с празнота в сърцето, празнота, която с годините набъбваше все повече и повече, докато накрая стана по-голяма от самото ми сърце.

— Тя, Сажо, ви е обичала — промълви тихо Алис. — Не както вие нея, но въпреки това истински и силно.

На лицето му се изписа умиротворение.

— *Es vertat*. Сега вече знам.

— Ако...

Одрик отново се закашля. В угълчетата на устата му изби кървава пяна. Алис я избърса с долния край на мантията си.

Той се опита да седне.

— Описал съм всичко, за да го прочетете, Алис. Това ви завещавам. То ви чака в Лос Серес. В къщата на Алаис, където

живеехме и която оставям на вас.

На нея ѝ се стори, че чува в далечината сирени, пронизали нощната тишина в планината.

— Вече са почти тук — рече тя, без да дава воля на скръбта си. — Казах, че ще дойдат. Стойте при мен. Много ви моля, не се предавайте.

Сажо поклати глава.

— Това е краят. Пътуването ми приключи. А вашето започва едва сега.

Алис приглади бялата му коса и я вдигна от лицето.

— Аз не съм Алаис — пророни тя.

Одрик въздъхна тежко.

— Знам. Но тя продължава да живее във вас... и вие в нея. — Той замълча. Алис долови колко силна е болката му. — Жалко, че не можахме да бъдем заедно по-дълго, Алис. Но все пак ви срещнах, все пак бях заедно с вас през тези часове. Това е повече, отколкото съм мечтал.

Сажо замълча. И последните остатъци от цвят изчезнаха от лицето и ръцете му.

В съзнанието на Алис изникна молитва, каквато са мълвели преди много време.

— *Payre sant, Dieu dreiturier de bons speritz.* — Някога познатите думи излязоха с лекота от устата ѝ. — Пресвети Отче, Боже на добродетелните духове, дай ни да познаем каквото знаеш Ти, и да обичаме каквото обичаш Ти.

Алис преглътна сълзите и продължи да държи в ръцете си Одрик. Дишането му стана съвсем тихо. Накрая изчезна съвсем.

---

[1] Мамо, не мисля (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Песен за Кръстоносния поход (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Песен (окситански). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Лос Серес

Неделя, 8 юли 2007 година

Осем часът вечерта е. Краят на поредния съвършен летен ден.

Алис отива на широкия прозорец и отваря капаците, за да пусне вътре полегатата оранжева светлина. По голите ѝ ръце се плъзга лек ветрец. Кожата ѝ е с цвят на бадеми, косата ѝ е сплетена на плитка.

Слънцето — съвършен червен кръг в розово-бялото небе — вече се е снишило. То хвърля върху съседните върхове на планината Сабартес огромни черни сенки, наподобяващи парчета плат, проснати да се сушат. От прозореца Алис вижда хребета Сет Фрер, а зад него — връх Сен Бартелеми.

Днес се навършват две години от смъртта на Сажо.

В началото на Алис ѝ беше трудно да живее със спомените. Екотът на пистолета в тясната пещера, треперенето на земята, бялото лице в мрака, изражението на Уил, когато той бе нахълтал заедно с инспектор Нубел вътре при тях.

Но споменът, който най-често я преследваше, беше за светлината, помръкнала в очите на Одрик, или на Сажо, както сега го наричаше. Накрая беше видяла в тях умиротворение, а не скръб, от това обаче не я болеше по-малко.

Но колкото повече научаваше, толкова повече се заличаваха ужасите от онези последни мигове. Миналото изгуби силата да я наранява.

Алис знае, че Мари-Сесил и синът и са били убити от скалите, срутили се при труса в планината. Пол Отие беше намерен там, където Франсоа-Батист го беше застрелял, часовниковият механизъм, задействал четирите взрива, още цъкаше неуморно до него. Армагедон, който самият той беше сътворил.

Когато лятото отстъпи на есента, а есента — на зимата, Алис започна да се възстановява. С помощта на Уил. Времето заличава всичко. Времето и обещанието за нов живот. Малко по малко

болезнените спомени избледняват. Точно като стари снимки, почти забравени и неясни, те събират прах в съзнанието ѝ.

Алис продаде апартамента си в Англия и заедно с парите, които взе за къщата на леля си в Салел д'Од, двамата с Уил дойдоха в Лос Серес.

Сега техен дом е къщата, където навремето Алаис е живяла заедно със Сажо, Берtrand и Хариф. Обновили са я и са я направили годна за живеене, с всички съвременни удобства, но са запазили духа ѝ непокътнат.

Тайната на Граала е защитена, точно както е искала Алаис, и е скрита тук, сред тези планини извън времето. Трите папируса, откъснати от средновековните книги, са погребани под скалата и камъка.

Алис разбира, че е предопределена да доведе докрай онова, което преди осем столетия е останало недовършено. Подобно на Алаис, разбира и че истинският Граал е заложен в любовта, предавана от поколение на поколение, в думите, изричани от баща на син и от майка на дъщеря. Истината е заложена навред около нас. В камъните, скалите, променливия облик на планините през различните годишни времена.

Благодарение на разказа за миналото ни ние не умираме.

Алис не вярва, че е способна да го изрази с думи. Тя не притежава сладкодумието и разказваческата дарба на Сажо. Пита се дали всичко това всъщност не е неизразимо. Наречете го Бог, наречете го вяра. Граалът може би е истина, прекалено голяма, за да бъде изречена или обвързана с времето, пространството и обстоятелствата чрез такова хлъзгаво нещо като езика.

Алис се подpira на перваза и вдъхва от едва доловимите миризми на вечерта. Дива мащерка, зановец, треперливият спомен за напечени камъни, планински магданоз и джоджен, градински чай — уханията на градината ѝ с подправки.

Славата ѝ се носи надлъж и шир. В началото е доставяла подправки само на приятели, в гостилниците и на съседите в селата, сега обаче това се е превърнало в доходно начинание. Повечето хотели и магазини в областта, чак до Фоа и Мирпоа, поръчват от продуктите им с вече наложената марка „Epices Pelletier et Fille“^[1]. Името на предците ѝ, сега станало и нейно.

Лос Серес още не присъства на картата. Прекалено малко е. Но скоро ще бъде нанесено. Venlèu.

Долу в кабинета клавиатурата е заглъхнала. Алис чува как Уил обикаля из кухнята, как вади чинии от шкафа и хляб от килера. Не след дълго и тя ще слезе при него. Уил ще отвори бутилка вино, от което ще пийнат, докато той готви.

Утре ще пристигне Жан Жиро, достойна обаятелна жена, станала част от живота им. Следобед тримата ще отидат до най-близкото село и ще положат цветя пред паметника на площада, който е вдигнат в чест на участника в Съпротивата и историка, посветил много трудове на катарите, в чест на Одрик С. Бейар. Върху плочата е изсечена окситанска поговорка, избрана от Алис.

„Pas a pas se va luènh.“

По-късно Алис ще отиде сама в планината, там има още една възпоменателна плоча, на която пише само „САЖО“. Сложена е на мястото, където той лежи под хълмовете, както винаги е мечтал.

Достатъчно е, че той не е забравен.

Родословието, първият подарък, който Сажо направи на Алис, е окачено на стената в кабинета. Алис е внесла три промени. Добавила е деня, когато е починала Алаис, и датата, на която след осем века е издъхнал Сажо.

Добавила е до своето име и името на Уил и деня, когато са се оженили.

Съвсем в края, където историята все още продължава, е написала:

„САЖЕС-ГРЕЙС ФАРМЪР-ПЕЛТИЕ, 28 февруари
2007 г.“

Алис се усмихва и отива до люлката, където дъщеря им се е размърдала. Вече се събужда и раздвижва бели сънени пръстчета. Когато момиченцето отваря очи, Алис затаява дъх.

Целува детето по главичката и запява приспивна песен на древния език, предаван от поколение на поколение:

*Bona nuèit, bona nuèit...
Braves amies, pica mièja-nuèit
Cal finir velhada
E jos la flassada.*

Алис си мисли как някой ден Сажес сигурно ще я пее на своето дете.

Тя прегръща дъщеря си и се връща на прозореца, погълната от мислите за всичко онова, на което ще я научи. За миналото, което ще ѝ предаде.

Алаис вече не я навестява в сънищата ѝ. Но докато стои в помръкващата светлина, докато се взира в древните планински върхове и хребети, в ширналите се, докъдето поглед стига равнини, Алис усеща навред около себе си присъствието на миналото, което я обгръща. Духове, приятели, привидения, които протягат ръце и нашепват за живота си, споделят с нея своите тайни. Те я свързват с всички, които са стояли тук преди — и с онези, които тепърва ще дойдат и ще мечтаят за нещата, които животът ще им поднесе.

На изпъстреното със звезди небе в далечината изгрява бяла луна, която обещава за утре поредния прекрасен ден.

---

[1] Подправки „Пелтие и дъщеря“ (фр.). — Б.пр. ↑

В ЗНАК НА ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Докато пишех „Лабиринтът“, мнозина приятели и колеги ме подкрепяха, съветваха ме и ми помагаша. От само себе си се разбира, че всички грешки и във фактите, и в тълкуването им са само и единствено мои.

Агентът ми Марк Лукас беше неотразим през цялото време и не само ми оказваше невероятна редакторска помощ, но и ме засипваше с жълти стикери. Признателна съм и на всички в „Ел Ей Дабъл Ю“ за усърдната работа, както и на хората в „Ай Ел Ей“, особено на Ники Кенеди, който беше самото олицетворение на търпеливостта и допринесе работата над книгата да бъде толкова увлекателна.

Имах щастието да работя в „Орион“ с Кейт Милс, чийто лек редакторски подход, оправност и внимателно отношение превърнаха писането на книгата в такова забавно начинание, и с Жонвиер Пег, бих искала да благодаря и на Малкълм Едуардс и Сюзан Лам, които дадоха началния тласък, да не говорим пък за усърдната работа, въодушевлението и енергията на екипите от отдел „Маркетинг, реклама и продажби“, особено на Виктория Сингър, Ема Ноубъл и Джо Карпентър.

Боб Елиот и Боб Кларк от Оръжейния клуб на Чичестър ми предоставиха любопитни съвети и сведения за огнестрелните оръжия, а професор Антъни Мос — за военното изкуство през средновековието.

Доктор Мишел Браун, завеждаща отдел „Ръкописи с цветни илюстрации“ към Британската библиотека в Лондон, ми набави безценни сведения за средновековните ръкописи и пергаменти и за книгоиздаването през тринайсети век, доктор Джонатан Филипс, старши лектор по средновековна история в Лондонския университет, беше така любезен да прочете ръкописа и да даде отлични съвети. Признателна съм и на всички от библиотеката на Тулуза и Националния център по история на катарите в Каркасон, които ми съдействаха.

Бих искала да благодаря и на всички, работили заедно с нас по изготвянето на сайта www.mosselabyrinth.co.uk, който се опира на историческото изследване и на писането на „Лабиринтът“ през последните две години, особено на Нат Прайс и Йон Хьодорал.

Много признателна съм на приятелите си за търпението, което проявиха към отколешната ми пристрастеност към катарите и преданията за Граала. В Каркасон искам да благодаря най-вече на Ив и Лидия Гюйо за дълбоките им познания за окситанската музика и поезия и за това, че ме запознаха с много писатели и композитори, чиито творби са ме вдъхновявали, а също на Пиер и Шантал Санчес за дългогодишната им подкрепа и приятелство. В Англия ще спомена Джейн Грегъри, чието въодушевление навремето беше толкова важно, Мария Райт за това, че е най-вече велика учителка, а също Джон Евънс, Лусинда Монтефиоре, Робърт Дай, Сара Мансъл, Тим Букей, Али Перото, Малкъм Уилс, Кейт и Боб Хингстън и Робърт и Мария Пули.

И най-вече съм признателна на семейството си. Свекърва ми Роузи Търнър не само ни запозна първа с Каркасон, но докато пишех книгата, ми осигуряваше всекидневна помощ и подкрепа, беше до мен в степен, каквато не се изисква от обичайните задължения. Ще спомена с любов и признателност баща си и майка си — Ричард и Барбара Мос, за това, че винаги са се гордеели с мен, и сестрите си Каролайн Матюс и Бет Хъксли, както и съпруга й Марк за огромната им подкрепа.

И най-важното, признателна съм на любимите си деца Марта и Феликс за неотклонната им подкрепа и вяра. Марта бе неуморно въодушевена и положително настроена, постоянно ми вдъхваше смелост и нито веднъж не се усъмни, че все някога ще напиша книгата! Феликс не само споделя страстта ми към средновековната история, но ми обясни и някои тънкости за средновековните оръжия и обсада и направи много умни предложения! Просто не знам как да им благодаря!

И накрая Грег. Неговата любов и подкрепа, да не говорим за интелектуалната, практическата и редакторската помощ, бяха в основата на всичко. Както винаги е било и ще бъде.

РЕЧНИК НА НЯКОИ ОКСИТАНСКИ ДУМИ:

amic — приятел
ben — добре
benlèu — може би
benvenguda — добре дошъл
bonjorn — добър ден
calèlh — светилник, газеник
capèla — параклис
consolament — утеха
còr — сърце
coratge — смелост
defora — навън
deman — утре
dintrar — влизам
doçament — тихо, полека
éscuyers — благородници без рицарско звание
faitilhièr — вещица
faratjals — пасица
filha — дъщеря
gojat — момче
graal — Граал
libres — книги
Lo Ciutat — Градът
Lo Miègjorn — Миди
madomaisèla — госпожица
mamà — мама
menina — баба
meravelhos — чудесно, превъзходно
mercé — благодаря
messire — господар
montanhas — планини
nenon — бебе

noblessa — благородство
ос — да
oustâou — дом
paire — баща
Paÿre sant — Свети Отец
payrola — казан
pan de blat — пшеничен хляб
perfin — най-последно
perilhos — опасност
res — нищо
Sènher — господин
sirjan d'arms — въоръжен войник на пост
sôrre — сестра
trouvère — трубадур

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.